

Thù Đồ

Contents

Thù Đồ	1
1. Chương 1: Trái Đất Tròn	2
2. Chương 2: Đào Hoa Chưa Chắc Đã Là Phúc	12
3. Chương 3: Vẫn Là Anh	22
4. Chương 4: Nghi Ngờ	37
5. Chương 5: Rắc Rối	52
6. Chương 6: Cuộc Sống Mới	63
7. Chương 7: Lời Thề	72
8. Chương 8: Một Phên Hú Vía	77
9. Chương 9: Lạc Vào Vùng Cấm	83
10. Chương 10: Trốn Tránh	101
11. Chương 11: Thời Điểm Quan Trọng.	113
12. Chương 12: Nghi Ngờ Chồng Chặt	119
13. Chương 13: Nghi Ngờ Được Giải Đáp – Gánh Nặng Được Trút Bỏ.	130
14. Chương 14: Trúng Kế	140
15. Chương 15: Thời Cơ Thay Đổi	155
16. Chương 16: Phần Kết	162

Thù Đồ

Giới thiệu

Đôi mắt đỏ, nhỏ, dài, hõm sâu. Khi đôi mắt đỏ cười, trông rất hiền từ. Anh ngồi xuống nói chuyện t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-do>

1. Chương 1: Trái Đất Tròn

Đôi mắt đó, nhỏ, dài, hõm sâu. Khi đôi mắt đó cười, trông rất hiền từ. Anh ngồi xuống nói chuyện tếu với mấy người bạn đi cùng, nhưng không hiểu sao, An Ninh lại cảm thấy anh khác hẳn với những người đang ngồi bên cạnh. Cụ thể anh khác họ ở điểm nào, cô không thể trả lời được.

Tại ga xe lửa thành phố H.

Vẫn như thường ngày, ở đây lúc nào cũng đông kịt người, họ chen lấn nhau, cười nói ồn ào.

Lưu Huệ đứng ở cửa ra phía Tây Nam, cô liên tục nhìn đồng hồ. Đáng ra đúng một giờ tàu đã phải tới ga, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy đoàn tàu đó đâu. Cô sốt ruột dậm dậm chân xuống đất, nhưng lại nhớ rằng, đây là chốn công cộng, dù gì cũng phải giữ gìn hình ảnh thực nữ của mình, vì thế cô đành đứng thẳng người, dáng nghiêm chỉnh.

Lưu Huệ thấy một dáng người áo trắng đang bị chen chúc xô đẩy trong đám đông, người đó vừa đi vừa vấp ngã dúm dụi, rồi chậm chạp tiến về phía cô đang đứng, Lưu Huệ kêu lên: “Tiểu An Tử, ở đây, ở đây.” Vừa hô Lưu Huệ vừa giơ hai tay lên vẫy vẫy, tất cả hình ảnh mà cô chú ý giữ gìn vừa nãy đã bị quăng trên tận chín tầng mây.

An Ninh mặc một bộ âu phục màu trắng ngà, vừa khéo thể hiện được tất cả những đường nét trên cơ thể cô, hành lý cô mang không nhiều, nên trông cô càng nổi bật hơn khi đứng cùng đám hành khách mặt mũi lấm lem kia.

An Ninh vẫn đang ngó trước ngó sau, Lưu Huệ thì toe toét tiến lên phía trước. Cô vỗ vào vai An Ninh, miệng cười rất tươi, để lộ ra hàm răng trắng đều: “Cậu còn đang nhìn gì thế?”

An Ninh giật mình, cô xoa xoa ngực, nói như hết hơi: “Suýt nữa thì bị cậu dọa cho sợ chết.”

“Cậu không làm việc gì xấu, thì sợ cái gì?” Lưu Huệ thủng thẳng nói. Cô chủ động đón lấy hành lý, rồi nhắc thử lên xem nặng nhẹ thế nào, “Cái va li này trông không to mà xách thì có vẻ nặng phết nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, trong đây là toàn bộ gia tài của tớ đây.” An Ninh vắn vắn cổ, hai tay dang ra, người thả lỏng, và vô tình cô để lộ vết sẹo tàn ác trên cổ tay trái.

Lưu Huệ nuốt chỗ nước bọt nghẹn ứ trong cổ họng, cô chỉ vào vết sẹo, thận trọng hỏi: “Còn đau nữa không? Cậu không sao nữa chứ?”

An Ninh lắc đầu, khoe miệng khe cười, “Hết đau từ lâu rồi.” Cô khe thở dài, “Nếu như để tớ làm lại một lần nữa, thì quả thực tớ không thể làm được.” Rồi cô tự cười nhạo mình, “Sau khi được lòi trở lại từ cái chết, tớ đã không còn dũng khí để chết một lần nữa.”

Nghe An Ninh nói câu đó một cách rất nhẹ nhõm, khoe mắt Lưu Huệ bỗng ươn ướt. Cô ôm chặt lấy vai An Ninh, “Tiểu An Tử, bọn đàn ông chẳng có ai tốt đẹp cả, sau này tớ sẽ luôn ở bên cậu.”

An Ninh phì cười nói, “Thôi đi cậu, tớ không muốn bị Diêu Tử An rút gân lột da, để rồi chết không toàn thây đâu.”

Diêu Tử An là chồng chưa cưới của Lưu Huệ, họ đã xác định hôn nhân từ lâu, và cũng dự định sẽ tổ chức đám cưới.

Lưu Huệ ngại ngùng cười hi hi, cô nâng tay An Ninh lên, rồi nịnh nọt: “Bố mẹ sinh ra tớ, còn người hiểu tớ chính là Tiểu An Tử.”

An Ninh nhìn xéo Lưu Huệ, “Này, tối nay tớ ở chỗ nào?”

Lưu Huệ trả lời như trên chóc: “Yên tâm đi, không để cậu ngủ ở nhà nghỉ đâu mà lo.”

“Thế còn tạm được,” An Ninh cười đắc ý, “Tớ còn chưa tìm được công việc, nên có lẽ phải tiết kiệm chi tiêu một chút.”

Lưu Huệ kéo An Ninh lên taxi, “Anh ơi, phiền anh đưa tớ tới đường Uyển Bình Nam.”

Vừa bước vào cửa, Lưu Huệ đặt ngay chỗ hành lý xuống, rồi quăng mình lên sofa, “Mệt chết đi được.”

“Tớ ngồi tàu hỏa mấy tiếng đồng hồ còn chưa kêu mệt, thì cậu kêu mệt cái gì?” An Ninh trợn mắt về phía Lưu Huệ, rồi như đã rất quen thuộc, cô mở tủ lạnh lấy ra hai lon cô ca Băng Trán, cô tự mở một lon, còn lon kia cô khéo léo ném về phía Lưu Huệ.

Lưu Huệ vươn mình, quăng đôi giày cao gót sang một phía. Cô uống một ngụm cô ca lớn, uống xong cô “ợ” một tiếng đầy sảng khoái, rồi mới bò dậy khỏi sofa. Cô đi một vòng xung quanh phòng, khó khăn lắm mới lật được đôi dép đi trong nhà đang nằm ngửa bên dưới kệ để tivi.

An Ninh nhìn căn phòng khách lộn xộn, chỗ nào cũng thấy quần áo bẩn, dưới ghế sofa còn có hai đôi tất màu khác nhau, trên bàn uống nước toàn là bụi, hình như phải đến một tháng nó không được lau chùi rồi. Cô lắc đầu liên tục, “Điều Tử An nhà cậu làm sao có thể chịu được cái cách sống này nhỉ?”

Lưu Huệ lườm mắt, hai tay chống nạnh, hung dữ nói: “Anh ta dám chê mình á, mình bỏ anh ta luôn.”

An Ninh lè lưỡi, không thể tiếp tục nhìn đống lộn xộn được nữa, cô đành tự mình thay Lưu Huệ đi dọn dẹp. Ai bảo họ là “bạn tốt” của nhau cơ chứ.

“Tiểu An Tử...” Tiếng gọi của Lưu Huệ bỗng tắc lại ở nơi cổ họng. Khi đó, An Ninh đang tức giận cầm cây chổi lau nhà, tư thế như muốn ném cây chổi về phía Lưu Huệ. “Cậu gọi lại thử xem nào.”

Chính bởi cô họ An, cho nên cái biệt danh “Tiểu An Tử” đã được Lưu Huệ gọi suốt bốn năm nay, nếu chỉ có hai đứa với nhau thì không sao, nhưng chỉ sợ giữa chốn công trường, Lưu Huệ lại gọi ra cái tên đó làm những người xung quanh thấy kỳ lạ, lúc đó cô biết giấu mặt mũi vào đâu.

“Tớ không dám nữa, không dám nữa.” Lưu Huệ ôm lấy đầu ra vẻ tội nghiệp, thực ra cô đang thấy thích thú vì điều đó. Tiểu An Tử, một cái tên cực kỳ “thái giám”, Lưu Huệ gọi thầm mấy lần cái tên đó.

Tất nhiên An Ninh không biết trong bụng Lưu Huệ đang nghĩ gì, nhưng nụ cười đầy gian trá của Lưu Huệ, An Ninh cũng đoán ra được phần nào. Không hề khách khí, cô cầm cây chổi lau đánh một cái thật mạnh vào cánh tay Lưu Huệ, lần này, đáng đau khổ của Lưu Huệ tuyệt đối không phải là đang đóng kịch.

Thu dọn xong xuôi, An Ninh thở phào nhẹ nhõm, cô nắn nắn cái cổ đang rất mỏi của mình. Sau đó, cô chuyển hành lý vào trong phòng ngủ, lúc này cô mới được thông dong một chút.

Phòng ngủ này tuy không thể gọi là sạch sẽ gọn gàng, nhưng so với phòng khách thì thực sự nó tốt hơn rất nhiều. Đã mệt mỏi cả một ngày, nên dù giờ đây cô rất muốn thu dọn lại căn phòng nhưng đã không còn đủ sức để làm gì nữa. Thấy Lưu Huệ đi vào phòng, An Ninh trừng mắt nhìn đầy hận ý, cảm giác như mình được đưa đến đây để làm giúp việc theo giờ vậy.

Lưu Huệ ôm lấy An Ninh lắc lắc, “Tiểu ... An Ninh, cậu thật là vĩ đại, tớ yêu cậu quá đi mất.”

“Qua bên kia đi.” An Ninh uể oải nói.

“Tối nay tớ sẽ đãi cậu một bữa thật ngon, coi như là bữa cơm chào đón cậu đến đây, cũng là để báo đáp cậu đã dọn dẹp nhà giúp tớ.” Lưu Huệ lắc lắc tay An Ninh làm nũng, “Được không vậy?”

An Ninh khom lưng xuống như để tìm vật gì dưới đất, Lưu Huệ không hiểu hỏi: “Cậu làm cái gì thế?”

An Ninh lập cập đáp, “Tớ đang tìm đám chân lông da gà của tớ, hình như nó vừa rơi ở đâu đây thì phải.”

Tại quán ăn Tiêu Diệp (Lá chuối) trên đường Hoắc Hải.

Lưu Huệ vỗ vỗ ngực nói: “Muốn ăn gì thì cứ gọi nhé, hôm nay tớ chủ chi.”

An Ninh lật lật cuốn thực đơn, rồi tỏ ra rất nghiêm túc, cô nói với Lưu Huệ: “Cho tớ xem cái túi của cậu.”

Lưu Huệ không hiểu, nhưng vẫn đưa túi của mình cho An Ninh. An Ninh đón lấy chiếc túi xách nhỏ, rồi lôi ngay ví tiền của Lưu Huệ ra, chuẩn bị mở xem. Lưu Huệ lúc này mới hấp tấp, vội giật lấy chiếc ví về, “Này, cậu định làm gì thế?”

An Ninh cười rất điệu toa, “Tớ sợ cậu không mang đủ tiền, rồi đến lúc tớ lại phải móc ví thanh toán.”

Lưu Huệ không tin, trừng mắt với An Ninh, “Tiền lương tháng này của tớ đều ở trong này hết đấy, cậu không phải lo chuyện đó.”

“Vậy thì tốt rồi,” An Ninh nhún nhún vai, “Cho món cua xào cà ri, thịt cổ lợn quay, xôi gà, bánh pía...”

“Bạn có ăn hết được không?” Lưu Huệ nghiêng quyền thực đơn phang nhẹ vào đầu An Ninh.

An Ninh bĩu môi, chậm rãi vuốt chỗ tóc vừa bị Lưu Huệ làm cho rối tung, “Kệ mình, ăn không hết thì đóng hộp mang về làm bữa đêm.”

Lưu Huệ miễn cưỡng gọi phục vụ bàn đến, đọc những món mà An Ninh vừa gọi, miệng lẩm bẩm: “Để xem bụng cậu có vỡ ra không.”

An Ninh chẳng thèm để ý, cô nhấp một ngụm trà, rồi đưa mắt nhìn bên nọ bên kia, “Ồ, không gian ở đây cũng được đấy chứ.”

Lưu Huệ cúi đầu, lo lắng tính toán tiền bữa ăn, thấy vậy, An Ninh thầm cười.

Đồ ăn được mang lên rất nhanh, lúc này Lưu Huệ đã quên hẳn việc lát nữa sẽ phải thanh toán. Cô ân cần gọi An Ninh, “Ăn đi thôi.”

Bảy giờ tối, đúng là thời điểm mọi người đi ăn cơm.

Khi họ vừa đến, ở đây vẫn còn rất nhiều bàn trống, nhưng chỉ một lúc sau, ngoài cửa khách đã đến xếp hàng dài.

“May mà chúng mình đến sớm.” Lưu Huệ tay vẫn cầm đũa, mắt cười tí.

An Ninh thấy buồn cười, đôi khi lại thấy thật ngưỡng mộ Lưu Huệ, cô ấy là người sống rất vô tư, hôm nay vui thì hãy cứ vui hết mình đã, Lưu Huệ chưa từng phải lo nghĩ cuộc sống sau này của mình sẽ như thế nào. Phải chăng sống đơn giản mới khiến con người được vui vẻ hơn?

Chuông điện thoại vang lên.

An Ninh luống cuống lôi điện thoại ra, “A lô,” đưa điện thoại lên nghe cô mới phát hiện ra tiếng chuông vẫn đang kêu.

Cô sững sốt quay đầu về phía sau, ngày nay chuông điện thoại ngàn cái như nhau, vì thế cô mới lựa chọn loại nhạc chuông tương đối khác biệt này – đoạn nhạc dạo đầu kinh điển về công viên Lincoln trong phim “Vượt ngục”. Sự thực đã chứng minh, tỉ lệ sử dụng trùng đoạn nhạc này là rất thấp, nhưng không ngờ hôm nay cô lại bắt gặp tiếng chuông điện thoại giống của mình ở đây.

An Ninh quay đầu lại, điều mà cô nhìn thấy đầu tiên là một đám người ăn mặc vô cùng kỳ quái.

Trên chiếc quần jean đã bị giặt đến bạc phếch, không biết là cố tình hay vô tình mà có vài lỗ thủng trên đó, có chỗ còn có những miếng vá rất bắt mắt. Cả nam và nữ, họ đều bấm lỗ tai, còn đeo trên đó những đồ trang sức trông rất khuếch trương, đầu họ buộc khăn hoặc nhuộm tóc vàng hoe, thậm chí có người còn nhuộm cả màu trắng.

Người con trai nghe điện thoại ngồi quay lưng về phía An Ninh. Cô không nhìn rõ mặt anh, từ góc nhìn này cô chỉ có thể thấy anh có một cơ thể cường tráng và một chiếc cằm cương nghị. Anh mặc áo thun đen, một tay cầm điện thoại, một tay cho vào trong túi quần, cả bàn ăn đó chỉ có anh xem ra còn bình thường như mọi người.

Chiếc di động Sharp 920, giống đời chiếc điện thoại trong tay An Ninh. Chỉ có điều anh dùng điện thoại màu đen phong cách, còn điện thoại của An Ninh mang màu trắng tao nhã.

Nghe xong điện thoại, hình như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình từ phía sau, anh từ từ quay người lại, bất ngờ bắt gặp đôi mắt tinh nhanh như mắt hổ của An Ninh.

An Ninh bỗng đỏ bừng mặt, vội vàng quay đầu trở lại.

Nhưng, chỉ mới thoáng nhìn thôi, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt đối phương rất sắc xảo như nhìn thấu được tất cả.

Đôi mắt đó dài, bé, sâu, khi cười mí mắt hơi cong lại, nhìn rất hiền từ. Sau khi ngồi lại vào ghế, anh tiếp tục những câu chuyện tếu với đám bạn đi cùng, nhưng không hiểu sao, An Ninh lại cảm thấy anh hoàn toàn

khác biệt so với những người đang ngồi nói chuyện với anh. Cụ thể anh khác ở chỗ nào thì cô không làm sao diễn đạt nổi.

“Này, cậu đang nhìn cái gì thế?” Lưu Huệ hươ hươ tay trước mắt An Ninh, lúc này, An Ninh mới lấy lại thần sắc, cô vuốt lại chỗ tóc xòa trên vai rồi tiện mồm nói: “Ngắm anh đẹp trai thôi.”

Hai mắt Lưu Huệ sáng lên, “Anh đẹp trai, ở đâu?” Vừa nói Lưu Huệ vừa đứng dậy, đưa mắt nhìn hết bên nọ bên kia, hành động quá mức đó của Lưu Huệ khiến An Ninh vừa bực vừa buồn cười. Cô kéo kéo Lưu Huệ, “Hình tượng, cậu phải chú ý hình tượng của mình chứ, người ta đều đang nhìn cậu kia kia.” Lưu Huệ chẳng quan tâm đến điều đó, nhưng tự cô cảm cũng thấy xấu hổ trước, cô cúi thấp đầu xuống.

“Có gì đâu.” Lưu Huệ dậm dặt nói, “Tớ ngắm anh đẹp trai thì can dự gì đến ai chứ.” Một người ngồi ở bàn bên cạnh đang nhìn cô cười, nhìn có vẻ là một anh chàng nho nhã lịch sự. Thấy anh ta cười mình, Lưu Huệ trừng mắt với người đó, nói: “Nhìn gì mà nhìn, chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à?” Người này nghe vậy như sợ hãi, suýt đánh rơi đôi đũa đang cầm trên tay.

An Ninh khẽ cười, Lưu Huệ là người có tính khí như vậy, dù vui hay tức giận cô cũng đều thể hiện rõ hết lên khuôn mặt, chưa bao giờ cô giấu giếm khi ghét ai hay thích một người nào đó, cô không biết giả dối, không lên mặt gây chuyện, tính tình Lưu Huệ khác hoàn toàn với sự nhạy cảm và cẩn thận của An Ninh. Trước đây không hiểu sao họ lại trở thành bạn của nhau, và tình bạn đó được tiếp tục và phát triển đến mức vô cùng thân thiết, không thể chia lìa.

Nửa đêm, An Ninh nằm trên giường, cô trở mình hết bên nọ bên kia, không sao ngủ được.

Từ trước đến nay cô chỉ quen ngủ trên giường của mình, lại rất ít khi xa nhà. Hồi học đại học, cô cũng phải mất đến cả tháng mới dần thích ứng được với cuộc sống ở trường nội trú.

Lưu Huệ nằm bên cạnh xem chừng đã ngủ từ lúc nào, hơi thở cô đều đều, miệng mỉm cười rất tươi, chắc hẳn cô đang có một giấc mơ đẹp.

An Ninh sợ làm Lưu Huệ tỉnh giấc, cô nhẹ nhàng leo xuống giường. Lưu Huệ nói mơ vài câu, trở mình một cái rồi lại tiếp tục ngủ ngon lành.

An Ninh rót ỉnh một cốc nước, rồi chậm chậm đi ra ngoài ban công.

Trăng sáng vàng vạc, ngàn vạn vì sao giăng khắp bầu trời, không gian đêm đầy huyền ảo. An Ninh khẽ thở dài, một cảnh tượng quen thuộc nào đó bỗng vụt qua trong tâm trí cô.

Cũng trong một buổi đêm đẹp tuyệt vời như thế, Quan Tín nắm lấy tay cô, thề thốt sẽ ở bên cô suốt đời. Chỉ cách bây giờ có hơn nửa năm thôi, nhưng giờ đây tất cả đã hoàn toàn đổi khác.

Tay cô chợt lần đến vết sẹo xấu xí, ghê gớm, cô cười đau đớn, hóa ra muốn quên một người khó đến như vậy. Không nhớ đến anh, cố tình chôn sâu anh nơi đáy tim, nhưng đó không có nghĩa là không nhìn thấy anh. Dù có nguy trang giới đến thế nào, thì chỉ có bản thân cô mới biết cái chua chát trong đó.

Những vết thương ngoài da thịt, làm sao giằng xé và đau đớn bằng vết thương trong lòng.

Trong không gian đêm yên tĩnh, An Ninh châm một điếu thuốc. Không biết từ lúc nào cô đã có thói quen đó, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể làm tê liệt những suy nghĩ của cô về anh.

Trong làn khói thuốc, dường như cô vẫn nhìn thấy Quan Tín với nụ cười tươi rói, cô đưa tay ra, nhưng không thể nào chạm tới anh. Hai hàng lệ lẳng lặng rơi xuống, An Ninh dập tắt điếu thuốc, rồi quay trở lại giường nằm, sự cô đơn lạnh lẽo lại đeo đẳng lấy cô suốt đêm dài dằng dặc.

Phía trước trung tâm thương mại cao cấp nhất trên đường Hoắc Hải, có trồng một dãy cây ngô đồng giống Pháp cao to, thẳng tắp, tán nhiều vô xuể, cành lá xum xuê.

An Ninh mặc bộ quần áo nhân viên màu xanh nhạt từ trong tòa nhà cao tầng tiu nghỉu đi ra. Đây đã là lần phỏng vấn thứ mười trong gần một tháng nay, lần nào phỏng nhân sự cũng rất lịch sự nói cô hãy quay về chờ giấy báo tuyển dụng, nhưng cô cứ chờ cứ chờ, và tất cả đều bật vô âm tín. Nếu sớm biết tìm việc khó khăn như thế này, thì ban đầu khi điền đăng ký nguyện vọng, cô nên chọn học những chuyên ngành nổi nhất rồi. Những người tốt nghiệp ngành kinh tế đối ngoại hoặc tiếng Anh thương mại, nếu không là thư ký

của các doanh nghiệp nước ngoài, thì cũng tìm được công việc nào đó ở các công ty vật lưu. Đàng này cô vác bên mình tấm bằng tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Trung, làm sao cô cạnh tranh được với họ cơ chứ.

Những cô bạn cùng chuyên ngành với An Ninh, người thì tham gia thi công chức, người thì tính tiếp tục thi cao học, người thì vào các trường trung học làm một giáo viên bình thường. Lưu Huệ thì làm ột doanh nghiệp có quy mô không lớn lắm, tiền lương vền vện hai nghìn tệ, ngày nào cũng phải đi sớm về muộn, có khi cuối tuần cũng phải đi làm, mệt mỏi và căng thẳng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, so với việc An Ninh bị các công ty từ chối, thì họ vẫn tốt gấp ngàn vạn lần cô.

An Ninh bực bội tự gõ đầu mình, đúng là một năm đen đủi. Chẳng phải người ta vẫn nói tình trường trắc trở, thì sự nghiệp sẽ thành công sao? Tại sao cái định luật này khi rơi vào mình lại không linh nghiệm nữa? Một vài ngày nữa nhất định phải rủ Lưu Huệ đến chùa Ngọc Phật thấp nén nhang xua đuổi vận đen mới được.

Nhà rách lại gặp mưa rào, khi con người xui xẻo thì ngay cả ông trời cũng không muốn giáp mặt.

Quả thật vậy, An Ninh vừa về đến chỗ ở, thì bị Lưu Huệ lôi ra phía lan can vẽ rất bí mật, bộ dạng Lưu Huệ rất kỳ lạ, làm An Ninh chẳng hiểu gì cả.

“Tiểu An Tử, có việc này tớ phải bàn bạc với cậu.” Hiếm khi Lưu Huệ có giọng nghiêm túc như vậy, khiến An Ninh cũng phải nghiêm túc theo.

“Có việc gì thì nói nhanh đi, không nói mau là tớ kệ đấy.” An Ninh mệt mỏi đặt chiếc túi đang đeo trên vai xuống, cô chỉ mong có thể tháo ngay chiếc váy chật chội khó chịu ra, rồi đi tắm nước nóng, sau đó có thể thoải mái ngả lưng xuống giường.

Lưu Huệ gãi gãi đầu, cô định nói nhưng lại thôi.

“Này, cậu học được cái kiểu của Mạc Dĩ Nhiên từ bao giờ thế? Cũng biết che che đây đây rồi đấy?” Mạc Dĩ Nhiên là bạn cùng ký túc với An Ninh và Lưu Huệ, Dĩ Nhiên luôn luôn ăn nói úp mở, khiến Lưu Huệ với tính nóng nảy luôn cảm thấy vô cùng khó chịu. Từ trước đến giờ Lưu Huệ chưa bao giờ thích kiểu cách đó của Mạc Dĩ Nhiên, đương nhiên Mạc Dĩ Nhiên cũng chưa bao giờ nhượng bộ trước Lưu Huệ.

Quả nhiên Lưu Huệ không chịu được câu kích động đó, cô nhảy dựng lên, “Cậu dám mang tớ ra so sánh với cái đứa con gái đấy!” Cô nghiêng rằng, “Cậu muốn chết à?”

An Ninh cười né tránh cơn tức giận của Lưu Huệ, rồi cô nhượng bộ nói: “Tiểu nhân sai rồi, xin đại nhân rộng lượng, giơ cao đánh khẽ.”

“Như thế còn tạm chấp nhận được.” Lưu Huệ đắc ý phẩy phẩy hai tay.

An Ninh hích nhẹ vào tay Lưu Huệ, “Rốt cuộc là chuyện gì, mau nói đi. Lát nữa tớ còn phải lên mạng gửi hồ sơ xin việc.”

Lưu Huệ chần chờ một lúc, rồi cô cũng mở miệng nói, “Tiểu An Tử, việc này thực sự mình không biết nói ra thế nào.”

An Ninh quả thực không thể nhẫn nại được nữa, từ lúc cô bước vào nhà đến bây giờ cũng đã gần nửa tiếng đồng hồ rồi, mà Lưu Huệ vẫn chưa chịu đi vào vấn đề. “Đừng bảo là tớ không cho cậu cơ hội đấy nhé, nếu vẫn không nói thì tớ đi làm việc của tớ đây.”

“Đừng...” Lưu Huệ nắm lấy cánh tay An Ninh. Cô mím môi, “Chính phủ đã giải tỏa khu nhà Diêu Tử An đang ở, tạm thời Tử An không biết ở đâu, anh ấy muốn chuyển đến chỗ mình, cho nên...” Lưu Huệ mới nói được nửa câu, An Ninh đã hiểu hết vấn đề, cô gật gật đầu, “Tớ hiểu rồi. Ngày mai tớ sẽ đi thuê nhà, tớ sẽ nhanh chóng chuyển khỏi đây.”

Lưu Huệ cúi đầu nhìn xuống đất, “Tiểu An Tử...”

An Ninh vỗ vỗ vai Lưu Huệ, “Không sao, tớ cũng đã quấy rầy cậu nhiều rồi mà.”

Tuy An Ninh có thể hiểu cho Lưu Huệ, nhưng Lưu Huệ vẫn cảm thấy rất băn khoăn, cô cảm thấy mình có lỗi với An Ninh. Cô liếm môi, “Tiểu An Tử, không thì thế này...”

An Ninh ngắt lời, “Tớ không muốn làm cậu khó xử.” Nói xong, An Ninh cười rất tươi, “Tớ phạt cậu phải đi tìm phòng trọ cùng tớ là được chứ gì.”

“Cái đó là đương nhiên, nhưng...”

“Không nhưng cái gì nữa, nếu không tớ sẽ đối ý đấy.” An Ninh tinh nghịch chớp chớp mắt, thái độ này của An Ninh càng làm Lưu Huệ cảm thấy có lỗi với cô hơn.

“Phòng 208, số 56 vườn hoa Tây Bộ. Được, được, khoảng một tiếng nữa tôi sẽ tới. Uhm, uhm, được, cảm ơn.” Một tay An Ninh giữ chiếc điện thoại, tay còn lại nhanh chóng ghi chép địa chỉ lên một tờ giấy ghi nhớ. Xong cô ngẩng mặt lên nhìn Lưu Huệ đang mải mê chơi điện tử, “Này, bây giờ đi xem phòng nhé, cậu đi kiểm tra hộ tớ.”

“Oh, bây giờ à.” Lưu Huệ lưỡng lự tắt máy tính, rồi vươn dài vai trên ghế.

Khu vườn hoa Tây Bộ là khu phố trung tâm của thành phố H, giao thông thuận lợi, cách chỗ ở của Lưu Huệ không quá xa, nếu tắc đường thì nhiều nhất cũng chỉ mất hơn nửa tiếng là đến.

Cái làm An Ninh hài lòng nhất chính là môi trường của khu nhà này. Bước vào cổng chính, trước tiên bạn sẽ nhìn thấy một màu xanh tuyệt đẹp. Một thảm cỏ lớn, những ngọn cỏ đung đưa theo gió, một hàng thông cao vút, một con đường nhỏ dành cho người đi bộ giữa khu vườn xanh um cây lá, ở giữa khuôn viên là một hồ nước phun cực lớn, đẹp đến mức nhìn không chán mắt.

Lưu Huệ chắc lưỡi, “Tiền thuê phòng ở đây chắc đắt lắm.”

An Ninh lắc đầu, cô làm bộ nặng nề khi giơ ngón trỏ lên, “Phòng ở đây có hai gian với một phòng khách, tiện nghi đầy đủ.”

“Thế mà có một nghìn tệ thôi á?” Lưu Huệ khó mà tin nổi.

An Ninh gật đầu, “Nếu không thì việc gì tớ phải vội vàng lôi cậu tới đây.”

Không khó khăn gì để tìm được số 56, nó đối diện với hồ nước nhân tạo. Đây là một khu nhà chung cư nhỏ, An Ninh phải lên tầng mười hai – tầng cao nhất của khu nhà.”

Khi đi thang máy, Lưu Huệ kéo kéo áo An Ninh, “Tiểu An Tử, tớ nghe nói chỗ này cũng là khu trí thức, thường thì tiền thuê cũng phải trên hai nghìn, cậu tìm được căn phòng rẻ như thế, liệu có vấn đề gì không?”

An Ninh không nghĩ như thế, “Không đâu, có lẽ là do mình may mắn.”

Ra mở cửa là một phụ nữ trung niên chạc bốn mươi tuổi. Vừa nhìn thấy An Ninh và Lưu Huệ, bà ta cảnh giác hỏi: “Đến xem nhà phải không?”

Sau khi An Ninh và Lưu Huệ trả lời là phải, bà ta mới kéo họ vào trong nhà, rồi lại ngó ra bên ngoài xem có ai không, cuối cùng bà ta mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

An Ninh và Lưu Huệ nhìn nhau cười, làm gì mà có vẻ như xã hội đen gặp nhau vậy.

Sau khi đã vào trong nhà, người phụ nữ cất cao giọng hơn, “Cứ xem tự nhiên. Căn phòng này đẹp, giá thuê lại bèo như vậy, nếu không thuê thì chẳng còn chỗ nào tốt và rẻ hơn đâu.”

An Ninh nhìn ngó xung quanh, trong phòng rất sạch sẽ, phòng khách có tất cả các đồ gia dụng như tivi màu, tủ lạnh, lò vi sóng, chỉ cần nhìn qua cô đã thấy hài lòng.

Cô thử đẩy cửa của một trong những phòng ngủ bên trong, cửa bị đóng. Cô thấy lạ, liền quay đầu lại hỏi: “Tôi có thể vào trong xem được không?”

Bà chủ nhà giấu môi, “Căn phòng đó chứa những đồ linh tinh.” Bà ta chỉ tay về phía căn phòng hướng nam giống y hệt, “Tôi chỉ cho thuê phòng kia thôi.”

Lưu Huệ lập tức thấy khó chịu, nói: “Làm gì có người cho thuê nhà như bà.”

Bà chủ nhà trừng mắt, “Nếu là hai phòng thì làm gì có giá như thế này?”

“Nhưng lúc trước bà cũng đâu có nói rõ điều này.” Lưu Huệ không phục cãi lại.

Ở phía bên kia, An Ninh đã bước vào bên trong phòng ngủ, ngoài một chiếc giường lớn, một chiếc tủ ly đơn giản và một chiếc bàn làm việc dựa sát vào tường ra, không còn bất kỳ thứ gì khác, vô cùng sạch thoáng, rất hợp với ý của cô. Ánh sáng ngoài ban công vừa đủ, từ trong phòng có thể nhìn ngắm toàn bộ phong cảnh của khu nhà, đây có lẽ là điều mà cô hài lòng nhất.

“Thế nào, không tồi chứ?” Bà chủ nhà đã đi đến bên An Ninh từ lúc nào, bà ta ân cần dò hỏi.

Dù căn phòng thực sự rất tốt, nhưng bà chủ nhà nói như vậy cũng phần nào có ý tự ca ngợi căn hộ của mình. An Ninh cười, giả vờ như chưa biết quyết định thế nào, “Căn hộ của bà đúng là rất tốt, nhưng chỉ cho thuê có một phòng, vừa rồi trong điện thoại bà cũng không nói rõ...”

“Ôi dào, vậy tôi sẽ giảm giá cho cô, chín trăm tệ được chứ, thế là quá thoải mái rồi...” Bà chủ nhà hình như rất muốn nhanh chóng cho thuê căn hộ này, ngay cả An Ninh cũng không thể ngờ rằng bà ta lại tự động giảm một trăm tệ tiền thuê. An Ninh lập tức nói, “Đồng ý.”

Bà chủ nhà thở dài, “Cô gái trẻ, cô hơi rồi nhé. Nếu không phải tôi đang cần tiền, thì căn phòng này đem ra chỗ môi giới, ít nhất cũng phải hai nghìn tệ một tháng đấy.”

An Ninh cười rất tươi, “Chúng ta ký hợp đồng luôn nhé, chiều tôi có thể chuyển đến được chưa?”

“Ứng tiền ba tháng trước nhé!” Bà chủ nhà lấy từ trong túi ra bản hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn.

“Không vấn đề.” An Ninh có vẻ sốt ruột không muốn chờ đợi gì thêm.

Sau khi dọn hành lý từ chỗ Lưu Huệ xong, An Ninh đi Gia Lạc Phúc mua các đồ dùng sinh hoạt cần thiết, cô đổi một bộ chăn, ga, gối mới tinh, sau đó bày lên trên chiếc bàn làm việc một bó hoa ly thơm phức. Nhìn căn hộ hoàn toàn mới của mình, trong lòng cô vô cùng vui sướng.

Khi cô và Quan Tín đã chính thức yêu nhau, cô đã từng nằm trong lòng anh nói nhỏ: “Đợi đến khi chúng mình kết hôn, nhất định phải mua một căn phòng hoàn toàn là của chúng mình. Phòng không rộng cũng không sao, chỉ cần trang trí cho ấm áp sẽ cho chúng ta cảm giác của một gia đình.”

Nhưng bây giờ, gia đình của cô ở nơi nào?

Bữa tối của cô được giải quyết tại quán thịt dê gần khu nhà ở, thường ngày Lưu Huệ thích nhất là được ăn thịt dê non béo ngậy ở đây, nhưng lần này có vẻ như Lưu Huệ không có hứng thú ăn, An Ninh thì ngược lại, cô thấy rất thoải mái tự tại, xem ra Lưu Huệ đang có rất nhiều tâm sự.

“Tiểu An Tử, tớ cứ cảm thấy căn phòng đó có gì rất kỳ lạ, tốt nhất là cậu đừng thuê nữa.” Lưu Huệ suy nghĩ, cô cũng không dám nói sự việc trở nên quá nghiêm trọng.

An Ninh khẽ cười, gấp một đĩa thịt dê vào chiếc muôi rồi cho vào trong nồi nước lẩu đang sôi sùng sục, đảo vài đĩa, nhắc ra cho vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt Lưu Huệ. Làm xong tất cả cô mới chậm chậm nói: “Cậu đừng lo, mau bảo Diêu Tử An dọn đến chỗ cậu đi, những ngày qua để anh ấy ngày ngày phải chen chúc chỗ ký túc xá nhân viên, thật khổ cho anh ấy.”

Lưu Huệ cười tí mắt, “Anh ấy da dày thịt nhiều, sợ gì.” Sau đó cô yên tâm thưởng thức chỗ thịt dê mà An Ninh đã chu đáo chần chín ừn.

Ăn tối xong, An Ninh không để cho Lưu Huệ đưa cô lên phòng. Chuyển hành lý, mua sắm, dọn dẹp phòng, tất cả đã khiến Lưu Huệ vất vả nhiều, Lưu Huệ chưa bao giờ làm nhiều như thế ngay cả với chính căn hộ của mình, vì thế cũng nên để cho cô ấy về nghỉ ngơi sớm.

Tranh thủ lúc trời còn chưa tối hẳn, An Ninh đồ tất cả đồ đạc trong chiếc túi du lịch lên giường, chuẩn bị phân loại chúng để sau này tiện tìm khi cần dùng đến.

Một chiếc khung ảnh được lật ra từ đáy của chiếc túi, khung ảnh màu tím nhạt, ở bốn góc đã có chút trầy xước, có vẻ như đã dùng được vài năm. Hai người trong tấm ảnh, người con trai to cao, khôi ngô tuấn tú, người con gái dịu dàng đáng yêu. Tay của người con trai ôm chặt lấy bờ vai của người con gái, hai đôi mắt mang đầy tình yêu thương dành cho nhau.

Khóe mắt An Ninh ước ướn. Tưởng là đã chạy trốn được nơi mang đầy kỷ niệm đó là có thể quên được quá khứ, nhưng thực ra, là cô đang đánh lừa chính bản thân mình. Dù cô có ở đâu, thì cô vẫn mang theo bên mình tấm hình chụp chung với Quan Tín, muốn quên cũng khó có thể quên được.

An Ninh lại thở dài, cô cất chiếc khung ảnh vào nơi trong cùng của ngăn kéo.

Đêm đến, cơn mắt ngủ lại tiếp tục quấy rầy An Ninh.

Khó khăn lắm cô mới sống quen ở nhà Lưu Huệ, bây giờ lại đổi đến một nơi khác, cô lại phải làm quen lại từ đầu.

Bên ngoài cửa hình như có tiếng rút chìa khóa lạo xạo. Dưới ánh trăng yếu ớt, An Ninh có thể nhìn rõ kim đồng hồ đang dừng ở số hai, có lẽ người khách ở căn hộ đối diện đi làm ca đêm về.

An Ninh trở mình, muốn thả lỏng cơ thể một chút, nhưng cô nghe âm thanh đó càng lúc càng rõ hơn.

Một tiếng “phập”, tiếng cánh cửa căn hộ của An Ninh được mở.

Trong bóng đêm yên tĩnh, âm thanh đó trở nên rất chói tai.

An Ninh vụt ngồi dậy khỏi giường, trong đầu cô bỗng vang lên câu nói của Lưu Huệ – Nhà này có vấn đề.

Những tiếng động vang lên liên tục trong phòng khách tiến dần đến căn phòng ngủ song song với phòng của cô. Tim cô bỗng đập mạnh, cô cắn chặt môi, tay nắm chặt nắm đấm. Trước đây rất lâu rồi cô có đọc một tình tiết trong cuốn tiểu thuyết kinh dị “Đi nhằm phòng”, tình tiết kinh dị đó bỗng hiện lên trong đầu cô, làm cô toát mồ hôi, một cơn gió nhẹ từ phía sau thổi qua, có cảm giác lạnh lạnh sau gáy.

Từ trước tới giờ cô không hề tin có ma quỷ, nhưng cái cảm giác kinh hãi mà cuốn tiểu thuyết để lại trong cô, cộng thêm hoàn cảnh hiện tại mà cô đang phải đối mặt, khiến niềm tin mà cô luôn kiên định có phần lung lay. Lẽ nào đóng cửa phòng lại là có thể giả như mình không biết gì sao? Hiển nhiên là không thể. An Ninh là người rất cố chấp, tất cả mọi việc phải tận mắt được nhìn thấy cô mới cho là thật. Cô nhẹ nhàng mở cửa, nhón từng bước tiến ra phòng khách, không thấy động tĩnh gì, cô lại lấy can đảm ghé sát tai vào gần cánh cửa của gian phòng ngủ bên cạnh.

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng lảng lạng mở ra không báo trước. Một bóng đen cao to bất thành linh đi ập đến trước mắt cô, An Ninh hét lên một tiếng, trong đêm vắng, tiếng hét của cô nghe quá thảm thiết.

Khoảng một phút sau, chiếc đèn trong phòng khách được bật sáng, An Ninh mở to đôi mắt nhìn người con trai đứng trước mặt mình, cô lấy hết sức dùng tay bịt lấy miệng mới không để tiếng kêu thất thanh được bật ra một lần nữa.

Người con trai nghiêng người dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, vẻ hết sức ung dung nhìn chằm chằm vào An Ninh. “Kêu xong chưa?”

An Ninh gật gật đầu một cách vô thức. Dưới ánh đèn, bóng của người con trai được in kéo dài trên nền nhà, An Ninh thở phào một tiếng.

“Vậy bây giờ cô có thể nói cho tôi biết, tại sao cô lại xuất hiện ở đây?” Người con trai tiến lên trước, giọng nói trầm thấp đầy vẻ uy nghiêm.

An Ninh lùi lại phía sau một bước lớn, khi đã cách người con trai đó một khoảng cô mới lên tiếng: “Câu này phải để tôi hỏi anh mới phải. Nửa đêm khuya khoắt, anh tự tiện đột nhập vào nhà dân, thế là thế nào?”

Đuôi mắt người con trai đó khẽ giật, rồi anh cười, hấn vung chùm chìa khóa trong tay, “Tôi vốn sống ở đây, dám hỏi cô nương từ đâu tới?”

An Ninh cũng không chịu lép vế, cô chạy vào trong phòng, lấy chùm chìa khóa ra ném lên trên bàn, “Tôi cũng có chìa khóa, giờ anh giải thích thế nào?”

Người con trai nheo mày, hấn thò tay vào trong túi áo, lôi ra một điều thuốc rồi châm lửa hút. Sau khi hít vài hơi, dường như hấn ý thức ra được điều gì, liền chếch đầu sang hỏi An Ninh: “Cô không phiền gì chứ?”

Miệng hấn nhả khói, đôi mắt bé và dài lim rim. An Ninh rất ghét cách hấn nhìn người khác như vậy, trong bụng cô thầm mắng hấn “Đồ lưu manh”, nhưng miệng cô không dám hé nửa lời.

Hắn cầm hai chiếc chìa khóa lên đối chiếu, sắc mặt hắn sa sầm lại. Trầm ngâm một lúc rồi hắn hỏi: “Người cho cô thuê phòng có phải là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, thích mặc áo hoa hòe hoa sói, quần trắng, có đeo đôi khuyên tai rất to không?”

Khoảng bốn mươi tuổi thì đúng, nhưng An Ninh không để ý bà ta ăn mặc trang điểm thế nào, bây giờ nghe hắn nói như vậy, nghĩ kỹ lại thì hình như đúng là như vậy.

Thấy An Ninh không nói gì, hắn cũng đã hiểu được phần nào. Hắn dập tắt điếu thuốc, cười một cách khổ sở, “Xem ra cả cô và tôi đều bị lừa rồi.”

“Hả.” An Ninh hoảng hốt, cô không hiểu hàm ý trong câu nói của hắn.

“Người phụ nữ đó cùng một lúc cho cả cô và tôi thuê phòng, bây giờ hiểu rồi chứ?” Hắn trả lời với cái giọng khinh khỉnh.

Lúc này An Ninh mới hiểu ra vấn đề, chẳng trách tiền thuê lại rẻ đến như vậy, quả là có điều bất thường. Phản ứng đầu tiên của An Ninh là “Nhưng tôi đã trả ba tháng tiền phòng...”

Hắn bực mình cắt ngang lời cô, “Tôi đã ký hợp đồng một năm.”

An Ninh lập tức ngoan ngoãn không dám nói thêm gì nữa.

Hắn móc điện thoại ra, tạch tạch ấn một dãy số. An Ninh thấy chiếc điện thoại Sharp 920 quen thuộc, rồi cô nhìn người con trai đang hầm hầm sát khí đó. Vừa rồi sự việc xảy ra quá bất ngờ nên cô không thể nhìn rõ, bây giờ dưới ánh đèn sáng trưng, cô bỗng nhận ra mình vốn đã gặp mặt với hắn một lần.

“Mụ chủ nhà chết tiệt, quả nhiên không nghe điện thoại.” Hắn thấp giọng mắng nhiếc vài câu. An Ninh thận trọng hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Chỉ còn cách đợi trời sáng rồi tính thôi.” Hắn nắm mạnh tay xuống bàn, mạnh đến nỗi chiếc chén trà trên bàn xoay tròn vài vòng mới ngừng lại. Hắn khoác áo khoác ngoài lên vai, chẳng thèm nhìn An Ninh, nói: “Cô về phòng nghỉ cho sớm đi, tôi ra ngoài ngủ tạm một đêm.” Nói rồi hắn chẳng thèm quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi cửa.

An Ninh chợt thấy con người này cũng không đến nỗi đáng ghét như lúc đầu.

“... Tất cả sự việc là như vậy.” Ngồi trong quán KFC, An Ninh vừa gặm chiếc bánh Hamburger đùi gà, vừa kể chi tiết sự việc đêm hôm qua cho Lưu Huệ nghe.

Lưu Huệ lại có biểu hiện quá mức, cô ôm lấy bụng, “Nói như vậy là, người này cũng biết thương hoa tiếc ngọc đấy chứ.”

“Xì, Tổ đã đóng tiền nhà, thì anh ta có quyền gì đuổi tớ đi?” An Ninh trừng mắt.

“Nhưng người ta cũng có quyền ở đó chứ.” Lưu Huệ uống một ngụm lớn coca, rồi hỏi một cách đầy phấn khích, “Vậy sau đó cậu và anh ta định giải quyết việc này thế nào?”

“Bà chủ nhà không nghe điện thoại, tiền thuê phòng thì không lấy về được, còn biết giải quyết thế nào? Chỉ biết tạm thời sống tạm như vậy. Mỗi người một phòng ngủ, phòng bếp và nhà vệ sinh dùng chung, còn tất cả mọi thứ khác không ai được xâm phạm đến ai, hy vọng mọi thứ sẽ bình yên vô sự.” An Ninh giải quyết xong chiếc Hamburger, cô liếm các đầu ngón tay còn dính hương vị gà trên đó, “Đến khi hết hạn ba tháng mình sẽ lại chuyển đi.”

Lưu Huệ không nhịn được cười, “Tiểu An Tử, người ta nói lửa gần rơm thì lâu ngày cũng bén, đến lúc đó cậu đừng có nói là không nỡ chuyển đi đấy nhé.”

An Ninh đập cho Lưu Huệ một đập, vừa cười vừa mắng: “Biến.”

Tô Khoáng.

Lần đầu tiên trong nhật ký của An Ninh xuất hiện cái tên này, đó là ngày sau cái đêm sự việc xảy ra.

“Tuy bề ngoài của hắn hơi lỗ mãng một chút, nhưng có vẻ hắn sống rất tình cảm.” Đó là lời đánh giá của An Ninh về hắn.

Nhưng chẳng lâu sau, những suy nghĩ tốt đẹp vốn không nhiều của An Ninh dành cho hấn bỗng tan biến hết.

Nguyên nhân chính là giờ giấc về nhà của Tô Khoáng không cố định, nhưng thông thường qua mười hai giờ đêm hấn mới về. An Ninh vốn ngủ không được ngon giấc, mỗi lần khi cố chợp mắt để ngủ được rồi, An Ninh lại bị Tô Khoáng làm thức giấc, và sau đó để quay trở lại với giấc ngủ vừa rồi đối với cô còn khó hơn gấp vạn lần.

Mâu thuẫn giữa hai người cuối cùng cũng đã bùng nổ khi An Ninh không thể tiếp tục nín nhịn được nữa.

Tô Khoáng thường xuyên ngủ đến giữa trưa mới dậy khỏi giường. Hôm nay, An Ninh không tham gia được buổi phỏng vấn đã được hẹn từ lâu, từ chín giờ sáng đến mười hai giờ trưa cô luôn ở trong trạng thái bức tức. Tô Khoáng lúc này mới khoác lên người chiếc áo thun kiểu dáng đơn giản, tóc tai bù xù, mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi phòng.

Anh ta đi thẳng đến nhà vệ sinh, An Ninh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, mắt tuy nhìn chặt vào tivi, nhưng tai lại chú ý đến mọi động tĩnh trong nhà vệ sinh.

Làm vệ sinh xong xuôi, Tô Khoáng lại lẳng lặng tiến vào phòng bếp, và bắt đầu bận rộn ở trong đó.

Không lâu sau, từ trong nhà bếp bay ra một mùi gì đó rất thơm.

An Ninh không kìm nổi sự tò mò, cô muốn vào xem đó là cái gì, nhưng lại thấy ngại, sợ mất sĩ diện.

Tô Khoáng chân đi dép lê, đeo tạp dề, tay bưng một bát mì, đứng dựa vào tường, vừa ăn vừa liếc nhìn An Ninh. Mùi thơm hòa trộn giữa trứng chần và hành hoa không ngừng sộc vào mũi An Ninh. Cô nuốt nước miếng, cổ giả như đang tập trung sự chú ý vào chỗ khác.

“Trong nồi vẫn còn, muốn ăn thì tự lấy.” Tô Khoáng biết chắc là An Ninh đang rất muốn ăn, nhưng lại đá một câu như mình không hề biết điều đó.

An Ninh không biết nấu cơm, thường ngày cô luôn gọi đồ ăn sẵn, có khi về muộn, cô cũng chỉ biết pha một bát mì tôm ăn chống đói. Giờ đây, đang lúc bụng đói cồn cào, lại có ngay một bát mì dân dã, còn gì tuyệt vời hơn. Phải rất khó khăn cô cất nên lời: “Có thật là được không?”

Tô Khoáng cười chế giễu, thông dong đi đến ngồi xuống sofa, sau khi ăn ngấu nghiến bát mì, hấn dùng đôi đũa gõ vào thành chiếc bát sứ thời Đường, “Nếu vẫn không ăn thì không còn gì đâu nhé.”

Hấn vừa nói dứt lời, An Ninh liền ba chân bốn cẳng lao vào phòng bếp. Tô Khoáng lắc lắc đầu, miệng mỉm cười hiền hậu.

Tục ngữ nói rất đúng: ăn của người, khó mà mở miệng nói người. Ăn xong bát mì, An Ninh chẳng thể chỉ trích Tô Khoáng được gì, ngược lại Tô Khoáng còn hỏi như thế đánh đòn tâm lý: “Hình như cô có điều gì muốn nói với tôi?”

An Ninh cắn môi, không nói gì.

Tô Khoáng cười, bỏ bát đũa lại đó, hấn trở về phòng của mình thay quần áo rồi rời khỏi nhà.

Hấn vừa đi khỏi, An Ninh liền cảm thấy hối hận. Mình thật không ra gì, chỉ vì một bát mì mà đánh mất hết cả khí tiết, Lưu Huệ mà biết chuyện này thì thế nào cũng cười mình đến chết thôi.

Mấy ngày sau đó, Tô Khoáng vẫn làm những gì hấn thích. Mỗi lần khi An Ninh hạ quyết tâm nói lý lẽ với hấn, khi sắp nói ra khỏi miệng thì Tô Khoáng lại dùng các món ăn quyến rũ để mê hoặc An Ninh. Lần trước là mì vằn thắn tôm thịt, lần này là xủi cảo nhân ba vị, còn An Ninh lại không thể chiến thắng nổi sự cám dỗ của các món ăn, cuộc đàm phán giữa hai người cứ thế bị An Ninh bỏ lỡ dở.

An Ninh tới thành phố H thấm thoát đã hơn nửa năm, chuyển đến nơi ở mới cũng đã gần hai tháng, tiền trong túi ngày càng ít đi, còn công việc thì vẫn chưa thấy đâu. Nếu cứ tiếp tục thế này, thì sớm muộn cũng chết vì đói mất thôi. Theo ý kiến của Lưu Huệ, An Ninh hạ thấp yêu cầu của mình xuống, chuyển mục tiêu tìm việc sang các công ty nhỏ.

Với vốn kiến thức vững chắc về văn tự, cô nhanh chóng được một công ty Đài Loan nhận làm thư ký tổng giám đốc. Tiền lương không được cao, trừ tiền thuê phòng và chi tiêu hàng ngày ra, số còn lại không đủ để mua một bộ quần áo có thương hiệu một chút.

Sau khi tìm được công việc, cơ hội mà An Ninh và Tô Khoáng gặp nhau dần dần ít đi, hơn nữa sau một ngày làm việc căng thẳng, về đến nhà, tắm táp xong xuôi thì việc đầu tiên phải làm là ngủ, ngay cả sấm nổ cũng không đánh thức được cô, chứng mất ngủ hành hạ cô từ lâu giờ đây không cần thuốc cũng khỏi. Cho nên, những oán hận của An Ninh đối với Tô Khoáng cũng dần dần nhạt bớt.

Những tưởng sống cùng với Tô Khoáng sẽ được tiếp tục với quan hệ tình cảm bình thường, nhưng thế sự khó lường, nhiều khi có những việc bỗng thay đổi khi chúng ta không hề để ý tới chúng.

2. Chương 2: Đào Hoa Chưa Chắc Đã Là Phúc

Tô Khoáng bỗng có ý định muốn chăm sóc An Ninh cả cuộc đời. Nhưng, bản thân anh cũng đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, liệu anh có tư cách, có khả năng để che chở cho cô ấy không?

Người đứng đầu công ty mà An Ninh đang làm là người Mỹ, tổng công ty ở Khu vực Châu Á Thái Bình Dương nằm ở Đài Loan, tổng giám đốc bổ nhiệm cũng là một người Đài Loan chính cống. Ai cũng nói người Đài Loan nhỏ nhen, ngay ngày đầu tiên đi làm An Ninh đã thực sự thấu hiểu câu nói đó.

Đầu tiên, khi đi lĩnh văn phòng phẩm phải đăng ký, ký tên, do đích thân trưởng phòng hành chính kiểm tra. Nghe nói sáu tháng một mới được lĩnh một lần, hơn nữa phải là những đồ văn phòng phẩm đã cũ mới được đổi lấy đồ mới. Nếu như đồ cũ chưa dùng hết, thì vẫn chưa đủ tư cách để lĩnh đổi đồ mới, cụ thể là: bút bi phải dùng cho đến khi không còn giọt mực nào, thước phải mòn đến mức hoàn toàn không nhìn rõ vạch đo, giấy in phải dùng hết cả hai mặt, ...

Đương nhiên những việc đó đều là những việc nhỏ nhặt, An Ninh vốn không phải người phô trương lãng phí, cô quen dùng bút máy để viết, chiếc bút máy Schneider được cô sử dụng từ thời trung học đến bây giờ, và bây giờ cô vẫn chưa có ý định vứt nó đi.

Công ty không cung cấp trà túi lọc và cà phê, nếu có nhu cầu, xin tự mình mang tới, đó là câu đầu tiên mà trưởng phòng nhân sự nói với An Ninh trong ngày đầu cô đi làm. Cốc giấy của công ty được chuẩn bị dành cho khách, cho nên, xin hãy tự mang theo cốc pha trà, đây là câu nói thứ hai. Vẫn còn may, nước uống trong cây nước được cung cấp miễn phí, nếu không An Ninh sẽ kích động đến mức đập đầu vào tường ngay lúc đó mất.

Để tiết kiệm chi tiêu, công ty không có quầy lễ tân, tất cả những cuộc điện thoại từ bên ngoài gọi tới đều chuyển tới bộ phận trợ lý, sau đó An Ninh phải sàng lọc để chuyển tiếp. Lúc bận rộn chính là lúc chuông điện thoại kêu liên hồi, khiến cô trợ lý Tiểu Trư (chú heo con) phàn nàn, kêu than không nổi.

Tiểu Trư họ thật là Chu, chỉ trách rằng cái tên tiếng Anh của cô đặt không hay – Judy. Có một lần tên cô bị một khách hàng người Tứ Xuyên phát âm không chuẩn đọc thành “zhu di” (trư dịch – móng heo), thế rồi cái tên Tiểu Trư của cô được mọi người gọi từ đó. Lâu dần, chẳng ai còn nhớ tới tên thật của cô nữa.

Tiểu Trư là một cô gái hoạt bát, có sở trường làm sôi động không khí trong công ty. Chỉ cần tổng giám đốc không ở phòng làm việc, thì phòng làm việc lập tức trở thành thiên hạ của cô, từ tiểu phẩm hài của Quách Đức Cường đến vở kịch chúc mừng năm mới của Phùng Tiểu Cương đều được cô bắt chước rất hay và sinh động, đôi khi cô còn kết hợp với Ivan của bộ phận bán hàng biểu diễn một vài đoạn. Hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, khiến tất cả mọi đồng nghiệp đều được một bữa cười hả hê, ngay cả trưởng phòng tài vụ vốn nổi tiếng nghiêm khắc cũng không thể không đến chung vui.

Không khí làm việc rất thoải mái vui vẻ, điều duy nhất khiến An Ninh không yên tâm, đó là lúc nào cô cũng phải đối diện với ánh mắt khác thường của tổng giám đốc.

Người ta thường nói, thư ký là một nghề nguy hiểm, đặc biệt là thư ký của tổng giám đốc, người ta ví người đó như bảo mẫu hay nữ giúp việc luôn đi cùng tổng giám đốc cả trong và ngoài giờ làm, thời gian hai người ở bên nhau nhiều hơn nhiều so với những người khác. Để tránh những lời bàn ra tán vào của người khác, An Ninh luôn lựa chọn những bộ trang phục kín đáo trang trọng, váy tối màu, cổ áo cao, kín, không bao

giờ để lộ xương quai xanh, mặc dù vậy, cô vẫn có thể nhận thấy ánh mắt tổng giám đốc dành cho cô đầy nồng cháy và hần không hề có ý che giấu điều đó.

Khi An Ninh nói điều đó với Lưu Huệ, Lưu Huệ lại không cho là như vậy, “Ồi dào, cậu nghĩ nhiều quá đấy, người ta nhìn thì có sao đâu, cậu cũng chẳng mất gì mà.”

Lưu Huệ nói không sai, nhưng An Ninh vẫn cảm thấy như vậy không thoải mái.

Sự lo lắng của An Ninh không phải vô căn cứ.

Tổng giám đốc tập đoàn Trường Vũ – Tăng Gia Tuấn lần đầu tiên nhìn thấy An Ninh đã bắt đầu chú ý đến cô.

An Ninh và Lưu Huệ là hai mẫu người khác nhau. Vẻ đẹp của Lưu Huệ kiều diễm như hoa mẫu đơn khoe sắc, dù cô không cần trang điểm cầu kỳ, dù cô có thô lỗ hơn nữa thì cô vẫn nổi bật hơn tất cả mọi người. Còn An Ninh, chỗ hấp dẫn người khác nhất ở cô đó là đôi mắt thoáng buồn.

Cô không hòa đồng, cô luôn dùng thái độ lãnh đạm khi giao tiếp với mọi người, cô thường xuyên ngồi yên tĩnh một mình trước bàn làm việc. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, cô thường chống cằm ngồi chờ đợi.

Ngồi gần cách cô bởi một tấm cửa kính, Tăng Gia Tuấn quan sát rõ tất cả mọi biểu hiện của cô. Dưới ánh nắng xế chiều, hàng mi dài che lấy mí mắt, mái tóc dài hơi xoăn lộn để buông chạm vai. Khi thì cười giòn giã, lúc lại ngồi im lặng, có lúc hồn nhiên như đứa trẻ, có lúc lại chín chắn hơn so với tuổi, hoặc như lúc này đây cô trở lại chính cô sau khi vứt bỏ mọi lớp bao bọc nguy trang kia.

Tăng Gia Tuấn đã gặp vô số phụ nữ, có người chủ động theo đuổi hẳn, cũng có người giả bộ thâm trầm, “bên trong thì đã mà bên ngoài còn kiêu”. Từ trước đến nay, ai muốn đến với hẳn hẳn đều không từ chối, hẳn là một cao thủ trong trò chơi ái tình kiêu đó. Và, không tán tỉnh người cùng cơ quan là nguyên tắc của hẳn.

Nhưng giờ đây, xem ra hẳn cần phải phá vỡ nguyên tắc đó.

Không có nhiều những người phụ nữ có thể làm hẳn thấy hứng thú.

Tăng Gia Tuấn cười ma mãnh, hẳn nhắc điện thoại gọi số nội mạng, nói “Cô An, cô vào đây một chút.”

An Ninh ôm tập công văn, đứng trước phòng làm việc của tổng giám đốc, tâm trạng đầy lo lắng.

Cô không ngu ngốc, thậm chí cô rất nhạy cảm đối với một số việc việc nhỏ nhặt, làm sao mà cô không nhìn ra tâm ý của Tăng Gia Tuấn cơ chứ. Nhưng cô là người ngang ngạnh, thứ nhất, cô vẫn chưa quên được Quan Tín, thứ hai, cô chẳng có thiện cảm gì với người Đài Loan. Mặc kệ Tăng Gia Tuấn đẹp trai, giàu có, tài giỏi, có thể đáp ứng mọi mơ ước của mọi phụ nữ.

Cô hít sâu một hơi, rồi gõ cửa.

“Mời vào.” An Ninh có thể hình dung ra nụ cười rất đẹp của Tăng Gia Tuấn lúc nói câu đó.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, “Tổng giám đốc Tăng, anh tìm tôi có việc ạ?”

Tăng Gia Tuấn không trả lời, hẳn chỉ tay vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc, ra hiệu cho cô ngồi xuống nói chuyện.

An Ninh ngồi vào ghế, động tác hơi cứng nhắc, cho thấy rõ cô đang rất hồi hộp.

Tăng Gia Tuấn nhận thấy điều đó, nhưng hẳn tỏ ra chẳng để tâm, hẳn ngược mắt lên cười, đôi mắt diễm tĩnh đó như mang đầy những cảm xúc phức tạp.

Thấy Tăng Gia Tuấn nhìn mình không chớp mắt, An Ninh vội đưa tập công văn đang cầm trong tay cho hẳn, “Tổng giám đốc Tăng, đây là hợp đồng với công ty Phú Minh, cần tổng giám đốc ký tên.”

Tăng Gia Tuấn “hừm” một tiếng, hẳn đón lấy tập công văn, cố tình để tay mình chạm vào mu bàn tay An Ninh, khiến cô sợ hãi thu ngay tay lại, suýt chút nữa làm đổ chiếc cốc thủy tinh đang đặt trên bàn.

Tăng Gia Tuấn vẫn làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, hẳn chăm chú xem công văn, rồi đưa bút ký lên đó chữ ký như rồng bay phượng múa.

“Tổng giám đốc Tăng, nếu không còn việc gì nữa, thì tôi xin về phòng làm việc.” An Ninh luống cuống sắp xếp lại tập công văn. Đứng trước kẻ cáo già như Tăng Gia Tuấn, một cô gái đa cảm như An Ninh luôn cảm thấy tay chân lóng ngóng.

An Ninh tưởng rằng sự im lặng của hần nghĩa là đồng ý, nên cô vội vàng bước đến bên cửa. Vừa định vặn tay cầm cửa, thì cánh tay cô bị lôi lại, “Vội gì thế, tôi còn việc chưa nói với cô.”

An Ninh bị dồn vào chân tường, muốn lùi không được, mà tiến cũng không xong, tay cô bị Tăng Gia Tuấn giữ chặt, không thể cử động được. Lúc này, khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng một tấc, Tăng Gia Tuấn có thể nghe thấy tiếng tim đập tình thích cùng hơi thở gấp gáp của An Ninh.

Hơi thở người đẹp, thật thơm, thật nồng nàn, văn học Trung Quốc thật là cao siêu, bây giờ hần mới thấu hiểu được sự kỳ diệu trong cách dùng từ ngữ.

An Ninh không phải là người con gái đặc biệt xinh đẹp, nhưng các đường nét trên khuôn mặt cô rõ ràng, mang vẻ duyên dáng say đắm lòng người. Hơi ấm, mùi hương, sự mềm mại của An Ninh, khiến hần không nở buông tay ra.

Hai má An Ninh đỏ bừng, cô không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám cất tiếng.

Lúc lâu sau, Tăng Gia Tuấn mới hạ ánh nhìn của mình xuống, rồi mắt hần dừng lại ở vùng ngực của An Ninh – 75B. Miệng hần hơi nhếch lên, vô số các cô gái đã qua tay hần, chỉ cần nhìn là hần có thể biết ngay các cô mặc áo ngực cỡ bao nhiêu, sai số chưa từng vượt quá một phần nghìn.

An Ninh nhận được ánh mắt đó của hần, mặt cô càng đỏ hơn.

Đôi mắt Tăng Gia Tuấn dần tỏ ra thích thú, cô gái này dễ dàng đến vậy, khác hẳn với những cô gái hần đã từng gặp, càng lúc hần càng cảm thấy hứng thú với cô hơn.

Hần buông tay An Ninh, rồi tiến tới gần cô hơn, hần ghé sát tai An Ninh, “Tối nay tôi mời cô ăn cơm.”

Được thoát khỏi sự khống chế của hần, An Ninh lập tức lùi về khoảng cách an toàn, khuôn mặt cô dần bớt đỏ, sự căng thẳng dần biến mất, cô lấy lại vẻ lạnh lùng, “Xin lỗi, tổng giám đốc Tăng, tối nay tôi bận rồi.”

Tăng Gia Tuấn sớm đoán được cô sẽ trả lời như vậy, vì thế hần phản ứng rất nhanh: “Đây là việc của công ty. Cô là thư ký của Tổng giám đốc, cô phải có nghĩa vụ thác tụng Tổng giám đốc.”

“Sau khi hết giờ làm là thời gian riêng của cá nhân tôi, công ty không có quyền chiếm dụng.” An Ninh không kém cạnh.

Tăng Gia Tuấn uể oải dựa vào tường, dần từng từ một: “Nếu cô không còn kỳ vọng gì với công việc này, thì tôi cũng không ngăn cản.”

An Ninh đành đầu hàng.

“Hết giờ làm tôi đợi cô ở bãi đỗ xe.” Tăng Gia Tuấn nói giọng thản nhiên, chẳng thể có nghi ngờ được gì.

An Ninh khinh thường nhất là loại người luôn khom lưng trước đồng tiền, nhưng hôm nay chính cô lại trở thành một thành viên của loại người đó, cô vô cùng đau khổ và bất lực.

Bây giờ tối.

An Ninh vẫn chần chừ ngồi trên ghế, lúc thì cô mở tập công văn ra xem, lúc lại lần di con chuột máy tính, reforest đi reforest lại danh sách các thư gửi đến.

Cô đang kéo dài thời gian, hy vọng Tăng Gia Tuấn chờ lâu không chịu nổi mà đi trước.

Lúc sáu giờ, khi hết giờ làm, cô đã nhìn thấy hần đi ra khỏi phòng làm việc. Cô chậm chạp thu xếp lại các thứ bỏ vào trong túi xách, vờ như không nhìn thấy hần đi ra. Đợi đến khi Tăng Gia Tuấn bước vào thang máy, cô lại ngồi xuống ghế.

Gần đến bảy giờ rưỡi, tất cả điều hòa trong tòa nhà tự động tắt, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình An Ninh. Vừa lạnh vừa đói, không chịu nổi nữa, cô xách túi đi xuống tầng một.

Thấy phía trước tòa nhà không có bóng dáng Tăng Gia Tuấn, An Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Vừa bước đến chỗ đợi xe, bỗng có tiếng bíp còi ngay phía sau. An Ninh không quay đầu lại, tiếng còi đó lại bíp lên không ngớt, càng lúc càng to.

Vốn đang bực bội, tiếng còi ồn đó lại càng làm cô thêm tức tối. Cô quay đầu lại mắng kẻ đang bíp còi.

“Lên xe.” Tăng Gia Tuấn mặt nặng trịch, chỉ nói ra vồn vện có hai từ.

An Ninh biết hẳn đang giận cô, nhưng việc này có thể trách cô được sao? Nếu như không phải hẳn hoành hành phách lối, thì cô có đến nỗi phải chịu đối chịu lạnh thế này không?

Nhưng những điều này chắc hẳn chẳng bao giờ hiểu nổi đâu. Cô bấm răng, mở cửa rồi bước lên xe.

“Thắt dây an toàn vào.” Tăng Gia Tuấn lạnh lùng nói.

An Ninh liếc nhìn hẳn một cái, nghĩ bụng lúc hẳn đang tức, mình cứ nhịn một chút thì hơn.

Chiếc BMW 320 màu bạc lao nhanh trên chiếc cầu vượt. Mặc dù cửa kính xe đã đóng kín, nhưng người ngồi bên trong vẫn có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên ngoài.

Trong khi đó, nhiệt độ trong xe dường như còn thấp hơn cả nhiệt độ ngoài trời.

Tăng Gia Tuấn mím chặt đôi môi mỏng dính của mình, không nói lời nào. Hẳn cũng không rõ rốt cuộc hẳn đang tức giận vì điều gì, tức giận người con gái ngồi bên cạnh khiến hẳn phải đợi cả tiếng rưỡi đồng hồ dưới trời giá rét, hay tức giận vì cô không hề để ý đến hẳn.

“Tôi bảo cô sau khi hết giờ làm đợi tôi ở bãi gửi xe, tại sao cô không làm theo lời tôi?!” Hẳn đã quen với việc quát tháo, ra lệnh, và hẳn cũng dùng cái khẩu khí đó đối với An Ninh.

Cuối cùng hẳn cũng không nhịn được nữa. An Ninh đã chuẩn bị để sẵn sàng đối phó với câu hỏi này, cô trấn tĩnh trả lời: “Khi chuẩn bị rời khỏi văn phòng tôi phát hiện ra chỗ công văn có chút vấn đề, nên tôi lại phải ngồi làm lại.” Cô ngây thơ nghĩ, lý do này chắc chắn là hợp lý rồi.

“Vậy thì cô có thể gọi điện thoại cho tôi.” Khẩu khí của Tăng Gia Tuấn đã có phần hòa nhã hơn.

Chẳng lẽ nói tôi không có số di động của anh? Hiển nhiên là không hợp lý. Nói rõ là tôi trốn tránh anh, nhưng An Ninh tuyệt đối không dám nói ra câu này. Cô cứng miệng không biết nói thêm được gì.

Thấy An Ninh bí không nói được gì, tâm trạng Tăng Gia Tuấn bỗng thấy thoải mái hơn. Hẳn khẽ cười, “Tôi đói rồi, cô đi ăn cơm với tôi.”

Được hẳn nhắc tới, An Ninh lúc này mới cảm thấy bụng đói cồn cào. Nhưng cô vẫn ngang ngạnh nói: “Tôi không đói.”

Ừc.... Đúng lúc này chiếc bụng bỗng trêu đùa với cô.

“Bụng cô còn thật thà hơn cô nhiều.” Tăng Gia Tuấn thấy vui hơn, hẳn cho xe tăng tốc. Sau khi đi qua cầu vượt, chiếc xe chuyển hướng đi về phía những con đường nhỏ.

Kim Bích Huy Hoàng (Đền hoa trắng lệ) là nơi vui chơi giải trí nổi tiếng nhất tại thành phố H

Tầng một là vũ trường, tầng hai là điểm hát karaoke, tầng ba là quán rượu, còn tầng cao nhất chỉ mở cửa đối với khách cao cấp có thẻ VIP. Những chi phí đắt đỏ ở đây càng khiến cho những người dân thường không dám mơ tới.

Tám giờ tối, bên trong Kim Bích Huy Hoàng đèn bật sáng trưng.

Khách đến giờ này không nhiều, thông thường qua mười một giờ đêm thì thế giới đêm ở đây mới được coi là bắt đầu.

Những chiếc xe sang trọng với những thương hiệu nổi tiếng khác nhau lần lượt tiến vào bãi gửi xe, như để thi xem ai nhiều tiền hơn, ai có địa vị hơn.

Tất cả những thứ đó đều trở nên rất quen thuộc với Tô Khoáng.

Từ lúc An Ninh và Tăng Gia Tuấn bước vào Kim Bích Huy Hoàng, Tô Khoáng đã để ý tới cô.

Anh nấp ở chỗ cầu thang tối nhìn hai người họ từ từ đi lên tầng ba, cảm thấy có gì đó hơi kỳ lạ.

An Ninh, làm sao cô ấy lại đến đây?

Trong ấn tượng của Anh, An Ninh luôn là một cô gái hiền lành nhã nhặn, cô ấy không nên xuất hiện ở một nơi như thế này.

“Tô Khoáng, có phát hiện ra điều gì không?” Một người đàn ông da ngăm đen, to cao vỗ vào vai Tô Khoáng, rồi người đó nhìn theo hướng mà Tô Hoàng đang nhìn, chẳng thấy có dấu hiệu gì khác thường cả.

Người đó tên là Thời Vĩ, là giám đốc phổ vui chơi Kim Bích Huy Hoàng.

Tô Khoáng quay người lại, báo cáo qua: “Hình như em nhìn thấy người quen.”

“Có cần qua chào hỏi người ta không?” Thời Vĩ ngáp một cái rồi hỏi, mấy ngày hôm nay mãi đến khi trời tảng sáng hần mới được về nhà, nên lúc nào hần cũng trong tình trạng thiếu ngủ.

Mắt Tô Hoàng cũng đỏ hoe vì thiếu ngủ, “Không cần đâu, anh đi bận việc của anh đi ạ.”

Thời Vĩ gật gật đầu, “Anh đi nghỉ một lúc, chú coi chừng mọi thứ nhé, nếu xảy ra vấn đề gì thì cả anh và chú đều phải chịu trách nhiệm đấy.”

Tô Khoáng đáp lời, “Anh cứ yên tâm đi.” Nói rồi anh lại nhìn lên tầng ba, nghĩ vài giây, rồi anh gọi một cậu nhân viên, nói nhỏ gì đó với người nhân viên đó.

Tăng Gia Tuấn im lặng nhìn An Ninh, “Cô muốn ăn gì?”

“Tôi... tôi không biết.” An Ninh chưa từng đến một nơi như thế này, cách trang hoàng tỉ mỉ, những người phục vụ chuyên nghiệp, đây chắc chắn là nơi giải trí cao cấp, từ lúc bước vào cửa cô đã cảm thấy không được thoải mái. Cô cúi đầu nhìn bộ quần áo đơn giản của mình, nơi này không hợp với cô.

Tăng Gia Tuấn mỉm cười, giọng hần trầm ấm, “Món bào ngư hầm chân ngỗng ở đây rất nổi tiếng.”

An Ninh nhìn qua thực đơn, hai trăm chín mươi tám tệ một suất, cô kinh ngạc nói, “Thôi, tôi không ăn đâu.”

“Bào ngư hầm chân ngỗng, thịt xông khói xào ngỗng tỏi, canh sò gừng thái sợi, gà quay thổ gia, ba chỉ xào thập cẩm, cứ tạm như vậy nhé.” Tăng Gia Tuấn chẳng cần nhìn thực đơn, hần “Cho thêm một chai rượu vang đỏ nữa.” Tăng Gia Tuấn đầy vẻ hứng trí, thật dễ dàng để ứng phó với những cô gái chưa có nhiều kinh nghiệm sống như An Ninh. Đó chính là kinh nghiệm mà hần có được trong bao năm lăn lộn tình trường.

An Ninh ăn rất ít, những món ăn trông rất ngon mắt này không hề hợp với khẩu vị của cô, thậm chí cô còn thấy chúng không ngon bằng bát mì do Tô Khoáng nấu.

“Sao thế, không hợp khẩu vị à?” Cả buổi tối, Tăng Gia Tuấn rất kiêu lời, hần chỉ điềm đạm nhâm nhi ly rượu vang, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn ngắm nét căng thẳng và lúng túng của An Ninh.

“Tôi ăn no rồi.” An Ninh dứt khoát đẩy chiếc ly trước mặt ra xa.

“Cô ăn ít quá.” Tăng Gia Tuấn gấp một miếng thịt hun khói vào bát của An Ninh, sau đó rất tự nhiên, hần đưa tay đặt lên mu bàn tay An Ninh, rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Toàn thân An Ninh run lên, lưng cô bỗng thẳng đứng. Nếu không phải vì công việc này, thì chắc chắn cô đã đi khỏi công ty này rồi.

Có lẽ sự nhượng bộ của An Ninh khiến Tăng Gia Tuấn cảm thấy có hy vọng, động tác của hần càng trở nên bừa bãi. Tay hần lần sờ soạng lên trên, từ từ vuốt ve cánh tay trắng mịn của An Ninh.

An Ninh cảm thấy toàn thân sồn da gà, nếu là thường ngày, có lẽ cô đã cho hần một cái bạt tai.

Nhưng sau một thời gian va chạm với xã hội, cô hiểu được rằng, tỏ ra mình mạnh mẽ cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, do vậy, cô cố ghì nén sự bức bối và ghê tởm trong lòng, bình tĩnh đẩy tay Tăng Gia Tuấn ra, rồi nhẹ nhàng nói: “Tổng giám đốc Tăng, anh uống nhiều quá rồi.” Nhưng cô không biết rằng, cô càng như vậy, lại càng kích thích cái ham muốn chinh phục trong người đàn ông.

Trong mắt Tăng Gia Tuấn, phụ nữ mà quá nghe lời sẽ chẳng thú vị gì, nếu quá lạnh lùng mà tỏ ra kiêu căng, muốn tiếp nhận nhưng lại tỏ ra cự tuyệt như thế này mới là thú vị. Lòng ngực hắn như đang có ngọn lửa thiêu đốt, nhưng hắn cũng biết không nên quá nóng vội đối với những người phụ nữ như An Ninh. Từ trong túi áo bộ ple màu xám bạc, hắn lôi ra một chiếc hộp gắn kim tuyến rất đẹp, mặt vẽ hả hê. Để chuẩn bị cho ngày hôm nay, hắn đã phải tốn khá nhiều thời gian và tiền bạc. Hắn nghĩ rằng, lần này hắn chắc chắn sẽ giành chiếm được An Ninh.

“Tặng cho em.” Hắn đẩy chiếc hộp tới trước mặt An Ninh.

An Ninh chẳng thèm mở chiếc hộp ra, cô trực tiếp trả lại cho Tăng Gia Tuấn, “Không có công lao, làm sao dám nhận bổng lộc.”

“Mở ra đi, xem em có thích không.”

“Không phải mở, tôi không cần. Tôi nghĩ, người cần nó cũng không ít.” An Ninh mỉm cười “chiếu tướng” Tăng Gia Tuấn.

Tăng Gia Tuấn cảm thấy hơi mất sỡ diện. Hắn kìm nén cơn giận giữ, tự mình mở chiếc hộp, bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim rất tinh xảo, hắn đặt vào lòng bàn tay, hắn không tin lại có người con gái có thể từ chối trước một món đồ như thế này.

An Ninh vờ như không nhìn thấy gì.

Tăng Gia Tuấn vẫn chưa nản lòng, hắn đứng dậy, lượn quanh người An Ninh, rồi nhẹ nhàng nói: “Để anh đeo nó giúp em.” Những ngón tay dài, mảnh lướt trên mái tóc dài mềm mại của An Ninh, rồi chột chạm vào gáy cô, hơi thở ấm của hắn phảng phất bên tai An Ninh.

An Ninh không thể chịu nổi hành động vô lễ này của Tăng Gia Tuấn. Như bị điện giật, cô đứng phắt người dậy, cô còn chưa kịp nói gì, thì không biết từ góc nào xuất hiện hai người đàn ông mặc áo đen, thân hình to lớn, họ cung kính nói với An Ninh: “Cô An, có người muốn gặp cô, không biết cô có phiền không?” Vừa nói hai người đó vừa đưa tay lên vỗ vai nhát.

An Ninh kinh ngạc, đứng đờ ra đó.

Không phải chỉ có mình An Ninh thấy kinh ngạc về điều này, mà Tăng Gia Tuấn cũng cảm giác đầu óc như mê muội. Hai tên áo đen này cao to hơn hắn rất nhiều, nếu là một đánh một cũng đã đủ để hắn ném mùi đau khổ rồi. Hắn bắt đầu lắp bắp, “An... An Ninh, các ... các người quen nhau?”

An Ninh vẫn đang rất kinh ngạc, trả lời: “Không, tôi... tôi không biết họ là ai.”

Tăng Gia Tuấn nhìn biểu hiện của An Ninh, không giống như cô đang nói dối, hơn nữa, nếu nghĩ kỹ ra thì An Ninh cũng chẳng có lý do gì để nhận họ cả, hắn thấy bạo dạn hơn một chút.

Tô Khoáng đứng trong góc tối quan sát, suýt chút nữa thì anh bị An Ninh làm cho tức hộc máu. Cô gái này, đã không biết tự bảo vệ mình thì thôi, giờ lại thật thà quá mức. Tô Khoáng đau khổ cười, xem ra anh phải đích thân ra tay thôi.

Anh bước những bước lớn vững chắc, miệng thấp thoáng nụ cười, trên người mặc một bộ ple may rất khéo, trong đôi mắt sâu kia chứa đựng sự dịu dàng phảng phất. “An Ninh, em không giới thiệu chút gì sao?”

An Ninh lại tiếp tục bị làm cho kinh ngạc.

Tăng Gia Tuấn là khách quen của Kim Bích Huy Hoàng, cũng đã từng gặp Tô Khoáng vài lần, nhưng tăng Gia Tuấn thường nhìn người bằng nửa con mắt, nên tất nhiên hắn cũng chẳng bao giờ để mắt tới Tô Khoáng.

Nhưng va chạm xã hội đã nhiều năm, hắn đâu có ngốc, vừa nãy thấy hai tên mặc áo đen luôn có thái độ rất mực cung kính đối với Tô Khoáng, nên Tăng Gia Tuấn cũng ngầm nhìn ra địa vị của Tô Khoáng ở đây.

Tăng Gia Tuấn và Tô Khoáng cùng lúc nhìn vào An Ninh. An Ninh chỉ còn cách gượng gạo giới thiệu, “Vị này là tổng giám đốc Tăng, là sếp của tôi.” Đến lượt giới thiệu thân phận của Tô Khoáng, cô bỗng cảm thấy khó khăn. Tô Khoáng chưa từng kể cho cô những việc đời tư của anh, ngay cả việc anh làm việc ở đây cô cũng mới vừa biết.

Tô Khoáng cười, anh nhìn thẳng vào An Ninh, rồi đưa tay ôm lấy eo An Ninh, “Tôi tên Tô Khoáng, là bạn trai của An Ninh.”

An Ninh thấy giật mình bởi tư thế thân mật của Tô Khoáng, nhưng không hiểu sao, cùng một sự tiếp xúc ở cự ly gần như vậy, cùng một động tác thân mật như thế, mà đối với Tô Khoáng, cô lại không hề có cảm giác khó chịu. Có lẽ là vì cô biết anh đang giải vây cho cô, An Ninh tự giải thích cho cảm giác của mình như vậy.

“Còn có điều gì chưa rõ nữa, xin tổng giám đốc Tăng chỉ bảo. Thường ngày An Ninh còn cần được tổng giám đốc chỉ dạy nhiều.” Tô Khoáng vẫn giữ nguyên sắc mặt và tiếp tục trêu tức Tăng Gia Tuấn.

Sắc mặt Tăng Gia Tuấn bỗng chốc thay đổi, đã nói đến mức này thì hẳn tiếp tục ở lại đây còn có ý nghĩa gì. Hắn túm lấy chiếc áo khoác đang vắt trên lưng ghế, tỏ vẻ như bỗng nhớ ra việc gì quan trọng, hắn vỗ vỗ đầu mình, “Anh thấy đấy, trí nhớ tôi kém quá, công ty còn một số công văn cần xử lý, để đến ngày mai sợ không kịp, vậy tôi về trước đây.”

“Tổng giám đốc đi cẩn thận.” Tô Khoáng cười châm chọc, chân anh đá chiếc ghế, hành động chẳng nhả nhận chút nào.

Lúc Tăng Gia Tuấn gần bước ra khỏi cửa, Tô Khoáng bỗng nói lớn, “Tổng giám đốc Tăng, anh vẫn chưa thanh toán kìa.”

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía Tăng Gia Tuấn, cả đời này có lẽ hắn chưa bao giờ bị bẽ mặt đến thế. Mặt hắn đỏ bừng, trán nổi gân xanh, hắn vội vội vàng vàng trình thẻ tín dụng, mắt giận dữ nhìn trừng trừng về chỗ An Ninh đang đứng. Cũng không biết hắn đang tức giận Tô Khoáng hay là An Ninh, có lẽ là cả hai.

An Ninh không nhận được cười. Vào công ty đã được mấy tháng, có lẽ đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của Tăng Gia Tuấn, từ trước đến giờ chỉ có hắn cho người khác sĩ diện, chứ đâu giống bây giờ hắn đang bẽ mặt trước hàng trăm ánh mắt nhìn về hắn.

Cô biết lúc này cô được hả giận, nhưng ngày mai khi quay trở lại công ty, tăng Gia Tuấn chắc chắn sẽ không để cô yên. Cô nhún vai, mặc kệ, nghĩ cho cùng thì cùng lắm nghỉ việc là xong.

Cô lè lè lưỡi, không nén nổi nụ cười trên môi. Tô Khoáng cúi đầu nhìn An Ninh, trong lòng bỗng trào dâng một niềm xao xuyến khó tả.

Ánh mắt hai người vô tình giao nhau. Tô Khoáng chuyển ánh mắt sang hướng khác, anh nâng cổ tay lên xem đồng hồ, rồi lơ đãng nói: “Đã hơn mười giờ rồi, chúng ta cùng ra khỏi đây thôi.”

An Ninh cầm lấy chiếc túi, chậm chạp bước theo sau Tô Khoáng. Rồi bỗng nhiên cô hỏi: “Ày, bình thường hình như chưa đến mười hai giờ thì anh chưa về cơ mà.”

Tô Khoáng rất muốn cầm một viên gạch đập một nhát vào đầu An Ninh, để xem trong đầu cô ấy chứa cái gì. Nếu không phải vì sợ khi cô bước ra khỏi cánh cửa này sẽ bị tên họ Tăng quấy nhiễu, thì anh hà cớ gì phải xen vào chuyện này.

Anh nghiêng chặt hai hàm răng, nhưng lại chẳng thể nổi cáu với An ninh.

Ra khỏi Kim Bích Huy Hoàng, không biết biết Tô Khoáng kiếm ở đâu ra một chiếc xe máy thể thao, anh lái xe đến chỗ An Ninh, anh nhảy xuống đất, nhẹ nhàng quăng về phía An Ninh một chiếc mũ bảo hiểm. “Tôi không có tiền mua nổi BMW, Mecerdec, có ngồi hay không, tự cô quyết định.”

Có cảm giác như Tô Khoáng xem thường mình, An Ninh khẽ nghiêng rằng, cô nhấc một chân lên thử dò xét, rồi từ từ ngồi lên chiếc xe. Tô Khoáng cười chế giễu, “Cô ngồi quen xe sịn rồi, con xe cà khộ của tôi chắc không hầu hạ nổi đại tiểu thư như cô.”

An Ninh bị làm cho tức tối, cô trả lại anh mũ bảo hiểm, rồi cô quay người đi về hướng ngược lại.

Tô Khoáng chớp chớp mắt, anh mới chần chừ một lúc mà An Ninh đã biến mất ở đoạn đường rẽ. Anh nổ máy xe đuổi theo, “Này, những người đến đây đều đến bằng xe riêng của họ, nên bắt taxi ở đây khó lắm.”

An Ninh không nói gì.

“Ở đây cũng không có bến xe buýt đâu.” Tô Khoáng lững thững lái xe đi theo cô.

An Ninh vẫn im lặng.

“Nếu đi bộ về thì cũng mất ít nhất hai tiếng đồng hồ.” Tô Khoáng bắt đầu sốt ruột, tính tình An Ninh sao lại lì lợm đến thế.

Hình như có chút dao động, bước chân An Ninh chậm lại.

“Cái quan trọng nhất là cô có biết đường về nhà không?” Tô Khoáng kéo vạt áo An Ninh, “Chúng ta vốn nên đi về hướng đông, cô lại đi về hướng tây, trái đất tuy hình tròn, nhưng cũng chẳng ai có kiểu đi như cô bao giờ cả.”

An Ninh bật cười thành tiếng, hai má khê ửng hồng. Cô chìa tay ra, “Đưa đây.”

“Đưa cái gì?” Tô Khoáng ngờ nghệch hỏi.

“Mũ bảo hiểm ý.”

Đêm mát lạnh.

Bây giờ đã vào cuối thu, gió se se lạnh, những chiếc lá khô trên cây bị gió thổi rơi xào xạc.

An Ninh cẩn thận ngồi trên xe máy CRB, hai tay bám chặt vào phía đuôi xe, mặt rất căng thẳng, như chuẩn bị giáp mặt quân địch vậy.

Tô Khoáng cười trêu chọc, rồi anh nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe lao như tên bay về phía trước.

An Ninh kêu lên sợ hãi “Aaaaaa...”. Cô nhắm mắt lại, bên tai chỉ thấy tiếng gió vu vu, không biết tự lúc nào mà hai tay cô ôm lấy eo Tô Khoáng.

Tô Khoáng cười lớn hơn khi thấy mục đích đã đạt được.

Đây là cảm giác mà An Ninh chưa từng trải nghiệm bao giờ.

Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ cô quản lý cô nghiêm ngặt, buổi tối không được về nhà sau chín giờ, càng không được qua đêm ở bên ngoài. Nếu lần nào về muộn, có Quan Tín đưa về thì cô mới không bị bố mẹ mắng. Sự quản lý đó kéo dài cho đến khi cô lên đại học mới có chút cải thiện, nhưng lúc đó cô đã quen với việc có Quan Tín ở bên.

Cái tên đó chỉ chợt thoáng qua trong trí nhớ cô, khiến trái tim cô quặn thắt lại.

Quen nhau mười năm, yêu nhau hơn bốn năm, hóa ra tình cảm đó lại yếu đuối đến vậy, yếu đến mức cô phải dùng cả tính mạng của mình để đánh đổi, nhưng vẫn không làm anh quay trở lại.

Lúc đó cô thực sự đã tuyệt vọng.

Cô khê thở dài, cô đang nghĩ, có gì quan trọng hơn tình thân đây? Khi cô nằm cấp cứu tại bệnh viện, chỉ có bố mẹ đứng chờ tại cửa phòng phẫu thuật; khi cô nằm trong bệnh viện, cũng chỉ có bố mẹ bận rộn chăm cô, sợ cô nghĩ quẩn. Gần như họ canh chừng, khuyên can cô suốt hai tư tiếng một ngày. Còn Quan Tín, anh như đã bốc hơi khỏi trần gian, chưa bao giờ anh xuất hiện lại trước mặt cô.

Cô lắc mạnh đầu, lấy lại tinh thần, cô muốn vứt bỏ tất cả những việc đau thương trong quá khứ lại phía sau.

Vốn dĩ bố mẹ cô cũng không muốn cô rời khỏi nhà, nhưng do cô nhiều lần bảo đảm sẽ không bao giờ làm việc ngốc nghếch nữa, hưởng hồ ở đây cô lại có Lưu Huệ – người bạn thân nhất của cô, nói ngon nói ngọt mãi, họ mới cho cô đi.

Nếu họ biết cô đang sống chung với một người khác giới, lại thân mật ngồi cùng anh trên một chiếc xe máy thể này, nhất định họ sẽ rất tức giận.

Trước đây, cô chưa từng nghĩ tới những chuyện như thế này.

Cô nhẹ nhàng mở mắt ra, cảnh vật xung quanh cô vùn vụt lùi lại phía sau, ngọn gió se lạnh tấp vào mặt, cảm giác hơi ran rát. Gió thổi tung mái tóc cô, cô có cảm giác khó thở, tựa như có vật gì đó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tất cả lại mang đến cho cô sự hưng phấn kỳ lạ mà cô chưa từng có.

Khi xe chuẩn bị rẽ vào khu nhà ở, An Ninh bỗng nói: “Dừng lại đã.”

Tô Khoáng phanh gấp xe lại, một chân anh phải phập phập vài nhát xuống đường thì xe mới dừng lại an toàn. Anh tháo mũ bảo hiểm, quay đầu lại hỏi An Ninh một cách nghi hoặc: “Sao thế?”

An Ninh nhảy xuống xe, hùng hồn nói: “Tôi biết đường về nhà rồi.”

Câu nói đó khiến Tô Khoáng cười sằng sặc.

An Ninh không đi vào trong tòa nhà, Tô Khoáng chần chờ một lúc, rồi tò mò đi theo cô.

Bên ngoài khu nhà, mấy quán điểm tâm làm ăn rất phát.

An Ninh chưa bao giờ ngồi ăn bên vỉa hè, nhưng hôm nay, cô muốn thử một chút xem sao.

Cô ngó bên này rồi lại ngó bên kia, rồi cô chọn một chiếc ghế dài tương đối sạch sẽ, sau đó ngồi xuống. Trên bàn toàn vết dầu mỡ, An Ninh khê trau mày, cô lấy giấy ăn chậm rãi lau mặt bàn.

“Cô gái, cô muốn ăn gì?” Người chào mời là một người đàn ông mập mạp, chiếc tạp dề đeo trên người cũng bám đầy mỡ ăn như trên bàn. An Ninh không cảm thấy anh ta bẩn thỉu, ngược lại cô có cảm giác hết sức thân thiết. Ở đây, cô cảm thấy thoải mái tự do hơn ở Kim Bích Huy Hoàng nhiều.

Cô nhìn bát của những người khách khác, có người ăn mỳ vằn thắn, phía trên có rắc ít hành hoa, có người ăn bánh chiên kẹp xương sườn vàng giòn, và ăn nhiều hơn cả là mỳ xào. Những ngọn rau xanh tươi phủ lên trên đĩa mỳ, màu xanh của rau và màu vàng của mỳ kết hợp với nhau, khiến người ta vừa nhìn đã chảy nước miếng.

An Ninh hít hít mũi, “Ông chủ, ột bát mỳ xào.” Cô cầm chiếc đũa sử dụng một lần gỗ nhẹ theo tiết tấu lên mặt bàn, khuôn mặt nở nụ cười thỏa mãn.

Tô Khoáng tỏ ra bất ngờ. Vừa rồi cô ấy chưa ăn no hay là làm sao, cô ấy không hề động đũa đến món bào ngư hầm chân ngỗng giá hai trăm chín mươi tám tệ, mà giờ đây lại thấy vui mừng khi ăn một bát mỳ xào giá sáu tệ. Đúng là người không bình thường.

Như vậy cũng tốt, ít nhất thì anh cũng đã nhìn ra một điểm khác ở cô.

Anh vỗ nhẹ vào vai An Ninh, khi An Ninh quay đầu lại, anh đã ngồi đối diện với cô.

“Anh Phan, cho em...” Gần như tối nào về muộn Tô Khoáng cũng ghé qua đây, cho nên anh rất quen thuộc với chỗ này.

“Vẫn như thường lệ chứ gì? Có ngay đây.” Ông chủ cười tiếp lời.

An Ninh xéo nhìn Tô Khoáng, “Sao anh lại bám theo tôi?”

Tô Khoáng không trả lời mà hỏi lại: “Sao cô lại đến đây thế?”

An Ninh trả lời thẳng thắn: “Tôi đói.”

Tô Khoáng nhướn mày: “Tôi cũng vậy.”

An Ninh khê bửu môi, không nói thêm gì.

Tô Khoáng khê đá chân cô dưới gầm bàn, “Này, cô vẫn còn giận à?” Anh ám chỉ chuyện anh mạo nhận là bạn trai cô lúc nãy.

An Ninh lắc đầu, hôm nay nếu không có Tô Khoáng giải vây, thì làm sao cô có thể thoát thân dễ dàng như vậy. Nếu không phải anh xuất hiện kịp thời, thì Tăng Gia Tuấn nhất định đã گیر với cô rồi.

Tô Khoáng nhìn cô chăm chú, vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi sẽ không xin lỗi cô đâu.”

An Ninh hằm hằm, cô hừ một tiếng, “Tôi cũng không cảm ơn anh đâu.”

Tô Khoáng nhún vai như chẳng hề quan tâm, “Vây hòa nhé.”

Mỳ xào đã được mang tới, An Ninh ăn một mạch ngấu nghiến hết hơn nửa bát. Cô lấy giấy lau miệng, ợ lên vì no, “Uhm, mùi vị khá ngon, tay nghề sánh ngang với tay nghề của anh.” Âm thanh véo von đó lạc vào tai Tô Khoáng sao nghe dễ chịu đến thế.

Tô Khoáng gọi một chai rượu mạnh và một đĩa lạc nhỏ. Anh tự rót lấy nửa chén, đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ, cảm giác ấm áp trôi tuột xuống cổ họng rồi lan dần vào tim, toàn bộ cơ thể như ấm lên rất nhiều.

Ánh mắt An Ninh sáng lấp lánh, cô nhìn chén rượu trong tay Tô Khoáng như đang nghĩ ngợi điều gì.

Tô Khoáng thôi cười, anh hươ hươ chai rượu, “Sao? Cô cũng muốn uống một chút à?”

An Ninh cũng không biết mình bị làm sao, tất cả những việc trước kia cô chưa từng làm, thì hôm nay cô đều muốn thử xem thế nào. Cô đưa tay định với chai rượu, nhưng rồi lại thu tay lại.

Tô Khoáng nhìn An Ninh khẽ cười. “Anh Phan, cho em thêm một cái chén.”

Trước kia cô uống đa phần là bia, mà chỉ là nhấp miệng chứ không uống. Loại rượu trắng mạnh này quả thật đây là lần đầu tiên cô được thưởng thức. Có chút gì đó cay cay sộc lên tận mũi, có điều, so với vị đắng đắng chán chát của bia, thì cô thích cái cảm giác sộc thẳng lên cơ quan cảm giác này hơn.

Nửa chén nhỏ rượu đã trôi xuống bụng, hai má An Ninh đỏ hồng lên như da em bé. Khi chai rượu mạnh gần cạn, An Ninh cũng đã ngà ngà say.

May mà trạng thái sau khi say của cô cũng khá, chỉ thích cười nhiều nói nhiều. Không giống Lưu Huệ, uống rượu say là bám riết lấy người khác, gặp ai cũng đòi hôn, người ta tránh né thì cô gào khóc dữ dội. Sau vài lần phát sợ vì cái say của Lưu Huệ, An Ninh cũng đã học được chút kinh nghiệm, chỉ cần Lưu Huệ uống say, là An Ninh không động đến một giọt rượu, để làm sao bảo đảm mình được tỉnh táo, sau đó tranh thủ trốn ra ngoài gọi điện thoại cho Diêu Tử An đến đón người về. Sau đó họ muốn ôm nhau, thơm nhau, hôn nhau thế nào, cô mặc kệ.

Tô Khoáng nhìn đôi mắt lơ đãng do thẩm hơi men của An Ninh, anh lắc đầu, đã không biết uống rượu còn thích trở tài, quá nửa chai rượu đã bị cô uống hết, hơn nữa cô không nhâm nhi mà cứ uống từng chén từng chén một, như thế không say mới lạ. Anh khẽ vỗ vài cái vào khuôn mặt đang đỏ ửng của An Ninh, “Này, cô đi được không đấy?”

“Đừng có làm phiền lúc tôi đang ngủ.” Cô vung tay, mắt cười tí, rồi cô bẹo má Tô Khoáng, lại còn nâng cằm anh lên, ngà ngà nói: “Hihi, anh chàng đẹp trai, nào, cười lên một cái cho tôi xem nào.”

Trán Tô Khoáng nhăn lại, lộ rõ ba rãnh nhăn trên đó.

Anh trả tiền, đỡ lấy An Ninh rồi cả hai rời khỏi quán ăn. An Ninh vẫn vừa đi vừa gào thét: “Anh định dẫn tôi đi đâu? Ông chủ, cho thêm một chai nữa, ợ...”

Tô Khoáng thực sự hết cách với cô.

Trên suốt quãng đường chỉ nghe thấy tiếng An Ninh léo nhéo, Tô Khoáng mặc kệ cô muốn nói gì, anh vác cô lên nhà, vào trong phòng anh để mặc cô trên ghế sofa.

Đầu An Ninh gối trên một chiếc gối ôm mềm mại, cô giật mình, sau vài phút tỉnh táo, cô hoàn toàn không nhớ nổi mình đã về nhà như thế nào, trí nhớ của cô chỉ dừng lại ở lúc Tô Khoáng rót rượu vào chén.

Tô Khoáng bồn chồn trong phòng bếp một lúc, sau đó anh bê ra một cốc trà nóng. Thấy An Ninh đã tỉnh trở lại, anh vội đi tới bên cạnh, “Cô uống cốc trà này đi, nếu không ngày mai ngủ dậy đầu sẽ đau đấy.”

Túi trà trong cốc màu đen xỉ, An Ninh nhìn một lúc, không dám đưa lên miệng uống.

Tô Khoáng ngại ngần gãi đầu, “Là trà để lâu rồi, vừa này tìm mãi không thấy trà mới, cô uống tạm vậy.”

An Ninh nhìn anh chăm chăm, rồi cô chậm chậm uống, hơi trà nóng phảng bay nơi mí mắt.

Tô Khoáng đứng im nhìn An Ninh uống trà. Vừa nãy khi đưa cốc trà cho cô, vết sẹo lần rõ trên tay cô làm tim anh đau nhói. Anh là ai cơ chứ??? Vừa nhìn thấy thôi, anh đã đọc được ngay lai lịch của vết sẹo.

Con người ta, phải trong tình cảnh tuyệt vọng như thế nào mới có đủ dũng khí để làm hại chính mình.

Bên trong cô không được kiên cường như những gì cô biểu hiện bên ngoài.

Đôi mắt sâu của Tô Khoáng nhìn khuôn mặt An Ninh đầy thương sót. Đúng lúc này, An Ninh ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay ánh nhìn đó của anh.

Anh không né tránh, mắt anh mở to nhìn cô.

An Ninh nhìn xuống phía nền nhà, đôi đồng tử đang chuyển động.

Tô Khoáng bỗng có ý nghĩ muốn chăm sóc cô suốt cả cuộc đời. Chỉ có điều, bản thân anh cũng đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, anh có tư cách, có khả năng để bảo vệ cho cô không?

Đêm thật khuya, hai người mỗi người một tâm sự.

Trần trọc bản khoăn, cả hai đều không ngủ nổi.

Đối với An Ninh, mất ngủ là chuyện thường xuyên, nhưng đối với Tô Khoáng, thì đây là lần đầu tiên trong đời anh mất ngủ.

Ông trời sắp đặt cho hai người họ mất ngủ đêm nay. Dưới gốc cây trên vỉa hè phía trước tòa nhà, Tăng Gia Tuấn đã bám theo hai người đến tận lúc này, hẩn u uất nhìn ngọn đèn cuối cùng trong ngôi nhà vụt tắt, rồi hẩn quảng điều thuốc đã cháy gần đến ngón tay xuống đất, dùng chân di nát một cách đầy căm giận.

3. Chương 3: Vẫn Là Anh

Anh có thật là Tô Khoáng – người đã ra mặt giúp cô giải vây không? Anh có thực sự là Tô Khoáng – người đã lật tung cả hòm cả tủ để tìm trà túi lọc, rồi cười rất tươi, rất dịu dàng bưng cốc trà tới cho cô giải rượu không? Cô tưởng rằng anh phải là người căm ghét tội ác, nhưng hóa ra chính anh lại là kẻ ác.

An Ninh lại bắt đầu hành trình đi xin việc.

Không phải là cô bị đuổi việc, mà do cô chủ động sa thải Tăng Gia Tuấn.

Sau hôm sự việc xảy ra, tất cả lại yên bình như cũ. An Ninh khẽ thở phào nhẹ nhõm, vì tưởng rằng Tăng Gia Tuấn sẽ buông tha cho cô. Ai ngờ, đến ngày thứ ba, trong công ty bắt đầu có những lời đồn thổi – có người nói cô dụ dỗ sếp không thành, nên đã bỏ tiền thuê vài tên lưu manh đến để hồng dạy dỗ sếp, kết quả là gây ông đập lưng ông; cũng có người nói cô là người tình ở Đại lục của một Đại gia Hồng Kông, bề ngoài thì có vẻ trong trắng thuần khiết, nhưng bên trong thì dâm dăng vô cùng; thậm chí có người khẳng định như đinh đóng cột rằng, cô là gái vũ trường, thường xuyên biểu diễn vào ban đêm, thu nhập một đêm của cô có thể sánh ngang với tiền lương một tháng ở tập đoàn Trường Vũ. Tất cả những điều họ đồn thổi về cô đều rất sinh động, như chính họ tận mắt nhìn thấy vậy, khiến An Ninh cười không được mà khóc cũng chẳng xong.

Ban đầu An Ninh không để tâm, cô nghĩ cây ngay không sợ chết đứng, cô không bao giờ quan tâm đến những lời ong tiếng ve đó. Nhưng cùng với thời gian, những lời đồn thổi không hề giảm đi, mà ngược lại càng ngày càng quá quắt, đến mức cô không thể nhẫn nhịn được nữa.

Hôm nay, bụng An Ninh có chút vấn đề, nhiều lần phải chạy vào nhà vệ sinh. Cũng chính vì vậy, mà tất cả những gì nên nghe và không nên nghe đều lọt vào tai cô.

“Này, cậu nói xem, chuyện của thư ký An có phải là thật không?” An Ninh rửa tay xong đang định bước ra khỏi nhà vệ sinh, thì bỗng nghe tên mình được nhắc tới, thế là cô lại chạy vào gian bên cạnh, rồi chốt cửa lại.

“Tớ thấy không giống thật lắm, bình thường Ivan kể chuyện sex, mặt cô ấy đã đỏ bừng lên rồi, người ta trong trắng hơn chúng mình nhiều.” Đó là giọng của Tiểu Trư.

“Ai biết được. Tớ cũng chỉ nghe nói vậy.” Giọng nói này, hình như là của Amy ở phòng Tài vụ. An Ninh không quen với cô ta lắm, nên cũng không dám chắc chắn.

“Hey, việc này tớ biết.” Là Rose, trợ lý cùng bậc với Tiểu Trư của bộ phận bán hàng.

“Mau nói đi, nói đi!” Một người đó tỏ ra rất hứng thú.

Rose cố ý vòng vo, “Cái này... nói xấu người khác sau lưng, không được hay lắm thì phải?”

“Xí! Cậu trở nên tốt bụng như vậy từ hồi nào vậy, mau nói đi!”

Không gánh nổi những câu hỏi của mọi người, Rose khẽ e hèm một tiếng, “Có lần tớ đến tìm thư ký An, muốn nhờ cô ấy mang công văn sang cho tổng giám đốc Tăng ký, nhưng cô ấy không có trong phòng làm việc, mà khách hàng đang đòi gấp công văn này, nên tớ nghĩ, thôi thì trực tiếp đi tìm tổng giám đốc. Các cậu cũng biết đấy, phòng thư ký cách phòng tổng giám đốc chỉ có một cánh cửa, mình đang định gõ cửa, thì phát hiện cửa chốt hờ. Nhòm qua khe cửa, tớ nghe thấy bên trong thoảng có tiếng người nói chuyện. Thấy tò mò, nên tớ rón rén tiến lại gần, cũng vì thế, tớ đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa.”

Cô ta ngừng lại, tất nhiên mấy kẻ vừa bị cô ta làm cho tò mò quá mức kia không chịu để yên như thế, một mực bắt cô ta kể nốt.

“Tớ thấy thư ký An sà vào lòng tổng giám đốc, nhưng bị tổng giám đốc nhẹ nhàng đẩy ra.”

Cả chỗ đó rộ lên tiếng .

Một lúc lâu sau.

“Cậu chắc chắn là không nhìn nhầm chứ?” Tiểu Trư hỏi, cô vẫn chưa tin.

Rose khẳng định, “Mặc dù tớ cận 2.5 đi ốp, nhưng chẳng lẽ tớ không phân biệt được hai người sống sờ sờ đó à?”

“Chắc, chắc, đúng là không thể ngờ được.”

“Lúc đó tổng giám đốc có vẻ tức giận lắm.”

Cả chỗ đó lại rộ lên một tràng âm thanh nức nở.

Amy bĩu môi, “Biết người biết mặt mà không biết lòng, ngày thường thấy cô ta tỏ ra đứng đắn như vậy, tất cả chúng ta đều bị cô ta làm mê muội rồi.”

Họ nói rất hưng phấn. Ở phía sau cánh cửa, An Ninh tức đến nổi toàn thân run lên bần bật. Trước kia cô vẫn không hiểu những lời đồn thổi đó từ đâu mà có, hôm nay rốt cuộc chân tướng cũng đã lộ diện.

Không thể tiếp tục đứng nghe được nữa, An Ninh kéo mạnh cửa, “Trương Tiểu Lợi, cô có thể đi bình sách được rồi đấy.” An Ninh gọi cả họ tên của Rose lên, cô thực sự đã tức giận tột độ.

Đương nhiên Rose không thể ngờ An Ninh lại đột nhiên xuất hiện, mặt cô ta biến sắc, vội vàng trốn ra phía sau Tiểu Trư.

“Cô nói tiếp đi! Tài bịa chuyện của cô tốt lắm mà, sao lại không nói nữa?” An Ninh tức đến nổi cười phá lên, nhưng mặt cô trắng bệch ra khiến người khác nhìn vào phải khiếp sợ.

Ở trong công ty, An Ninh luôn giữ ỳnh nguyên tắc “Chịu thiệt không biết chừng sẽ là phúc”, cô cũng thường nhẹ nhàng tế nhị khi nói chuyện với người khác. Đây là lần đầu tiên Tiểu Trư và những người kia thấy cô tức giận đến vậy. Cho nên người ta vẫn nói, người thật thà một khi đã nổi nóng thì vô cùng kinh khủng.

Rose vừa cười chừ, vừa lùi về phía sau định chuẩn khỏi chỗ đó. Nhưng An Ninh kéo cô ta lại, nghiêm túc nói: “Đi, tôi và cô đi gặp tổng giám đốc, để cho ông ta phán xét đúng sai.”

Mấy người còn lại thấy sự việc có chiều hướng không hay, nên tìm cách chuẩn là thượng sách. Thấy không có người giúp mình, Rose càng sợ đến mức tay chân run bần.

An Ninh khỏe đến không ngờ, suốt quãng đường đều là cô lôi Rose đến phòng tổng giám đốc. Các đồng nghiệp ngồi gần lối đi đều đứng lên nhường đường, ai ai cũng chờ đợi xem kịch hay sắp diễn ra.

“Sao thế?” Tăng Gia Tuấn ngẩng đầu, ung dung nói.

“Tôi...” Rose mấp máy môi, nhìn Tăng Gia Tuấn rồi lại im bất không nói gì.

“Cô đi ra trước đi.” Hắn ta ra hiệu tay cho Roes. Như được phóng thích, Rose chuồn nhanh ra khỏi phòng tổng giám đốc.

“Này... cô...” An Ninh định đuổi theo kéo cô ta trở lại, nhưng Tăng Gia Tuấn giữ cô lại. Rồi hắn đóng cửa phòng, ngăn lại bao nhiêu ánh mắt ở bên ngoài, hiểu kỳ có, đồng tình có, vui trên nỗi đau của người khác có, không dám tin vào mắt mình có.

“Nào, nào, nào, ngồi xuống, có việc gì thì bình tĩnh nói. Việc gì phải động chạm tay chân như thế, gây mất tình cảm.” Tăng Gia Tuấn cười rất tươi, hình như tất cả mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

An Ninh bặm chặt môi. Nếu có Rose ở đây còn có thể đối chất, bây giờ mình phải nói thế nào với hắn?

Một kẻ xảo hoạt như Tăng Gia Tuấn làm sao lại không biết An Ninh đang nghĩ gì, cái mà hắn ta cần chính là điều đó.

Hắn rướn người lên phía trước, An Ninh bỗng cảnh giác. Cô quá bất cẩn, ở trong căn phòng này còn nguy hiểm hơn cả cái lần ở Kim Bích Huy Hoàng.

“Tổng giám đốc Tăng, tôi xin ra ngoài trước.”

Trước khi An Ninh kịp quay người, Tăng Gia Tuấn đã tiến đến phía sau cô trước, rồi cố tình ôm lấy cô.

An Ninh sợ hãi, chưa kịp kêu lên, thì đã bị hắn dùng tay bịt lấy miệng. Đôi môi ấm nóng của Tăng Gia Tuấn nhẹ nhàng lướt qua bờ môi An Ninh. An Ninh chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cô thẳng tay tát vào bộ mặt đang dương dương tự đắc của hắn, kết quả là năm vết ngón tay đã in hồng trên đó.

Tăng Gia Tuấn chẳng hề để tâm đến điều đó, hắn liếm liếm môi, như vừa được thưởng thức mùi vị thơm ngon tuyệt thế, và hình như hắn vẫn còn luyến tiếc vì chưa được thưởng thức hết.

An Ninh ra sức lấy cánh tay lau lấy miệng mình, cô thấy ghê tởm như vừa nuốt phải một con ruồi.

Tăng Gia Tuấn lại ôm lấy An Ninh, hắn quát lớn như thể hắn chưa hề làm việc gì có lỗi: “Cô không cần phải giả vờ trình trắng nữa, cô có thể đi theo cái thằng đấy, thì sao lại không thể theo tôi?”

“Đồ vô liêm sỉ.” An Ninh đẩy mạnh hắn ra.

Thái độ Tăng Gia Tuấn vẫn không hề thay đổi, “Chỉ cần cô làm theo lời tôi, tôi bảo đảm tất cả những lời đồn thổi kia sẽ biến mất.”

Bây giờ An Ninh mới hiểu. Nếu không phải có hắn ủng hộ phía sau, thì Rose làm sao có gan lớn như vậy?

“Anh thật bỉ ổi.” Chính sự giáo dục tốt đẹp trước kia đã khiến An Ninh giờ đây không thể mắng ra được một câu khó nghe hơn.

Tăng Gia Tuấn nhếch môi, “Tôi chỉ cần kết quả, còn quá trình như thế nào không quan trọng.”

Tâm trạng An Ninh đã ổn định hơn, cô bỗng mỉm cười.

“Cô nghĩ thế nào rồi?” Tâm trạng Tăng Gia Tuấn cực kỳ hưng phấn, tưởng như phần thắng đã chắc chắn trong tay.

An Ninh cười bình thản, rồi mặt bỗng đanh lại, cô dần từng chữ, mỗi chữ đều mang đầy uy lực, “Tăng Gia Tuấn, bây giờ tôi chính thức từ chức, tôi không hầu hạ cho công ty này nữa đâu.” Nói xong, cô không thèm nhìn hắn thêm một lần nào nữa, cô mở cửa, rồi đóng sầm cửa lại, cô không cả về phòng làm việc của mình mà cứ thế hiên ngang đi ra khỏi công ty.

Trong phòng tổng giám đốc, đôi mắt Tăng Gia Tuấn chợt trở nên thâm trầm, tay hắn nắm chặt thành nắm đấm, đến mức các khớp ngón tay kêu lên răng rắc.

Ngồi trong Viên Duyên Viên, sau khi nghe An Ninh kể xong, Lưu Huệ nói: “Ôi, Tiểu An Tử, cậu lành quá. Nếu là tớ một cái bạt tai làm sao mà đủ được, tớ phải cho hắn làm thái giám cả phần đời còn lại”.

An Ninh cắn chặt chiếc ống hút như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Lưu Huệ như vẫn chưa hết uất hận, cô xoa xoa nắm đấm.

“Lúc tớ có mặt ở đó thì có phải tốt không chắc chắn tớ sẽ xử đẹp hẳn.”

“Em không bị người ta xử đẹp là may mắn lắm rồi.” Ngồi bên cạnh, Diêu Tử An nói đầy ngụ ý.

“Anh không cho em một chút sĩ diện được à?” Lưu Huệ bực tức.

Diêu Tử An vuốt vuốt mái tóc vừa ngắn vừa mỏng của Lưu Huệ, ánh mắt dịu dàng mà chỉ có hai người họ mới có thể cảm nhận được. An Ninh thấy sống mũi cay cay, những ký ức tốt đẹp trước đây lại ùa về trong cô.

Cô bóp chặt cánh tay mình để giấu đi sự chua chát suýt nữa thì trào ra nơi khóe mắt.

Chuyện tình giữa Lưu Huệ và Diêu Tử An nảy nở sau một trận tranh cãi quyết liệt. Anh một câu em một câu, âm ỉ cả lên, và tình cảm của họ ngày càng bền chặt. Cho dù là cãi nhau, nhưng chỉ vài ba ngày sau, họ lại vui vẻ như trước. Còn cô thì sao? Cho dù bây giờ cô muốn tìm người đó để cãi nhau, cũng không biết người đó hiện đang ở nơi nào.

Thấy hai người họ nhìn nhau say đắm, An Ninh càng thêm ngưỡng mộ họ.

Cô chỉ còn cách tự giải tỏa tình bằng nụ cười.

“Trời ơi! hai người đang khiêu khích một người cô đơn lẻ bóng như tôi đấy hả? Bắt nạt một người khốn khổ, vừa thất tình vừa thất nghiệp, rồi hai người sẽ bị quả báo cho coi!”

Lưu Huệ trừng mắt nhìn cô vẻ không hài lòng.

“Vậy vị anh hùng cứu mỹ nhân của cậu đâu? Đừng có nói với tớ là anh ta không có ý gì với cậu đấy nhé.”

Khóe miệng An Ninh giật giật. “Thần kinh.” Cô bỗng nhớ lại ngày hôm đó, Tô Khoáng tận tình chăm sóc cô suốt đêm.

“Mùa xuân sắp đến rồi.” Lưu Huệ tự nhiên nói một câu lạc đề.

“Hả?” Diêu Tử An chẳng hiểu gì.

Lưu Huệ dẫu môi về phía An Ninh. Diêu Tử An nhìn sang An Ninh, khóe miệng An Ninh khẽ nhếch lên, ánh mắt hiện lên vẻ hạnh phúc khó tả, có lẽ An Ninh cũng không nhận ra điều đó.

Cũng như lần đi xin việc đầu tiên, An Ninh lại bắt đầu hành trình tìm việc đầy gian nan. Cô chán chường khi phát hiện ra rằng, tình hình ngày càng bi đát hơn.

Rất nhiều công ty ngay lúc đầu có ấn tượng rất tốt về An Ninh, nhưng khi hỏi cô tại sao không tiếp tục làm việc ở công ty cũ, hơn nữa lại rời khỏi công ty ngay khi chưa hết thời gian thử việc, cô chỉ im lặng, không biết trả lời ra sao.

Việc bị Tăng Gia Tuấn quấy rối chẳng có gì là vinh quang, cô thấy xấu hổ nếu phải nói ra điều đó.

Vì thế, cô luôn bị người ta hiểu nhầm, do cô không có khả năng làm việc nên bị công ty sa thải ngay trong thời gian thử việc. Và cứ thế, chẳng có công ty nào đồng ý thu nhận một nhân viên như vậy.

Khi nói chuyện phiếm với Tô Khoáng, cô khẽ khàng thăm dò: “Haizzz, chỗ các anh có vị trí nào phù hợp với tôi không? Giới thiệu cho tôi đi!”

Nghe vậy Tô Khoáng nghiêm mặt: “Đàn bà con gái sau này đừng có thường xuyên đến những nơi như vậy”.

Vốn chỉ muốn nói đùa một chút với anh thôi, nhưng anh lại làm cho cô sợ đến nỗi không dám nhắc tới việc đó nữa.

Đã mấy tuần trôi qua, khi An Ninh sắp cảm thấy kiệt quệ cả về tâm trí và sức lực, thì tình hình bỗng thay đổi.

Vận may bỗng nhiên tìm đến Lưu Huệ, khiến An Ninh cũng được thơm lây.

Bình thường Lưu Huệ rất thích lên mạng đọc tiểu thuyết, xem nhiều rồi cũng muốn viết thử xem thế nào. Cô viết về chuyện tình cảm của mình và Diêu Tử An, tất nhiên có thêm mắm thêm muối, sau đó gửi cho nhà xuất bản, không ngờ tác phẩm của cô được duyệt. Sau khi cuốn sách xuất hiện trên thị trường, đã nhận được sự tán thưởng của rất nhiều độc giả, nhân cơ hội đó, cô cho xuất bản thêm cuốn Trận đấu Phượng, Tình như mây khói. Quả nhiên mấy cuốn sách đó cũng trở thành những tác phẩm “hot” trên thị trường. Cứ như vậy, cô không còn tâm tư để tiếp tục làm việc tại doanh nghiệp tư nhân với khoản lương ít ỏi hơn hai nghìn tệ nữa. Do cô nghỉ việc quá gấp, công ty không thể tuyển ngay một người phù hợp để tiếp nhận vị trí của cô, nên cô đã giới thiệu người chị em tốt của mình – An Ninh – vào vị trí đó.

An Ninh rất cần một công việc ổn định, công ty lại đang thiếu người, nên mọi việc được quyết định rất nhanh.

Tiền lương tuy không cao, nhưng An Ninh vốn là người xuề xòa, thế nào cũng được, do vậy cô rất hài lòng với công việc này.

Phỏng vấn xong ông chủ đồng ý nhận cô vào làm việc ngay, ngày hôm sau cô có thể đến làm việc. Trên đường đi bộ về nhà, An Ninh rất vui cô quên hết những ám ảnh mà Tăng Gia Tuấn đã mang đến cho cô, quên hết cả những sợ hãi đi tìm việc trong những ngày tháng qua.

Vị trí mà An Ninh đảm nhiệm là trợ lý tiếp thị, không dính dáng đến hai chữ “thư ký” nhạy cảm. Ông chủ là một người ôn hòa tuổi ngoài năm mươi. Những tưởng rằng mình không gây ra phiền phức thì có thể thoát khỏi những thị phi, nhưng trở trêu thay, phiền phức lại chủ động tìm đến với cô.

Vào ngày thử việc cuối cùng của An Ninh, công ty tiếp nhận một mối làm ăn mới. Nếu hợp đồng được ký kết thuận lợi, thì sản phẩm của công ty về cơ bản sẽ chắc chắn chiếm vị trí chủ đạo trên thị trường thành phố H, đặc biệt lợi nhuận của công ty sẽ tăng thêm mười phần trăm so với cùng kỳ năm ngoái.

Vì thế, chủ tịch hội đồng quản trị từ Tổng công ty ở Hồng Kông đã đặc biệt gọi điện cho người quản lý công ty con, ra lệnh nhất định phải ký được đơn hàng này.

Chủ tịch hội đồng quản trị giao nhiệm vụ cho sếp, sếp lại đẩy sang cho trưởng phòng tiếp thị, trưởng phòng tiếp thị lại đẩy cho cấp dưới, cứ cấp này đẩy xuống cho cấp thấp hơn, và người xui xẻo chính là những nhân viên cấp bậc thấp nhất.

An Ninh chỉ là một trợ lý quen, sếp bảo làm gì phải làm theo. Cô cũng không ngờ rằng, sếp lại gọi tên cô trong cuộc họp toàn công ty.

Trong cuộc họp, sếp nói rất nhiều, rất khẳng khái, nhấn mạnh tầm quan trọng hợp đồng lần này và quyết tâm phải có được nó.

Từ các điều khoản trong hợp đồng, đến tỉ lệ tiền hoa hồng, những điều cần chú ý khi đàm phán với khách hàng, tất tần tật sếp đều dặn dò cặn kẽ. Ông nói đi nói lại nhiều lần, đến nỗi cổ họng khô lại, ngay cả An Ninh chỉ ngồi nghe thôi cũng cảm thấy mệt mỏi như đang chạy marathon.

Sau khi cuộc họp kết thúc, sếp bảo riêng An Ninh và Tiểu Triệu – một cô trợ lý khác ở lại, nói có nhiệm vụ quan trọng cần giao cho hai cô.

Sếp còn chưa nói gì nhưng An Ninh đã cảm thấy rất ngạc nhiên về hành động của ông. Cô đến công ty chưa được lâu, còn chưa hết thời gian thử việc, xét về thâm niên, kinh nghiệm làm việc, cô đều không đủ tư cách để được giao một nhiệm vụ quan trọng. Nhưng khi bước ra khỏi phòng họp, cô đã hiểu ngọn ngành sự việc.

Sếp nói rất khéo: “Hiện nay công ty đang phải đối mặt với một thử thách rất lớn, mỗi một nhân viên đều phải dốc sức giúp công ty đạt được thắng lợi cuối cùng. Dựa vào năng lực hiện tại của cô, thì các cô chưa thể giúp trưởng phòng trong việc đàm phán với khách hàng, nhưng các cô là những nhân viên trẻ nhất, đẹp nhất của công ty, trong bữa tiệc chiêu đãi với khách hàng tối nay, các cô phải thể hiện cho tốt, đừng để khách hàng không hài lòng về công ty chúng ta”.

Tuy bên ngoài An Ninh vẫn tỏ ra vui vẻ, nhưng trong bụng rất bức bối, cô nghĩ bụng ông ta cũng biết tận dụng triệt để nhân viên.

Tuy Tiểu Triệu vào làm trước An Ninh mấy tháng nhưng đây là công việc đầu tiên mà cô ấy được giao, trong việc đối nhân xử thế, cô ấy không khéo léo, nhanh nhẹn bằng An Ninh. Tiểu Triệu không hiểu ý của sếp, cô định hỏi lại thì An Ninh lừ mắt ngăn lại. Lúc ra ngoài, Tiểu Triệu kéo An Ninh hỏi: “Chị An Ninh, vừa rồi sếp nói về việc phát triển nghiệp vụ, tăng cường quan hệ giao lưu với khách hàng, rốt cuộc là có ý gì?”

An Ninh quay đầu lại cười, vỗ vỗ vào vai Tiểu Triệu nói: “Buổi tối, khi khách hàng mời rượu em, thì em phải uống, uống bao nhiêu thì em phải tự liệu, hiểu chưa?”

Tiểu Triệu gật đầu, vẫn còn lơ mơ.

Thực ra An Ninh cũng chẳng hiểu rõ tối nay sẽ diễn ra việc gì. Theo ý hiểu của cô thì tối nay chỉ là cùng khách hàng ăn cơm, nói chuyện, chỉ cần họ không đưa ra những yêu cầu quá đáng, thì cô chẳng cần phải lo lắng.

Trước khi hết giờ làm, An Ninh thấy Lưu Huệ online trên mạng MSN, cô liền gửi cho Lưu Huệ một biểu tượng mặt cười.

“An Ninh, tớ vừa mới nộp bản thảo, mệt chết đi được. Mấy ngày nay tớ chẳng được ngủ yên giấc.” Lưu Huệ ca thán. An Ninh có thể hình dung ra cái bĩu môi, vẻ nũng nịu của Lưu Huệ khi nói câu đó.

An Ninh nghĩ, vừa gặp đã hỏi cô ấy về việc vòng tay, có vẻ không được hay lắm, nên quyết định trêu trọc cô ấy một chút, trước tiên cứ hỏi những truyện viễn vông đã.

“Lần trước cậu đã tố cáo sự đồi bại của hoàng đế Ung Chính vĩ đại, còn lần này thì sao?”

Nhắc tới cuốn tiểu thuyết mới, Lưu Huệ bỗng nổi hứng, cô gõ một loạt: “Lần này mình viết về câu chuyện giữa nữ hoàng đua xinh đẹp Diệp Tử và ông vua điện ảnh thế giới Hướng Huy, đầy rẫy những đau khổ, vô cùng cảm động. Cậu có đọc không để tớ gửi cả bản thảo cho cậu không lấy lệ phí đâu”.

An Ninh chán ngán, lắc đầu liên tục. Cô cũng đã lên mạng lén đọc những tác phẩm của Lưu Huệ. Cô dung từ quá táo bạo, giọng giọng văn của Quỳnh Dao, không biết từ bao giờ Lưu Huệ đã trở thành đệ tử ruột của bà ta.

An Ninh cúi mặt, tiếp tục gõ như một cái máy: “Hình như tớ đã đọc ở đâu đó về câu chuyện giữa Diệp Tử và Hướng Huy, sao cậu lại đặt giống như của người ta thế?”

Lưu Huệ trả lời hùng hồn: “TVB, TVB cậu có hiểu không?”

An Ninh trừng mắt ko hiểu.

Hai người lại tán gẫu vài câu, An Ninh bắt đầu vào chủ đề chính: “Tối nay công ty mời khách hàng ăn cơm, bắt mình cùng mấy trợ lý đi cùng. Không biết trước kia công ty đã có tiền lệ như vậy chưa?”

Lưu Huệ lơ đãng “Ờ “ một tiếng.

“Trước đây cũng có trường hợp như vậy, nhưng rất ít. Sếp chi lý lắm, thường thì nếu không phải khách hàng quan trọng, ông ấy không chịu bỏ tiền ra đâu.”

“Là khách hàng lớn, công ty Philip, cậu đã nghe tên bao giờ chưa?” An Ninh khẽ thở dài.

Một lúc sau Lưu Huệ mới trả lời: “Tiểu An Tử này, theo tớ biết thì mấy tên thu mua của công ty Philip nổi tiếng háo sắc, cậu phải đề phòng đấy”.

An Ninh thấy lòng trĩu nặng, ánh mắt dừng lại trên máy tính.

Lưu Huệ tiếp tục nói: “Trước kia cũng đã có trường hợp như thế này, hồi đó tớ mới vào công ty được vài ngày, nên họ không cho tớ tham gia. Nhưng ngày hôm sau, hai cô gái có mặt trong bữa tiệc tối hôm trước đã bị đuổi việc, nghe nói là người của công ty Philip động tay động chân với họ, họ phản kháng, nên mấy người đó tỏ ra tức tối, từ chối ký hợp đồng. Công ty bị mất vụ làm ăn mấy chục triệu nên dôn mọi bức tức lên hai cô gái đó”.

An Ninh nghe xong càng thêm lo lắng. Cô đã nghĩ sự việc quá đơn giản, tưởng rằng mình hiểu đời hiểu người hơn cô Tiểu Triệu ngây thơ kia, thực ra những cô gái non nớt mới rời khỏi ghế nhà trường không lâu như cô làm sao hiểu được những phức tạp trồn quan trường.

An Ninh chần trừ không biết nên làm thế nào, trước mắt cô là hai con đường. Một là lập đi gặp sếp và khéo léo từ chối, bữa cơm tối nay cô không thể tham gia, ai muốn đi thì đi. Đương nhiên kết quả sau đó thế nào thì ai cũng biết, không phải là mình tự ra đi, thì cũng bị sếp đuổi khỏi công ty. Con đường thứ hai, dù biết trên núi có hổ vẫn phải đi, đánh cược với vận may của mình, dù gì thì những gì Lưu Huệ nói cũng chỉ là nghe người khác nói mà thôi.

“Tiểu An Tử, cậu có đó không?” Lưu Huệ tỏ ra lo lắng, liên tiếp gửi cho An Ninh mấy dấu chấm hỏi.

“Còn.” An Ninh gõ trên bàn phím câu trả lời gọn lỏn.

“Cậu định làm gì?” Lưu Huệ hỏi.

An Ninh gõ phím: “Tất cả mọi việc đều sẽ có hướng giải quyết thôi, nước chảy đến đâu ta nhảy đến đấy thôi.”

Sau khi từ công ty Philip trở về, Lý Chính Hy – trưởng phòng tiếp thị vui mừng ra mặt, vừa gặp mọi người đã chào hỏi niềm nở khiến An Ninh cảm thấy yên tâm phần nào. Xem ra hợp đồng có hy vọng rồi, có thể bữa cơm tối nay không đến mức đáng sợ như Hồng Môn Yến.

Hết giờ làm, sếp, Lý Chính Hy, An Ninh, Tiểu Triệu cùng một vài nhân viên nghiệp vụ khác ngồi lên chiếc xe Buick – xe công vụ của công ty, đưa bảy người thẳng tiến tới nơi cần đến.

Tiểu Triệu lần sờ cửa kính chiếc xe và ngắm cánh bày trí trong xe đầy vẻ mới lạ, thích thú như khó khăn lắm cô ấy mới được hưởng sự đãi ngộ như thế này.

Đi được chừng nửa tiếng, chiếc xe hơi xóc lên rồi từ từ dừng lại. An Ninh nhìn ra ngoài, dưới ánh đèn sang chói, cô nhận ra bốn chữ lớn, bất chợt thấy vững tâm một cách kỳ lạ.

Kim Bích Huy Hoàng.

Họ vừa bước đến cửa đã lập tức được một cô lễ tân xinh đẹp đưa thẳng bảy người lên tầng ba, rồi dẫn vào phòng VIP đã đặt trước.

An Ninh thấy hơi lo, lần trước cô ăn cơm cùng với Tăng Gia Tuấn ở ngoài sảnh lớn may mắn được Tô Khoáng bắt gặp, nhờ đó cô mới được cứu. Lần này, dù Tô Khoáng có phép thần thông thì cũng chẳng thể đoán được cô đang ở trong phòng VIP nào.

Chẳng may xảy ra chuyện gì... An Ninh không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, thì hôm đó cô nên xin số di động của Tô Khoáng, không chỉ lưu trong di động, mà cô phải thuộc lòng nữa.

Người của công ty Philip vẫn chưa tới. Lần này đúng là người đi nhờ vả chỉ đáng bạc con bạc cháu, còn người được nhờ vả đương nhiên đáng bạc ông cha.

Sau khi ngồi vào ghế, An Ninh xin phép Lý Chính Hy: “Giám đốc Lý, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Lý Chính Hy đang gọi điện thoại nghe vậy liền gật đầu.

“Đi nhanh về nhanh nhé, khách hàng đến ngay bây giờ đấy.”

Bên trong phòng VIP thường bố trí một phòng vệ sinh riêng. An Ninh đi đến cửa phòng vệ sinh, quay đầu lại nhìn những người khác, thấy không có ai để ý đến mình cô liền rẽ xuống lối cầu thang bộ.

“Xin lỗi, làm ơn cho hỏi, anh có biết Tô Khoáng đang ở đâu không?” Thấy một nhân viên phục vụ bưng thức ăn đi lên, cô bèn kéo anh ta lại hỏi.

Người đó nhìn cô thăm dò một lúc, rồi lắc đầu ý không biết.

An Ninh lòng như lửa đốt, cô không còn nhiều thời gian nữa, Kim Bích Huy Hoàng lại rộng lớn như thế này, làm sao cô có thể xuống từng tầng tìm anh được.

Trí nhớ của An Ninh khá tốt, nếu như cô không nhận nhầm, thì người này chính là một trong hai người mặc áo đen cơ bắp bỗng nhiên xuất hiện lần trước. Chỉ có điều hôm nay người này mặc một chiếc áo len màu trắng ngà trông khá tuềnh toàng, hoàn toàn khác so với bộ quần áo đen đàng đàng sát khí hôm trước.

“Anh...” An Ninh không biết phải xưng hô với anh ta như thế nào.

“Cô An.” Người đó không hề tỏ ra ngạc nhiên.

An Ninh ngậy người, anh ta vẫn nhớ cô.

Dường như đoán được suy nghĩ của cô, người đó nhả khói, khẽ mỉm cười.

“Tôi là bạn của cậu Tô, tên Tiểu Tuấn.”

“Cậu Tô?” Cô lập tức hiểu ra người mà anh ta nói tới chính là Tô Khoáng. Mắt An Ninh sang lên, bây giờ cô muốn tìm Tô Khoáng há chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? “Tôi có việc gấp cần tìm Tô Khoáng, anh có thể dẫn tôi tìm anh ấy không?”

Tiểu Tuấn lãnh đạm nói: “Tô Khoáng đang phải giải quyết một việc rất quan trọng, bây giờ chưa thể đi đâu được.”

Ngay lập tức, vẻ thất vọng lộ rõ trong đôi mắt An Ninh. Tiểu Tuấn khẽ cười.

“Cô có việc gì cần tôi giúp đỡ, hoặc cần tôi truyền đạt lại đều được.”

An Ninh bặm môi dưới, chần chừ không biết nên từ chối khéo hay nói hết ra. Người đứng trước mặt cô có đáng tin cậy hay không, cô không dám chắc chắn.

Tiểu Tuấn dập tắt điều thuốc, khoanh tay trước ngực không chút vội vàng.

Đúng lúc này trên tầng vọng xuống những tiếng ồn ào. An Ninh không nghe rõ người ta đang nói gì, hình như là tiếng chửi bới và tiếng phụ nữ kêu khóc.

Tiểu Tuấn chau mày.

“Chuyện gì vậy?”. An Ninh tò mò hỏi.

Tiểu Tuấn nói, giọng nặng trĩu: “Không liên quan tới cô, tốt nhất cô đừng xen vào những chuyện không đâu.”

An Ninh không hiểu sao vừa nãy anh ta còn cười nói với cô, mà bây giờ lại coi như không quen biết thế.

Tiếng ồn ào đó mỗi lúc một gần âm ĩ hơn.

Một người mặc áo đỏ thẫm từ trên cầu thang tầng ba lăn xuống, người đó đổ sập xuống ngay dưới chân An Ninh. An Ninh hoảng sợ, bịt chặt miệng, cố kìm lại tiếng hét.

Đó là một cô gái ăn mặc hở hang, bên trên chỉ mặc chiếc áo sơ mi trễ ngực hở ngực để lộ làn da trắng nõn của quá nửa thân trên, phần khe giữa hai gò bồng đào lồ lộ ẩn hiện, chiếc váy ngắn chỉ che kín đến hông, đôi chân dài thẳng tắp lồ lộ trước mặt mọi người. Nếu không phải lúc đó cô ta mặt mày nhợt nhạt, máu me đầy đầu, ánh mắt hoảng sợ, trên người đầy những vết bầm tím, người co quắp vì đau đớn, thì có lẽ cô ta đã là một mỹ nhân lôi cuốn ánh mắt của mọi người xung quanh. Tim An Ninh đập thành thịch, khuôn mặt Tiểu Tuấn lại chẳng có vẻ biểu cảm gì.

“Tao bảo mày chạy cơ mà.”

Giọng nói của người đang tiến lại sao nghe quen quá, An Ninh vội ngược nhìn lên.

Tô Khoáng không chú ý đến An Ninh, một tay anh kéo người con gái dậy, tát liên tiếp vào mặt cô ta. Người con gái đó không phản ứng lại, hình như cô ta đã ngất đi.

Tô Khoáng vẫn chưa hả giận, đập cô gái vài đập, nắm chặt tóc cô ta, kéo cô ta lên tầng trên, miệng vẫn văng ra những lời chửi rủa tục tĩu.

Như vừa bị một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu, khuôn mặt An Ninh cứng đờ. Nếu không phải tận mắt chứng kiến tất cả, An Ninh sẽ chẳng thể nào tin vào câu chuyện này.

Anh có thật là Tô Khoáng – người đã xuất hiện để giải vây cho cô, người đã lục tung hòm tủ để tìm trà túi lọc, rồi cười rất tươi, rất dịu dàng bưng cốc trà tới cho cô giải rượu không? Cô tưởng rằng anh là người cảm ghét tội ác, nhưng hóa ra chính anh lại là kẻ ác.

Cô tưởng rằng anh là người nhiệt tình, lương thiện, không ngờ đây mới chính là bộ mặt thật của anh.

Cùng với sự kinh hoàng và thất vọng, cô cũng cảm thấy mình may mắn. Nếu không phải hôm nay cô vô tình nhìn thấy tất cả, thì cô không biết mình sẽ bị lừa đến khi nào.

Cô cố gắng nuốt nước bọt đang ứa đặc nơi cổ họng, rồi quay người đi về hướng phòng ăn – nơi công ty tiếp đón khách hàng.

“Cô An, chẳng phải cô muốn tìm Tô Khoáng có việc sao?” Tiều Tuấn gọi cô lại.

An Ninh không thêm để ý đến anh ta, trong thâm tâm cô Tiều Tuấn cũng cùng một ruột với Tô Khoáng.

Tuấn cười bình tĩnh. Anh ta người cao, chân dài, chẳng cần tốn công sức đã đuổi kịp An Ninh, đứng chắn ngay trước mặt cô.

An Ninh đành phải dừng bước.

An Ninh không nói gì, còn Tiều Tuấn cứ đứng đó nhìn cô, như muốn chờ cô lên tiếng trước.

An Ninh sợ hãi, sự việc xảy ra vừa rồi đủ để chứng minh những người này thuộc loại bất lương. Cô nhếch môi bình tĩnh nói: “Đúng vậy, đúng là vốn dĩ tôi cần tìm anh ta, nhưng bây giờ thì không cần nữa.” Đúng thế, nếu đem so sánh Tô Khoáng với người của công ty Philip, ai đáng sợ hơn, cô thực sự không nói rõ được.

Nhận thấy An Ninh chưa bình tĩnh trở lại, nên Tiều Tuấn không nói gì mặt anh đành lại.

“Chị An Ninh, sao chị lại ở đây? Người của công ty Philip đều đến cả rồi, sếp đang tìm chị khắp nơi.” Ở đầu cầu thang tầng ba, Tiểu Triệu ngo đầu ra nói.

An Ninh thảm thở phào nhẹ nhõm, giọng nói của Tiểu Triệu sao lúc này dễ nghe đến thế. Khó mà thoát khỏi cái tên Tiều Tuấn này, nếu không có Tiểu Triệu, mình chẳng biết thoát khỏi hắn bằng cách nào.

Tiểu Triệu không phát hiện ra sự khác thường giữa Tiều Tuấn và An Ninh, cô chỉ rất hiếu kỳ việc An Ninh gặp người quen ở đây. Tuy chưa va vấp xã hội nhiều, nhưng cô cũng hiểu không nên can dự vào việc không liên quan tới mình. Cô giả như không biết gì, chạy xuống, kéo An Ninh đi cùng với mình.

Hành động đó của Tiểu Triệu đúng với những gì An Ninh mong muốn, cô thở phào nhẹ nhõm. Lên đến tầng ba, cô quay đầu lại liếc Tiều Tuấn, anh ta vẫn đứng nguyên chỗ đó, không có ý định đuổi theo cô.

Công ty Philip có ba người, cộng thêm bảy người của công ty An Ninh, vừa đủ một bàn.

An Ninh cười xã giao, lịch sự bắt tay với bọn họ.

Trong ba người đó, một người cao gầy, khuôn mặt lạnh lùng, một người khác mập người, An Ninh thấy khá giống với ông chủ Phan bán mỳ xào ở khu của cô, còn một người khác trung tuổi, khuôn mặt to bành. Có thể thấy rõ hai người sau nhiều tuổi hơn người đầu tiên, nhưng nếu để ý đến biểu hiện và thái độ của bọn họ khi nói chuyện, thì có thể nhận thấy tên đầu tiên mới là người nắm quyền quyết định trong ba người bọn họ.

“Vị này là Trương Thần - giám đốc bộ phận thu mua bên công ty Philip, tuổi trẻ tài cao, ngay cả những người có tuổi như chúng tôi cũng phải ngưỡng mộ.”

Thực tế Lý Chính Hy cũng chưa quá bốn mươi. Anh ta nói như vậy, thứ nhất là vì tên giám đốc Trương kia thực sự trông rất trẻ, thứ hai là vì hợp đồng chưa nắm chắc trong tay thì việc ca ngợi đối phương tự hạ thấp mình cũng chẳng thua thiệt gì.

Mấy người ngồi cùng hòa theo, An Ninh cũng gượng cười theo họ.

Sau khi đồ ăn được đưa lên, toàn là những món ăn được bày biện đẹp mắt với những tên gọi đặc biệt cổ quái, đắt tiền mà lại có tí xiu. An Ninh ăn qua loa vài miếng, rồi đặt đũa xuống. Lúc này, cô lại nhớ tới món mỳ xào của ông chủ Phan và tay nghề của Tô Khoáng.

Nghe tới Tô Khoáng lòng cô bỗng trĩu nặng.

Ngoài chút cảm xúc khó hiểu trước kia, cô luôn coi Tô Khoáng như một người bạn. Nhưng hôm nay cô mới nhận ra rằng, những gì cô hiểu về anh chỉ là con số 0 tròn trĩnh. Anh làm việc gì, Kim Bích Huy Hoàng là một nơi thế nào cô đều không biết.

Cô nhớ lại quãng thời gian gần đây tiếp xúc với Tô Khoáng. Hằng ngày, vào lúc đêm khuya khi anh trở về đều gây ra những tiếng ồn ào khó chịu. Về sau khi An Ninh góp ý, anh đã sửa đổi nhiều. Ngoài việc đó ra Tô Khoáng chẳng còn tật xấu nào. Ngay cả việc vệ sinh cá nhân còn khiến một cô gái như An Ninh cũng cảm thấy tự hổ thẹn. Áo sơ mi của anh lúc nào cũng sạch sẽ được là phẳng phiu, quần áo cũng không có lấy một nếp gấp. Anh giống những anh chàng tri thức làm việc trong văn phòng hơn là nhân viên làm việc tại một nơi như Kim Bích Huy Hoàng. An Ninh không thể tưởng tượng được với cái dáng vẻ hung dữ, độc ác như lúc nãy.

An Ninh khê thở dài. Thời hạn thuê nhà ba tháng đã hết từ hai tháng trước, chủ nhà chẳng thấy xuất hiện. Mà cô thì ngại phải chuyển chỗ ở, thêm vào đó, sự hòa hợp khi ở cùng với Tô Khoáng, khiến cô vẫn muốn tiếp tục sống tạm như vậy. Nhưng giờ đây, xem ra cô lại phải bắt đầu hành trình đi tìm nơi ở mới.

An Ninh thấp thỏm lấy tay vắn vắn lọn tóc, bỗng nhiên có một bàn tay khê đặt lên vai cô. Theo bản năng, cô giật mình quay đầu lại, là Trương Thần - giám đốc thu mua của công ty Philip. Hắn đứng ngay sau cô, trên tay đang cầm ly rượu.

Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, lạnh lùng đó, dường như đối với hắn, tất cả mọi người đều như đang nợ hắn. Không hiểu sao mỗi lần bắt gặp ánh mắt của hắn, An Ninh đều có cảm giác thân nhiệt của cô giảm đi mấy độ.

Trương Thần vẫn chưa cất lời, thì Lý Chính Hy đã giục An Ninh: “Tiểu An, giám đốc Trương mời rượu cô kìa”.

An Ninh định thần lại, cô khê cười rồi nâng cốc: “Giám đốc Trương, nên là An Ninh mời rượu anh mới phải”.

Lý Chính Hy thấy an tâm, cô gái này cũng khá nhanh trí, đúng là nhân tài cần được đào tạo.

Trương Thần khê mỉm cười, khuôn mặt u ám của hắn cũng đã có chút thay đổi. Hắn chạm cốc với An Ninh, rồi ngửa cổ uống cạn ly rượu.

An Ninh thừ ra một lúc, cô vốn chỉ định nhấp môi làm phép thôi, ai ngờ Trương Thần lại chạm cốc với cô. Với văn hóa trong bàn rượu, nếu đã chạm cốc thì phải uống cạn, nếu không chứng tỏ mình không tôn trọng đối phương. Bàn tay cầm rượu của cô khê run, mấy giọt rượu trắng rớt ra bên ngoài.

Lý Chính Hy giục: “Tiểu An, cô còn thừ ra đây làm gì thế? Giám đốc Trương đã tôn trọng cô mà uống trước rồi, cô phải nể mặt giám đốc chứ.” Vừa nãy anh ta còn an tâm về An Ninh, nhưng giờ đây anh ta lại cảm thấy bất an.

Loại rượu này là sản phẩm thượng hạng làm từ ngũ cốc, nhưng sao khi vào miệng An Ninh, nó chẳng khác gì loại Nhị Oa Đầu của hãng Sao Đỏ mà lần trước cô uống. Sau khi cả cốc rượu đã đi qua cổ họng, khuôn mặt trắng mịn không một vết nám của cô bỗng ửng đỏ, khiến cô trông càng xinh đẹp hơn.

Đôi mắt Trương Thần thoáng hiện lên ham muốn cháy bỏng.

Lý Chính Hy nhận ra điều đó rất nhanh, nhưng anh ta chỉ nhìn mà không phản ứng gì. Thấy vậy, sếp ngồi bên cạnh – từ đầu đến giờ rất ít lời – liếc sang Lý Chính Hy trừng mắt. Lý Chính Hy gật đầu hiểu ý, dường như bản hợp đồng hàng chục triệu đồng đang vẫy tay chào đón anh ta.

“Tiểu An à, cô nên mời Giám đốc Trương một ly đi chứ.” Anh ta nhắc An Ninh, giọng nói rất nhỏ chỉ đủ để hai người nghe thấy.

Sau cái hôm uống rượu cùng với Tô Khoáng, cô biết rõ tửu lượng của mình. Một rượu nữa sẽ không làm khó được cô, cô chỉ sợ nếu chấp nhận một lần thì sau đó cô sẽ bị chuốc cho đến cùng. Sự lo lắng của cô không phải là vô căn cứ, những lời sếp nói với cô và Tiểu Triệu lúc chiều đã ngầm nhắc đến điều đó.

An Ninh không đáp lời, khiến Lý Chính Hy càng lo lắng. Sếp đã ra lệnh, chỉ được phép thành công, không được thất bại, bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ một trận gió đông nữa thôi, cá đã nằm trong thớt rồi, anh ta nhất định không để nó tuột khỏi tay.

Anh ta lo lắng tới mức chẳng còn để ý tới chuyện phân biệt nam nữ nữa, kéo kéo ống quần An Ninh: “Tiểu AN, xin cô đẩy. Cô không muốn tôi gặp khó khăn chứ?”.

Hợp đồng này có ký được hay không vốn là trách nhiệm của mọi thành viên trong bộ phận tiếp thị, giờ đây họ đem gánh nặng dồn hết lên vai cô, làm gì có lý đó? An Ninh rất muốn quẳng lý rượu đi rồi đi khỏi nơi này, nhưng cô không có được phí phách đó, cuối cùng cô đành gượng gạo nâng ly.

Trương Thần mỉm cười nhận lời mời rượu của An Ninh, hân cười rất tươi, nụ cười hiện rõ trên đôi mắt hân. Lúc này Lý Chính Hy mới thực sự an tâm.

Cứ như vậy, dưới sự xúi bẩy của mọi người hai người họ đã uống hết mấy ly. Mặc dù từ lượng của An Ninh cũng khá, nhưng sau mấy ly rượu, đầu óc cô bắt đầu quay quay.

Uống xong ba ly rượu, An Ninh xoay xoay hai bên thái dương đang đau nhức, bắn khoăn không biết lấy lý do gì để rời khỏi đây, thì bỗng có ai đó nói: “Không uống rượu trắng nữa, chuyển sang vang đỏ nhé.”

An Ninh thấy yên tâm hơn một chút. So với rượu trắng, rượu vang đỏ là chuyện nhỏ. Nhưng cô không hề biết rằng, khi uống rượu kỳ nhất là uống nhiều loại rượu cùng một lúc. An Ninh chưa hiểu biết nhiều, nên không rõ sự sâu xa trong đó. Vì thế, khi mọi người lại chúc rượu cho cô, cô chỉ do dự giây lát rồi vui vẻ nhận lời.

Rất nhanh, ba chai rượu vang đỏ được mang ra được uống cạn không còn một giọt. An Ninh đầu óc quay cuồng, hai mắt điu lại, không tài nào mở ra nổi, cô gục xuống bàn không biết gì nữa.

Lý Chính Hy và sếp nhìn nhau khẽ cười, tất cả đều im lặng.

“Tiểu Triệu, cô đưa Tiểu An lên tầng trên nghỉ ngơi một lát, bữa tiệc rượu của chúng ta vẫn chưa kết thúc mà.” Sếp nói, tuy Tiểu Triệu có chút hồ nghi, nhưng cô không dám hỏi nhiều.

Sếp lại nói: “ Chính Hy, cậu đi cùng với họ này”. Nói xong rồi ông rút ra một tấm thẻ màu vàng chói nhét vào tay Chính Hy.

Lý Chính Hy hiểu ý, dứt tấm thẻ vào túi quần.

An Ninh không còn tỉnh táo, cô đi lêu xiêu hết bên nọ queo bên kia, nếu không có Tiểu Triệu dìu, cộng thêm sự trợ giúp của Lý Chính Hy, thì không biết An Ninh đã ngã dúi dụi bao nhiêu lần.

Khi lên tầng tư, họ bị vài nhân viên của Kim Bích Huy Hoàng ngăn lại, nhưng khi Lý Chính Hy đưa ra chiếc thẻ VIP, ngay lập tức mấy nhân viên tỏ thái độ lễ phép chào đón.

Mọi chuyện sau đó rất thuận lợi, Lý Chính Hy măm mê tấm thẻ vàng trong tay, trong lòng vô cùng sung sướng, cái thẻ này đúng là hay thật.

Căn phòng đã được đặt từ trước, phòng 8418, một con số đẹp.

Sau khi Tiểu Triệu đặt An Ninh ngã lên giường, Lý Chính Hy liền một mực giục cô nhanh chóng ra khỏi đó.

Nhớ lại lúc này bao nhiêu người tranh nhau chúc rượu cho An Ninh, thêm vào đó là cái nhìn dâm dề của Trương Thần, Tiểu Triệu quay đầu lại nhìn An Ninh đang bất tỉnh nhân sự, giờ cô đã hiểu ra tất cả. Cô thầm than cho An Ninh, sau đó theo Lý Chính Hy rời khỏi căn phòng.

Cùng lúc đó, ở dưới tầng, Trương Thần tỏ ra ngà ngà say, hân chống tay xuống bàn, cáo lỗi nói: “Tôi không uống được nữa rồi. Các anh cứ tiếp tục nhé, đừng lo cho tôi”.

Sếp nheo nheo mắt nói: “Giám đốc Trương, vậy anh lên tầng trên nghỉ một lát đi.”

Trương Thần gật gật đầu, miệng khẽ mỉm cười đắc ý, hai bên đều ngầm hiểu ý nhau.

Khi Tiểu Triệu và Lý Chính Hy xuống dưới tầng, thì bắt gặp Trương Thần đi lên. Tiểu Triệu định chào hân, thì Lý Chính Hy nắm chặt lấy tay ra hiệu kẻo hân, rồi kéo cô đi nhanh khỏi đó, giả như không hề quen biết Trương Thần.

“Sếp đã dặn rồi, sau khi hợp đồng ký xong, tiền lương của chúng ta sẽ được tăng năm mươi phần trăm.” Lý Chính Thần vừa lấy quyền uy, vừa lấy vật chất ra dọa dẫm Tiểu Triệu. Tiểu Triệu cắn chặt môi, hai tay nắm chặt vào nhau, móng tay rất dài bấm chặt vào lòng bàn tay. Nhìn Trương Thần khuất bóng sau chỗ rẽ mà đôi tay cô thông xuống đầy bất lực.

Đôi mắt với lợi ích thiết thân, cô đã chấp nhận nhìn An Ninh bị lợi dụng.

Trở về chỗ ngồi, sếp giả vờ như không biết chuyện gì, hỏi: “Tiểu An không sao chứ?”.

Tiểu Triệu ngẩng đầu, cô rất muốn cho ông một cái tát, nhưng cuối cùng cô chỉ biết cúi đầu, nói: “Chị An Ninh ngủ rồi không sao ạ”.

Sếp nhếch miệng, quang sang phía Lý Chính Hy cái nhìn đầy hài lòng.

Một tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên chẳng đúng lúc chút nào, lại là tiếng chuông phát ra từ chiếc ba lô nhỏ An Ninh để lại.

“Tiểu Triệu, cô nghe đi.” Sếp ra lệnh, Tiểu Triệu sao dám trái ý.

“A lô, ai đấy ạ?” Cô hỏi, giọng run lấy lấy.

“Tiểu An Tử à, tớ Lưu Huệ đây. Ngay cả số điện thoại của tớ cậu cũng không nhận ra à, đáng đánh đòn.” Đối phương nói một tràng, dọa mắng phủ đầu khiến Tiểu Triệu như thấy có hy vọng.

“Chị Lưu Huệ, em là Tiểu Triệu, chị An Ninh...” Trong lúc bị kịch động, suýt chút nữa Tiểu Triệu nói ra sự thật, khi bị sếp quát mắt nghiêm nghị, cô mới rút lại những lời định nói. Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, cố sửa lại ý. “Chị An Ninh vừa vào nhà vệ sinh rồi. Có việc gì không, em sẽ nói lại với chị ấy, hoặc lát nữa em bảo chị ấy gọi lại cho chị.”

“Ồ, thế à...” Ở bên kia đầu dây, Lưu Huệ không nhận ra sự khác lạ của Tiểu Triệu. “Cũng không có việc gì quan trọng cả, ngày mai chị đi làm từ thiện ở cô nhi viện, chị muốn hỏi An Ninh xem có muốn đi cùng chị không. Ồi dào, trong điện thoại không thể nói rõ được, lát nữa em bảo An Ninh gọi lại cho chị. Thế nhé, chị cúp máy đây.”

Lưu Huệ đúng là người nóng vội, cô chẳng chờ Tiểu Triệu đáp lời đã cúp máy ngay, để mặc cho Tiểu Triệu đang hô gọi: “Chị Lưu Huệ, chị Lưu Huệ...”

“Còn không mau cất điện thoại đi.” Lý Chính Hy trừng mắt. Tiểu Triệu lập tức mở ba lô của An Ninh ra.

Ai ngờ vừa cất điện thoại vào trong túi, thì chuông điện thoại lại vang lên.

Lý Chính Hy chửi thề một câu gì đó, Tiểu Triệu không nghe rõ anh ta chửi gì.

“Có cần bấm ngắt cuộc gọi, sau đó tắt máy không ạ?” Lý Chính Hy xin ý kiến của sếp.

Ông ta nghĩ ngợi giây lát, nói: “Cứ để máy như vậy thì hơn”.

Lý Chính Hy ra hiệu cho Tiểu Triệu nghe điện thoại, tay Tiểu Triệu nhộp mồ hôi. Lần này đầu bên kia là một giọng nam, giọng nói trầm ấm pha chút lo lắng. “An Ninh, cô đang ở đâu vậy?”

Tiểu Triệu liếm liếm môi, cô không biết nên làm gì bây giờ. Lý Chính Hy ngồi bên thúc cô, cô mới định thần lại, nói như cái máy: “Chị An Ninh vào nhà vệ sinh rồi. Anh là ai vậy? Tôi sẽ bảo chị ấy gọi lại cho anh.”

Phía bên kia không nói, lẳng lặng cúp máy.

Đầu bên này, Tiểu Triệu cầm điện thoại, đầu óc rối bời. Đầu bên kia, khuôn mặt vốn rất hòa nhã của Tô Khoang ẩn giấu sự tức giận tột độ.

“Thế nào tôi không lừa cậu chứ. Tôi thấy cô gái đó dịu người phụ nữ của cậu vào phòng.” Tiểu Tuấn đuổi thẳng hai chân hai tay, chiếm hết cả chiếc sofa, thần nhiên gặm táo.

“Phòng nào?” Tô Khoáng nắm mạnh tay vào tường, đôi mắt trào dâng một cảm xúc rất lạ, anh linh cảm rằng An Ninh đang gặp nguy hiểm.

Tiêu Tuấn liếc nhìn anh. “Phòng 8418.”

Tô Khoáng cầm lấy chiếc áo khoác vắt ở ghế, rồi đi thẳng ra ngoài. Tiêu Tuấn lập tức ngồi dậy, không rõ anh ta di chuyển như thế nào, nhưng vừa mới đẩy thôi đã thấy anh ta chặn ở cửa. “Cậu nghĩ cho kỹ, chúng ta ở đây làm việc gì cũng phải nhớ quy định ở đây, phòng của khách là nơi chúng ta không thể tùy tiện ra vào. Nếu như quấy rầy khách, thì hậu quả cậu có gánh vác được không?”

“Bây giờ tôi chẳng lo được nhiều như thế?” Tô Khoáng nghiêng rang nói, đầu điều thuốc trên tay bị anh bóp nát vụn.

Tiêu Tuấn cười. “Nếu sự việc không phải như cậu tưởng tượng, thì cậu sẽ ăn nói như thế nào với anh Thời?”

“Nếu quang minh lỗi lạc, thì vừa rồi trong điện thoại bọn họ đã không nói dối.” Tô Khoáng tức giận nói, lúc này anh không còn giữ được vẻ bình tĩnh trước kia.

Tô Khoáng mở cửa, bước nhanh ra ngoài. Tiêu Tuấn trầm ngâm một lúc, rồi từ từ đi theo Tô Khoáng, trên miệng nở một nụ cười khó hiểu.

Vừa bước đến chỗ quẹo của tầng tư, thì chiếc di động của Tô Khoáng bỗng reo lên. Vẫn là khúc dạo đầu về công viên Lincoln trong phim Vượt ngục, nhưng sao Tô Khoáng bỗng cảm thấy phiền phức đến thế.

“Ai? Có việc gì thì mau nói.” Tô Khoáng nói giọng khó chịu, chân anh vẫn bước phăm phăm.

Ở đầu bên kia Tiểu Triệu dường như cô bị Tô Khoáng dọa cho sợ đến nỗi im lặng một lúc không dám lên tiếng.

Tô Khoáng “a lô” vài tiếng, rồi không kiên nhẫn được, anh nói: “Nếu không nói thì tôi cúp máy đây”.

Tiểu Triệu như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, sợ hãi nói: “Xin hỏi vừa rồi là anh gọi điện tới số của chị An Ninh phải không ạ?”.

Đôi mắt Tô Khoáng chợt liếc nhìn màn hình điện thoại, là số máy hoàn toàn lạ lẫm. “Chính tôi, cô là?”

“Tôi là người nghe điện thoại khi này.” Tiểu Triệu nói. “Chị An Ninh gặp nguy hiểm rồi. Chúng tôi đang ở Kim Bích Huy Hoàng, họ đã đưa chị ấy đến phòng 8418, anh mau đến cứu chị ấy đi.” Sau đó, cô vội vàng cúp máy, rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi, sau khi nhận cú điện thoại của Tô Khoáng, trực giác của phụ nữ mách bảo cô, người này nhất định có mối quan hệ không bình thường với chị An Ninh. Chỉ nhìn một lần cô đã thuộc số điện thoại, rồi mượn cơ phải vào nhà vệ sinh để gọi cho Tô Khoáng.

Tô Khoáng đã đứng trước cửa phòng 8418. Anh định đập cửa xông vào thì bị Tiêu Tuấn đến kịp ngăn lại.

“Đừng vội, thử nghe động tĩnh bên trong rồi hành động cũng chưa muộn.”

“Không còn thời gian nữa.” Tô Khoáng đẩy anh ra, đập thử mấy cái, rồi dồn toàn bộ sức lực đập mạnh vào cửa phòng, mặc kệ Tiêu Tuấn đứng cạnh nói có thể đi lấy chìa khóa phòng ở quầy lễ tân.

Sau mấy lần cố gắng, cánh cửa cuối cùng cũng bật ra, cảnh tượng trước mắt có thể khiến Tô Khoáng bị kích động đến mức tưởng tượng như có thể giết người ngay lúc ấy.

An Ninh nằm chéo người trên giường, chiếc áo sơ mi đã bị tháo vài chiếc cúc, để lộ ra phần eo, tóc cô rối tung, môi hơi sưng lên. Tô Khoáng nổi cơn thịnh nộ như vừa bị thú cắn, trái tim anh như có ngọn lửa đốt. Nếu anh đến chậm một bước hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Anh cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ. Trương Thần vẫn không biết nguy hiểm đang xuất hiện trước mắt, hần nói: “Này, các người là ai? Có biết phép tắc gì không hả?”.

Tô Khoáng nhìn hần, mặt lạnh tanh, trên người hần chỉ còn mỗi chiếc quần sịp.

“Đồ cặn bã !” Tô Khoáng buông ra hai từ đầy cảm phẫn, xông thẳng đến trước Trương Thần. Mặt Tô Khoáng mở trừng trừng, trông anh như một con báo châu Mỹ đang trong tư thế chuẩn bị xông lên cắn người.

Tiêu Tuấn cũng chưa bao giờ thấy Tô Khoáng như vậy, nhưng anh lo Tô Khoáng sẽ gây ra chuyện nên túm chặt lấy cánh tay Tô Khoáng, nói nhỏ: “Cậu đưa cô ấy đi đi việc ở đây cứ giao cho tôi.”

Tô Khoáng nghiêng răng ken két. Anh cố trấn tĩnh, bước đến bên giường ôm lấy An Ninh, cúi xuống ghé sát vào tai An Ninh khẽ gọi: “An Ninh, tỉnh lại đi”.

Cô nằm trong vòng tay anh, không có bất kỳ phản ứng nào. Người cô phả ra mùi rượu nồng nặc, xem ra cô đã bị chuốc cho quá say.

Anh giận giữ nhìn xoáy về phía Trương Thần, mặt Trương Thần vẫn nhâng nháo. Nhưng gặp phải Tiêu Tuấn và Tô Khoáng, hai người đều có thể lực hơn mình, nên Trương Thần không dám lỗ mãng. Bằng không với tính tình của hắn, hắn đã sớm lên giọng chửi mắng đôi co với đối phương rồi.

Tô Khoáng chỉnh lại áo sơ mi cho An Ninh, vuốt lại mái tóc cho cô, sau đó anh bế cô bước ra khỏi căn phòng.

Tiêu Tuấn nhìn theo cho đến khi họ đi khỏi, sau đó mới quay lại nhìn Trương Thần, ung dung châm điếu thuốc, mắt lim dim, miệng cười nhạt.

“Nói đi, việc này phải giải quyết thế nào?”

Khi An Ninh tỉnh dậy, trời vừa hửng sáng. Phía chân trời xa xa, ánh ban mai vừa xuất hiện hòa lẫn với ánh trắng màu lục lam, cảnh tượng đẹp đến lạ lung.

“Đây là nơi nào?” Cô vén chiếc khăn ra, rồi ngồi dậy, giọng thì thào.

Cô bất ngờ khi nhìn thấy Tô Khoáng đang gục đầu bên chiếc tủ con phía đầu giường cách cô không xa, trông anh ngủ rất ngon lành.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” An Ninh vừa kinh ngạc vừa cảm thấy bất an.

Đầu cô vẫn còn hơi nhức, miệng khan đắng. Nghĩ kỹ lại những việc đã xảy ra tối qua, cô chỉ nhớ đến lúc mình liên tiếp bị chuốc ba chén rượu vang, còn mọi chuyện sau đó cô không nhớ gì hết.

Cô vỗ vỗ đầu như cố nhớ, chuyện tại sao cô lại ngủ ở căn phòng này, sao Tô Khoáng lại xuất hiện ở đây, thì cô càng không hề có ấn tượng gì.

“Cô tỉnh rồi à?” Câu hỏi bất ngờ kéo cô quay trở lại với hiện thực.

“Ừm.” An Ninh im lặng, không biết nên hỏi Tô Khoáng như thế nào.

Tô Khoáng nhìn An Ninh chăm chú với ánh mắt anh thâm. Anh muốn trách cô không biết đề phòng lòng người gian hiểm, suýt chút nữa thì rơi vào miệng sói, nhưng rồi anh lại không nỡ.

An Ninh ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người gặp nhau. Hôm nay Tô Khoáng khác hẳn ngày thường. Trên khuôn mặt anh không còn thường trực nụ cười nữa, ánh mắt trĩu nặng rất ít khi thấy ở anh. An Ninh khẽ cười, ngượng ngùng nói: “Nếu không có việc gì, thì tôi đi trước đây, tôi phải về công ty.” Trực giác mách bảo cô cần phải giữ khoảng cách với người đàn ông này.

“Đứng lại!” Tô Khoáng nói với giọng điệu bình thường, nhưng ngầm bảo An Ninh không được chống lại.

An Ninh bất giác lạng người, đôi chân đang định bước đi tự động thu về. Cô quay đầu lại, chau mày hỏi: “Còn việc gì thế?”

Cô gái này đúng là chẳng biết suy nghĩ gì cả, hay là cô đã quên sạch chuyện xảy ra tối qua? Tô Khoáng cúi đầu, xoa xoa đầu cô về tiếc nuối.

“Cô không quay về công ty được nữa đâu.”

“Hả?” An Ninh há hốc miệng.

Tô Khoáng thấy tắc nghẽn nơi lồng ngực, quả nhiên cô ta không nhớ gì. Anh khẽ thở dài, rồi rút điện thoại ra, lần tìm số điện thoại.

“Cô gọi cho số điện thoại này, rồi sẽ rõ tất cả.”

An Ninh nhìn thấy rất rõ ràng, như hít phải một luồng không khí lạnh. Đây rõ ràng là số di động của Tiểu Triệu.

Tối qua, đúng là đã có chuyện xảy ra.

Mười phút sau, tất cả sự việc đã được làm sang tỏ.

Bàn tay cầm điện thoại của An Ninh run run, cảm giác ớn lạnh lan tràn khắp cơ thể cô. Một lúc lâu sau, cô nhắm mắt lại, rồi thở dài.

Cũng may có Tô Khoáng.

Cũng may lại là Tô Khoáng.

Đôi mắt An Ninh lấp lánh, khi bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Tô Khoáng, cô vội vàng né tránh. Cô khẽ cắn môi dưới. Tôi qua, khi ở lâu dưới cô đã nhìn thấy một bộ dạng khác của Tô Khoáng, bộ dạng rất tàn nhẫn, khiến giờ đây cô không thể nào thốt ra một câu: “Cảm ơn”.

Tất nhiên Tô Khoáng không biết An Ninh đang nghĩ gì, anh cảm thấy cô như đang chần chừ chưa biết quyết định thế nào, sắc mặt khó coi, có vẻ đang gặp phải một việc gì đó rất khó giải quyết. Anh quan tâm hỏi: “Cô sao thế?”.

Đầu óc An Ninh hỗn loạn, đầu sao Tô Khoáng lại một lần nữa cứu thoát cô, đó là hiện thực không thể chối cãi. Cô hít một hơi thật sâu, cổ họng khẽ rung, rồi chậm rãi nói: “Cảm ơn anh!”. Ánh mắt cô khẩn thiết và chân thành.

Tô Khoáng không quan tâm đến điều đó, anh cười, rồi nói: “sau này cô nên cẩn thận hơn một chút, tôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ cho cô được.”

An Ninh khẽ gật đầu, cô bỗng nhận ra trong câu nói đó có điều gì đó khác lạ, ngăn người một lúc.

Nhưng thấy Tô Khoáng vẫn rất cởi mở, An Ninh mặt nóng bừng, tâm trí cô không biết đã bay đến tận phương nào.

Bên ngoài có tiếng bước chân rất nhẹ. Rất nhanh, Tô Khoáng ôm chầm lấy An Ninh. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đôi môi ngọt ngào của anh đã đặt lên môi cô.

Hơi thở của Tô Khoáng nóng bỏng, trên người anh thoảng mùi thuốc lá và hương thơm. An Ninh chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Hai tay Tô Khoáng ôm chặt lấy vòng eo An Ninh, môi anh hôn lên vành tai và trán cô, cuối cùng mới quay trở lại bờ môi cô.

Đầu óc An Ninh rối loạn, sự rung động ban đầu khiến cô hoàn toàn quên mất phải chống cự, cho đến khi cả hai đều thở hổn hển, Tô Khoáng mới nhẹ nhàng buông cô ra.

“Anh...” Hai má An Ninh ửng hồng như táo chín, tay cô đặt trên ngực Tô Khoáng, giọng e thẹn.

Tô Khoáng không để cho cô có cơ hội phản kháng. Anh ôm chặt lấy cơ thể cô, khi đôi môi lướt qua tai cô, anh khẽ để lại một câu nhẩn rồi lại tiếp tục hôn lên đôi môi đỏ mọng như môi em bé của cô, ban đầu chỉ là hơi hột, dần dần nồng nàn, rồi mặc sức tận hưởng sự ngọt ngào như hoa đình hương của An Ninh.

An Ninh đã hoàn toàn bị hoảng loạn bởi câu nói vừa rồi của anh, cô để mặc cho Tô Khoáng tiến tới.

Vừa rồi anh nói rằng: “Có người theo dõi chúng ta, nếu cô không muốn rước họa vào thân thì hãy cố gắng phối hợp với tôi.”

Cũng không biết bao lâu sau, An Ninh ôm tâm trạng lo lắng của một chú hươu đang chạy hoảng loạn, ngoan ngoãn ở trong vòng tay Tô Khoáng, miệng lắp bắp hỏi: “Bọn họ đi chưa?”

Bên ngoài đã không có động tĩnh gì từ lâu. Lúc này Tô Khoáng mới chợt nhận ra rằng mình quá say đắm khi hôn An Ninh. Anh buông An Ninh, thở hổn hển.

An Ninh thấy kỳ lạ liền hỏi: “Chuyện gì thế? Ai theo dõi chúng ta?”.

“Biết nhiều quá không có lợi cho cô.”

Câu nói đó khiến An Ninh suýt tức chết. Cô trừng mắt nhìn anh đầy vẻ giận dữ. Đã bị anh ta sàm sỡ rồi, bây giờ lại không thể biết nguyên nhân, cô sắp sửa nổi trận lôi đình.

Sau nụ hôn mãnh liệt đó, khuôn mặt An Ninh ửng hồng, thêm vào đó là đôi mắt mở to làm ra vẻ hung hãn, càng khiến cô thêm lời cuốn. Tô Khoáng nhú mào. Anh nghiêng đầu, cố làm bộ dạng nghiêm túc, nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Suốt chặng đường, hai người không nói với nhau lời nào.

Sau khi đưa An Ninh về tới nhà, Tô Khoáng vội vàng trở lại Kim Bích Huy Hoàng. Lúc này, An Ninh mới ý thức được một việc rất quan trọng: Cô lại thất nghiệp.

4. Chương 4: Nghi Ngờ

Lưu Huệ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Quan Tín đầy căm hận. An Ninh nắm chặt nắm tay, các đầu móng tay cô bấm sâu vào lòng bàn tay. Cả hai đều không phát hiện ra nỗi đau đớn trong đôi mắt Quan Tín.

Tô Khoáng đứng dưới tòa nhà một lúc lâu rồi mới nhảy lên con xe CBR, nổ máy phóng đi, để lại phía sau đám khói bụi xám đen.

Ruột gan như lửa đốt, dùng dằng do dự, anh chưa bao giờ như vậy. Anh không muốn để An Ninh dính vào chuyện thị phi, nhưng sự thực cô ấy đã bị lôi vào vòng xoáy đó.

Anh nhớ lại câu nói mà Tiểu Tuấn nói với anh trước khi đi: “Tôi đã bắt tên họ Trương đó đi rồi, nhưng không thể đảm bảo người khác sẽ không tiết lộ ra chuyện này. Tốt nhất cậu hãy làm cho anh Thời tin An Ninh là người phụ nữ của cậu”.

Vì thế mới có màn kịch hay sáng nay.

Nhưng anh không ngờ rằng cuối cùng anh lại cuồng say và đam mê đến vậy.

Buổi chiều, An Ninh gặp Lưu Huệ ở cô nhi viện.

Cô nhi viện Viễn Sơn nằm ở ngoại ô thành phố, cách thành phố khoảng sáu mươi kilômét, nghe nói là do một đại gia tên Đinh Viễn Sơn xây dựng, vì thế mới lấy tên ông đặt tên cho cô nhi viện.

Đây là lần đầu tiên An Ninh đến đây. Theo như Lưu Huệ nói, họ đến cô nhi viện để làm từ thiện, vừa thể hiện lòng hảo tâm của mình, lại có thể hiểu thêm về cuộc sống, tăng thêm nguồn tư liệu sáng tác, vì thế chẳng có lý do gì cô lại không đi.

Họ hẹn gặp nhau lúc ba giờ chiều, khi chiếc đồng hồ đeo tay chỉ đến số bốn, Lưu Huệ mới lững thững đi đến.

Từ trước đến nay, trẻ giờ luôn là phong cách của Lưu Huệ, An Ninh đã sớm quen với việc này. Tính khí An Ninh khá dễ dãi, vì thế cô chẳng bao giờ phàn nàn về việc này.

Chỉ có điều khi nhắc tới chuyện xảy ra tới qua cô vẫn thấy rung mình, còn Lưu Huệ cứ tròn mắt. Nếu những lời này không phải do chính miệng An Ninh nói ra, thì cô sẽ chẳng bao giờ dám tin đó là sự thật.

Nghe xong câu chuyện, miệng Lưu Huệ há hốc, đến nỗi tưởng như có thể nhét vừa một quả trứng đà điểu.

“Trời, tớ cứ tưởng bọn họ chỉ chuốc rượu cậu, rồi buông lời trêu chọc, sàm sỡ cậu thôi, hoặc cùng lắm là sờ soạng tay chân thôi chứ, thật không ngờ họ định gỡ trò với cậu thật.” Lưu Huệ sợ hãi ôm lấy vai An Ninh. “Tiểu An Tử, tớ thực sự không biết Lý Chính Hy vì bản hợp đồng đó mà không từ mọi thủ đoạn, tớ...”

An Ninh ngắt lời cô: “Tớ đâu có ý trách cậu”.

Lưu Huệ nhìn An Ninh dò xét, rồi cô vỗ vỗ ngực nói: “Cũng may là cậu không làm sao, nếu không tớ sẽ không thể tha thứ cho tội lỗi của mình”.

An Ninh khẽ thở dài.

“Sao tớ lại xui xẻo thế? Tự mình tìm được việc làm, kết quả sắp lại là một con quỷ háo sắc, nhờ cậu giới thiệu việc cho tớ, thì tớ lại gặp chuyện này. Cậu nói xem, tớ có cần dành chút thời gian đi thấp hương nơi cầu Phật không?”

Lưu Huệ vốn là người rất vui vẻ. Về u buồn lúc đầu đã biến mất, cô nhanh chóng vui vẻ trở lại, pha trò: “Cậu trúng số đào hoa, người khác muốn cũng không được đấy”.

Bị Lưu Huệ chọc tức, An Ninh chỉ biết nói: “Cảm ơn!”.

“Không cần khách sáo thế, chúng ta là chị em tốt mà.” Lưu Huệ khoác lác không biết ngượng, An Ninh thực sự bó tay với cô.

Hiện nay cô nhi viện có hơn ba mươi đứa trẻ. Đứa lớn nhất là Hiểu Vũ, năm nay đã mười lăm tuổi, đứa bé nhất tên Lan Lan, mới chào đời, bé được bệnh viện đưa tới cô nhi viện mấy ngày trước.

Những đứa trẻ quá mười tuổi ở cô nhi viện có tỉ lệ được nhận làm con nuôi thấp nhất, vì thế Hiểu Vũ đã hoàn toàn coi cô nhi viện là gia đình của nó, nó chăm sóc lũ em rất chu đáo.

Lúc này, trông nó bé Lan Lan như người lớn vậy. Nó thơm lên đôi má non nớt ửng hồng của Lan Lan, khuôn mặt đầy hạnh phúc.

Lưu Huệ nhìn Lan Lan đang ngủ rất ngon, cô lắc lắc đầu than thở: “Người mẹ đó thật quá nhẫn tâm, nghe nói để lại đứa trẻ trên chiếc ghế dài trong bệnh viện rồi bỏ đi biệt tích, chẳng thấy quay lại thăm đứa bé”.

Đứa bé mới được mấy tháng tuổi, bé xiu, non nớt, An Ninh cũng cảm thấy thương xót cho bé. Cô muốn bế con bé, nhưng lại sợ mình vụng về làm nó đau. Bất giác cô khẽ mỉm cười.

“Đúng đấy, nếu là tớ, tớ sẽ chẳng bao giờ vứt bỏ nó.” Khi nói những lời đó, khuôn mặt cô rất dịu dàng, giọng nói ấm áp như một người mẹ.

Lưu Huệ quan sát được điều đó, cười rồi nói: “Tiểu An Tử, tớ đánh cược rằng say này cậu nhất định sẽ là một người mẹ tuyệt vời”.

An Ninh cười thật tươi, thật lâu.

Những cảnh tượng chôn sâu vào trong ký ức bỗng dội về trong cô, đó là sinh nhật cô cách đây hai năm. Quan Tín nắm chặt tay cô đi dạo bên hồ, khi họ nhìn thấy một cặp vợ chồng trẻ đẩy một chiếc xe nôi, trên mặt họ lộ rõ niềm hạnh phúc, Quan Tín bỗng quay người lại, rất nghiêm túc nói với cô: “Sau khi tốt nghiệp, chúng mình sẽ tổ chức đám cưới và phải sinh thật nhiều em bé. Con trai sẽ giống anh, con gái sẽ giống em”.

Lúc đó An Ninh trở tay vào đầu mũi anh trên: “Anh thật không biết xấu hổ”.

Quan Tín chẳng để tâm, hôn nhẹ lên tay cô. “Em thích trẻ con như vậy, nhất định sau này sẽ là một người mẹ tuyệt vời”.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, giữa họ ngày càng có khoảng cách. Mặc dù An Ninh ý thức được điều không bình thường trong hành động và cử chỉ của Quan Tín, nhưng cô chưa từng nghi ngờ tình cảm của anh. Cho đến cái ngày anh nói chia tay, cô vẫn hy vọng có thể cứu vãn được tình hình.

Những việc trước kia vẫn hiện ra rõ mồn một trước mắt cô, cô lại quay về từ cánh cửa tử thần.

Những thứ cô tưởng rằng đã quên thực ra... cô vẫn luôn nhớ.

Lưu Huệ cảm giác An Ninh có điều gì đó bất thường, đưa tay hươ hươ trước mặt An Ninh.

“Này, Tiểu An Tử, cậu làm sao vậy?”

“Không sao, chúng ta đi thăm Giai Giai nhé.”

Giai Giai là một đứa trẻ khá cổ quái, nó không thích nói chuyện với người khác, người gầy nhẳng, nhưng đôi mắt thì rất sáng. Tính tình con bé ương ngạnh, chẳng mấy người ưa nó, nhưng không hiểu sao, con bé lại rất hợp với An Ninh. Hôm nay, vừa nhìn thấy An Ninh, con bé sợ sệt mân mê vạt áo khoác ngoài, gọi chị An Ninh.

Lúc này, mọi người đều đang chơi đùa với Lan Lan, còn Giai Giai lại ngồi xõm ở một góc tường, chẳng nói câu nào.

An Ninh đi một vòng mới tìm được con bé. Cô đến bên Giai Giai, giúp con bé gỡ bím tóc rối bù, rồi lấy một chiếc lược nhỏ chải tóc cho cô bé, vừa chải vừa cười nói: “Giai Giai, sao em chưa chải đầu mà đã chạy ra ngoài thế này, chị giúp em tết tóc nhé!”.

Giai Giai gật đầu, nhưng vẫn không nói câu nào.

Tết tóc xong cho cô bé, An Ninh vỗ tay nói: “Bây giờ thì xinh lắm rồi”, rồi cô lấy chiếc gương trang điểm của mình ra đưa cho Giai Giai. Giai Giai nhìn khuôn mặt thanh tú của mình trong gương, vừa lạ lại vừa quen, cuối cùng cô bé cũng cười.

Cô bé mân mê chiếc gương nhỏ không biết chán, thấy vậy An Ninh quyết định tặng chiếc gương cho nó.

Giai Giai bỗng nghiêng người nhìn về phía Lan Lan, lập tức sắc mặt sa sầm lại.

An Ninh như nhận ra điều đó, cô xoa xoa mái tóc Giai Giai nói: “Nói cho chị biết, đã có chuyện gì xảy ra?”. Cô tưởng rằng, vì sự có mặt của Lan Lan khiến mọi người phải san sẻ tình yêu thương vốn dành cho Giai Giai, nên cô bé thấy không vui rồi giận dữ, nhưng ai ngờ cô bé lại nói ra những lời như thế này: “Chị An Ninh, em nghe mẹ viện trưởng nói, khi em được bế đến đây, cũng chỉ nhỏ như Lan Lan, cũng bị người ta vứt bỏ tại bệnh viện”.

An Ninh rất cảm thông với cô bé. Nó đa sầu đa cảm giống cô. An Ninh ôm lấy cô bé, vỗ nhẹ vào lưng nó, cố giữ những giọt lệ đang chực trào ra nơi khóe mắt.

Giai Giai nói tiếp: “Em chưa bao giờ biết mặt bố mẹ đẻ của em, em rất nhớ họ. Nhưng, họ đã không cần em nữa, chỉ có mẹ viện trưởng yêu em nhất”.

“Chị cũng rất quý em mà.” An Ninh đưa tay lau khóe mắt cho cô bé, cô ôm chặt cô bé vào lòng.

Giai Giai gật đầu liên tục.

“Vâng, chị An Ninh là người yêu em nhiều thứ hai.”

An Ninh vừa cười vừa vỗ nhẹ khuôn mặt đáng yêu của cô bé.

“Chị An Ninh, em hận bố mẹ em. Thật đấy, cả đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho họ.” Giai Giai vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt An Ninh với vẻ rất nghiêm túc.

An Ninh vén vài sợi tóc xòa xuống của Giai Giai ra sau vành tai cho cô bé, rồi cô ngồi thẳng người, chậm rãi nói: “Giai Giai, em nghe chị nói này. Trên thế giới này có rất nhiều việc không chỉ dùng đúng, sai để nhận định, rất nhiều trường hợp con người cũng phải bất lực. Bố mẹ em bỏ rơi em, có lẽ họ cũng có nỗi khổ của họ. Em phải nhớ rằng, trong cuộc đời này, có thể trở thành bố - con, mẹ - con, đó là duyên phận em ạ.”

Giai Giai gật đầu, nửa như hiểu nửa như không.

An Ninh bẹo đôi má hồng của cô bé, tương lai còn dài, sau này còn nhiều cơ hội để cô bé thay đổi lại quan niệm của mình.

Ở bên này, An Ninh đang dạy cô bé phải biết khoan dung với người khác, phía bên kia, giọng Lưu Huệ mỗi lúc một lớn hơn. An Ninh quay đầu lại, thì thấy những đứa trẻ vừa nãy bám riết lấy Lưu Huệ đòi cô kể chuyện, thì giờ đây lần lượt chạy ra ngoài cửa, ngay cả Giai Giai đang ngồi cạnh cô cũng đứng lên định chạy theo chúng, cô gọi hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Giai Giai trả lời nhanh: “Là anh Tô đến”. Nói xong, cô bé vùng ra khỏi vòng tay An Ninh, tung tăng chạy ra ngoài.

“Người này đúng là có sức thu hút thật, mình thấy ghen rồi đấy.” An Ninh đùa.

Lưu Huệ chớp mắt.

“Cũng là một người làm từ thiện, bọn trẻ đều rất quý anh ta.”

An Ninh thấy tò mò. Cô bước đến bên cửa sổ, muốn nhìn xem người mà Giai Giai gọi là anh Tô đó trông như thế nào. Cô nhìn ra, rồi ánh mắt không rời phía đó.

Dưới ánh mặt trời buổi xế chiều, người con trai mặc quần đen, áo trắng xuất hiện với một vầng hào quang sáng chói. Anh từ từ nâng một đứa trẻ lên xoay một vòng, rồi kiệu đứa bé trên vai, xung quanh anh là đám trẻ đang đua nhau hô gọi: “Anh Tô Khoáng, em cũng muốn được kiệu, em cũng muốn”.

Anh xoa đầu từng đứa một, ánh mắt dịu dàng nhìn đám trẻ. Có lẽ chính bản thân anh cũng không nhận ra được sự dịu dàng ấy.

An Ninh ngăn người ra nhìn. Cô không thể ngờ rằng, cô gặp lại Tô Khoáng tại đây.

Cô vô thức đưa tay sờ lên đôi môi mình, ở đó dường như vẫn còn vương lại hơi ấm của Tô Khoáng. Cô khẽ ôm lấy mặt, hai má đỏ ửng như hai chú tôm hùm vừa luộc chín.

“Tớ đến đây vài lần, lần nào cũng gặp anh ta. Bây giờ, những người đàn ông tốt bụng như anh ta thực sự không còn nhiều.” Không biết từ khi nào Lưu Huệ đã đứng ngay phía sau An Ninh, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Tốt bụng? An Ninh cứ lẩm bẩm hai từ đó. Nếu như tối qua cô không được tận mắt chứng kiến cảnh Tô Khoáng đánh người dã man, thì có lẽ cô cũng đồng ý như vậy. Nhưng nếu nói anh ta hung dữ, độc ác, thì tại sao anh ta lại cứu cô hết lần này đến lần khác? Hai người tuy không phải là tình cờ gặp nhau, nhưng chẳng qua cũng chỉ là quen biết sơ sơ, thực sự Tô Khoáng không cần thiết phải vì vô mà đắc tội với người khác. Còn nữa, niềm vui, niềm hạnh phúc của anh ta khi ở bên lũ trẻ, tuyệt đối không phải là giả tạo. Một người như vậy làm sao có thể là một kẻ tàn bạo được chứ?

Rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của anh ta?

Lúc này đây, An Ninh cảm thấy mọi thứ đều hỗn loạn.

Tô Khoáng cưỡi xe máy CBR lao thẳng vào hầm để xe của Kim Bích Huy Hoàng. Thấy xung quanh không có người, anh quăng xe ở đó, rồi đi xuống căn phòng ngầm phía tây.

Anh đẩy cửa, một luồng gió lạnh tấp vào mặt, cảm giác lạnh thấu xương. Anh run cầm cập, lần tay đến chiếc công tắc trên tường. Ánh điện bất ngờ lóe sáng làm sáng làm anh chói mắt, một lúc sau anh mới thích ứng được với thứ ánh sáng đó.

Bên góc phòng có một người đang nằm, nhìn vóc dáng thì đó là một người con gái, tay và chân cô ta bị trói chặt. Tô Khoáng bước đến gần, vực cô ta dậy. Cô ta ngẩng đầu lên, cười yếu ớt.

Khuôn mặt xinh xắn, dáng người khỏe đẹp, cô ta chính là cô gái tối qua chạy xuống lầu rồi bị Tô Khoáng đánh cho thậm tệ.

Tô Khoáng cởi dây thừng đang trói trên người cô, giọng nhẹ nhàng: “Nhụy, em phải chịu ảm ức rồi”.

Người con gái tên Nhụy lắc đầu nói: “Đừng nói như vậy. Chỉ cần trả thù được cho Tiểu Diệp, thì những cực khổ này có đáng gì đâu”. Nói xong, cô lấy hết sức đẩy Tô Khoáng ra. “Anh mau đi khỏi đây đi. Nếu như bị người khác nhìn thấy, thì tất cả công sức trước đây đều tan biến hết, thậm chí còn vác họa vào thân.”

Tô Khoáng mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, nhưng anh không đi khỏi. Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp rất giống Tiểu Diệp. Hình như anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng tất cả dồn nén lại trong tiếng thở dài khe khẽ.

Tiểu Nhụy cúi thấp đầu, sắc mặt không được tự nhiên.

“Lại nhớ đến Tiểu Diệp phải không?”

Tô Khoáng không nói gì, lông mày chau lại.

Bất giác, Tiểu Nhụy đưa tay ra. Cô muốn xoa phẳng nếp nhăn ở hai đầu lông mày của anh.

Rất nhanh, Tô Khoáng lùi lại một bước, bàn tay Tiểu Nhụy ngượng ngùng giơ lên giữa không trung, rất lâu sau cô mới hạ tay xuống.

“Cũng gần ba năm rồi, anh vẫn không quên được chị ấy”, Tiểu Nhụy buồn rầu nói.

Đôi mắt Tô Khoáng chùng xuống, anh cố kìm nén nỗi buồn khó tả trong lòng, đứng bật dậy.

“Anh đi trước đây.” Đi đến trước cửa, anh quay người lại. “Vài ngày nữa, anh nhất định sẽ tìm cơ hội để em được thả ra ngoài.”

Tiểu Nhụy không đáp lời anh, cô im lặng hồi lâu, rồi rút ra một chiếc túi màu đỏ từ trong túi quần. “Hãy đưa cho bố mẹ em.”

Tô Khoáng đón lấy chiếc túi, quay người bước đi, không dừng lại nữa.

Tiểu Nhụy cười chua chát. Cô nhìn bóng Tô Khoáng mỗi lúc mỗi xa, trong lòng hỗn độn, cảm xúc dâng trào nơi khóe mắt.

Tô Khoáng trở lên lầu không lâu thì Thời Vĩ cử người đến tìm anh, bảo anh lên gặp hấn tại phòng làm việc trên tầng năm. Tô Khoáng không thấy ngạc nhiên, anh đã sớm biết trước được việc này sẽ xảy ra.

Trước khi gõ cửa, anh hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh. Vào Kim Bích Huy Hoàng được hai năm anh mới dần có được sự coi trọng và tin tưởng của Thời Vĩ, tất cả mọi hành vi của anh không được phép sai sót, nếu có chút sơ suất nào anh sẽ không thể bù đắp được tổn thất mà nó gây ra.

“Vào đi.” Là giọng nói sang sảng của Thời Vĩ.

Đôi mắt Tô Khoáng sáng ngời, bước chân vững chắc, không chút vội vàng.

Khuôn mặt Thời Vĩ không chút biểu cảm.

“Ngồi đi.”

Tô Khoáng ngồi xuống, vắt chân, hai bàn tay đan vào nhau.

“Anh Thời, anh tìm em có việc gì thế ạ?”

Là việc gì, thực ra họ đều biết rất rõ, ngón tay hấn gõ nhịp xuống chiếc hộp đựng thuốc trên bàn. Tô Khoáng cũng không khách khí, rút lấy một điếu, rồi châm lửa, hít một hơi thật dài.

“Tô Khoáng này, cậu theo tôi đã được bao lâu rồi?” Thời Vĩ nhả khói thuốc, hỏi một cách lơ đãng.

Tô Khoáng thành thật trả lời: “Hai năm một tháng”.

Thời Vĩ cười hài lòng.

Tô Khoáng cũng cười theo, nhưng không ai biết rốt cuộc trong thâm tâm người kia đang nghĩ những gì.

“Còn nhớ chúng ta quen nhau như thế nào chứ?” Thời Vĩ nhìn Tô Khoáng chằm chằm.

Tô Khoáng mỉm cười trả lời: “Tất nhiên là em nhớ”.

Đó là một buổi sáng cách đây hai năm, chưa đầy nửa năm sau cái chết của Tiểu Diệp. Một kế hoạch đã được sắp đặt tỉ mỉ, chỉ còn đợi Thời Vĩ chui đầu vào gịo mà thôi.

Đương nhiên hấn hoàn toàn không biết đó là cái bẫy.

Ngày hôm đó, Thời Vĩ bị một đám người vây đánh, trong một con ngõ nhỏ, bên cạnh hấn không có người bảo vệ. Tô Khoáng ra tay giúp đỡ, một mình anh đánh đuổi bốn tên to con như hùm beo. Cũng nhờ đó mà anh nhận được sự coi trọng của Thời Vĩ. Hấn đưa anh đến Kim Bích Huy Hoàng làm việc, rồi càng ngày càng coi trọng anh.

Sau đó, Thời Vĩ cho người thường xuyên đi dò lai lịch của bốn tên đã vây đánh hấn, nhưng bọn chúng đều biệt tăm tích. Dù hấn có điều tra thế nào, cũng không tìm ra được manh mối.

Hấn cũng từng hoài nghi việc này là do Tô Khoáng đạo diễn, mục đích là để tiếp cận hấn, rồi đánh vào nội bộ của Kim Bích Huy Hoàng. Nhưng dù hấn do thám bằng cách nào, thậm chí là cử người theo dõi, cũng

không phát hiện ra bất kỳ sơ suất nào từ phía Tô Khoáng. Vì thế hắn mới dần loại bỏ những hoài nghi đối với Tô Khoáng.

Thời Vĩ cười nhạt thếch. Tô Khoáng ngằm cảnh giác cao độ. Theo Thời Vĩ lâu như vậy, anh biết rõ ràng, khi hắn khó chịu, hắn càng không thể hiện ra bên ngoài.

Quả nhiên, trong đôi mắt Thời Vĩ lạnh băng. Hắn thông thả nói: “Cậu ở bên tôi hai năm mà còn không hiểu quy định ở đây sao?”

Trước đó, khuôn mặt hắn vừa tươi vui vừa rạng rỡ, trong nháy mắt đã trở nên u ám. Nhưng Tô Khoáng lại thấy yên tâm vì điều đó. Khuôn mặt vui vẻ, trẻ trung của anh cũng biến mất, thay vào đó là một bộ mặt nghiêm nghị.

“Anh Thời, em phá vỡ quy định chỗ nào, xin anh chỉ rõ.”

Thời Vĩ hừm một tiếng lạnh tanh.

“Chưa được sự cho phép đã dám tự tiện xông vào phòng của khách, lại còn đánh khách, cướp mất người khách nữ. Cậu giải thích thế nào đây?”

Tô Khoáng thoáng cười, xem ra Tiểu Tuấn đã cho tên họ Trương kia một bài học. Anh trầm giọng nói: “Hắn to gan dám bắt nạt người đàn bà của em, là tự hắn muốn tìm đến cái chết”.

Sự căm hận trong câu nói của anh khiến Thời Vĩ không nổi giận, ngược lại, hắn cười rất sáng khoái.

Bắt đầu từ hai năm trước, khi đưa Tô Khoáng vào làm tại Kim Bích Huy Hoàng, hắn luôn âm thầm quan sát mọi cử động của Tô Khoáng, muốn biến anh trở thành đàn em thân tín. Hắn nhận thấy Tô Khoáng làm việc gì cũng đều nhìn trước trông sau, không đủ tàn nhẫn để hành sự. Nhưng chứng kiến những biểu hiện của Tô Khoáng mấy ngày nay, hắn chỉ cần đào tạo thêm một thời gian nữa, Tô Khoáng nhất định sẽ hữu dụng.

Đứng trước một cô gái xinh đẹp như Niên Nhụy, Tô Khoáng vẫn xuống tay không hề thương tiếc. Con ranh đó cũng khá to gan, dám chạy trốn? Chỗ này là nơi nó thích đến thì đến, thích đi thì đi thì được sao?

Nghĩ đến tên Trương Thần bị đánh đến mức mặt mũi tím bầm, hắn càng thấy hưng phấn. Người như Tô Khoáng một khi đã tức giận, thì mọi việc chắc chắn mọi việc sẽ được xử lý sạch sẽ, gọn gàng, không từ thủ đoạn nào. Nếu có thể khiến Tô Khoáng làm việc, Tô Khoáng nhất định sẽ một lòng trung thành với hắn.

“Thật không thể nhìn ra là cậu lại si tình đến thế.” Thời Vĩ vừa cười vừa mắng đùa.

Tô Khoáng trầm nghĩ trong bụng: “Thật nguy hiểm”. Thời Vĩ mừng vui, giận dữ thất thường. Tô Khoáng từng được chứng kiến hắn đã đối xử tàn nhẫn như thế nào khi một tên thuộc hạ trót phạm sai lầm. Cũng may Tô Khoáng hiểu rõ tính tình của hắn, nên kịp thời ứng phó, cuối cùng cũng có thể coi đã qua được giai đoạn nguy hiểm, được hắn tin tưởng hơn.

Si tình... Anh bỗng thấy một sự chua chát khó diễn tả bằng lời. Từ sau cái chết của Niên Tiểu Diệp, ngoài việc chuyên tâm trả thù cho cô ra, trong thâm tâm anh không hề có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

Cho đến khi gặp An Ninh... anh mới biết rằng, hóa ra anh vẫn biết rung động.

Tô Khoáng cười khê nói:” Anh Thời, không còn việc gì nữa, thì em xin phép đi làm việc”.

Thời Vĩ cười tí mắt.

“Đi đi, tôi tin là cậu sẽ không làm tôi thất vọng.”

Lòng bàn tay Tô Khoáng túa mồ hôi, sau khi đi ra ngoài cửa anh mới dám thả lỏng bàn tay. Thời Vĩ là một tên cáo già gian manh, muốn giấu giếm hắn không phải là việc dễ dàng. Cũng may màn kịch sáng nay đã giúp anh, cộng thêm với sự bình tĩnh của anh, mọi chuyện đã hóa nguy thành an.

Anh cho tay vào túi quần, tay anh chạm phải chiếc túi đỏ mà Niên Nhụy đưa cho, bất giác anh chau mày.

Buổi chiều, anh không nói với ai, lặng lẽ đi ra ngoài từ cửa sau.

An Ninh ngắm Tô Khoáng đang cười rạng rỡ. Cô tiếp tục chìm đắm trong cõi mơ màng.

Lưu Huệ chạm nhẹ vào cánh tay cô.

“Chúng ta ra chào anh ta một tiếng đi.” Nói rồi, Lưu Huệ nhanh chóng đi trước.

Sau vài giây chờ đợi, An Ninh vội kéo Lưu Huệ lại.

“Tớ không muốn đi, chúng ta đi khỏi đây thôi.”

Sau lần gần gũi sáng nay, An Ninh vẫn chưa sẵn sàng để giáp mặt lại với Tô Khoáng.

Lưu Huệ nhìn An Ninh chằm chằm vẻ hoài nghi.

“Có vấn đề gì sao, Tiểu An Tử?”

Khuôn mặt An Ninh ửng đỏ rất đáng nghi. Cô quay người hòng che giấu đi điều đó.

“Cậu đừng có đoán linh tinh.”

“Còn không nói thật ra đi.” Lưu Huệ cười trêu chọc, cô đưa tay chọc lét An Ninh. “Xem chừng nếu tớ không ra độc chiêu thì cậu sẽ không nói đúng không?”

An Ninh vừa cười vừa né tránh cú chọc lét của Lưu Huệ, rồi cô nắm lấy cánh tay Lưu Huệ nói: “Đi thôi, tớ mời cậu bữa tối”.

Lưu Huệ xéo mắt nhìn, dò xét An Ninh từ đầu tới chân, làm An Ninh phát ngượng. Lưu Huệ ôm lấy miệng rồi nói: “Bắt người thất nghiệp tập hai như cậu mời cơm, tớ thực sự ngại lắm”.

An Ninh giận dữ đưa mắt lườm Lưu Huệ. Hai người chạy đuổi nhau ra khỏi cô nhi viện.

Tô Khoáng nhìn thấy bóng người mảnh khảnh thân quen đang đi phía sau anh, vài suy nghĩ thoáng vụt qua trong đầu.

Là cô ấy sao? Anh mỉm cười, không chắc chắn. Sau đó anh lắc đầu, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

“Anh Tô Khoáng.” Một bàn tay nhỏ bé kéo kéo ống quần anh. Tô Khoáng cúi xuống nhìn, không nhịn được cười.

Giai Giai giống như chú cún con đang ngồi dưới chân anh, cái miệng đáng yêu của cô bé chu lên thật cao.

Tô Khoáng cúi xuống bế lấy cô bé, nhẹ nhàng bẹo mũi nó, hỏi: “Sao thế, cô công chúa nhỏ của anh?”.

Giai Giai nghịch chiếc cổ áo của Tô Khoáng, rồi nhỏ giọng nói: “Sao chị Tiểu Diệp không cùng anh đến đây? Lâu lắm rồi Giai Giai không được gặp chị ấy. Giai Giai rất nhớ chị ấy”.

Câu hỏi đó dập tắt nụ cười trên mặt Tô Khoáng. Anh từ từ đặt cô bé xuống đất, chờ đợi nhìn góc vườn của cô nhi viện.

“Có phải Giai Giai nói sai điều gì không, anh Tô Khoáng? Anh đừng giận em nhé.” Giai Giai nhét bàn tay nhỏ bé của mình vào trong lòng bàn tay Tô Khoáng, sợ sệt hỏi.

Tô Khoáng gượng cười, rồi anh ngồi xuống ôm lấy Giai Giai.

“Chị Tiểu Diệp đã đến một nơi rất xa, cho nên tạm thời không có cách nào đến đây được.”

Giai Giai gật đầu như hiểu chuyện, rồi cô bé lại lắc đầu vẻ mơ hồ. Dẫu sao cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ, nụ cười tươi rói lại nhanh chóng xuất hiện trên môi. Cô bé ghé vào tai Tô Khoáng nói: “Anh Tô Khoáng, hôm nay có một chị đến thăm chúng em. Chị ấy xinh đẹp và hiền như chị Tiểu Diệp, em rất thích chị ấy”.

Tô Khoáng chờ người ra một lúc. Giai Giai rất sợ người lạ, nếu có người lạ đến cô nhi viện, con bé lại trốn vào một góc không ai có thể tìm thấy được. Hồi đầu, khi anh còn ở cô nhi viện, Giai Giai quấn anh nhất, sau đó là Tiểu Diệp và viện trưởng. Ngoài họ ra, những người khác rất khó tiếp cận cô bé, nếu cả ba người họ đều không ở đây, thì cả ngày cô bé sẽ chẳng nói câu nào. Ngay cả Niên Nhụy – người đã sống trong cô nhi viện rất nhiều năm, và Lưu Huệ – người đã hòa đồng được với đám trẻ, cũng bị Giai Giai gạt ra ngoài, không nói chuyện.

Tô Khoáng cũng thấy hứng thú với người có thể dễ dàng chiếm được thiện cảm của Giai Giai.

“Có phải là chị vừa đi cùng với chị Lưu Huệ không?” Tô Khoáng hỏi.

“Vâng, hóa ra anh Tô Khoáng đã quen chị An rồi à?” Giai Giai vỗ hai bàn tay nhỏ bé, trông thật hồn nhiên và đáng yêu.

Chị An? Đúng là cô ấy rồi. Tô Khoáng nở nụ cười hiền hậu, đôi mắt anh ánh lên sự dịu dàng.

Tô Khoáng lái chiếc xe CBR đi vào con đường Nhất Tuyến* trên phố An Viễn. Sở dĩ con phố này có tên là Nhất Tuyến là bởi vì đường phố ở đây nhỏ hẹp, người lại đông, hai bên đường, quán xá dày đặc, thường xuyên diễn ra cảnh tắc đường nghiêm trọng.

(Nhất Tuyến : có nghĩa là một đường.)

Tô Khoáng dừng xe trước một gian hàng. Anh vòng qua cửa sau. Ra mở cửa là một người phụ nữ trên năm mươi tuổi, khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn. Nhìn thấy Tô Khoáng, bà cười niềm nở.

Bà để Tô Khoáng vào nhà, mời anh ngồi, rồi gọi: “Ông nó ơi, ông ra xem ai tới này”.

Từ bên trong phòng, một ông cụ chậm rãi bước ra, trong tay ông cầm một cây ba toang. Tô Khoáng vội đứng dậy cúi chào ông.

Ông già về ông thích, đẩy anh ra.

“Tôi vẫn còn khỏe lắm.”

Tô Khoáng phụ họa theo: “Vâng, bác khỏe, tinh thần minh mẫn, ngày càng trẻ ra”.

Bà Niên bưng trà lên. Tô Khoáng từ chối không được, đành uống một chút, sau đó anh lôi ra chiếc túi đồ đang để trong túi quần ra, đặt lên trên bàn.

“Tiểu Nhụy và Tiểu Diệp gửi cho hai bác cái này.”

“Tiểu Diệp...” Bà Niên nhắc lại cái tên đó, giọng nói vừa vui vừa pha lẫn chút buồn. Bà xúc động hỏi: “Nó không giận hai bác nữa ư?”.

Tô Khoáng khẽ cười: “Thực ra cô ấy không giận hai bác từ lâu rồi. Cô ấy bề ngoài thì cứng rắn, nhưng bên trong lại vô cùng mềm yếu, không muốn nói ra mà thôi”.

Bà Niên mắt đỏ hoe.

“Vậy tại sao nó không về nhà? Con Nhụy cũng thế, đã rất lâu rồi chẳng có tin tức gì của nó. Hai đứa nó vẫn khỏe chứ?”

Tô Khoáng nhìn đi chỗ khác, không nén nổi nỗi buồn đau. Anh gượng cười nói: “Các cô ấy đều khỏe”. Ngoài câu đó ra, anh không nói thêm được câu nào nữa.

Giọng bà Niên trầm xuống: “Vậy thì tốt. Tô Khoáng à, bảo hai đứa nó nếu có thời gian thì về nhà, hai bác đều rất nhớ chúng nó”.

“Cháu sẽ nói với hai cô ấy.” Tô Khoáng gật đầu đồng ý.

“Ông nó này, sao ông không nói gì thế?” Bà Niên hích hích ông Niên đang ngồi bên cạnh.

“Có gì để nói đây. Chúng nó lớn cả rồi, phải làm việc của chúng nó, bà lo lắng nhiều như vậy cũng ích gì?” Ông Niên mặt nghiêm lại, giọng không được vui.

Bà Niên cười xòa, rồi quay sang Tô Khoáng nói: “Chắc cháu buồn cười lắm. Ông già này tính nết giống hệt con Tiểu Diệp. Miệng thì nói thế thôi chứ ông ấy nhớ con lắm”.

Nghe bà Niên nói vậy, Tô Khoáng liền cúi đầu im lặng.

Bà Niên nhận ra biểu hiện bất thường của Tô Khoáng, tỏ ra rất lo lắng hỏi: “Tô Khoáng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

Tô Khoáng lập tức lấy lại tinh thần.

“Không có chuyện gì ạ, các bác đừng lo lắng.”

Ông Niên liếc nhìn Tô Khoáng, miệng mấp máy, nhưng cuối cùng ông ko thốt được ra lời.

Cùng lúc đó, An Ninh và Lưu Huệ đang ngồi trong quán đồ ăn Hồ Nam nổi tiếng trên phố Nhất Tuyền.

Thịt gà choai xào cay, nộm bò khô ớt đỏ, đầu cá nấu chua cay, củ của muối chua, phồng tôm, đều là những món mà Lưu Huệ thích, cay đến mức chảy cả nước mắt nhưng ăn xong lại có cảm giác thoải mái, lâng lâng.

Lưu Huệ rất thích ăn những món này, vỗ nhẹ vào hai má vẻ thỏa mãn.

“Tiểu An Tử, cậu bỏ việc rồi, tiếp theo đã có dự định gì chưa?”

An Ninh mím môi cười, nửa đùa nửa thật nói: “Tớ định ăn bám cậu đấy”.

Lưu Huệ lim dim mắt nói: “Cậu đừng có mơ”.

An Ninh thở dài nói: “Tốt nhất là có một công việc tốt, lại nhẹ nhàng, lương một vạn tệ từ trên trời rơi xuống. Woa, như vậy thì còn gì bằng”.

Lưu Huệ nhìn xéo An Ninh vẻ rất khinh bỉ, rồi giơ ngón tay vờ cô ghé lại như có mưu mô gì.

“Tớ có cách.”

“Cách gì?” An Ninh không biết Lưu Huệ định trêu mình, ngoan ngoãn ghé sát đầu vào đầu Lưu Huệ.

Lưu Huệ ghé sát tai An Ninh.

“Những việc tốt đẹp như thế không phải là không có, mà ngược lại rất đơn giản. Bây giờ cậu lập tức trở về nhà, rồi nằm trên giường, nhắm mắt lại, cơ thể thả lỏng, nằm mơ giữa ban ngày. Việc này khá dễ thực hiện rồi còn gì.”

An Ninh bật tai lại, vừa bị Lưu Huệ chọc tức, lại không thể cãi lại câu nào, tức quá đi mất.

Lưu Huệ đắc ý một lúc lâu, sau đó cô mới đưa ra ý kiến tốt đẹp: “Hay là cậu cùng viết tiểu thuyết với tớ. Ngày trước chúng mình đều là hai cây bút có tài của khoa Trung văn, văn của cậu chẳng kém gì văn của tớ, viết văn để kiếm miếng cơm chắc không thành vấn đề”.

An Ninh không hứng thú lắm với ý kiến đó. Cô buồn bã nói: “Đại tiểu thư à, xin cô tha cho tôi”.

Lưu Huệ giả vờ tức giận: “Sao? Việc này thanh cao đấy chứ. Cậu xem thường tớ là đưa bán chữ để kiếm cơm à?”.

An Ninh bủn xỉn: “Tớ đâu dám. Tớ còn có việc cần cậu giúp đỡ đây”.

Lưu Huệ lại cầm đũa lên, gắp một miếng đùi gà cho vào miệng, nhai chậm rãi, sau đó cô cười rất tươi, nói: “Mượn tiền thì miễn bàn, các việc khác có thể xem xét”.

An Ninh gườm gườm nói: “Đúng là ki bo. Yên tâm, không phải là mượn tiền đâu”.

Lưu Huệ tỏ ra sốt sắng: “Vậy nói ra xem nào”.

“Cậu giúp tớ tìm xem chỗ nào có phòng cho thuê giá rẻ, tớ cần chuyển nhà.” An Ninh vừa nhìn Lưu Huệ vừa nói rất nghiêm túc.

Lưu Huệ thấy lạ, hỏi: “Anh chàng đẹp trai đó đắc tội gì với cậu rồi à?”.

An Ninh thoáng im lặng, rồi cô đem tất cả sự việc tối qua kể cho Lưu Huệ nghe. Lưu Huệ vừa nghe vừa há hốc miệng.

“Việc này...” Hai tay cô túm lấy hai tai, rồi đưa xuống quai hàm, tỏ vẻ không tin vào tai mình, rồi cầm cốc nước lên, uống lấy uống để.

“Còn một việc tớ quên nói với cậu.” An Ninh nghĩ ngợi một lúc, một là không nói ra, hai là không giấu giếm điều gì. Cô ngừng lại vài giây, rồi buột miệng nói: “Người có tên là Tô Khoáng mà hồi nãy chúng ta gặp ở cô nhi viện chính là người thuê chung nhà với tớ”.

Miếng nước trong miệng Lưu Huệ lập tức bắn tung tóe. May mà An Ninh kịp thời quay đầu đi, nếu không chắc chắn sẽ phải hứng chịu hậu quả. Nhưng tất cả đồ ăn trên bàn đều thay An Ninh hứng chịu số phận.

Lưu Huệ then thùng rút khăn giấy ra lau miệng, An Ninh chớp chớp mắt như muốn nói mình vô tội.

“Cậu đang đùa cợt tớ đấy à?” Phải một lúc sau, Lưu Huệ mới nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Xí, tớ đùa cợt cậu làm gì?” An Ninh ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Tuy hấn đã hai lần cứu tớ, nhưng tớ vẫn cảm thấy mình nên tránh xa hấn càng xa càng tốt”.

Lưu Huệ gật đầu lia lịa. “Phải... phải... phải, tớ sẽ giúp cậu tìm phòng trọ.” Nhưng rồi, cô lại tặc lưỡi nói: “Nhìn thái độ ân cần và kiên nhẫn của anh ta đối với bọn trẻ, đúng là không thể tưởng tượng nổi bộ mặt kia của anh ta”.

An Ninh chậm rãi nói: “Biết người biết mặt mà không biết lòng”. Cô cố giấu giếm việc Tô Khoáng đã ép hôn cô. Nếu Lưu Huệ biết chuyện đó, e rằng cô ấy còn thấy kinh ngạc hơn, không biết chừng còn bắt An Ninh phải chuyển nhà ngay lập tức.

Cùng lúc đó, đối tượng mà họ đang bàn tới đang được ông bà Niên tiễn ra tận cửa. An Ninh ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy cảnh đó.

Hai ông bà già nói gì đó với anh về rất thân thiện, hồ hởi, còn Tô Khoáng đứng một bên tỏ vẻ rất cung kính, đôi mắt anh dịu dàng, bình yên. Bà Niên với tay nhặt chiếc lá rụng trên đầu Tô Khoáng, anh đáp lại bằng một nụ cười.

“Cậu nhìn gì thế?” Lưu Huệ gõ đũa vào đầu An Ninh, rồi nhìn theo An Ninh, rồi cô cũng ngây người ngồi đó.

“Trong cuộc đời, đúng là đi đến đâu cũng gặp nhau.” Lưu Huệ lẩm bẩm.

An Ninh đỏ khốc đỏ cười vì cách dùng từ chẳng đúng ý tí nào của Lưu Huệ.

Họ đang chăm chú nhìn bỗng một người khách che mắt tầm nhìn. An Ninh ngẩng đầu nói với Lưu Huệ vài câu, đến lúc nhìn ra thì Tô Khoáng đã đi tự lúc nào.

Cô chợt nhìn người con trai dáng người thanh thoát chậm rãi bước vào quán đồ ăn Hồ Nam, sau khi nhìn rõ mặt anh ra, cô thoáng ngạc nhiên, thất thanh gọi: “Tiêu Vân Các?”.

Người khách vừa đến nghiêng người quay lại, khuôn mặt cũng rất ngạc nhiên.

“An Ninh, sao trùng hợp vậy?”

Sắc mặt anh ta thoáng thay đổi, thỉnh thoảng lại nhìn ra phía ngoài cửa quán.

An Ninh không hề nhận ra Vân Các đang tỏ vẻ không thoải mái, ở nơi đất khách quê người mà lại gặp được bạn cũ, còn gì vui bằng. Cô nhiệt tình chào hỏi Tiêu Vân Các: “Mau lại đây ngồi cùng đi! Đây là bạn thân của tôi, Lưu Huệ”.

Tiêu Vân Các do dự một lúc, nhưng vẫn đến ngồi cùng bàn với An Ninh.

Vừa ngồi xuống ghế, anh ta liền quan tâm hỏi: “An Ninh, sao cô lại đến thành phố này?”.

Nét mặt An Ninh chợt sa sầm lại. Nhưng rất nhanh cô đã lấy lại tinh thần, chỉ vào Lưu Huệ, cười xuề xòa nói: “Tôi theo cô ấy đến đây”.

Tiêu Vân Các quay sang Lưu Huệ gật đầu chào, Lưu Huệ cười chào lại.

“Vây còn anh?”. Sau một thoáng im lặng, An Ninh chủ động lên tiếng.

Tiêu Vân Các chau mày, anh trả lời qua loa: “Tôi đến đây làm nhiệm vụ”.

An Ninh nói nhỏ: “Đúng là lâu lắm mới gặp nhau”. Lâu đến nỗi cô suýt tưởng đó là việc của kiếp trước.

Tiêu Vân Các chần chừ vài giây như có điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ biết mím môi, không nói được gì.

Rồi họ hỏi thăm nhau vài câu. Tiêu Vân Các không thể tập trung vào cuộc nói chuyện. Thỉnh thoảng anh lại nhìn ra bên ngoài, An Ninh cũng nhận ra điều đó. Cô cười hỏi: “Anh hẹn bạn rồi à?”.

Lúc này Tiêu Vân Các mới phát hiện ra vẻ không bình thường của mình. Anh xin lỗi nói: “Ừ!... À? Không phải”.

Giọng Tiêu Vân Các bị cắt ngang bởi lúc đó anh không cần phải trả lời nữa, một người vừa bước vào.

An Ninh hoảng hốt, cô nhìn chằm chằm vào người đó.

“Quan... Tín.” Cô lắp bắp, không sao thốt ra được một câu liền mạch.

Lưu Huệ cũng rất kinh ngạc. Cô hiểu rất rõ chuyện giữa An Ninh và Quan Tín, cũng biết An Ninh đã từng vì anh ta mà tự sát. Cứ tưởng rằng anh ta đã hoàn toàn ra khỏi cuộc sống của An Ninh, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây. Lưu Huệ lo lắng nắm chặt lấy tay An Ninh, cô kinh ngạc khi thấy bàn tay An Ninh đang run lên bần bật.

Nhưng Quan Tín lại như không nghe thấy gì, cũng chẳng quay đầu lại nhìn. Anh đến một chiếc bàn kê sát tường, rồi thản nhiên ngồi xuống, gọi đồ ăn và bia.

Mặt An Ninh tái nhợt. Cô cup mắt xuống, tay chân lạnh toát. Cô cầm chặt lấy tay Lưu Huệ như để truyền một chút hơi ấm cho bàn tay đang lạnh như băng của mình.

Phía bên này, Tiêu Vân Các không có phản ứng gì. An Ninh mặt buồn thê thảm, còn Lưu Huệ thì vô cùng phần nộ. Cô kéo An Ninh đứng dậy, bước đến trước mặt Quan Tín, kích động nói: “Quan Tín, anh có còn là người nữa không?”.

Quan Tín ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của An Ninh, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, nói: “Tôi không phải là Quan Tín, chắc cô nhận nhầm người rồi?”.

Lưu Huệ “hơ” một tiếng. Cô đẩy An Ninh đến bên cạnh Quan Tín: “Anh nhìn cho rõ đi, anh có dám nói rằng mình không quen cô ấy?”.

An Ninh nhìn Lưu Huệ vẻ khẩn cầu: “Tớ xin cậu, đừng nói nữa”. Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Lưu Huệ vẫn chưa buông tha, cô giữ An Ninh lại khiêu khích nhún Quan Tín: “Để xem anh có gì để nói nữa không”.

Quan Tín nhìn lướt qua Lưu Huệ, rồi nhìn sang An Ninh, lạnh lùng nói: “Tôi thực sự không quen cô ấy”.

Trong thoáng chốc, An Ninh thấy nhói đau đến tận tủy sống. Cô khao khát được nhìn thấy sự dịu dàng trên khuôn mặt của Quan Tín, cho dù chỉ là một chút thôi, nhưng cô đã thất vọng. Cô nghĩ rằng mình đã quên được cái cảm giác này, nhưng hóa ra khi sự đau khổ tìm đến cô, nó vẫn mãnh liệt như thế.

“Anh...” Lưu Huệ nghiêng rằng lại rồi tát vào mặt Quan Tín. Nếu lúc này trong tay cô có một con dao, chắc cô sẽ đâm anh không chút do dự.

Người An Ninh mềm nhũn, nhưng vẫn cố ngăn Lưu Huệ lại: “Đừng!”.

Không khí bỗng chốc yên lặng, chỉ còn lại nhịp đập của con tim. An Ninh đứng thẳng người, im lặng nhìn thẳng vào mắt Quan Tín, rồi thốt ra từng chữ: “Xin... lỗi, tôi nghĩ chúng tôi đã nhận nhầm người”.

Cô kéo lấy Lưu Huệ, hai người trở về chỗ ngồi, miệng thoáng nở nụ cười chua chát. Tất cả những chuyện này biết trách ai đây, chỉ có thể trách bản thân mình không có mắt, trước kia đã nhầm tin người ta. Việc duy nhất có thể làm bây giờ là giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

“An Ninh, cô... không sao chứ?” Tiêu Vân Các đuổi theo, anh đỡ lấy người An Ninh lúc này đã mềm nhũn không còn chút sức lực.

An Ninh lắc lắc đầu.

Tiêu Vân Các đỡ lấy tay An Ninh, như muốn nói điều gì nhưng lại thôi. Cuối cùng, anh vỗ vỗ vai An Ninh nói: “Chăm sóc cô ấy cẩn thận nhé”. Câu nói đó là dành cho Lưu Huệ.

Lưu Huệ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Quan Tín đầy căm giận. An Ninh nắm chặt nắm tay, các đầu móng tay cô bấm sâu vào lòng bàn tay. Cả hai đều không phát hiện ra nỗi đau đớn trong mắt Quan Tín.

An Ninh không biết mình đã về nhà như thế nào.

Ấn tượng duy nhất còn lại trong cô là Lưu Huệ kéo cô lên taxi, nói địa chỉ nhà, còn cô cứ miên man trong những ký ức xa xưa.

Lưu Huệ để cô nằm yên trên giường, rồi rót một cốc nước đặt lên đầu giường. An Ninh nói đi nói lại rằng mình không sao, Lưu Huệ mới thở dài rời khỏi nhà An Ninh.

An Ninh mở to mắt nhìn lên trần nhà dán giấy hoa.

Giọt nước mắt trong veo từ từ lăn xuống.

Cô bật dậy thật nhanh, lúi ra tấm hình chụp chung với Quan Tín được đặt sâu trong ngăn kéo.

Các ngón tay của cô nhẹ nhàng lần theo viền khung ảnh, nước mắt tuôn rơi đến khi mắt cô nhòa đi.

Giữa họ đã từng có quá nhiều kỷ niệm đẹp và cả những đau khổ khiến người ta khó có thể quên.

An Ninh ôm gối nằm trên giường, cô yên lặng suy nghĩ, khóc lóc, rồi lại cười...

Giống như ông trời đã an bài, việc An Ninh và Quan Tín quen nhau đầy lý kỳ.

Họ sinh ra cùng ngày cùng tháng cùng năm, hơn nữa lại sinh ra trong cùng một bệnh viện, hai bà mẹ cùng nằm trong một phòng bệnh. Điểm khác biệt duy nhất là giới tính của họ.

Bố mẹ An Ninh thuộc típ người miền Nam điển hình, mẹ cô nhỏ nhắn, xinh đẹp, bố thì nho nhã và rất biết chăm sóc vợ con. Còn bố mẹ Quan Tín lại đến từ miền Bắc, bố anh cao lớn, uy mãnh, mẹ anh thì cao ráo, xinh đẹp. Họ sinh ra Quan Tín trong lúc đi du lịch đến thành phố S.

Hai người, An Ninh và Quan Tín, vốn dĩ không có bất kỳ mối liên hệ nào, nhưng từ khi sinh ra, họ đã có duyên phận với nhau.

Ở bên nhau một tuần trong bệnh viện, cả hai bên đều cảm thấy rất tâm đầu ý hợp, nhưng sau khi ra viện ít lâu, bố mẹ Quan Tín liền đưa anh về quê. Nào ngờ, sáu năm sau, do điều động công tác, họ lại đến thành phố S. Và càng trùng hợp hơn, căn hộ mà đơn vị phân cho họ lại cách nhà An Ninh chỉ một bức tường. Có thể tưởng tượng ra, khi hai gia đình gặp lại nhau, họ vui mừng như thế nào. Đó là sự kỳ diệu khiến người khác phải tin vào duyên phận.

Cấp một, cấp hai, rồi lên cấp ba, An Ninh và Quan Tín đều học chung một trường. Tuy không cùng lớp, nhưng họ cùng nhau đi học, cùng nhau tan học, và cùng nhau về nhà. Bố mẹ An Ninh đều làm công tác nghiên cứu, nên thường ngày không có nhiều thời gian chăm lo cho cô. Sau khi tan học, hầu hết thời gian còn lại An Ninh đều ở nhà Quan Tín. Sau khi ăn những món ăn vùng Đông Bắc do mẹ Quan Tín nấu, cô lại cùng Quan Tín làm bài tập, chơi trò chơi. Khi chơi đến mức mệt mỏi không còn sức để chơi nữa, cô nằm trên chiếc giường nhỏ của Quan Tín ngủ ngon lành. Nếu bố mẹ An Ninh về sớm, thì Quan Tín bế An Ninh về nhà cô ngủ. Còn nếu bố mẹ cô về muộn hoặc không về, cô sẽ nằm trên giường của Quan Tín ngủ một mạch cho đến sáng hôm sau.

Tình bạn đó đã chuyển thành tình yêu khi họ tốt nghiệp cấp ba.

Hồi đó, Quan Tín hết lòng quan tâm chăm sóc cho An Ninh, An Ninh bảo gì anh nghe nấy. Nếu anh làm điều gì đó không theo ý cô, chỉ cần cô khẽ phụng phịu, mếu máo là Quan Tín phải giơ tay đầu hàng. Có thể nói, khi đó An Ninh lớn lên trong sự nuông chiều của bốn bố mẹ và Quan Tín.

Hai người quấn quýt bên nhau cả ngày. Và thời gian đó kéo dài cho đến khi họ thi đỗ đại học.

Quan Tín thi trường Cảnh sát, tuy trường họ ở cùng một thành phố, nhưng một trường nằm ở ngoại ô thành phố, một trường ở phía nam, phải đi một chuyến tàu điện ngầm, đổi ba chuyến xe buýt mới đến được trường của nhau. Hơn nữa trường Cảnh sát quản lý nghiêm ngặt, ngày thường không được ra ngoài tùy ý. Mặc dù như vậy, cứ hễ có ngày nghỉ là Quan Tín lại đi thăm An Ninh. Quà cáp, đồ ăn vặt, đồ chơi, không thiếu thứ gì.

Lưu Huệ là người bạn tốt nhất của An Ninh thời đại học, tình bạn giữa họ ấi bền chặt cho đến tận bây giờ.

Lưu Huệ hiểu rõ nhất về chuyện giữa An Ninh và Quan Tín. Cô thấy sồn da gà khi hai người họ ngọt ngào bên nhau, cô muốn đập cho họ vài cái khi hai người họ cãi nhau, ly ly hợp hợp, mà thực ra đều do một mình An Ninh gây ra. Dù có lý hay không có lý, thì sau mỗi lần cãi nhau, đều là Quan Tín mang hoa đến đền tội với An Ninh. Những việc như vậy cô chứng kiến nhiều rồi, vì thế cô cũng chẳng thấy làm lạ khi An Ninh vô cớ gây gổ với Quan Tín.

Một cặp trời sinh như vậy, dù có nằm mơ Lưu Huệ cũng không thể ngờ hai người họ sẽ chia tay, đặc biệt khi biết chuyện An Ninh tự tử cũng không thể cứu vớt được mối tình đó, Lưu Huệ càng không tin nổi.

Sau khi tốt nghiệp, Quan Tín vào làm tại cục công an thành phố S, còn An Ninh mãi không tìm được công việc phù hợp. Gia đình cô cũng khá giả, bố mẹ cô không túng thiếu đến mức cần đồng tiền của cô để nuôi gia đình. Cô sung sướng khi chẳng phải làm gì, ngày nào cũng ngủ đến khi mặt trời nhô đến ngọn sào.

Có lẽ những hiềm khích giữa cô và Quan Tín bắt đầu từ đó.

Tiêu Vân Các là đồng nghiệp của Quan Tín, cũng là bạn học chung trường với Quan Tín trước kia, anh hơn Quan Tín bốn tuổi. Ở sở cảnh sát, anh rất quan tâm tới Quan Tín. An Ninh đã gặp anh mấy lần, tuy không quen biết, nhưng có thể nói anh đã để lại ấn tượng khá sâu sắc trong cô.

Khoan đã, hình như có điều gì đó không bình thường.

An Ninh suy nghĩ kỹ, bỗng cô tròn mắt khi nhớ ra rằng, Quan Tín và Tiêu Vân Các vừa là đồng nghiệp vừa lại là bạn tốt của nhau. Vậy thì tại sao khi này hai người bọn họ lại làm ra vẻ không quen biết, thậm chí họ chẳng nói với nhau câu nào? Có lẽ có ẩn tình gì trong đó chẳng?

An Ninh vui mặt vào lòng bàn tay, cuối cùng xé đôi tấm ảnh chụp chung với Quan Tín. Một nửa cô lại nhét vào góc trong cùng của ngăn kéo tủ, nửa khác cô ném vào trong đồng giấy lộn.

Nước mắt cô đã rơi cạn rồi...

Cô khóc cho đến lúc mệt nhừ, đến mức không thể khóc được nữa, đã đến lúc cô tỉnh mộng rồi...

Thấy hoang mang, An Ninh đi chân trần vào nhà bếp, rót ỉnh một cốc nước, trong lúc hấp tấp cô làm rơi bình nước xuống nền nhà. Cô vội vàng lấy chổi cùng gầu hót rác dọn sạch sẽ đồng đổ vỡ, nhưng cô hoàn toàn không biết rằng vẫn còn một vài mảnh thủy tinh sót lại.

Nửa đêm, khi Tô Khoáng bước vào nhà, cảnh tượng trước mắt khiến anh sợ hãi đến hồn xiêu phách lạc.

Trên mặt đất lấm tẩm vết máu, trong phòng ngổn ngang, bừa bãi. An Ninh đang nằm phủ phục trên chiếc sofa trong phòng khách, mặt nổi đầy gân xanh, bàn chân đầy máu, cô gần như mê man không biết gì nữa.

Trong lòng Tô Khoáng trào dâng nỗi sợ hãi chưa từng có, điều anh lo sợ cuối cùng cũng xảy ra. Bọn chúng đã ra tay với những người xung quanh anh. Tô Khoáng lao như tên bắn về chỗ An Ninh, ôm chặt cô trong lòng, vỗ vỗ vào má cô, luôn miệng gọi: “An Ninh, An Ninh...”.

An Ninh tỉnh lại khi nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Tô Khoáng. Đôi mắt vẫn lờ dờ của An Ninh mở to, nhận ra mình đang nằm trong vòng tay Tô Khoáng, bộ quần áo xộc xệch, cơn giận dữ ập đến. Cô không nói lời nào, bất ngờ vùng mạnh tay tát thẳng vào mặt Tô Khoáng một cái đau điếng. Anh không hề tức giận, ngược lại anh thấy vô cùng mừng rỡ: “An Ninh, cô không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi”.

Anh ôm chặt An Ninh hơn nữa, cảm giác như vừa trút được gánh nặng. Anh không bao giờ quên cảnh tượng Niên Tiểu Diệp trút hơi thở cuối cùng ngay trước mặt anh. Kể từ sau cái ngày đó, anh luôn hoảng sợ trước cảnh sinh ly tử biệt. Nếu như phải chứng kiến thêm một lần nữa, e rằng anh sẽ không trụ vững nổi.

An Ninh bị anh ôm chặt đến mức nghẹt thở. Tim cô đập nhanh hơn, mạnh hơn, nào cô tê dại, toàn bộ máu trong cơ thể dường như ngừng chảy.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài Quan Tín ra, chưa có người nào ôm cô chặt đến thế, Tô Khoáng là người thứ hai, chỉ trong một ngày anh đã hai lần “sằm sỡ” cô. Cô giận dữ nghiêng răng: “Anh buông tôi ra”.

Tô Khoáng nhận ra hành vi của mình không được đúng mực, anh từ từ buông An Ninh ra, nhưng tay anh vẫn đỡ lấy vai cô.

An Ninh đẩy anh ra, lúc đứng lên, cô nhìn những vết máu trên sàn nhà và cả ở dưới chân mình, cô bỗng choáng váng, đưa tay ra muốn bám vào một vật gì đó để giữ cho cơ thể đứng vững, nhưng không có vật gì ở đó cả, cô hươ hươ tay. May là Tô Khoáng đã kịp thời đỡ lấy cô.

“Đừng cử động”. Tô Khoáng bế cô lên, rồi nhẹ nhàng đặt cô lên sofa, anh nâng hai chân cô gác lên đùi mình. Sau khi kiểm tra kỹ càng, anh phát hiện ra, gót chân cô bị mảnh thủy tinh đâm vào, trông rất đáng sợ. Một vài chỗ bị mảnh thủy tinh vỡ cửa sâu vào da thịt.

Tô Khoáng khẽ quát: “Cô làm ăn kiểu gì vậy? Bị thương đến thế này mà không hề biết tí gì à?”.

Tình thế bỗng quay một trăm tám mươi độ. Vừa nãy là An Ninh quát anh, bây giờ anh quát cô. An Ninh nằm ngoan ngoãn, miệng mím chặt, không nói gì.

“Đau lắm phải không?” Tô Khoáng nhẹ nhàng hỏi, những ngón tay thon dài của anh xoa xoa bàn chân cô đầy vết thương xót, làm An Ninh run cầm cập. “Tôi sẽ đưa cô đi bệnh viện ngay.”

“Không cần phiền phức vậy đâu.” An Ninh lắc đầu. “Trong ngăn kéo tủ phòng tôi có bông gạc và thuốc tiêu độc, anh lấy ra đây giúp tôi, tôi tự băng bó là được.”

“Không được, cô phải đi bệnh viện để người ta giúp cô xử lý vết thương, nếu không sẽ bị nhiễm trùng mất.” Tô Khoáng nhất quyết phản bác ý kiến của An Ninh, không cho cô cơ hội thương lượng.

An Ninh im lặng. Tưởng rằng An Ninh sợ hãi vì nghe anh quát như vậy, Tô Khoáng liền an ủi: “Đừng sợ, đi bệnh viện để người ta lấy hết những mảnh thủy tinh ra là không sao, sẽ không quá đau đâu”.

Đầu lông mày An Ninh giật giật, rồi cho nhìn xuống nói: “Anh không phải tốn công tốn sức nữa, đối với tôi mà nói, vài vết thương cỏn con này có hề hấn gì”.

Tô Khoáng bị An Ninh làm cho phát cáu: “Tôi chưa gặp người nào không biết thương xót cơ thể mình như cô”. Anh đi vào phòng ngủ của An Ninh, lấy một chiếc áo khoác, khoác qua loa lên người cô, nói về cương quyết: “Có hai lựa chọn: Tôi cõng cô hoặc bế cô đi. Lựa chọn xong thì bảo tôi”.

An Ninh cắn chặt môi dưới, mãi lâu sau vẫn không nói gì.

Tô Khoáng khẽ cười, chẳng cần biết ý kiến của cô thế nào, anh nắm hai cánh tay kéo cô dậy, thoáng một cái An Ninh đã ở trên lưng Tô Khoáng.

An Ninh kêu thất thanh, đâm thùm thụp vào người Tô Khoáng: “Anh mau bỏ tôi xuống”.

Cặp môi mỏng của Tô Khoáng hơi mím lại. Anh cố ý lắc qua lắc lại. An Ninh kêu lên sợ hãi, ghì thật chặt vào cổ Tô Khoáng. Tô Khoáng cười trêu chọc, anh sốc lại An Ninh trên lưng.

“Tôi cho cô mượn vai và cổ tôi đấy.”

Xem ra anh sẽ không cho cô thỏa hiệp. An Ninh chần chừ, rồi từ từ đưa tay lên hai bờ vai anh, cuối cùng cô vòng tay ôm lấy cổ Tô Khoáng.

Tô Khoáng khẽ cười, bước nhanh ra khỏi cửa.

An Ninh đang bị thương ở chân, nên đương nhiên không tiện ngồi xe CBR. Tô Khoáng liền vẫy một chiếc taxi, cẩn thận đặt An Ninh ngồi vào hàng ghế sau, còn mình ngồi bên cạnh, nói với tài xế: “Cho đi bệnh viện RJ”.

Trong không gian chật hẹp của chiếc taxi, chỉ cần cử động một chút là sẽ chạm vào tay chân của người ngồi bên cạnh, An Ninh không biết đặt tay và chân ở chỗ nào, cảm thấy cô vô cùng khó chịu. Do vậy nên cô vẫn đi chân trần, lúc đầu cô không có cảm giác gì, nhưng lâu dần, cái lạnh mới len lỏi khắp cơ thể cô. Cô khẽ rung mình. Tô Khoáng nhanh chóng nhận ra.

Ánh mắt anh dừng lại nơi cổ chân trắng nõn của An Ninh, An Ninh vội vàng dùng tay che lại. Tô Khoáng chu môi, cởi áo khoác ngoài ném sang phía cô. An Ninh nhìn anh tỏ ra không hiểu, Tô Khoáng không nhìn

được cười, nói: “Tôi rất vui khi được phục vụ quý cô”. Nói xong, anh ôm lấy hai chân An Ninh đặt lên lòng mình, xoa xoa chân cô, sau đó anh cẩn thận lấy chiếc áo khoác quần lấy chúng.

Mặt An Ninh bỗng nóng bừng, ngay cả hai tai cô cũng nóng ran lên như có lửa đốt.

Nụ cười từ từ nở trên môi, Tô Khoáng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ ửng như cà chua của An Ninh, tìm anh bỗng đập rộn ràng. Lúc này đây, anh không thể phân biệt được anh cảm thấy rạo rực vì An Ninh, hay bởi không khí ấm áp lúc này giữa hai người.

“Đến rồi, anh chị thanh toán bằng tiền mặt hay thẻ tín dụng?” Người tài xế nói, giọng lịch sự. Tô Khoáng khẽ hừm một tiếng để giấu đi sự thẹn thùng của mình. Anh rút ví ra trả tiền, rồi công An Ninh xuống xe.

Hai người đăng ký khám rất nhanh, khi lên tầng trên, An Ninh nói nhỏ vài câu gì đó, giống như đang tự nói với mình. Tuy cô nói không to, nhưng Tô Khoáng vẫn nghe rõ được một câu: “Thực ra tôi không thấy đau lắm. Có điều, tôi vẫn phải cảm ơn anh”.

Sống lưng Tô Khoáng căng lên, nhưng anh không hỏi thêm gì nữa.

“Vết thương rất sâu. Cô đã làm gì vậy?” Bác sĩ trực ban nói rồi quay đầu lại trách mắng Tô Khoáng. “Anh cũng thật là, anh là chồng kiểu gì thế?”

Mặt An Ninh và Tô Khoáng cùng đỏ bừng, nhưng chẳng ai cất tiếng giải thích.

Tô Khoáng gật đầu nói: “Vâng, là tôi không tốt, tất cả là lỗi của tôi”.

Bà bác sĩ thấy thái độ thành khẩn của anh, lại biết chủ động nhận lỗi, không nhìn được cười, nói: “Cậu này cũng được đấy”. Đó là nữ bác sĩ khoảng ngoài bốn mươi, dường như bà ta rất thích nói chuyện con cà con kê, hơn nữa nửa đêm canh ba khó mà tìm được người nói chuyện, nhân cơ hội này, bà ta cố giữ An Ninh ở lại. Bà ta giúp An Ninh xử lý vết thương, vừa hỏi cô từ chuyện tuổi tác, đến nghề nghiệp, gia thế thế nào, kết hôn bao lâu rồi, có con chưa, khiến An Ninh khốn khổ mà không dám nói ra.

Tô Khoáng ngồi bên cạnh lắng nghe rất chăm chú, miệng cười không thôi.

“Trước khi vết thương chưa liền miệng, thì chớ có đụng đến nước, thuốc uống một ngày uống ba lần, sau bữa cơm ba mươi phút, thuốc bôi mỗi ngày thay một lần, bông gạc đắp lên vết thương phải bảo đảm luôn khô thoáng. Nghe rõ chưa?” Bà bác sĩ nói luôn miệng, khiến An Ninh cảm thấy khó chịu, còn Tô Khoáng thì thấy bà ta vô cùng đáng yêu.

“Rõ rồi ạ.” Cả hai đồng thanh đáp. An Ninh và Tô Khoáng bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng cúi đầu.

Ra khỏi phòng cấp cứu. Tô Khoáng đi thanh toán tiền và lấy thuốc, bà bác sĩ lại túm lấy An Ninh tán chuyện trên trời dưới biển. An Ninh sốt ruột như ngồi trên đệm đinh, thầm mong Tô Khoáng mau mau quay lại.

Bà bác sĩ cười trêu An Ninh: “Mới có rời nhau một lúc mà đã không nhớ rồi à? Lớp trẻ bây giờ đúng là dính với nhau như keo với sơn”. Bà ta uống một ngụm nước, rồi tiếp tục nói: “Nhớ ngày xưa, chúng tôi...”.

“Bác sĩ Lý, kết luận ra viện của bệnh nhân giường 428 ở chỗ bác sĩ phải không?” người chưa thấy đâu mà đã nghe thấy giọng nói.

Giọng nói đó hình như An Ninh đã nghe thấy ở đâu thì phải.

Bác sĩ Lý đứng lên nói: “Đúng vậy, bác sĩ Thẩm. Anh đợi một lát, tôi mang đến cho anh ngay”.

Bà ta lấy từ chiếc tủ kính ở đặt ở góc tường ra một tập tài liệu dày cộp, rồi như rất quen thuộc, bà ta rút ra một bộ trong đó, lật lật mấy tờ giấy.

“Tìm thấy rồi.”

Lúc này, người được gọi là bác sĩ Thẩm đã bước vào trong phòng, ánh mắt bác sĩ Thẩm chạm phải ánh mắt của An Ninh. An Ninh lạng người, mắt cô chớp chớp, cô khẽ gọi tên anh: “Bác sĩ Thẩm Mặc”.

Sau chút bất ngờ ban đầu, Thẩm Mặc trấn tĩnh lại rất nhanh. Anh từ từ đi đến bên cạnh An Ninh, nhìn chằm chằm vào cô.

“An Ninh, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Trước đây, chính Thẩm Mặc đã đưa An Ninh trở về từ cõi chết. “Hy vọng không có cái ngày gặp lại nhau.” Khi ra viện, An Ninh đã nói với Thẩm Mặc như vậy. Có ai lại không hy vọng mình không có chuyện gì để phải gặp lại bác sĩ? An Ninh cũng là một trong số đó.

Thẩm Mặc mỉm cười trả lời: “Đã có duyên phận thì đi đến đâu cũng gặp nhau mà”. Lúc đó, Thẩm Mặc sắp phải điều động công tác, còn An Ninh vẫn chưa có ý định rời xa quê hương, ai ngờ họ lại gặp nhau tại thành phố H này.

“Thật là trùng hợp.” Trong cùng một ngày, An Ninh gặp cả Tiêu Vân Các, Quan Tín và Thẩm Mặc, hơn nữa cả ba người họ đều có quan hệ khá sâu sắc với cô. Nếu không phải chính bản thân cô đã trải qua điều đó, thì khi nghe một câu chuyện như vậy sẽ chẳng ai tin được.

“Hai người quen nhau à?” khả năng bói toán của bác sĩ Lý bỗng chốc được khơi dậy, trực giác mách bảo bà rằng, giữa cô gái đang ngồi trước mặt bà và vị bác sĩ đẹp trai nhất bệnh viện này chắc chắn từng có mối thâm giao gì đó.

Dường như lúc này mới nhớ ra trong phòng còn có mặt người khác, Thẩm Mặc khẽ cười, nhưng anh không định trả lời câu hỏi của vị nữ bác sĩ.

“Chân cô sao vậy?” Anh chú ý tới lớp bông gạc được băng bó tầng tầng lớp lớp ở chân An Ninh và khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Sắc mặt An Ninh bình tĩnh lạ thường.

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

Bác sĩ Lý chen ngang: “Cái gì mà vết thương nhỏ, bị mảnh thủy tinh vỡ đâm sâu vào gót chân, chỗ sâu nhất cũng đến năm milimét”.

Thẩm Mặc liếc nhìn An Ninh. Đầu dây thần kinh của trung khu cảm giác đau đã bị tổn thương, sau khi mạch bị cắt, máu chảy quá nhiều, phần đầu lại phải chịu cú sốc quá mạnh dẫn tới di chứng, đó là những gì mà anh đã tự tay viết trong bệnh án của An Ninh trước đây. Những bệnh nhân như vậy ngày thường cần hết sức cẩn thận, bởi họ không có cảm giác đau, nên xác suất bị thương của họ cao hơn so với người bình thường.

Cũng chính bởi như vậy, nên thái độ của anh đối với An Ninh vượt qua mức quan tâm bình thường của một bác sĩ đối với một bệnh nhân.

Khi Tô Khoáng bước vào, anh bắt gặp ánh mắt kì quặc của bác sĩ Lý, thái độ né tránh của An Ninh và những biểu hiện phức tạp khó hiểu ở Thẩm Mặc. Hình như trong lúc anh rời khỏi phòng, đã xảy ra chuyện gì đó.

“An Ninh, tôi đã lấy xong thuốc, chúng ta có thể rời khỏi đây rồi.” Tô Khoáng nói như để thăm dò, nhưng chính câu nói của anh đã xua tan không khí lúng túng đang lan toả khắp phòng cấp cứu.

An Ninh gật gật đầu, để cho Tô Khoáng công. Lúc ra khỏi cửa, cô quay đầu lại, khẽ nói: “Bác sĩ Thẩm, tạm biệt”.

Thẩm Mặc dõi nhìn theo bóng An Ninh và Tô Khoáng biến dần vào màn đêm đen kịt. Bác sĩ Lý ở phía sau không biết là vô tình hay hữu ý nhắc khéo: “Anh thấy đôi vợ chồng trẻ này yêu nhau thế đấy. Ha ha, đúng là khiến người khác phải ngưỡng mộ”.

Sự hụt hẫng và thất vọng cùng lúc hiện lên trong ánh mắt Thẩm Mặc, đôi mắt anh sâu thẳm, không ai biết lúc đó anh đang nghĩ điều gì.

5. Chương 5: Rắc Rối

Cô chỉ muốn xem rốt cuộc Tô Khoáng đối với cô như thế nào, không ngờ suýt nữa kịch lại biến thành thật. Một tháng sau, An Ninh bất ngờ nhận được điện thoại của Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc hẹn cô tám giờ gặp nhau tại Đầm Tỵ Phong trên đường Quảng Hạ. Nghe điện thoại xong, An Ninh rơi vào vòng suy nghĩ miên man.

Đêm hôm đó, sau khi từ bệnh viện trở về, nghe những câu truy hỏi của Tô Khoáng, An Ninh đành nói cho anh biết những triệu chứng và những điều cần chú ý của người bị tổn thương đầu dây thần kinh trung khu cảm giác đau. Đương nhiên An Ninh vẫn giấu kín nguyên nhân dẫn đến bệnh tình của mình. Lúc đó, tuy Tô Khoáng không nói gì, nhưng với sự tinh ý của mình, An Ninh vẫn phát hiện ra có chút thay đổi ở anh.

Ví dụ, có ngày Tô Khoáng dậy rất sớm, anh trải thảm ở phòng khách, rồi chèn vào các góc quẹo ở mỗi phòng những tấm mút mềm, ngay cả bốn góc tường trong phòng bếp, các góc bàn cũng đều được anh chèn thêm đệm mút. Tất cả những đồ dung bằng thủy tinh trong bếp đều được anh đổi thành đồ nhựa nếu có thể, nếu không thể đổi được, thì sau khi dùng xong nhất định chúng phải được đặt lại chỗ cũ, và anh còn dặn dò An Ninh nếu không có việc gì thì ít động vào những đồ thủy tinh đó thôi. Anh thực sự sợ hãi sau khi sự việc lần trước xảy ra.

Thực ra, đối với An Ninh, trong thâm tâm cô còn sợ hãi gấp bội. Từ khi biết hậu quả nghiêm trọng mà di chứng đó mang lại, cô luôn cẩn trọng trong sinh hoạt. Lần này là vì bất ngờ gặp Quan Tín, do bị kích động mạnh, nên cô mới sơ suất làm mình bị thương. Cô rất cảm động trước những việc mà Tô Khoáng đã làm cho cô.

Đã mấy lần cô muốn hỏi Tô Khoáng về nghề nghiệp của anh, muốn hỏi anh Kim Bích Huy Hoàng là nơi như thế nào, rồi lại thôi.

Cô đã từng nhờ Lưu Huệ tìm giúp chỗ ở mới, nhưng một là gần đây Lưu Huệ mới tiếp nhận nhiệm vụ, ngày nào cũng bận tới mất tối mũi, hai là chân cô bị thương, đi lại không tiện, thêm vào đó là sự chăm sóc chu đáo của Tô Khoáng dành cho cô, khiến cô ngại không dám đề cập tới chuyện chuyển đi, nên sự việc cứ lần lữa như vậy.

Tám giờ tối, An Ninh tới chỗ hẹn, khi đến nơi, Thẩm Mặc đã ngồi ở đó được một lúc.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” An Ninh nói.

Rất phong độ, Thẩm Mặc đứng dậy kéo ghế cho An Ninh ngồi, rồi cười điềm đạm, nói: “Là tôi đến sớm thôi”. Đôi mắt anh khẽ lướt nhìn bàn chân An Ninh. “Chân cô không sao rồi chứ?”

An Ninh cười: “Cũng sắp khỏi hẳn rồi”.

Thẩm Mặc đưa thực đơn cho An Ninh, cô xua tay nói: “Anh cứ gọi đi”.

Cô ghét nhất là gọi đồ ăn, hơn nữa cô vốn là người xuề xòa, nên lần nào đi ăn ở ngoài, cô cũng đẩy nhiệm vụ quan trọng đó cho người khác.

Đồ ăn đã được mang đến. An Ninh thấy đều là những món rau thanh đạm, nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Lưu Huệ rất thích ăn những món cay, Quan Tín cũng vậy. Do chịu ảnh hưởng của họ cô cũng thích các món cay hơn. Nhìn cả một bàn đồ ăn thanh đạm, cô thấy không được quen cho lắm.

Hình như đoán được An Ninh đang nghĩ gì, Thẩm Mặc khẽ cười nói: “Vết thương của cô chưa lành hẳn, ăn các món thanh đạm sẽ tốt hơn”.

An Ninh im lặng vài giây rồi khẽ cười.

An Ninh nói rất ít, dường như Thẩm Mặc hỏi gì cô mới trả lời nấy. Chỉ khi hỏi đến tình hình công việc của cô khi đến thành phố H, cô mới bắt đầu sôi nổi hơn. “Năm nay, tôi muốn tìm một công việc tử tế có thể nuôi sống bản thân, nhưng sao khó thế”.

Thẩm Mặc nghĩ, chắc chắn An Ninh gặp trở ngại gì đó trong công việc. Anh mỉm cười, nụ cười rất đẹp nói: “Tôi có thể giúp gì được cô không?”

An Ninh cúi đầu, rồi lắc đầu vẻ chán nản, sắc mặt buồn bã.

Thẩm Mặc chớp chớp mắt: “Sao vậy? Gặp khó khăn trong công việc hay có khúc mắc gì đó với đồng nghiệp?”

“À, chắc anh không biết, tôi suýt nữa bị...” An Ninh bỗng nhiên dừng lại, quan hệ giữa cô và Thẩm Mặc chưa thân thiết đến mức có thể nói thẳng với nhau bất cứ chuyện gì. Hơn nữa, đây cũng chẳng phải là chuyện về vang gì.

“Nếu cô cảm thấy không thoải mái, thì cũng không nên gò ép bản thân, để chuyển công việc khác, đối với cô cũng không phải là việc gì khó khăn.” Thẩm Mặc đón lấy ánh nhìn của An Ninh, anh nói hết sức nghiêm túc.

An Ninh cười đau khổ. Nếu công việc có thể tìm được dễ dàng như vậy, thì cô đã chẳng phải ủ rũ suốt ngày thế này.

Thẩm Mặc cười dịu dàng: “Cô đã bao giờ nghĩ sẽ tự mình tạo dựng cái gì đó chưa?”

An Ninh ngẩn người, cô thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Thẩm Mặc rót nước hoa quả cho An Ninh, rồi anh chậm rãi nói: “Cô nghĩ xem, ở quê cô, thành phố S ấy, nổi tiếng lên nhờ cái gì?”

“Váy cưới và quần áo lễ phục.” An Ninh trả lời không cần suy nghĩ.

Phản ứng nhanh đó của An Ninh khiến Thẩm Mặc có cái nhìn khác về cô.

“Vậy cô đã bao giờ so sánh giá váy cưới của thành phố H với thành phố S chưa?”

Câu hỏi này của Thẩm Mặc làm An Ninh như bưng tỉnh.

Mỗi lần đi dạo cùng Lưu Huệ, họ cũng nán nã ở cửa hàng áo cưới và lễ phục rất lâu, lúc thì vuốt ve bộ này lúc lại ngắm nghía bộ kia, còn mặc thử vài lần nữa. Như Lưu Huệ nói, trong tương lai gần khi chưa có ý định kết hôn, thì ngắm nghía váy cưới cũng được. Cũng nhờ có Lưu Huệ mà An Ninh đã chú ý đến giá cả của trang phục cưới. Tất cả trang phục cưới ở đây đều có giá cao ngất ngưởng. Cũng những bộ váy cưới có chất liệu và kiểu dáng gần như vậy, nhưng giá ở thành phố S chỉ bằng một phần ba giá ở thành phố S, thì lợi nhuận kinh doanh sẽ tương đối khả quan.

Tại sao mình không nghĩ tới điều này nhỉ?

An Ninh ngồi thẩn ra suy nghĩ hồi lâu, cô thấy ý kiến của Thẩm Mặc quả thật là một chiến lược kinh doanh hoàn hảo.

Thẩm Mặc nhìn cô lúc thì mỉm cười, lúc lại chau mày, anh biết cô đã kết ý kiến của mình, anh tiếp tục khích lệ: “Cô thấy thế nào? Có hứng thú với chuyện này không?”

An Ninh hứng khởi nói, ánh mắt đầy tự tin: “Hôn nhân là chuyện cả đời, cả đời chỉ có một lần. Đối với nữ giới, váy cưới vô cùng quan trọng, chiếc váy cưới giúp họ trở thành ngôi sao đẹp nhất, hấp dẫn nhất và rạng rỡ nhất trong ngày cưới, cho nên, thông thường người ra sẽ không kỳ kèo giá cả. Nhưng nếu chất lượng tốt, giá cả lại phải chăng, thì tôi tin rằng sẽ chẳng có ai có thể kháng cự nổi sức hấp dẫn của nó.”

Từ khi quen An Ninh tới nay, đây là lần đầu tiên Thẩm Mặc nhìn thấy vẻ hứng khởi, vui tươi đó ở cô. Trong ký ức của anh, cô là một người thiếu ý chí, chỉ biết u sầu, ngay cả nụ cười dường như cũng là điều gì đó xa xỉ. Nhưng cô lúc này, lại giống như một bông hoa bách hợp khoe sắc rạng ngời. Thẩm Mặc đã thực sự bị cô lôi cuốn, ánh mắt không rời khỏi cô.

“Trên mặt tôi có vết gì à?” An Ninh hoàn toàn không biết rằng lúc này trông cô rất xinh đẹp. Cô sờ sờ mặt mình e thẹn hỏi Thẩm Mặc.

“Không.” Thẩm Mặc dịu dàng nói, khó khăn lắm anh mới rời mắt khỏi An Ninh.

“Bác sĩ Thẩm, thực sự rất cảm ơn anh!” An Ninh mừng ra mặt, cô muốn nói chuyện này cho Tô Khoáng ngay lập tức. Nhưng vì sao người đầu tiên cô nghĩ tới lại là Tô Khoáng, chứ không phải là người khác? Cô chưa hề nghĩ nhiều về điều này.

Thái độ của Thẩm Mặc dường như có chút thay đổi, ánh mắt anh lặng lẽ dừng lại trên khuôn mặt An Ninh. “Không có gì, chúng ta là bạn mà.”

An Ninh khẽ bĩu môi, rồi cô thả lỏng người trên ghế.

“Sau này nếu anh dẫn bạn gái đến xem váy cưới, tôi nhất định sẽ giảm giá cho anh.” Việc mở cửa tiệm còn chưa chắc chắn, vậy mà nghe khẩu khí của cô cảm giác như mọi chuyện đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ giờ lành là bắt đầu mở cửa vậy.

Thẩm Mặc tủm tỉm cười, lúc này, An Ninh lại giống như một đứa trẻ mới lớn, nói những lời hết sức ngây ngô.

“Tôi đâu có cái phúc phận đó.” Giọng anh nhỏ nhẹ, chậm rãi, ẩn chứa trong đó chút u buồn cộng thêm ý định thăm dò An Ninh.

An Ninh cười tíu tít, rồi cô dài giọng: “Bác sĩ Thẩm anh tốt lại giỏi như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái nguyện chết dưới chiếc áo xanh và chiếc quạt giấy của anh. À, không phải, là dưới chiếc blu trắng của anh.” An Ninh khẽ lè lưỡi, những ngày qua do chân đau, nên ngày nào cô cũng ngồi ở nhà xem đĩa phim. Tối hôm qua cô xem đĩa phim về tứ đại tài tử Giang Nam, vì thế cô bị lú theo vài tình tiết trong bộ phim đó.

Cái lè lưỡi đầy tình nghịch của cô lọt vào tầm mắt của Thẩm Mặc. Anh khẽ cười, đôi mắt bỗng trở nên dịu dàng. Anh bắt chước An Ninh ngồi thả lỏng người trong chiếc ghế lớn, rồi khẽ nói: “Có lẽ duyên phận vẫn chưa đến mà thôi”. Nói xong, anh lại nhìn vào An Ninh, dường như muốn tìm kiếm câu trả lời mà anh mong muốn trong đôi mắt cô.

An Ninh đặt hai bàn tay lên bàn, đầu hơi ngước lên, từ góc nhìn này, cô thấy khuôn mặt Thẩm Mặc điềm tĩnh, ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm mà chăm chú. Bất giác cô chùng mắt xuống, khuôn mặt ửng hồng. Cô nâng cổ tay xem đồng hồ, nhân cơ hội chuyển chủ đề: “Cũng đã muộn rồi, tôi phải về đây.”

“Để tôi đưa cô về.” Thẩm Mặc thanh toán tiền xong, vội vàng đi theo An Ninh.

“Không cần phiền phức vậy đâu, tôi bắt xe buýt về rất tiện mà.” Hai bàn tay An Ninh khẽ nắm chặt vào nhau, ý thức mách bảo phải từ chối anh.

Thẩm Mặc vội kéo cô lại, hất đầu về phía bãi gửi xe.

“Xe của tôi đỗ đằng kia, cô về một mình tôi không yên tâm.” Ánh mắt anh bỗng chốc trở nên ảm đạm. “Nếu cô sợ chồng cô nhìn thấy sẽ hiểu nhầm, thì lát nữa tôi sẽ để cô xuống xe trước là được chứ gì.”

An Ninh thần người ra một lúc, sau đó cô mới hiểu người mà Thẩm Mặc nói đến là ai. Cô cũng không muốn giải thích thêm, chỉ mím môi cười.

Tuy thấy An Ninh cười mình một cách khó hiểu, nhưng anh vui vẻ nói: “Cô đợi tôi ở đây nhé, tôi đi lái xe đến đây.”

Chiếc xe Volvo S40 màu đen đáng khỏe khoắn, sang trọng, đó là kiểu xe mà An Ninh rất thích.

Gần tới con đường gần khu nhà ở, An Ninh yêu cầu xuống xe. Thẩm Mặc dừng xe, mở cửa cho An Ninh.

An Ninh bước được vài bước rồi quay đầu lại nói: “Tạm biệt, bác sĩ Thẩm”.

Ánh mắt Thẩm Mặc ảm đạm, nói: “An Ninh, giữa chúng ta không cần khách sáo như thế chứ? Gọi tên tôi khó lắm sao?”.

An Ninh hấp háy mắt, rồi cô cất giọng trong trẻo: “Thẩm Mặc, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà”.

Thẩm Mặc bất giác quay đầu nói: “Cho tôi gửi lời chào tới chồng cô nhé!”.

Đây là lần thứ hai trong ngày, cuối cùng An Ninh không nhin nổi nữa mà bật cười thành tiếng.

“Người lần trước đưa tôi đến bệnh viện không phải là chồng tôi đâu, quan hệ giữa tôi và anh ta...Ồi, không thể nói rõ được ngay lúc này. Tôi còn chưa kết hôn, e là anh hiểu nhầm rồi”.

Nét u buồn trong giọng nói lúc này phút chốc biến thành niềm sung sướng, Thẩm Mặc nở nụ cười, nói: “Vậy tại sao cô không cho phép tôi đưa cô lên nhà?”.

An Ninh cố nhịn cười.

“Đó là bởi vì đường vào khu nhà là đường một chiều, từ đây chỉ cần đi bộ năm phút là đến nơi, còn anh nếu lái xe thì phải đi vòng một đoạn dài, lòng vòng lắm.”

Cuối cùng Thẩm Mặc cũng cảm thấy yên tâm.

Đây là cơ hội trời ban cho anh. Anh đã từng bỏ lỡ một lần, lần này, anh nhất định phải nắm chắc lấy nó.

Mười giờ tối, Kim Bích Huy Hoàng đón tiếp hết lượt khách này đến lượt khách khác. Sắp đến Tết nên tình hình kinh doanh rất tốt, chẳng trách Thời Vĩ lúc nào cũng tươi như hoa.

Tô Khoáng trốn dưới hành lang hút thuốc, thấy Tiều Tuấn đang đi tới, anh đưa cả bao thuốc cho Tiều Tuấn. Tiều Tuấn châm một điếu, hít mạnh một hơi, thổi mái nhả một vòng khói, rồi ra vẻ lơ đãng hỏi: “Hình như lâu lắm rồi không nhìn thấy bạn gái của cậu”.

Nhắc đến An Ninh khuôn mặt Tô Khoáng trở nên dịu dàng. Anh quăng mẩu thuốc lá cháy gần đến ngón tay đi, mẩu thuốc bay trong không trung theo hình cánh cung, rồi nằm gọn trong chiếc thùng rác để ở góc tường. Anh búng búng mấy đầu ngón tay, rồi liếc nhìn Tiều Tuấn nói: “Hình như anh quản lý rộng quá rồi đấy”.

Tiều Tuấn khẽ nhếch miệng, rồi cười ma mãnh: “Sao? Hỏi thăm cũng không được à?”.

Tô Khoáng nhượng lông mày, rồi dấm một cái vào bụng Tiều Tuấn, thấy vẻ mặt đau đớn của Tiều Tuấn, anh bật cười thỏa mãn.

Một lúc sau, Tiều Tuấn ngẩng đầu lên, đánh liều gây chuyện: “Này, tôi khá hứng thú với cô bé đó đấy. Nếu thực sự không phải bạn gái của cậu, thì tôi sẽ ra tay đấy nhé”.

Tô Khoáng nhìn những biểu hiện trên khuôn mặt Tiều Tuấn, rồi đập mạnh vào mũi anh ta quát: “Biến”.

Tiều Tuấn ôm lấy đầu kêu la rồi chạy mất. Tô Khoáng cười phá lên, trước mắt anh hiện ra đôi mắt sang tinh nghịch của An Ninh, ánh mắt anh chân thành, và bất chợt anh đứng ngây ra ở đó.

Sự yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại.

Tô Khoáng nhìn màn hình điện thoại, anh chau mày lại vẻ khó chịu. Anh quăng điện thoại sang một bên, không nghe máy.

Nhưng người gọi điện thoại đến dường như còn kiên nhẫn hơn anh, gọi anh hết lần này đến lần khác, không chịu thôi.

“Ấy, sao lại không nghe điện thoại thế?” Tiều Tuấn tấm qua loa xong quay trở ra, tóc anh ta vẫn còn ướt trườn trượt.

Tô Khoáng nhún vai không định trả lời.

Lợi dụng lúc Tô Khoáng không để ý, Tiều Tuấn với tay cướp lấy chiếc điện thoại của Tô Khoáng. Anh ta liếc nhìn cú điện thoại gọi đến, đôi mắt ánh lên cái nhìn trêu trọc.

“Thật là không muốn nghe à?”

Tô Khoáng quay đầu đi, làm như không nghe thấy.

“Cậu không nghe, thì tôi đành nghe giúp vậy.” Chẳng nói gì thêm, Tiều Tuấn ấn nút nghe: “A lô, ai đấy?”. Anh ta biết rõ là ai rồi nhưng vẫn hỏi.

“Tô Khoáng, anh được đấy.” Giọng nói đối phương điệu đà kèm theo chút giận dữ, nhưng nghe vẫn rất êm tai. Tiều Tuấn bất đắc dĩ cầm chiếc điện thoại đi cách xa chỗ Tô Khoáng một chút, sau đó dùng khẩu hình nói với Tô Khoáng: “Là con hổ cái đó”.

Tô Khoáng trừng mắt với Tiều Tuấn: “Lắm chuyện”.

“Tô Khoáng, anh nghe rõ này...” Người ở bên đầu kia điện thoại dường như đang nổi trận lôi đình.

Tiều Tuấn ngắt lời người đó: “Cô tìm Tô Khoáng à? Cô đợi một chút nhé...”. Anh ta nửa đùa nửa thật đưa điện thoại cho Tô Khoáng, mắt chớp chớp ra chiều vô can. “Tự xử lý đi.”

Tô Khoáng không còn cách nào, đành cầm lấy điện thoại: “Tôi là Tô Khoáng, xin hỏi có việc gì?”.

“Tôi đang ở quán rượu Minnie, anh đến đây ngay.” Khẩu khí đối phương lạnh lùng, quả quyết.

“Thời Quyên, cô đừng có điên.” Tô Khoáng ghì giọng. Tiểu Tuấn khoanh tay trước ngực đứng tựa vào thành cửa chờ xem kịch hay.

“Tôi đúng là phát điên rồi đấy. Tô Khoáng, nói cho anh biết, nếu hôm nay anh không đến, thì anh sẽ phải hối hận.” Giọng cô ta như sắp khóc, rõ ràng cô ta đang bị kích động.

Tô Khoáng khẽ thở dài: “Tôi sẽ không đến đâu, cô đừng có chờ.” Nói rồi anh định ngắt điện thoại.

Thời Quyên gào thét như điên dại trong điện thoại khiến Tiểu Tuấn đứng bên cạnh cũng thấy thương hại cho cô ta, nhưng Tô Khoáng chẳng để tâm đến điều đó.

Trong điện thoại bỗng phát ra tiếng cốc chén bị quăng xuống đất, tiếng chửi bới của đàn ông, tiếng kêu thất thanh của phụ nữ.

“Thời Quyên, cô đừng có dở trò nữa...” Tô Khoáng hét lên bực tức. Còn chưa thấy câu trả lời thì điện thoại bỗng im bặt, không còn âm thanh nào phát ra nữa.

“A lô, a lô...” Tô Khoáng nói vài tiếng, nhưng chỉ có những tiếng tút tút báo hiệu máy bận đáp lại lời anh.

Tô Khoáng do dự hỏi: “Cô ta không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Để đề phòng bất trắc xảy ra, tốt nhất cậu nên đến đó xem sao, ở đây đã có tôi lo liệu.” Tiểu Tuấn tốt bụng đưa ra ý kiến, và nhận lại cái trừng mắt của Tô Khoáng. Chần chừ một lúc, cuối cùng Tô Khoáng cũng vớ lấy chìa khóa xe máy rồi đi nhanh ra ngoài.

Tô Khoáng lao như bay, chỉ mất hai mươi phút anh đã đến quán rượu Minnie.

Khách khứa đến đây thành phần rất phức tạp, không gian u ám. Tô Khoáng không hiểu nổi, một cô gái tốt như vậy tại sao lại thích đến một nơi như thế này.

Kéo tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng ra, Tô Khoáng mặt lạnh bước vào. Anh đi một vòng sảnh bên trong mà vẫn không thấy bóng dáng Thời Quyên đâu. Anh vừa thở phào nhẹ nhõm vừa chợt nhận ra mình lại bị cô ta chơi xấu.

Anh tìm nơi không ồn ào, rồi rút điện thoại ra gọi. Điện thoại vừa được kết nối, anh đã dùng dằng nổi giận: “Thời Quyên, tôi đã đến rồi. Cô lại đang dở trò gì thế?”

Phía bên kia điện thoại là một giọng nói hoàn toàn xa lạ, ban đầu là tiếng cười lớn đầy xảo quyệt, sau đó hần dọa dẫm nói: “Con bé hiện đang trong tay tao.”

“Mày muốn thế nào?” Tô Khoáng nói, tay nắm chặt thành năm nắm đấm.

“Nó dùng chai bia đánh bể đầu huynh đệ của tao, tao muốn dùng cách của nó để trừng trị nó.” Thái độ của đối phương rất cương quyết.

Tô Khoáng định thần lại, rồi anh cười, nói: “Tao khuyên mày hãy mau mau thả người, mày không biết cô ta là ai à?”

“Tao chẳng cần biết nó là ai, có là thiên vương tao cũng không sợ.” Trong điện thoại, Tô Khoáng loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt của Thời Quyên, trái tim anh bỗng co thắt lại, không phải vì Thời Quyên chiếm giữ một vị trí nào đó trong trái tim anh, mà thực sự là vì cô ta là con gái của Thời Vĩ. Nếu cô ta xảy ra chuyện gì, anh sẽ khó mà ăn nói với hần. Hơn nữa anh đã từng bước lấy được sự tín nhiệm của Thời Vĩ, vào thời điểm quan trọng này nhất định không được để xảy ra chuyện gì làm ảnh hưởng đến điều đó.

“Tất cả mọi việc một mình tao sẽ hứng chịu, chúng mày đừng có làm khó một đứa con gái.” Giọng Tô Khoáng điềm tĩnh lạ thường, lông mày anh chau lại.

“Được, thế lại càng hay, số 318 đường Phú Nguyên. Nếu trong vòng nửa tiếng nữa mày không đến đó, thì chúng tao sẽ không khách khí với con bé này đâu.” Nói xong câu đó, đối phương ngắt điện thoại. Tô Khoáng gọi lại, nhưng điện thoại đã khóa máy.

Tô Khoáng mặt hầm hầm ngồi lên chiếc CBR, sau khi lái đến con đường lớn gần nhất, qua một chỗ quẹo, chiếc xe quay đầu rồi đi tắt theo đường nhỏ lao nhanh về hướng đường Phú Nguyên.

Đường Phú Nguyên hiện nằm trong khu quy hoạch của thành phố, tất cả cư dân trên phố này đều đã lần lượt chuyển đi, chỉ còn vài nhà dân chỗ ngã ba, ngã tư còn sang đen.

Tô Khoáng giảm tốc độ, anh cố gắng phân biệt thật kỹ từng số nhà dưới ánh trăng mờ mờ.

“286, 288...316, 318, là chỗ này.” Anh tự lẩm bẩm rồi tắt máy, xuống xe.

Bốn bề im ắng, một sự im ắng khác thường. Tô Khoáng hết sức cảnh giác. Anh rất rõ một điều, càng bình tĩnh thì càng phải tỏ ra không bình thường, giống như bóng đêm trước bình minh, chờ đợi thời cơ để hành động, có dấu hiệu và hành động ngay tức khắc.

Anh thử gõ cửa, không có ai trả lời. Thế là anh nhẹ nhàng đẩy cửa, chỉ nghe thấy tiếng két két, rồi cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Tô Khoáng cẩn thận bước từng bước dài. Ai ngờ khi anh vừa vào đến cửa, lập tức một lưỡi dao sắc nhọn đã ghé sát bên sườn anh.

“Đi về phía trước, lên gác, không được quay đầu lại, nếu không tao sẽ lấy mạng mày trước.”

Tô Khoáng nhận ra giọng nói này, chính là tên nghe điện thoại hồi nãy. Anh không thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm, rồi anh làm theo lời hắn.

Lên đến tầng hai, căn phòng vốn đang tối om bỗng chốc sang đèn. Tô Khoáng khẽ nhắm mắt lại, sau khi thích ứng với ánh sáng trong phòng anh mới từ từ mở mắt ra. Vừa mở mắt ra anh nhìn thấy Thời Quyên đang bị trói chặt ở góc tường. Khuôn mặt vốn trắng mịn của cô ta giờ đã có thêm vài vết bầm đỏ mờ mờ, tóc tai rối bù, hai mắt lơ đãng.

Vừa nhìn thấy Tô Khoáng, cô ta lập tức kêu lên: “Tô Khoáng, cứu em”.

“Bắt nạt một cô gái, chúng mày có được coi là anh hùng hảo hán không?” Tô Khoáng vừa nói, vừa để ý xung quanh, đồng thời tính kế thoát thân. Đối phương có tổng cộng sáu người, tên nào cũng cao to, khỏe mạnh. Tô Khoáng giỏi võ, có thể lấy một chọi mười, nếu muốn đánh thắng chúng, đối với anh không khó, chỉ có điều Thời Quyên đang ở trong tay chúng, anh không thể làm bừa.

“Anh hùng cứu mỹ nhân! Được, được, được.” Gã mặc áo đen xem ra là kẻ đứng đầu, mặt gầy quắt, vừa nhìn đã biết hắn chẳng tốt đẹp gì. Hắn liên tiếp nói ba chữ “được”, khẩu khí đầy vẻ đả kích.

Tô Khoáng cười nhạt: “Tao đã đến rồi, chúng mày muốn thế nào?”. Nét mặt và giọng nói của anh đều hết sức bình tĩnh, không có chút gì vội vàng, khiến người khác thấy thế cũng lấy làm lo lắng.

Gã mặc áo đen quay đầu lại, nhìn Thời Quyên, rồi lại quay về phía trước nhìn Tô Khoáng, giọng nhẹ nhàng hơn một chút: “Người anh em của tao bị thương không nhẹ. Chỉ cần mày cũng dùng chai thủy tinh đập vào đầu một cái như thế, thì tao sẽ cho qua, người sẽ lập tức được thả.”

Tô Khoáng không tỏ ra sợ sệt, miệng anh vẫn cười.

“Mày nói thật chứ?”

“Tất nhiên.”

“Nói một là một.”

Gã mặc áo đen đưa chai thủy tinh đã được chuẩn bị sẵn cho Tô Khoáng. Tô Khoáng cầm chiếc chai cân nhắc nhẹ nhàng, rồi cười hỏi: “Đơn giản thế này thôi sao?”.

“Không lằng nhằng! Tao nói một là một, nói hai là hai.” Hắn lạnh lùng nói.

Tô Khoáng cầm chiếc chai thủy tinh lên rồi đập mạnh vào đầu mình.

“Tô Khoáng, dừng!” Thời Quyên sợ hãi hét lên.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tên áo đen có phần bất cẩn, chai rượu đã đập vào đầu hắn với một lực rất mạnh. Hắn không tin vào mắt mình, đau đớn ôm lấy đầu, máu tươi theo gò má chảy xuống.

Tô Khoáng nhanh chóng tháo sợi dây thừng đang trói trên người Thời Quyên, leo cô ta ra phía sau mình để bảo vệ, rồi khẽ dặn dõ: “Lát nữa khi tôi với chúng đánh nhau, cô hãy chạy trước. Con CBR của tôi đậu ở bên ngoài, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây, đừng lo cho tôi”.

Dường như Thời Quyên đã bị dọa cho đờ đẫn, cô nắm chặt vạt áo Tô Khoáng không chịu buông. Lúc này, sáu tên kia đã tỉnh táo lại sau chút sợ hãi ban đầu, chúng hô nhau bao vây lấy Tô Khoáng và Thời Quyên.

Nhanh như chớp, Tô Khoáng tung người trên không, rồi đá trúng nửa người dưới của tên cầm đầu. Hắn kêu lên thảm thiết, rồi cố nhịn đau hét lớn: “Chúng mày đâu, xông kên cho tao! Không được cho chúng nó thoát”.

Tuy võ công giỏi, nhưng Tô Khoáng vừa phải lo cho Thời Quyên, vừa phải đề phòng đối phương giở trò, vì thế anh cũng bị dính mấy đòn của chúng. Anh kêu lên bực bội, nhưng các bước di chuyển của anh vẫn rất chuẩn xác, anh nhắm chính xác cơ hội đẩy Thời Quyên ra khỏi vòng vây.

“Mau chạy đi, cô ở đây chỉ làm tôi phân tâm thôi.”

Thời Quyên cắn chặt môi dưới, lùi dần ra chỗ cầu thang, hai tay ôm lấy tay vịn cầu thang thở hổn hển. Thời Quyên không còn là gánh nặng nữa, Tô Khoáng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Tình thế lập tức thay đổi, anh dung mãnh ra đòn, đánh cho cả sáu tên ngã nhào xuống đất. Nhân lúc chúng chưa bò dậy, một tay anh kéo lấy Thời Quyên, rồi lao như bay xuống tầng một, cả hai nhảy lên xe, anh nổ máy lao vù đi. Khi sáu tên kia đuổi ra đến nơi, trước mặt chúng chỉ còn bụi đất và khói trắng của chiếc xe đang tung lượn trong không trung.

Tô Khoáng cùng Thời Quyên lao như bay suốt cả chặng đường, không dám dừng lại. Cho đến khi xe lăn bánh trên khu vực thành phố, phía trước và phía sau không còn người truy đuổi nữa, anh mới dừng xe, giọng lạnh lùng ra lệnh: “Xuống xe!”.

Hai tay Thời Quyên ôm chặt lấy eo Tô Khoáng, đầu tì sát vào lưng anh, cô ta cảm nhận được hơi thở mới mẻ toát ra từ cơ thể anh, nên không muốn buông tay.

“Tôi bảo cô xuống xe, cô nghe thấy chứ?” Giọng nói Tô Khoáng có vẻ tức tối.

Thời Quyên bủi môi: “Xuống xe thì xuống, việc gì mà hung thế?”. Cô miễn cưỡng buông tay ra khỏi người Tô Khoáng, rồi nhảy xuống xe, hít một hơi, cười hi hi nói: “Tô Khoáng, vừa nãy anh thật đẹp trai”. Cô muốn vòng tay qua cổ Tô Khoáng, nhưng bị anh gạt ra.

“Lần sau đừng có đi đến những chỗ như thế nữa, nghe rõ chưa?” Tô Khoáng khế quát, cơn ranh này lần nào cũng gây ra một đồng phiền phức cho anh, sau đó lại còn đòi anh giúp đỡ, xử lý. Anh sắp không thể nhẫn nhịn được nữa.

Thời Quyên cười rất vui, cô ôm lấy cánh tay Tô Khoáng.

“Tuy miệng anh không thừa nhận, nhưng thực ra trong lòng anh vẫn rất quan tâm đến em.”

Tô Khoáng đỡ khóc đỡ cười, vết thương trên mặt khiến anh đau đến nhăn nhó mặt mày. Anh lấy tay ấn ấn vào chỗ vết thương, rồi nghiêm mặt nói với Thời Quyên: “Cô có bị thương chỗ nào không?”.

“Có anh bảo vệ em, tất nhiên em chẳng có vấn đề gì rồi.” Thời Quyên ghé đầu vào ngực Tô Khoáng, ngọt ngào nói: “Tô Khoáng, anh thật tốt với em”.

Tô Khoáng thấy chán ngán. Để thoát khỏi sự đeo bám của cô ta, anh đã cố gắng tránh tiếp xúc, còn dùng những lời lẽ khó nghe để nói chuyện với cô ta.

Vậy mà Thời Quyên không nản lòng, đã nhiều lần cô ta trực tiếp hoặc gián tiếp thể hiện tình cảm của mình với anh. Dẫu Tô Khoáng có thái độ xa cách, thờ ơ, nhưng anh muốn né tránh cũng không né tránh nổi.

Thực ra, trừ việc Thời Quyên là con gái của Thời Vĩ ra, chỉ xét về điều kiện cá nhân của cô ta cũng đã có thể xếp vào bậc nhất. Cô ta trẻ trung, xinh đẹp, thân hình cân đối, từng đi học nước ngoài về, có điều cô ta vốn ham chơi, hành động tùy tiện, bạo ngược. Nhưng một đại tiểu thư như cô ta, chỉ cần gặp Tô Khoáng là lập tức biến thành cừu non dễ bảo.

Võ quýt dày có móng tay nhọn, gặp Tô Khoáng chính là duyên phận của cô.

Thời Quyên ngây thơ, lãng mạn, muốn lấy lòng tin của cô ta thật dễ hơn nhiều so với việc lấy lòng tin từ Thời Vĩ. Nhưng Tô Khoáng là loại người nào chứ, tất nhiên anh sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy. Thời Vĩ là Thời Vĩ, Thời Quyên là Thời Quyên, anh phân biệt rất rõ điều đó. Nên anh lập tức tạo khoảng cách giữa anh và Thời Quyên, cũng là để tốt cho cô ta, nhưng rõ ràng cô ta không muốn như vậy.

Tô Khoáng khẽ hừm một tiếng, rồi anh chuyển chủ đề: “Xung đột giữa cô và những gã kia là như thế nào?”

Ánh mắt Thời Quyên rung rung, cô né tránh ánh nhìn của Tô Khoáng, rồi khẽ khàng nói: “Đang nói chuyện điện thoại với anh thì thuộc hạ của gã đó buông lời trêu chọc em, lại còn động tay động chân với em nữa. Trong lúc tức giận, em đã cầm chai rượu đập vào hấn.” Có vẻ cô không muốn nói nhiều về chuyện này nữa, cô vung vung tay Tô Khoáng. “May mà có anh đến kịp thời. Nếu không, nếu không...” Khuôn mặt trắng mịn của cô bỗng đỏ ửng. Tô Khoáng vuốt vuốt tóc cô ta, cô ta đã bị người ta ức hiếp nhiều như vậy, nên anh cũng không nỡ trách móc cô ta thêm nữa.

Thời Quyên vui sướng, cô nắm tay Tô Khoáng, khuôn mặt lộ rõ nét dịu dàng, nữ tính.

Nể mặt Thời Vĩ, Tô Khoáng cố gắng giữ ôn hòa.

“Chỗ này đã là nơi an toàn rồi. Cô tự mình bắt xe về nhà đi, tôi còn phải đến Kim Bích Huy Hoàng.”

“Đừng!” Khó khăn lắm Thời Quyên mới có được cơ hội một mình ở bên Tô Khoáng thế này, đương nhiên cô không muốn dễ dàng vứt cơ hội hiếm có.

Tô Khoáng nhẹ nhàng đẩy Thời Quyên ra, nhưng Thời Quyên lại càng ôm chặt anh hơn. Tô Khoáng sa sầm mặt: “Cô muốn thế nào?”

Thời Quyên sợ nhất là nhìn thấy Tô Khoáng sa sầm mặt với cô. Cô đưa đưa mắt, rồi khẽ nói: “Anh đưa em về không được à?”

Tô Khoáng chẳng thèm nghĩ ngợi gì, anh từ chối thẳng thừng: “Không được”.

Miệng Thời Quyên mếu mếu, hai mắt đỏ hoe như sắp khóc: “Anh không sợ giữa đường em lại gặp nguy hiểm sao?”

Tô Khoáng chẳng hề nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra: “Chúng sẽ không đuổi đến đây, thì nguy hiểm ở đâu ra? Cô đừng có kiếm cớ gây rắc rối nữa.”

“Nhớ đâu tài xế taxi kẻ xấu, nhớ đâu hấn và bọn chúng là một bọn...Và nhớ đâu đang đi trên đường gặp phải kẻ cướp, hấn còn có dao, mang theo axit, hoặc cướp của lại còn cường hiếp, hoặc...” Thời Quyên tìm đủ mọi lý lẽ, nghĩ ra đủ mọi cách.

Tô Khoáng phải đầu hàng. “Ngậm miệng! Tôi đưa cô về nhà.” Đã giúp thì giúp cho chót, để cô ta lại giữa đường thế này xem ra cũng không phải cho lắm. Cặp môi mỏng của Tô Khoáng mím lại, rồi anh khẽ thở dài.

Ngược lại, Thời Quyên đắc ý cười rất tươi.

Chiếc xe lại lao đi.

Thời Quyên áp mặt vào vai Tô Khoáng, gió lạnh vù vù tấp vào khuôn mặt trắng mịn non nớt của cô, nhưng dường như cô chẳng quan tâm đến điều đó. Lúc này, Tô Khoáng và cô đang ở bên nhau, hơn nữa lại gần gũi như thế này, đó mới là điều quan trọng nhất đối với cô.

Ánh trăng bàng bạc, dịu dàng chiếu rọi xuống trần gian.

Thời Quyên gặp Tô Khoáng lần đầu tiên là ở sân bay thành phố H. Cô từ Anh Quốc trở về, hôm đó vừa khéo Thời Vĩ có việc không ra sân bay đón cô được, nên hấn giao nhiệm vụ đó cho Tô Khoáng.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Khoáng, Thời Quyên đã hạ quyết tâm, nhất định phải có được anh. Ngay từ nhỏ cô đã được chiều chuộng, muốn gì được nấy, đối với cô, đàn ông cũng như vậy, cô muốn có ai thì người đó sẽ là của cô. Tiếc rằng, Tô Khoáng không giống như những người đàn ông mà cô từng qua lại. Cô càng ngang bướng, anh càng không để ý tới cô. Anh luôn có thái độ đứng dung với cô. Đôi khi anh làm

cô tức tối đến mức chửi bới, đay nghiến anh, cô thề rằng sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa, nhưng mắng chửi xong, cô vẫn yêu anh da diết, quyết không chịu buông tay.

Sau khi điều tra về thói quen cũng như tính nết của Tô Khoáng, Thời Quyên quyết định thay đổi chiến lược, Tô Khoáng là mẫu người điển hình ưa ngọt chứ không ưa ngang ngạnh, thế là, ngang ngạnh không được, cô bắt đầu ngọt ngào, lúc nào cũng bám riết lấy anh, lúc nào cũng tỏ ra đáng thương.

Vở kịch ở quán rượu Minnie chính là do cô đạo diễn, mục đích là lôi kéo Tô Khoáng sa bẫy. Gã áo đen và đồng bọn cũng là mấy tên lưu manh do cô thuê về, nên cô chẳng cần bận tâm đến chúng. Cô chỉ muốn xem rốt cuộc Tô Khoáng đối với cô như thế nào, không ngờ suýt chút nữa kịch lại biến thành thật. Có điều, mấy tên đó thấy tiền là sang mắt, cho chúng thêm vài đồng là mọi thứ sẽ đâu vào đấy thôi. Thời Quyên im lặng một lúc, rồi nhướn miệng cười tươi rói.

An Ninh bấm chiếc điều khiển tivi trong tay, từ kênh một đến kênh năm mươi rồi bấm ngược lại. Từ phim Đà thương sư tử đến Hoàn châu cách cách, rồi đến Thiên tiên phối, quay đi quay lại vẫn là mấy bộ phim truyền hình này, thật vô vị.

Chiếc đồng hồ treo trên tường đã chỉ đến số 12. An Ninh gấp dài một cái, rồi tắt ti vi đi về phòng ngủ.

Cô leo lên giường, sau đó bật laptop đang để ở đầu giường, kiểm tra thư. Rất nhiều thư rác.

Sau khi gửi e-mail cho Lưu Huệ, không còn việc gì để làm, cô vào danh sách các bạn học cùng trường trước để tìm hiểu những hoạt động gần đây của vài người bạn thân, sau đó cô vào blog, xem vài trang mạng, cuối cùng cô không quên vào trang web văn học Tấn Giang để xem gần đây có tác phẩm mới nào không.

Xong xuôi đâu đấy, cô chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ.

Bên ngoài cửa vang lên thứ âm thanh quen thuộc. An Ninh nhìn xuống góc phải bên dưới màn hình, đã là một giờ sang. Khác với trước kia, đó là giờ mà dù đóng hay khép cửa, hoặc xả nước tắm đi nữa, Tô Khoáng cũng làm rất nhẹ nhàng, còn trước kia anh làm mọi việc mà chẳng hề quan tâm đến cảm nhận của người khác. Đó thực sự là một thay đổi quá lớn. “Trẻ con dễ bảo”, An Ninh chợt bật cười thành tiếng.

Cô khẽ mở cửa, phòng khách không có người, trong nhà vệ sinh vọng ta tiếng nước chảy. An Ninh có việc cần bàn với Tô Khoáng gấp, nên cô ngồi trên sofa đợi anh.

Không lâu sau, An Ninh nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở. Cô quay người lại, mặt cô bỗng đỏ bừng. Cô hét lên một tiếng, hai tay che lấy mắt, giọng lập bập: “Sao anh không mặc quần áo vào?”.

Trên người Tô Khoáng chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nước vẫn đang chảy trên bộ ngực săn chắc, anh đang cầm chiếc khăn tắm lớn ra sức lau khô đầu. Bị tiếng kêu thất thanh của An Ninh làm cho giật mình, anh con người lùi lại phía sau, rồi cũng kính ngạc nói: “Sao cô lại ở đây?”.

“Trời ạ, anh mặc quần áo vào trước rồi hãy nói.” An Ninh không dám ngẩng đầu lên, mặt cô càng đỏ.

Tô Khoáng không trêu cô nữa, đi vào phòng mặc quần áo.

Tim An Ninh đập liên hồi, trong đầu cô cứ hiện hiện thân hình gầy như hoàn mỹ của Tô Khoáng cô vừa vô tình nhìn thấy. Cô không phải là cô gái háo sắc như Lưu Huệ, nhưng phải công nhận rằng, thân hình của Tô Khoáng rất đẹp.

Tô Khoáng đi ra, anh mặc một chiếc áo len và chiếc quần bò đen kiểu dáng đơn giản. Thân hình đẹp thì mặc gì cũng đẹp, đó là câu nói mà Lưu Huệ nói khi nhìn Diêu Tử An. Bây giờ An Ninh thấy câu nói đó cũng rất thích hợp với Tô Khoáng.

“Tìm tôi có việc à?” Mặt Tô Khoáng có vẻ hoài nghi. An Ninh rất ít khi chủ động tìm anh, đặc biệt là sau sự việc lần trước, cô dường như cố ý né tránh anh.

“Hôm nay tôi đi gặp một người bạn, anh ấy gợi ý cho tôi mở một tiệm áo cưới, anh thấy có được không?” An Ninh tạm thời quên đi nỗi xấu hổ vừa nãy, hỏi Tô Khoáng, giọng nói không giấu nổi niềm hứng khởi.

Tô Khoáng lại đặc biệt chú ý đến câu nói phía trước. Bạn? Ngoài Lưu Huệ ra, cô ấy còn có người bạn khác ở thành phố H này? Lẽ nào là...Anh nhìn An Ninh từ trên xuống dưới vẻ dò xét.

“Này, anh nói gì đi chứ!” An Ninh đưa tay hươ hươ trước mặt Tô Khoáng.

Tô Khoáng không trả lời mà hỏi lại: “Bạn nào? Cô có bạn ở đây à?”.

Mặt An Ninh lại đỏ ửng lên.

“Là ai không quan trọng. Rốt cuộc anh có ý kiến gì không?” Cô nói giọng giận dỗi.

Tô Khoáng cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, rồi anh nhìn thẳng vào An Ninh, khẽ nói: “Ý định đó được đấy. Cô thử sức xem sao”.

“Tôi là được thật chứ?”

An Ninh không biết vì sao cô lại hoàn toàn tin tưởng vào Tô Khoáng như vậy, rồi cô tự cho rằng, tất cả là bởi anh đã từng cứu cô hai lần, còn những cái khác, cô nghĩ là không liên can.

Tô Khoáng khẽ mỉm cười.

“Đương nhiên. Tôi có nhiều bạn, tôi sẽ nhờ họ giúp cô để ý tìm mặt bằng phù hợp.”

Trong lòng An Ninh bỗng trào dâng một cảm giác ấm áp kỳ lạ. “Thế thì cảm ơn anh quá.” Cô cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mắt chân thành của Tô Khoáng. Cô vẫn đang băn khoăn về thân phận của Tô Khoáng. Có lúc cô không thèm quan tâm đến anh, nhưng anh vẫn luôn giúp đỡ cô, vẫn quan tâm đến cô. Cô lướt nhìn tấm thảm bông mềm mịn và những thứ đồ nhựa ngày càng nhiều trong phòng khách, khẽ mỉm cười.

“Lắm chuyện.” Tô Khoáng chậm rãi thốt ra hai từ đó.

“Có lúc tôi thấy anh rất giống những chàng đại hiệp trong võ lâm thời cổ đại, khi người khác cần giúp đỡ, anh liền ra tay cứu giúp.” An Ninh nói ngập ngừng. Cô không muốn can dự vào cuộc sống riêng tư của Tô Khoáng, vì vậy cô chỉ có thể dùng cách ví von đó để hiểu thêm về anh.

Đôi mắt Tô Khoáng rạng ngời, nhưng anh chỉ khẽ cười, không nói gì.

An Ninh bạo gan thăm dò thêm: “Luôn có cảm giác, đối với anh, thế xác ở một nơi mà tâm hồn lại hướng đến nơi khác. Tôi nói có đúng không?”.

Tô Khoáng cười tíu mắt: “An Ninh, cô chỉ cần nhớ rằng, đôi khi cái mà cô nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật”. Câu nói đầy ngụ ý, nụ cười tự nhiên mà thần bí lại càng khơi gợi trí tò mò của An Ninh.

“Không thể nói được à?” An Ninh vẫn chưa chịu dừng.

Ánh mắt Tô Khoáng rất điềm tĩnh, anh khéo léo tiếp lời: “Muộn rồi, cô nên đi nghỉ đi”.

An Ninh bấu môi, rồi miễn cưỡng nói: “Ừm”. Chỉ cần trong lòng cô chắc rằng anh không phải là người xấu, thế là đủ.

Cô nhảy khỏi sofa, khi đi qua Tô Khoáng, cô bỗng kêu lên sợ hãi: “Tô Khoáng, anh bị thương à?”. Cô bị cận đến ba đi-ốp, về nhà là cô đã tháo chiếc kính tàng hình đi, vì thế lúc này, khi đến gần cô mới phát hiện ra trên mặt Tô Khoáng có vài vết bầm tím, Cô nhìn kỹ lại lần nữa, mu bàn tay và sau gáy anh cũng đều có những vết thương.

“Không cẩn thận nên bị ngã thôi.” Bị xây xát là chuyện thường đối với anh, đã từ lâu anh không còn để tâm đến chúng.

An Ninh lắc đầu, cô tuyệt đối không tin lời anh. Cô không phải là đứa trẻ lên ba, cô có thể phân biệt được đâu là vết thương do dao, đâu là vết thương do ngã. “Anh đừng đi đâu, ở đây đợi tôi.” An Ninh nghiêng đầu cười với Tô Khoáng, giọng dịu dàng.

Tô Khoáng bỗng thấy xao xuyến, nụ cười càng tươi hơn.

An Ninh trở về phòng mình, lấy ra gói bông y tế, cồn và chỗ thuốc nước tiêu độc còn lại từ bệnh viện lần trước.

Tô Khoáng chau mày: “Không phải phiền phức vậy đâu, chỉ là thương nhẹ thôi, vài ngày là khỏi ấy mà”.

An Ninh cười trêu chọc giọng chế nhạo: “Không phải là sợ đau đấy chứ?”.

Rõ ràng biết kế kích tướng, nhưng Tô Khoáng vẫn cam tâm tình nguyện mắc bẫy: “Tôi là sao mà sợ đau được, vậy cô bôi thuốc cho tôi đi”. Anh nhắm mắt lại, như chuẩn bị giáp mặt kẻ địch rất mạnh.

An Ninh khẽ cười thành tiếng, dùng chiếc kẹp kẹp lấy bông y tế, nhúng vào thuốc nước, rồi nhẹ nhàng bôi lên các vết thương của Tô Khoáng.

“Đau không?” Hơi thở An Ninh nhẹ nhàng thoảng qua bên tai, cô dịu dàng hỏi.

Tô Khoáng thấy thoải mái vô cùng, chẳng còn cảm thấy đau nữa.

“Không được động tay vào”. Cô thổi khẽ lên chỗ vết thương. “Đỡ chút nào chưa?”

Nghe giọng nói dịu dàng và nụ cười khe khẽ của An Ninh, Tô Khoáng dần dần quên đi cảm giác khó chịu nơi những vết thương.

Bôi thuốc xong, An Ninh phẩy phẩy tay. “Xong rồi, tôi đi ngủ đây.” Bước đến cửa phòng ngủ, cô quay lại cười tươi như hoa: “Chúc ngủ ngon”.

Tô Khoáng cảm giác cánh cửa trái tim anh đã khép kín từ lâu đang từ từ mở ra.

An Ninh leo lên giường. Lời nói của Tô Khoáng khiến cô an tâm hơn nhiều, cô rất tự tin vào kế hoạch kinh doanh sắp bắt đầu.

Cô nghịch nghịch chỗ tóc đang buông trước trán, bỗng mỉm cười. Khoan đã, cô bỗng nhớ ra điều gì đó.

Vừa nãy Tô Khoáng nói: “Những thứ mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật”, rốt cuộc anh ám chỉ việc anh đánh một cô gái yếu đuối ở cầu thang, hay việc anh vui đùa với lũ trẻ ở cô nhi viện? Theo anh nói, thì phải chẳng rất nhiều việc tận mắt nhìn thấy đều là những biểu hiện bề ngoài?

An Ninh nghĩ ngợi đến mức mụ mẫm đầu óc, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời, dần dần cô không chống lại nổi cơn buồn ngủ dữ dội đang kéo đến, chẳng còn sức lực để nghĩ tiếp nữa, một lúc sau cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

6. Chương 6: Cuộc Sống Mới

Dường như cô đang hứa, từ nay về sau cô sẽ sống vì bản thân mình, vì bố mẹ và vì những người bạn, chứ không phải vì Quan Tín nữa.

Ngày hôm sau, An Ninh và Lưu Huệ hẹn gặp nhau tại một quán bán đồ ăn nhẹ ở Sa Huyện – nơi cách nhà cả hai không xa.

An Ninh đến rất sớm. Cô đợi được chừng nửa tiếng thì Lưu Huệ mới lững thững tới.

Lưu Huệ uể oải ngồi xuống, nói chuyện chưa được vài câu đã liên tục ngáp ngắn ngáp dài.

“Này, cậu có nghe tớ nói không đấy?” An Ninh đẩy đẩy Lưu Huệ lúc này đã sắp gục mặt xuống bàn, giọng không hài lòng.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, mới sáng sớm cậu đã gọi tớ ra đây là để nói với tớ chuyện này à?” Lưu Huệ dùng tay bưng lấy miệng, ngáp dài thườn thượt.

An Ninh tròn to mắt: “Đúng thế, có gì không đúng à?”.

An Ninh cầm chiếc bánh khoai môn lên, cắn một miếng lớn, vừa nhai vừa nói: “Tiền vốn đâu, mặt bằng đâu, nhân viên đâu, cậu đã nghĩ đến những vấn đề đó chưa? Bạn thân ơi, mở cửa tiệm không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu”.

Bị dội nước lạnh, đương nhiên An Ninh thấy rất bức mình, trong lòng thực sự khó chịu. Thẩm Mặc là người giúp cô nghĩ đến điều đó, Tô Khoáng là người ủng hộ cô, cổ vũ cô, còn Lưu Huệ – người bạn thân nhất của cô – lại bỏ phiếu phản đối cô. Cô mím chặt môi, tức tối nói: “Cậu quá biết cách công kích người khác đấy”.

Lưu Huệ dụi dụi mắt, ba giờ sáng cô mới được ngủ, sáu giờ sáng đã bị cú điện thoại của An Ninh đánh giấc, thêm vào đó là những cử chỉ kỳ quái của Diêu Tử An, anh ta thường xuyên kiểm soát về nhà muộn, thậm chí đôi khi còn cả đêm khuya không về, khiến cô rất mệt mỏi, cho nên lúc này cô nói có phần hơi khó nghe. Cô vuốt vuốt lông mày, giọng nhẹ nhàng hơn, cô tỏ vẻ đáng thương: “Tiểu An Tử, cậu đừng giận mà”.

An Ninh trừng mắt nhìn Lưu Huệ, rồi bất đắc dĩ nói: “Cậu nói cũng không phải không có lý, vì thế tớ mới tìm cậu ra đây bàn xem thế nào”.

Lưu Huệ nghĩ bụng : bàn bạc không phải là không được, có điều thực sự cậu đã hơi vội vàng. Nhưng Lưu Huệ không dám nói ra điều đó, cô gãi gãi đầu: “Cậu có kế hoạch cụ thể nào không?”.

An Ninh chẳng biết gì về lĩnh vực này, chẳng qua cô chỉ dựa vào nhiệt tình công việc nhất thời của mình mà thôi. Bây giờ bình tĩnh lại, lại nghe Lưu Huệ nói vậy, cô bỗng thấy mình quá nóng vội và không đủ năng lực. Trước đây, dù làm bất cứ chuyện gì cô cũng đều được bố mẹ hoặc Quan Tín giải quyết giúp, tư tưởng ỷ lại đã sớm hình thành trong cô. Một khi rời khỏi sự che chở của họ, cô liền trở nên nhút nhát, mất phương hướng. Cho nên lần này, dù kết quả thế nào, cô cũng muốn thử mình xem sao, tuyệt đối, không thể vứt bỏ cơ hội này.

Cô chìa năm đầu ngón tay ra tính toán cho Lưu Huệ nghe. “Trước khi cửa tiệm được thuận lợi khai trương, tớ có rất nhiều việc phải làm. Đầu tiên phải tìm được một mặt bằng đẹp, tiếp đến là tu sửa, đồng thời phải liên hệ bạn bè ở thành phố S, nhờ họ giúp mình tìm nguồn hàng. Còn về tiền vốn thì...” Cô rút từ trong túi xách ra một tờ giấy, viết ra trên đó một loạt các con số. An Ninh ngưng lại giây lát, rồi tiếp tục nói: “Tớ đã tính thử rồi, tiền thuê, tiền tu sửa mất khoảng bằng này, tớ có tích góp được một ít, sẽ phải vay mượn bố mẹ một ít, chi tiêu tiết kiệm một chút, là cũng hòm hòm rồi”. An Ninh chống cằm nghĩ ngợi: “Còn về khoản nhân sự... Chủ tiệm, nhân viên, nhân viên thu ngân, nhân viên vệ sinh sẽ do một mình tớ đảm nhiệm. Đợi đến khi tình hình kinh doanh khá rồi, thì tớ sẽ tuyển người làm cũng không muộn. Cậu thấy thế nào?”

An Ninh nói rất rõ ràng và hợp lý khiến Lưu Huệ phải có cái nhìn khác về cô. Trước đây do An Ninh được chăm sóc quá rồi, va chạm xã hội không nhiều nên mới hết lần này đến lần khác bị người ta bắt nạt. Người ta vẫn nói “đi một ngày đàng học một sàng khôn”, đã có quá nhiều chuyện xảy ra với cô như vậy, chúng phần nào cũng giúp cô trưởng thành lên nhiều.

Sự thật là, trước khi nói những lời đó, An Ninh đã chuẩn bị kỹ càng. Nếu theo tính cách của cô trước kia, cô chắc chắn sẽ giao mọi việc cho Quan Tín đi lo liệu, cô chỉ cần ngồi nghe nhạc, ăn quà vặt, ắt sẽ có người giúp cô hoàn thành tất cả. Nhưng bây giờ đâu còn được như thế nữa, An Ninh cười chua chát, rồi cô ngược nhìn lên. Sẽ có một ngày cô phải cho Quan Tín biết rằng, không có anh, cô vẫn có thể sống đàng hoàng.

Bề ngoài Lưu Huệ luôn tỏ ra là một người đại khái, không quan tâm đến tiểu tiết, nhưng thực ra suy nghĩ của cô ấy rất kín kẽ. Lưu Huệ thay An Ninh hoàn thiện nốt một vài chi tiết nhỏ, sau đó mới khẽ cười: “Như thế mọi việc mới hoàn hảo”.

An Ninh vỗ tay: “Tớ biết tớ không tìm nhầm người mà”.

“Vậy bữa này cậu mời nhé.” Nói rồi, Lưu Huệ ăn hết một phần bánh, một đĩa đậu phụ viên chiên, một bát canh sườn, xong xuôi cô hài lòng lau miệng.

“Không vấn đề gì.” An Ninh vỗ ngực vẻ phóng khoáng.

Lưu Huệ vươn vai, đã ăn no uống say, tinh thần lại được phục hồi như trước kia.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói chang đang chiếu rọi lên rặng cây ngô đồng, lá cây lay động hắt vào bên trong quán những tia nắng vàng. An Ninh để ý đến quang cảnh thâm quanh mắt Lưu Huệ, đôi mắt hơi sưng sưng, rõ ràng Lưu Huệ bị thiếu ngủ. An Ninh quan tâm nói: “Sức khỏe là vốn quý của mỗi người, cậu đừng có làm việc quá sức, văn viết không bao giờ là hết cả, tiền kiếm không bao giờ là đủ cả”.

Lưu Huệ cười: “Tớ sẽ cẩn thận mà”.

An Ninh ăn nốt hết chỗ cháo cuối cùng, rồi cô hỏi: “Diêu Tử An nhà cậu thế nào rồi? Hình như lâu lắm rồi tớ không gặp anh ấy”.

Người Lưu Huệ khẽ run lên, ánh mắt rầu rầu. Cô vốn không định nói cho An Ninh biết, gần đây giữa cô và Diêu Tử An đã phát sinh một chút chuyện, nhưng mỗi khi ai nhắc tới chuyện đó lại động chạm tới nỗi đau trong lòng cô, và rồi chiếc hộp câu chuyện của cô được bật mở. Cô vớ lấy đám giấy ra trút giận, lời từng tờ từng tờ một vò vò rồi ném vào đĩa đựng đồ ăn: “Anh ta á, gần đây thời gian anh ta ở cạnh sếp của anh ta còn nhiều hơn cả tớ”.

An Ninh không nghĩ vậy, cô nói: “Công việc của anh ấy bận mà, cậu phải hiểu cho anh ấy”. Ngoài Quan Tín ra, An Ninh chẳng hề có chút kinh nghiệm yêu đương nào khác. Đôi khi cũng vì công việc mà Quan Tín lỡ hẹn với cô, vì thế cô hoàn toàn cho rằng tất cả đàn công đều lấy sự nghiệp làm đầu.

Lưu Huệ nhìn An Ninh một hồi lâu, cô bỗng thấy sống mũi cay cay. “Cả ngày anh ta nói nào là phải đi họp, nào là làm thêm, ai biết rốt cuộc anh ta đang làm gì?” Điều đó khiến Lưu Huệ thấy tủi thân ghê gớm. Trước kia, Diêu Tử An quần lấy cô cả ngày, trông chừng cô từng ly từng tí. Dù có những lúc anh ta có việc không thể ở bên cô, chỉ sợ không có anh ta ở bên cạnh cô sẽ cảm thấy buồn. Anh ta còn cố vũ nên cô thường xuyên cùng bạn bè đi lên phố mua đồ hay đi du lịch tới những thành phố nhỏ xung quanh. Còn bây giờ, dường như anh ta không muốn quan tâm cô nữa. Khó khăn lắm mới có lần anh ta về nhà, mà về đến nhà là anh ta lên giường nằm, buông một câu vồn vện ba chữ: “Anh rất mệt”.

Lưu Huệ chán nản nói: “Tóm lại, anh ta đã không còn là Diêu Tử An của ngày trước nữa. Anh ta đã thay đổi rồi”.

An Ninh tròn mắt, khẽ kêu lên: “Không phải chứ?!”. Diêu Tử An được công nhận là người đàn ông bậc nhất rồi mà! Lẽ nào tình yêu thực sự không thắng nổi những lảng cạn của thời gian? Ví như, Lưu Huệ và Diêu Tử An. Ví như, cô và Quan Tín.

“Cậu đừng có nghĩ linh tinh, tất cả mọi việc đều chỉ là suy đoán của cậu thôi. Anh ta yêu cầu chia tay với cậu chưa? Anh ta nói muốn rời xa cậu sao?” An Ninh nhẹ nhàng khuyên giải, tuy cô biết rằng mình cũng là kẻ thất bại trong chuyện tình cảm, dựa vào những kinh nghiệm đau khổ của mình để khuyên nhủ và an ủi Lưu Huệ, xem ra chẳng có cơ sở chút nào.

Lưu Huệ suy nghĩ một lúc: “Đúng là anh ta chưa nói như vậy”.

“Vậy là xong rồi.” An Ninh cười toét miệng. “Đúng là tự làm khổ mình.”

Dưới sự gợi mở của An Ninh, tâm trạng vốn nặng nề của Lưu Huệ đã khá hơn rất nhiều.

Thanh toán xong, hai người lững thững bước ra khỏi quán. Lưu Huệ và An Ninh khoác vai nhau, ghé tai nhau thủ thỉ to nhỏ, tưởng như họ quay trở lại thời đại học sôi nổi với tà áo trắng tung bay trong gió, đầy vô tư và hồn nhiên.

Trên vỉa hè, rất nhiều người già đang tập thể dục buổi sáng. Dưới những tán cây, nổi bật trong đám đông là cụ bà chừng sáu mươi tuổi đang đứng đầu hàng dạy mọi người chơi thái cực quyền.

An Ninh rất tinh ý, cô nhận ra trong đám người tập thái cực quyền đó chỉ duy nhất một người phụ nữ, còn lại đều là những ông lão tóc bạc phơ.

“Ấy, lạ thật, sao toàn là nam giới chơi thái cực quyền vậy nhỉ?”

Lưu Huệ còn quan sát kỹ hơn An Ninh. Sau khi đếm qua một lượt, cô cười đến nỗi cả vai và người cô rung lên bần bật. Mãi lâu sau cô mới thôi cười, rồi ghé sát tai An Ninh nói: “Bấy ông già, một bà già. Vừa khéo để diễn Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn”.

An Ninh dẫn người ra một lúc, sau đó cô cũng bật cười khanh khách, khiến người đi đường đều quay lại nhìn hai người. Lưu Huệ kéo An Ninh đi tắt đường nhỏ để tránh khỏi chỗ đó, họ vừa đi vừa cười, tiếng cười vang khắp vỉa hè.

Sau khi chạy đã khá xa, cả hai nhìn nhau rồi lại cười như nắc nẻ. Lưu Huệ nhanh chóng quên đi chuyện không vui giữa mình và Diêu Tử An, An Ninh vỗ khẽ vào đầu Lưu Huệ, cô cảm thấy vui vì điều đó.

Những ngày này Tô Khoáng luôn bận rộn, anh chạy hết chỗ này đến chỗ kia để tìm cho An Ninh một mặt bằng thích hợp. Anh là người luôn theo dõi cái toàn vẹn, vì thế anh cũng cố gắng suy xét mọi việc sao cho toàn vẹn nhất.

Những nơi điều kiện giao thông không thuận lợi, anh không cần, tiền thuê quá đắt thì kinh doanh không có lãi, cứ như vậy, những địa điểm nằm trong tầm ngắm đã ít lại càng ít.

Hôm nay, anh lại giúp Niên Nhựt gửi tiền đến nhà họ Niên, khi đến nơi anh thấy trên tường dán tờ quảng cáo “cho thuê nhà”, mắt anh sáng lên. Phố Nhất Tuyến tuy có hơi nhỏ, nhưng lại là con phố nổi tiếng về buôn bán đồ ăn vặt, thường ngày người đến đây rất đông, nhất là hai ngày nghỉ cuối tuần, người đến đông nhật khiến đường bị tắc nghẽn. Ông bà Niên lại dôn hậu, thật thà, họ sẽ không bắt bí trong vấn đề tiền thuê, đúng là “đi nát đôi chân tìm không thấy, kết quả là đây chẳng tốn công”.

Tô Khoáng giả vờ thăm dò bằng quơ: “Quán trà trước đây đang kinh doanh rất tốt mà, sao mà chuyển đi hả bác?”.

Bà Niên cười, rồi điềm tĩnh gật đầu: “Con trai của ông Triệu tốt nghiệp đại học rồi, nghe nói nó tìm được công việc kha khá, không cần bố phải vất vả kiếm tiền nuôi gia đình nữa. Mấy hôm trước ông ấy đã về quê an hưởng tuổi già rồi”.

“Hóa ra là vậy.” Tô Khoáng mừng rỡ, đối với An Ninh, đây là một cơ hội hiếm có. “Vậy cửa hàng này bây giờ đã có ai thuê chưa ạ?”

“Vẫn chưa.” Ông Niên nói chen vào. “Cũng có không ít người đến xem, nhưng cuối cùng đều không đồng ý thuê.”

“Ồ?” Tô Khoáng nhú mày. “Sao thế ạ?”

Ông Niên chỉ vào bà Niên: “Cậy hỏi bà ấy ấy. Yêu cầu đưa ra cả mớ, người ta không sợ mới là lạ”.

Bà Niên nặng nề đặt cốc nước lên bàn: “Ông cũng bắt chước người ta nói với tôi như thế à?”.

Tô Khoáng khẽ cười, hai ông bà Niên này đúng là thú vị thật. Tô Khoáng vừa kéo một người ra, vừa cười rất tươi: “Bác à, nếu muốn thuê cửa hàng này của bác thì phải đáp ứng những yêu cầu gì vậy?”.

Bà Niên cướp lời: “Bác và ông ấy đều tuổi đã cao cả rồi, làm việc hay nghỉ ngơi đều phải có giờ giấc, không thể chịu được cảnh ồn ào, bẩn thỉu cả ngày. Vì thế hai bác không cho thuê tiệm mở quán ăn uống kinh doanh suốt từ sáng sớm đến nửa đêm như quán cơm hay quán ăn vặt, còn nữa, bán đồ ăn hay thu hút ruồi muỗi, bán hàng tạp hóa thì bẩn thỉu, tất các bác đều không cho thuê. Tốt nhất là ột cô gái thuê làm cửa hàng thời trang, vừa sạch sẽ lại vừa gọn gàng”.

Tô Khoáng vui mừng ra mặt, việc này như được dành cho An Ninh vậy. Anh vội nói ngay: “Cháu có một người bạn đang định mở một tiệm áo cưới. Thế này nhé, cháu sẽ gọi cô ấy đến đây ngay”. Nói xong, anh lập tức gọi cho An Ninh.

Có tín hiệu rồi, anh mới nhớ ra An Ninh đã về thành phố S.

Đã hơn nửa năm không về nhà, vừa xuống tàu hỏa, An Ninh có cảm giác không khí ở quê nhà sao mà mới mẻ và thoải mái đến thế. Nhịp sống ở thành phố H quá căng thẳng, khiến cô mãi không thích ứng được, chẳng trách trước đây Quan Tín thường xuyên nói trêu cô, bảo cô rơi vào trạng thái nghỉ hưu sớm.

Từ ngày xé bỏ tấm hình chụp chung với Quan Tín đến nay, đây mới là lần đầu tiên cô nhớ tới cái tên ấy.

Cô bước trên mảnh đất thân yêu, thấy bình yên vô cùng. Quả đúng như người ta thường nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất để xoa dịu các vết thương. An Ninh tự cười mình, tâm hồn cô như đang lơ lửng ở nơi nào đó.

An Ninh chỉ xách một chiếc túi đơn giản, không có thêm bất kỳ hành lý nào khác, vì nhà cô cũng không thiếu cái gì, vả lại lần này cô không có ý định ở lại lâu.

Cô dừng trước cửa nhà, khẽ hít thở rồi ấn chuông cửa.

Đợi một hồi lâu, không thấy người ra mở cửa, cô nâng tay lên nhìn đồng hồ, ba giờ chiều. Giờ này, bố mẹ có thể đi đâu?

Cô muốn tạo cho họ một bất ngờ, nên không gọi điện báo trước. Lần này thì hay rồi, bị nhốt ở bên ngoài rồi.

Cô lục lọi trong túi hồi lâu, chỉ thấy chìa khóa ngăn kéo và chìa khóa căn phòng ở thành phố H, chứ không thấy chiếc chìa khóa nào khác.

Đang nghĩ xem nên đi đâu cho hết thời gian, thì cô nghe thấy tiếng mở cửa ở nhà sát bên cạnh.

“Ninh Ninh, con về rồi đấy à?” Người chào cô tỏ ra rất bất ngờ.

Tim An Ninh đập mạnh, cô quay người lại nhìn người phụ nữ trung niên có đôi mắt hiền từ và nụ cười tươi rói, cất tiếng chào: “Con chào mẹ Quan”.

Bà Khổng Đan Sơ ôm chầm lấy An Ninh đầy yêu thương. Trước đây cô bé An Ninh của bà luôn nở nụ cười tươi rói trên môi, còn giờ đây bà chỉ nhìn thấy nỗi sầu muộn và sự cô đơn trong đôi mắt cô.

“Ninh Ninh, bố mẹ con đi Gia Lạc Phúc rồi, họ sẽ nhanh chóng quay về thôi. Con vào nhà mẹ ngồi một lát đã.” Bà vuốt mái tóc dài của An Ninh, bà vẫn đối tốt với cô như trước kia.

Nét do dự thoáng xuất hiện trong đôi mắt An Ninh. Bố Quan và mẹ Quan chứng kiến cô trưởng thành từ khi cô còn nhỏ, họ cũng đã sớm coi cô là con dâu của họ, nhưng giờ đây quan hệ của cô và Quan Tín đã không còn như trước nữa.

“Con đi loăng quăng vài nơi là được rồi, con không muốn làm phiền mẹ Quan.” An Ninh khẽ nói, hai chân cô sắp không đứng vững nữa.

Bà Quan thoáng buồn, bà buông hai cánh tay đang ôm lấy An Ninh, rồi khẽ thở dài: “Ninh Ninh, mẹ biết Quan Tín có lỗi với con. Nhưng có nhất thiết phải tạo ra khoảng cách giữa con và mẹ không?”.

Trái tim An Ninh khẽ run lên, đôi mắt cô chùng xuống, rồi cô im lặng.

Bà lắc đầu tuyệt vọng, lúc này bà cũng không biết nên nói gì với An Ninh.

Nếu không có sự xuất hiện của Quan Duệ Trung, thì có lẽ hai người vẫn đứng im lặng như vậy.

Thấy vợ và An Ninh đang đứng đối diện nhau ở hành lang, đôi mắt ông ánh lên nỗi đau tột độ, ông uể oải cúi đầu. Như nhận ra điều gì đó, ông mở to cánh cửa đang khép hờ, không quay đầu lại mà nói: “Ninh Ninh, con vào đây với bố”.

Câu nói của ông chứa đầy sự uy nghiêm của một trụ cột gia đình. Quan Duệ Trung vốn là một quân nhân, giọng nói của ông sang sảng, ông nói gì là phải như vậy, vì thế mà từ nhỏ An Ninh đã sợ ông. Lúc này đây, tuy không muốn nhưng cô vẫn phải đi theo ông vào nhà.

Sắc mặt bà Quan đã bớt buồn rầu hơn, bà cũng vào nhà rồi đóng cửa lại.

Không khí có phần nặng nề.

An Ninh ngược nhìn lên, đập ngay vào mắt cô là tấm ảnh đang được treo trên tường, tấm ảnh đó được chụp vào ngày Quan Tín tốt nghiệp đại học, chính cô là người đã chụp cho anh. Anh mặc một bộ cánh phục, mắt mở to, lông mày rậm, trông rất hùng dũng. Cô vội vàng chuyển ánh mắt nhìn đi chỗ khác, lòng bỗng quặn đau như bị một nhát dao đâm trúng tim.

Ông Quan nhận ra điều đó, thăm thở dài: “Ninh Ninh, con thấy bố và mẹ đối xử với con như thế nào?”.

“Rất tốt ạ, bố mẹ luôn coi con như con gái.” An Ninh thật lòng nói. Không tính đến Quan Tín, thì bố mẹ Quan đối xử với cô thực sự rất tốt, không thể chê trách vào đâu được.

“Mẹ hy vọng con không xa cách chúng ta như vậy.” Khổng Đan Sơ cầm lấy tay An Ninh, lời nói hết sức chân thành.

An Ninh thoáng nụ cười đau đớn: “Mẹ Quan, bố Quan, con không hề trách gì bố mẹ, chỉ là con... con chưa thể thích ứng được mà thôi”.

“Vậy con hãy hứa với mẹ, chúng ta vẫn như trước kia, được không con?” Bà không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra giữa An Ninh và Quan Tín, hai đứa đang vui vẻ như vậy, bỗng nhiên lại chia tay rồi như người xa lạ. Nhìn hai đứa con của mình như vậy, bà cũng rất buồn. Bà chỉ biết rằng, bà có thể mất một người con dâu, nhưng bà không muốn mất đi đứa con gái mà bà rất mực yêu thương.

An Ninh biết rằng thời gian không thể quay ngược trở lại, dù có cố gắng thế nào thì họ cũng không thể quay lại như trước kia, nhưng đối diện với ánh mắt tha thiết của Khổng Đan Sơ, cô không thể cự tuyệt được.

“Con gái ngoan.” Cuối cùng bà cũng vứt bỏ được tảng đá đè nặng trong tim bấy lâu. Từ ngày An Ninh xảy ra chuyện, bà vẫn luôn tự trách mình. Hai gia đình trước kia vui vẻ là vậy, còn giờ đây, tuy không đến mức cấm qua lại nhà nhau, nhưng lúc gặp nhau cả hai bên vẫn khó giấu nổi sự gượng gạo, chào hỏi vài câu rồi mỗi người một ngả. Bà muốn hỏi con trai mình xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng hơn nửa năm nay không thấy Quan Tín trở về, muốn trách mắng con nhưng không biết con đang ở đâu mà trách mắng.

An Ninh ngồi im lặng, cắn chặt môi dưới.

“Mẹ Quan, con muốn đi xem phòng của Quan Tín một chút, được không ạ?”

“Đương nhiên là được. Con bé này, trước kia chẳng phải con vẫn thường vào phòng nó hay sao...” Bà Quan bỗng dừng lại, bà như ngừng thở, chợt thấy khó nói tiếp. “Ninh Ninh, mẹ nghĩ gì nói nấy, con đừng để bụng nhé.”

Ánh mắt bình tĩnh của An Ninh thoáng nét buồn, nhưng rất nhanh cô đã che giấu được điều đó.

“Vậy con vào phòng Quan Tín nhé.”

Bà liếc nhìn chồng, rồi gật gật đầu: “Lát nữa bố mẹ con về, mẹ sẽ gọi con”.

An Ninh vào phòng của Quan Tín không phải vì muốn nhớ lại quá khứ, mà ngược lại, cô muốn dứt bỏ hoàn toàn quá khứ.

Tuy cô và Quan Tín lớn lên bên nhau từ nhỏ, nhưng rất ít khi chụp hình chung. Điều mà cô muốn làm bây giờ là lấy lại mấy tấm hình chụp chung đó. Thái độ của Quan Tín hôm đó đã rất rõ ràng, hai người không thể trở về bên nhau được nữa.

Lấy lại thứ vốn thuộc về mình, từ nay về sau, đường đi người nấy đi, không còn liên quan gì nữa.

Mặc dù căn phòng đã từ lâu không có người ở, nhưng bên trong vẫn rất sạch sẽ, đồ đạc được kê đặt gọn gàng, giống như trước kia. Chắc mẹ Quan vẫn thường xuyên quét dọn căn phòng.

Trên bàn làm việc có một chiếc máy tính, một chiếc máy fax, một khung ảnh và một ống lợn tiết kiệm, còn có cả một hộp bánh quy dâu.

Trước đây, cô thường bá chiếm chiếc máy tính của Quan Tín, hộp bánh quy cũng đựng đầy đồ ăn vặt mà cô thích. Dù cô ăn nhiều hay ít, thì ngày hôm sau đồ ăn vặt trong chiếc hộp lại đầy ắp.

Bất giác cô với tay cầm lấy hộp bánh quy, từ từ mở ra. Ô mai sơn trà, kẹo hoa quả, kẹo que mút... đều là những loại kẹo mà cô đã từng thích nhất, dường như tất cả vẫn chưa hề thay đổi. Đôi mắt cô khẽ mở to, khóe mắt rưng rưng.

Không khó để tìm thấy những tấm ảnh mà cô cần tìm, một tấm trên bàn làm việc, còn một tấm được cất trong chiếc ví da của Quan Tín, cô đoán chắc anh đã sớm vứt nó đi rồi. An Ninh không hề chần chừ, cô rút tấm ảnh ra xé thành hai nửa, một nửa cô nhét lại vào khung ảnh, một nửa là hình của cô, cô vo tròn lại rồi ném vào thùng đựng rác.

Đúng là một năm đen đủi, ngay cả tấm ảnh không toàn vẹn cũng quay lại đối đầu với cô, rõ ràng thùng đựng giấy lộn ở ngay bên cạnh chân cô, vậy mà viên giấy mà cô ném lại rơi ra ngoài được.

An Ninh lại thở dài, cúi xuống nhặt nửa tấm hình lên. Khi nửa tấm hình rơi xuống thùng giấy lộn, một tấm fax khổ A4 đang nằm trong đó đã thu hút sự chú ý của cô.

An Ninh thấy tò mò, rồi cô nhặt tờ giấy lên, trải phẳng trên mặt bàn.

Đó là một bản sơ yếu lý lịch.

La Liệt, 25 tuổi, nơi sinh: thành phố H, không nghề nghiệp. Bên dưới là một loạt những thông tin về cuộc đời của người này.

Ngày tháng trên tờ fax là của tám tháng trước, chính là trước hôm Quan Tín yêu cầu chia tay với An Ninh.

An Ninh chau mày lại như ngẫm nghĩ điều gì đó. Cô không thấy hứng thú với những thông tin được ghi trên tờ fax, nhưng cô chú ý tới tấm ảnh của Quan Tín được dán bên góc phải trên cùng.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Khi nhận được điện thoại của Tô Khoáng, An Ninh đã về đến nhà, trong tay cầm tập tài liệu về La Liệt.

Do việc của Quan Tín làm tâm tư cô xáo trộn, nên cô không mấy chú tâm khi nghe Tô Khoáng nói đã giúp cô tìm được mặt bằng thích hợp.

“Cửa tiệm này tôi có thể giữ chỗ cho cô trước, có điều tốt nhất cô nên mau chóng quay lại đây để quyết định.” Tô Khoáng nói trong điện thoại.

An Ninh lấy lại tinh thần, cô tạm thời gác chuyện Quan Tín sang một bên, rồi căng óc lên tính toán, cười dịu dàng: “Muộn nhất là ngày kia tôi sẽ quay lại, anh giúp tôi giữ cửa tiệm đó nhé, nhất định đừng để cho người khác nhanh tay cướp mất”.

Tất nhiên Tô Khoáng đồng ý ngay. Cuối cùng, anh không quên nhắc nhở An Ninh với chất giọng dịu dàng: “Cô cứ làm việc từ từ thôi, đừng có làm hại bản thân nhé!”.

Gác điện thoại, An Ninh vẫn như nghe thấy giọng nói của anh vang lên bên tai. Cô xoa xoa hai bên má đang nóng bừng, bất giác khẽ nhoẻn miệng cười.

Về nhà lần này, ngoài việc lo tiền vốn ra, An Ninh còn phải đi liên hệ nhà cung cấp hàng.

Nói thẳng ra, việc lo tiền vốn ở đây chính là mượn tiền bố mẹ. An Ninh thấy hơi ngại, lớn bằng này tuổi đầu rồi còn mở miệng đòi tiền bố mẹ, chẳng khác nào những kẻ ăn tàn phá hại. Nhưng bố mẹ An Ninh lại rất thoải mái, không những đưa toàn bộ khoản tiết kiệm của mình cho con gái, mà bố cô – ông An Tư Nguyên – còn lén nhét vào tay An Ninh một chiếc phong bì, bên trong là số tiền riêng mà ông đã cất giữ từ lâu, tuy không nhiều, nhưng đó là tấm lòng của ông.

“Ninh Ninh àh, bên ngoài chắc chắn không được như ở nhà, con phải biết tự chăm sóc mình.” Khi An Ninh lần đầu tiên đi thành phố H, ông An Tư Nguyên cũng đã nói câu đó, giờ đây nhìn thấy đứa con gái đã gầy rộc đi, ông không kìm lòng được mà nhắc lại câu đó. Con gái ông giống tính ông, rất cố chấp, rất ngang ngạnh, ông biết con gái ông không bao giờ dễ dàng từ bỏ mọi thứ. Thấy con mình đã chịu quá nhiều đau khổ trong chuyện tình cảm, người làm cha như ông không thể bù đắp được cho con, ông chỉ biết ủng hộ con về mặt kinh tế, giúp con gái làm những việc mà nó muốn làm.

“Bố!” An Ninh ghì đầu vào lòng An Tư Nguyên. Nũng nịu bên ông như lúc cô còn nhỏ. Con gái bao giờ cũng gần gũi bố hơn, An Ninh cũng vậy.

Ông An Tư Nguyên vuốt tóc con gái đầy âu yếm.

“Con đừng tự làm khó mình nữa. Con hãy nhớ, nơi đây mãi mãi là nơi để con trú chân. Bố mẹ không yêu cầu con phải làm được việc gì lớn, chỉ mong con có cuộc sống bình yên, vui vẻ là bố mẹ mừng rồi.”

Đôi mắt An Ninh mơ màng, cô hít hít mũi, nũng nịu ôm lấy cánh tay An Tư Nguyên lay nhẹ: “Bố, bố yên tâm. Con gái bố đã trưởng thành rồi mà”.

“Nếu con thực sự đã trưởng thành, thì đừng để bố mẹ phải lo lắng nữa.” Đôi mắt ông khẽ nheo lại, ông mỉm cười. Từ khi cô xảy ra chuyện, mái tóc của ông đã bạc đi nhiều, nhìn mái tóc bạc của ông, sống mũi cô bỗng cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra.

Thấy vậy ông An Tư Nguyên vội vã đi tìm khăn giấy.

“Con ngốc quá! Bố có nói gì con đâu, sao con lại khóc rồi?” Giọng ông nhẹ nhàng. Ông chiều chuộng con gái từ nhỏ đến lớn, không để con gái phải chịu đủ là cảm giác tủi thân. Sau khi xảy ra chuyện, ông mong có thể lột da Quan Tín, ngay cả bố mẹ Quan Tín là những người bạn tốt bấy lâu cũng bị liên lụy. Nếu không phải có vợ ông can ngăn, thì lúc ở trong bệnh viện ông đã đánh cho họ một trận rồi.

An Ninh lấy tay lau nước mắt, sau cái lần bước qua cửa tử thần, cô không còn dũng khí để bước qua cánh cửa đó lần nữa. Cô đã trở về từ cõi chết. Những ngày tháng qua, cô đã nghĩ thông rất nhiều điều. “Bố, con

sẽ không bao giờ làm việc đại dột nữa đâu.” Đường như cô đang hứa, từ nay về sau cô sẽ sống vì bản thân mình, vì bố mẹ và vì những người bạn, chứ không phải vì Quan Tín nữa.

Ông An Tư Nguyên cười vui vẻ.

Trương Hoài Ngọc là bạn học thời trung học với An Ninh, đến năm học lớp chín, hai người nói chuyện với nhau không quá mười câu. An Ninh đọc được thông tin mà cô ta để lại trong danh sách bạn học cùng trường, lúc đó An Ninh mới liên hệ với cô ta.

Trương Hoài Ngọc có hình thức không nổi trội, thành tích học tập không xuất sắc, sau khi tốt nghiệp trung học cô ta không thi được vào trường điểm nên quyết định thừa kế doanh nghiệp gia tộc, chuyển sang làm kinh doanh.

Cái gọi là doanh nghiệp gia tộc ở đây thực ra chỉ là một cửa hàng thời trang nho nhỏ. Khi Trương Hoài Ngọc vừa tiếp quản nó, cửa tiệm chỉ rộng năm, sáu mét vuông, quần áo để bán chất thành đống, ba người khách đến xem đã rất vất vả khi quay người. Nhưng, nhờ vào con mắt độc đáo cùng cách quản lý kinh doanh tốt, chưa đầy ba năm, cửa tiệm của Hoài Ngọc đã trở thành chuỗi cửa hàng thời trang danh tiếng, cô ta đã mở ba chi nhánh tại thành phố S.

An Ninh tìm gặp Hoài Ngọc là để tìm hiểu về nguồn nhập hàng của cô.

Trương Hoài Ngọc cũng khá bất ngờ khi nhận được điện thoại của An Ninh. Trong ấn tượng của Hoài Ngọc, An Ninh là một người có gia thế tốt, học hành giỏi giang, ngoại hình xinh đẹp, có phần ngạo mạn, tự phụ, thậm chí không thèm chơi với những người có thành tích học tập bình bình. Lần này An Ninh lại đến nhờ Hoài Ngọc giúp đỡ, khiến Hoài Ngọc cảm thấy rất vinh dự.

An Ninh ngồi một mình uống trà trên đường Long Cừ Tây, Trương Hoài Ngọc cố ý đến muộn nửa tiếng, không phải vì cô ta có ác ý gì, mà chỉ là muốn chọc tức An Ninh.

Quả nhiên là như vậy. Khi Hoài Ngọc bước vào, An Ninh đang sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay liên tục. Nhìn thấy Trương Hoài Ngọc, An Ninh mừng ra mặt, cô vội vàng kéo ghế cho cô ta, rồi ân cần hỏi: “Hoài Ngọc, cậu muốn ăn gì?”

Hoài Ngọc lật lật tờ thực đơn, nhếch mày. “Chỗ này chẳng có món nào ngon cả.” Cô ta quẳng thực đơn xuống bàn, nhún vai nói.

“Vậy chúng ta đổi chỗ khác, muốn đi đâu, cậu tự quyết định.” An Ninh vắn vắn gấu áo, mình có việc cần nhờ người ta, thì đành phải hạ mình một chút vậy.

“Ôi thôi. Cậu tự xử lý đi, cứ chọn bữa vài món là được rồi.” Hoài Ngọc cũng không muốn làm khó An Ninh, có điều, cô ta khó có được cơ hội như thế này, nên muốn trêu chọc An Ninh cho đã. Cô ta lôi ra một hộp thuốc lá DJ MIX từ trong chiếc túi xách tay đẹp mắt, rồi nhìn về phía An Ninh hỏi: “Cậu không thấy phiền phức chứ?”

An Ninh lắc đầu, trong lúc chờ đồ ăn được mang lên, An Ninh dò xét Hoài Ngọc một lần nữa.

Thực sự Hoài Ngọc trông hoàn toàn khác so với trước kia, về quê mùa, cục mịch trước kia của cô ta như tan biến đi đâu hết, thay vào đó là vẻ xinh đẹp, sang trọng. Hóa ra khí chất con người là thứ có thể sửa đổi được. Chiếc áo khoác ngoài hiệu Givenchy và chiếc váy bó được cắt may rất khéo, mái tóc buông dịu dàng, lối trang điểm nhẹ nhàng, đúng phong cách của một nữ doanh nhân thành đạt.

Cô ta kẹp thuốc giữa hai ngón tay, rồi từ từ nhả khói, nhìn rất sành điệu.

“Hoài Ngọc, cậu trông khác so với trước kia quá.” An Ninh thật lòng khen.

Hoài Ngọc hếch mày: “Vậy à? Còn tớ thấy cậu chẳng hề thay đổi gì cả”. Hoài Ngọc cũng nói thật lòng mình.

Đôi mắt sáng, khuôn mặt đẹp, ông già thời gian hình như có đặc biệt ưu đãi cho An Ninh, cô ta không thể nhận ra chút dấu vết tuổi tác nào trên người An Ninh. Không giống cô ta, tuy làm ăn rất phát đạt, nhưng những năm tháng qua dường như cô đã xuống sắc đi nhiều, nhiều khi còn không dám nhìn mình trong gương.

An Ninh chỉ biết cười trừ. Hoài Ngọc nói chuyện với giọng quá sắc, cô nghe không quen.

May mà đồ ăn được mang đến kịp thời làm giảm bớt không khí gượng gạo lúc đó.

“An Ninh, cậu tìm tở có việc gì, cứ nói thẳng đi. Tở không có nhiều thời gian, tối nay tở còn phải đi đàm phán một vụ làm ăn lớn.” Hoài Ngọc ăn vài miếng rồi đặt đũa xuống nói.

An Ninh thấy hơi nóng mặt, thái độ nửa vờ này của Hoài Ngọc khiến những lời An Ninh chuẩn bị nói suýt chút nữa tắc nghẹn nơi cổ họng. Cũng may do được sự cợt xát nhiều trong những ngày tháng qua, nên da mặt của An Ninh cũng dày hơn: “Vậy tở nói luôn nhé. Tở muốn mở một tiệm áo cưới ở thành phố H, nên muốn nhờ cậu cung cấp cho tở vài địa chỉ cung ứng đáng tin cậy”.

“Cái này thì không vấn đề gì.” An Ninh ngó người, với thái độ lạnh nhạt vừa nãy của cô ta, An Ninh không thể ngờ rằng cô ta lại đồng ý ngay như vậy.

Hình như đoán được những gì An Ninh đang nghĩ, Trương Hoài Ngọc khẽ cười: “Nói cho cậu biết tở cũng chẳng mất mát gì, hơn nữa cũng là tiện tay làm phúc, cả tở và cậu đều được lợi, tại sao tở lại không vui vẻ giúp cơ chứ?”. Cô ta nói cũng phải, những người làm kinh doanh, có ai lại muốn kinh doanh thua lỗ. Tiệm áo cưới của An Ninh mở ở thành phố H, chẳng có ảnh hưởng gì tới Hoài Ngọc cả. Hơn nữa, nói cho An Ninh biết nguồn cung cấp hàng, cũng đồng nghĩa với việc giới thiệu mỗi làm ăn cho nhà cung cấp, sau này họ sẽ nể mặt cô ta hơn.

An Ninh vốn tưởng rằng phải mất nhiều công sức để thuyết phục Trương Hoài Ngọc, không ngờ sự việc lại được giải quyết dễ dàng như vậy. Cô há hốc miệng, không biết nói gì.

Hoài Ngọc rút điện thoại ra. Hờ, An Ninh cúi đầu cười, đó là chiếc điện thoại IPOD IPHONE đời mới nhất.

“Cậu ghi lại vài số điện thoại này nhé.”

An Ninh như vớ được ngọc, cô ghi lại mấy số điện thoại đó, rồi đối chiếu lại vài lần cho chính xác, sau đó gấp nhỏ tờ giấy lại cẩn thận nhét vào túi xách, thở phào nhẹ nhõm.

Hoài Ngọc mỉm cười: “Còn việc gì nữa không?”.

An Ninh khẽ lắc đầu.

“Vậy tở đi đây, có việc gì liên hệ sau nhé.” Trương Hoài Ngọc đứng dậy, cho điện thoại vào trong túi, rồi rút ví tiền ra.

“Không cần, không cần, bữa cơm này tở mời mà.” An Ninh vội ngăn Hoài Ngọc lại, Hoài Ngọc cũng không giằng co với An Ninh nữa.

Trương Hoài Ngọc đi được một lúc, An Ninh mới trở tiền rồi rời khỏi quán ăn.

Vừa xuống, đến tầng một, bỗng có ai đó lao vút qua bên cạnh rồi cướp lấy chiếc túi xách của cô, sau đó hần chạy như bay vào chỗ tối để lẩn trốn. Tất cả sự việc diễn ra trong thời gian chưa đầy hai giây. Khi An Ninh kịp phản ứng lại, thì kẻ đó đã chạy cách xa cô mấy trăm mét.

Trong túi có chứng minh thư, thẻ ngân hàng, tiền mặt, nhưng quan trọng nhất chính là mấy số điện thoại vừa rồi, nghĩ đến đó An Ninh sợ hãi đến toát mồ hôi.

Cô kêu lớn, rồi đuổi theo, nhưng với chiếc giày cao gót, chiếc váy đến đầu gối, cộng thêm việc không thường xuyên luyện tập, làm sao cô đuổi kịp tên trộm đã được luyện tập bài bản cơ chứ?

Đúng lúc cô sắp mất lòng tin, thì một bóng đen xuất hiện từ phía sau cô, rất nhanh chóng, người đó vượt lên trước, trong thoáng chốc đã đuổi kịp tên trộm, bẻ quặt tay tên trộm ra phía sau rồi khống chế hần, cách quặt tay tên trộm đó, An Ninh thấy rất quen.

An Ninh thở hổn hển chạy tới. Người kia đưa chiếc túi xách cho An Ninh: “Kiểm tra xem có thiếu mất cái gì không”.

Ví tiền, điện thoại, tờ giấy, không thiếu thứ gì. An Ninh cảm động nói: “Thật cảm ơn anh quá”.

Người kia cười, rồi từ trong túi quần rút ra thẻ chứng nhận: “Đó là việc tôi nên làm , phiền cô theo tôi về đồn để lấy khẩu cung”.

An Ninh lướt qua tấm thẻ, Lý Vệ, phòng trinh thám hình sự, sở công an thành phố S. Từ động tác bắt cướp mà anh ta thực hiện vừa nãy, An Ninh đã ngầm đoán ra thân phận của anh ta, quả nhiên cô đoán không sai. Cô gật gật đầu, phối hợp với cảnh sát hoàn thành nhiệm vụ, đó là nghĩa vụ mà một công dân tốt nên làm.

7. Chương 7: Lời Thề

Người ta thường nói người đàn ông có ma lực nhất khi họ đang làm việc, còn người phụ nữ trở nên rạng rỡ nhất khi họ chú tâm vào một việc gì đó.

Ngày thứ ba An Ninh quay trở lại thành phố H, vừa mới bước xuống tàu hỏa, còn chưa kịp về nhà cất hành lý, cô đã gọi điện cho Tô Khoáng.

“Bây giờ anh có rảnh để đưa tôi đi xem địa điểm thuê được không, tôi đã trở lại rồi.” An Ninh sốt sắng như không thể chờ đợi thêm nữa.

Nghe giọng nói của An Ninh, Tô Khoáng cười: “Cô cũng vội vàng quá đấy. Bây giờ cô ở đâu rồi?”

“Tôi ở ga tàu hỏa.” An Ninh đưa điện thoại ra phía trước mắt xem giờ, mười hai giờ trưa, giờ này chắc Tô Khoáng đang ở nhà. Nhưng những âm thanh huyền ảo ở phía đầu dây bên kia là cái gì?

Tô Khoáng nuốt vội sợi mì cuối cùng, rồi húp hết phần nước trong bát nói: “Cô bắt xe đến phố Nhất Tuyến đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó”.

Gặp điện thoại lại rồi, An Ninh vẫn băn khoăn về âm thanh kỳ quái mà cô vừa nghe thấy trong điện thoại.

Mặc dù không thông thuộc phố Nhất Tuyến, nhưng những gì đã trải qua khiến cô không bao giờ quên được nơi này.

Tô Khoáng là người rất đúng giờ và coi trọng hiệu quả công việc, nên An Ninh đến chưa được bao lâu thì Tô Khoáng cũng tới như đã hẹn.

“Cô mang theo cái gì thế?” Tô Khoáng còn nhớ lúc đi thành phố S, An Ninh đi tay không, sao bây giờ trở về lại mang theo túi lớn túi nhỏ, trông chẳng khác gì đi tị nạn.

An Ninh vén đám tóc đang bám trên trán, thở phào một hơi.

“Tất cả là mẫu hàng lấy từ các cơ sở sản xuất, mệt bỏ cả hơi tai.”

Hôm kia, sau khi lấy khẩu cung ở sở công an xong, gần nửa đêm cô mới về đến nhà, ngày hôm sau lại phải đến thăm các cơ sở sản xuất Trương Hoài Ngọc giới thiệu. Vì là khách hàng mới, hơn nữa quy mô lại không lớn, nên thái độ của họ không được nhiệt tình cho lắm, An Ninh phải thuyết phục mãi họ mới đồng ý tặng cho cô một số sản phẩm làm hàng mẫu. Quần áo không được đóng gói cẩn thận, tất cả đều được cho vào trong một chiếc túi da rắn màu đen, lúc trên tàu hỏa mọi người cứ nhìn cô với những cái nhìn không bình thường, có lẽ họ tưởng cô là dân công từ đâu đến.

Tô Khoáng đỡ lấy hai chiếc túi da rắn đựng hàng mẫu, rồi cười rất tươi, nói: “Xem ra chuyến đi này thu hoạch nhiều ghê nhỉ?”.

An Ninh nắn nắn đôi vai đang mỏi rã rời, nhếch miệng cười: “Chỉ có thể nói là dự báo trận đầu thắng lợi thôi”.

Con đường mà Tô Khoáng dẫn An Ninh đi, càng đi An Ninh càng cảm thấy quen. Cho đến khi nhìn thấy tấm biển Quán đồ ăn Hồ Nam, cô mới rõ, lần trước cô đã từng bắt gặp Tô Khoáng ở đây. Nếu cô đoán không nhầm, thì cửa tiệm mà Tô Khoáng tìm giúp cô chính là chỗ này.

“Bác trai ơi, cháu dẫn bạn cháu đến xem nhà này.” Tô Khoáng như đã quen nhà quen ngõ, anh đi vào từ cửa sau, vừa bước vào cửa anh đã lớn tiếng gọi.

An Ninh lấy tay ôm miệng cười: “Anh nói to như vậy, không sợ người ta sợ chạy mất sao?”

Tô Khoáng chỉ cười đầy thần bí: “Lát nữa cô sẽ biết thôi”.

Mãi lâu sau, ông Niên mới chậm chạp đi xuống dưới lầu: “Bà nhà tôi đi ra ngoài rồi, để tôi ra mở cửa”. Giọng ông sang sảng như sợ người đứng ngoài không nghe thấy.

An Ninh mỉm cười vẻ ngạc nhiên, Tô Khoáng ghé tai cô nói: “Ông già ngễnh ngãng, nói nhỏ ông ấy không nghe thấy”, rồi anh lại nói lớn: “Chúng cháu đã vào trong rồi”.

“Bà ấy lại quên đóng cửa à? Già rồi, trí nhớ kém, may mà trong nhà cũng chẳng có đồ gì đáng tiền.” Ông già lẩm bẩm nhưng sắc mặt vẫn rất điềm tĩnh, xem ra ông đã quen với tình huống này rồi.

Tô Khoáng hiểu rất rõ hai vợ chồng ông bà Niên, ông Niên ngãng tai, bà Niên thì mắc chứng hay quên, khi đẩy cửa anh đã biết bà Niên không có ở nhà, cho nên mới cất giọng lớn gọi ông Niên. Những chi tiết nhỏ này, An Ninh không thể biết, Tô Khoáng cũng không định giải thích với cô.

“Cô gái, cô cứ xem tự nhiên đi, ở đây chỉ có tôi và bà nhà tôi sống, chúng tôi ở trên gác, bình thường ra vào đều đi lối cửa sau, sẽ không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của cô đâu.”

An Ninh mỉm cười.

Theo như cô quan sát, mặt bằng cửa tiệm có diện tích khoảng hai mươi mét vuông, rộng rãi, sang sủa, xung quanh đều là các cửa hiệu buôn bán, nên có lợi thế thúc đẩy tiêu dùng, vừa nhìn thôi cô đã rất vừa ý rồi. Mặt khác, cô kinh doanh thời trang, nên sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của hai cụ già.

“Cô thấy thế nào?” Tô Khoáng đứng tựa vào thành cửa hút thuốc. Theo những gì anh hiểu về An Ninh, khi đôi mắt cô sang lên, miệng cô mỉm cười, điều đó chứng tỏ cô đã hài lòng.

“Dường như cửa tiệm này là dành cho tôi vậy.” an Ninh bật cười thật tươi, rồi cô quay sang phía ông Niên nói: “Bác ơi, cháu thực sự muốn thuê cửa tiệm này của bác, nhưng không biết tiền thuê có nằm trong khả năng chi trả của cháu không”. Nếu với tình hình của cô trước kia, cô đã lập tức đưa ra quyết định rồi. Nhưng bây giờ cô đã học được cách thăm dò, mặc cả để làm sao có lợi nhất ỉnh.

“Phố Nhất Tuyến là con phố buôn bán nổi tiếng, chỗ này lại là chỗ náo nhiệt nhất của cả con phố, vì thế tiền thuê tất nhiên sẽ không rẻ. Cô chắc đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Ông Niên chưa nói thì Tô Khoáng đã cướp lời. Anh chu miệng nhả khói thuốc, môi cong lên, trông thật lắc cắc.

“Thằng ranh này, đừng có dọa người ta như thế, bác thấy cô ấy rất thật thà.” Ông Niên cười cười mắng Tô Khoáng, tuy già nhưng ông còn rất khỏe, ông đưa nắm đấm đầm đầm vào bụng Tô Khoáng, khiến anh kêu lên oai oái.

An Ninh cười như nắc nẻ đến nỗi lưng khom cả xuống, khi ngược lên cô vô tình bắt gặp ánh mắt Tô Khoáng, con người đen lấp lánh. Trái tim cô bỗng nhiên đập rộn ràng, cô cố kìm nén, không dám nghĩ nhiều đến những cảm xúc kỳ lạ đó.

Ông Niên là người thẳng thắn, xuề xòa, còn An Ninh lại là người do Tô Khoáng giới thiệu, nên hợp đồng được thỏa thuận nhanh chóng, ông cho An Ninh thuê với giá hữu nghị ba mươi nghìn tệ một năm. Thuê được cửa tiệm ở một nơi sầm uất, với tiền thuê rẻ như vậy, An Ninh vui mừng không tả.

Ông Niên đã thoải mái như vậy, thì cô cũng không thể phụ lòng được, cô hứa sẽ trả tiền thuê nhà mười phần trăm theo từng năm, đồng ý ký hợp đồng ba năm, như vậy hai bên đều vui vẻ.

Tô Khoáng có vẻ hơi sốt ruột, anh đưa mắt lờm An Ninh, nhưng cô coi như không nhìn thấy. Tất cả những chi tiết nhỏ nhặt đã được thỏa thuận xong, chỉ còn ký tên và giao tiền là xong. An Ninh sợ để lâu e sẽ xảy ra sự cố, nên vội hỏi: “Gần đây có chỗ nào có ngân hàng không? Cháu đi rút tiền, chúng ta sẽ ký hợp đồng ngay hôm nay.”

Ông Niên nghĩ một lúc rồi nói: “Đi ra khỏi cửa, rẽ phải rồi đi thẳng, có ngân hàng Xây dựng ở đó”.

“Tôi đi cùng cô.” Tô Khoáng kéo tay An Ninh. Khi ra đến bên ngoài, anh dừng lại, rồi quay đầu hỏi An Ninh: “Vừa nãy tôi lờ mắt với cô, cô có nhìn thấy không vậy?”.

“Hành động của anh rõ như vậy, tôi e là bác Niên cũng nhìn thấy, huống hồ là tôi?” An Ninh trả lời vẻ rất thản nhiên, cô còn cố ý trêu chọc Tô Khoáng.

Tô Khoáng bực mình: “Vậy mà cô còn đồng ý nhanh chóng như vậy?”.

“Bác Niên không phải là người xấu.” An Ninh mỉm cười, giọng cô nhẹ nhàng, nhưng rất chắc chắn.

Tô Khoáng thẫn người. Anh nghiêng người dựa vào góc tường, nhìn An Ninh lúc này đang cười: “Đương nhiên là tôi biết bác ấy không phải là người xấu, nhưng cô dựa vào cái gì mà tin bác ấy?”.

An Ninh tỏ ra điềm nhiên: “Bởi vì anh dẫn tôi tới đây, cho nên tôi tin bác ấy”.

Ánh nắng đầu chiều chiếu thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của An Ninh, bảy sắc cầu vồng nhảy múa trên mái tóc cô, hàng mi dài chớp chớp, cô cười thật hiền. Nếu câu nói đó thốt ra từ miệng người khác, thì nhất định Tô Khoáng sẽ nghĩ có ẩn ý trong đó, nhưng nó lại được thốt ra từ miệng An Ninh, vì thế anh chỉ biết tin, không thể có suy nghĩ khác được.

Tô Khoáng lặng lẽ nhìn An Ninh, lúc lâu sau anh mới quay người, khẽ nói một câu: “Cảm ơn cô đã tin tưởng”.

Cũng chính lúc này, anh bỏ lỡ mất sự thẹn thùng, xinh đẹp hiện rõ trên khuôn mặt cô.

Nhưng lời nói được thốt ra rất tự nhiên, ngay lúc đó không ai nhận ra điều khác thường, nhưng về sau khi ngẫm kỹ lại, chợt nhận ra đó giống như một lời thề, bất giác An Ninh thấy thẹn thùng.

Rút tiền từ ngân hàng xong, họ quay trở về chỗ cửa tiệm, lúc này bà Niên cũng đã về đến nhà.

Vừa mới gặp nhưng bà Niên đã rất quý An Ninh, bà nắm lấy tay cô hỏi hết chuyện này sang chuyện khác.

“Nhìn cô bé này, sao mà xinh thế. Ông nó này, ông nhìn khuôn mặt cô ấy xem, cả tính cách nữa, sao mà giống Tiểu Diệp nhà ta quá.”

Ông Niên chỉ cười hà hà, không đáp lại câu nói của bà Niên.

Đôi mắt An Ninh tràn ngập niềm vui, cô luôn tin rằng giữa người với người đều có duyên phận.

Còn Tô Khoáng, khuôn mặt thẫn thờ, mọi suy nghĩ của anh bỗng chốc đông cứng lại.

Hợp đồng đã được ký kết cả hai bên đều vui vẻ.

An Ninh cầm hợp đồng trên tay, cô như bay lên tận chín tầng mây tự lúc nào. Giờ đây, đã tìm được cửa tiệm, nhà cung cấp về cơ bản cũng đã được xác định, tiếp theo chỉ cần tu sửa và tốn công đi điều tra thị trường nữa thôi. Nghĩ đến những việc đó, cô mừng sao mình có thể giải quyết xong xuôi mọi chuyện, sau đó cửa tiệm sẽ được khai trương một cách thuận lợi, tiền bạc sẽ chảy vào túi cô như nước. Cô nghĩ đến mức quên hết mọi thứ xung quanh, đôi mắt bừng sáng vẻ tự tin, Tô Khoáng cũng nhận thấy biểu hiện đó, anh cũng cảm thấy vui lây, một nụ cười dần xuất hiện trên môi anh.

Khi cáo từ ông bà Niên, bà Niên tiện tay cầm lấy chỗ đồ điểm tâm do chính tay bà làm đang đặt ở trên bàn nhét vào trong ba lô của An Ninh. An Ninh có ý không nhận, thì bị bà Niên trừng mắt. Vì thế cô đành phải giữ tay đầu hàng, thấy vậy bà Niên cười thật tươi tiễn hai người đi ra.

Chắc khi còn trẻ bà Niên rất đẹp, bất giác An Ninh nhìn bà một lúc. Rồi như có gì đó chạm vào ký ức cô, tướng mạo của bà Niên trông rất quen. Cô lẩm bẩm, chắc chắn là mình đã gặp bà ở đâu rồi. Nhưng cô không nhớ rõ là đã gặp ở đâu.

Sau khi chuyện cửa tiệm và nhà cung cấp đã được thu xếp đầu vào đấy, An Ninh mới thực sự biết thế nào là bận rộn.

Để tiết kiệm chi tiêu, An Ninh và Lưu Huệ đã bàn bạc cả đêm về bản thiết kế tu sửa và trang trí cửa tiệm. Ngày hôm sau, cả bốn con mắt đều thâm quầng, nhưng họ vẫn cố gắng đi lấy ý kiến của mọi người. Đã mấy ngày qua, tuy người mệt mỏi vô cùng, nhưng cảm giác thỏa mãn sau những gì bận rộn này trước đây họ chưa từng trải qua.

Những ngày tiếp theo đó, ngày nào An Ninh cũng giám sát chặt chẽ đám công nhân đến tu sửa cửa tiệm.

Tô Khoáng thấy An Ninh vui lên từng ngày, mặc dù lần nào từ cửa tiệm trở về đầu tóc cô đều lấm lem bụi đất, nhưng cô không thể giấu nổi sự phấn khích hiện rõ trong đôi mắt. Người ta thường nói người đàn ông có ma lực nhất khi họ đang làm việc, còn người phụ nữ trở nên rạng rỡ nhất khi họ chú tâm vào một việc gì đó.

Lúc đầu cô còn thu mình vào góc khuất tối tăm, đến giờ trở nên vui vẻ, cởi mở như thế này, thực sự cô đã thay đổi rất nhiều.

Thỉnh thoảng nửa đêm Tô Khoáng về đến nhà, đèn trong phòng An Ninh vẫn sang. Anh tưởng tượng cảnh cô cấn cán bút ngồi suy nghĩ trước chiếc máy tính xách tay. Có thể giúp cô được gì anh đã đều giúp cả rồi, những gì còn lại đều phải dựa vào chính cô thực hiện. Không, ít nhất vẫn còn một việc anh có thể giúp cô, đó là mua cho cô một bát mì anh Phan nấu. An Ninh nghiệm món mì của anh Phan ngay từ lần đầu được ăn.

Tô Khoáng khẽ nhoẻn miệng cười, rồi khẽ gõ cửa phòng An Ninh: “Ra ngoài ăn này”.

Một lúc sau, An Ninh mới ra mở cửa, trước tiên cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, còn chưa kịp lau khô mặt cô đã vội sà tới chỗ bát mì ăn ngẫu nhiên.

Tô Khoáng ngồi bên cạnh nhìn cô ăn, anh vừa nhìn vừa cười, nói: “Từ từ thôi, có ai tranh của cô đâu”.

An Ninh chẳng thèm ngẩng đầu, cô vẫn tiếp tục chiến đấu với bát mì, một bát mì tổ lô nhanh chóng được đánh bay.

“Không phải là cô vẫn chưa ăn bữa tối đấy chứ?” Tô Khoáng hoài nghi hỏi, nhìn dáng vẻ của An Ninh, rõ ràng là cô rất đói.

An Ninh ngại ngần lắc đầu: “Tôi bận suốt từ lúc ở cửa tiệm về đến giờ, thực sự không có thời gian để làm cái gì ăn nữa”.

Tô Khoáng vừa giận vừa buồn cười. Anh đã từng được thưởng thức tay nghề nấu ăn của An Ninh, chính là cái hôm ký hợp đồng thuê nhà. An Ninh nói muốn mời anh ăn bữa cơm để cảm ơn, nhưng vì Tô Khoáng phải tranh thủ thời gian đến Kim Bích Huy Hoàng, nên An Ninh đề nghị để cô nấu cơm, sau đó đợi đến tối anh về nhà rồi cùng ăn.

Lúc đó Tô Khoáng đã nghi ngờ, sống cùng nhau đã hơn nửa năm, chẳng mấy khi anh nhìn thấy An Ninh bước vào bếp nên dặn hỏi: “Cô biết nấu cơm thật á?”.

Bất thành linh anh nhận được cái trừng mắt của An Ninh: “Anh đừng có coi thường người khác”.

An Ninh nghĩ, bố mẹ cô đều là những cao thủ nấu ăn, bản thân cô vốn đã có gen nấu ăn, cộng thêm việc đi mua một cuốn sách nấu ăn về để chuẩn bị, thì chuyện nấu nướng đối với cô tuyệt đối không khó khăn gì.

Nghe cô nói chắc chắn như vậy, Tô Khoáng tin liền. Hôm đó anh còn phá lệ về sớm, mục đích là để thưởng thức tay nghề nấu ăn của An Ninh.

Từ trong thang máy bước ra, anh đã thấy choáng váng, trước cửa là một vũng nước lớn, nếu người nào không biết lại tưởng nơi đây vừa trải qua một trận lũ lụt. Anh vội vàng mở cửa, phòng khách, phòng bếp đều lênh láng nước. An Ninh đang ngồi xổm, cô không ngừng đổ nước vào chiếc chậu rửa mặt. Nếu anh về chậm một bước, thì có lẽ nước đã lênh láng khắp căn hộ rồi.

Tô Khoáng vội vã tiến tới giúp An Ninh: “Cô làm gì mà lại thành ra thế này?”.

Hai má An Ninh đỏ bừng, giọng lí nhí, nghe không rõ.

Tô Khoáng cũng chẳng quan tâm xem cô nói gì, anh giành lấy chiếc gáo múc nước trong tay An Ninh, nếu cứ theo tốc độ của cô bây giờ, phải đợi đến sáng hôm sau mới múc sạch nước trong phòng.

“Đây là cái trò gì không biết?” Tô Khoáng trừng mắt nhìn con vật bỗng nhiên vọt ra từ trong đồng nước. Con vật đó quăng đuôi làm nước bắn lên khắp mặt Tô Khoáng trông vô cùng hài hước.

An Ninh cười sáng sặc. Rồi chợt nghĩ cười như vậy là không được, cố mím chặt lấy môi, nói khẽ: “Là lươn”. Tô Khoáng không kiên nhẫn chờ cô tiếp tục giải thích. An Ninh liếc nhìn Tô Khoáng một cái, rồi tiếp: “Con lươn này trơn quá, nên khi bắt nó tôi làm lật thùng nước, rồi...”. Cô chưa nói hết câu thì mặt đã đỏ bừng.

Cô không nói thì Tô Khoáng cũng đã đoán ra đại thể như thế nào. Sợ An Ninh quá căng thẳng, anh đành cười, vừa múc nước, vừa an ủi cô: “Sau này những việc khó như thế thì cứ giao cho tôi là được rồi”.

Anh nói rất tự nhiên, không hề thấy khuôn mặt An Ninh càng lúc càng đỏ hơn.

Khi phòng khách và nhà bếp được quét dọn sạch sẽ thì kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ đêm.

An Ninh vò vò đầu: “Thức ăn đều nguội hết rồi, để tôi đi hâm nóng lại”.

Tô Khoáng ngăn lại: “Cô ngồi nghỉ đi, để đây cho tôi”. Anh không dám để An Ninh vào bếp lần nữa, nếu không không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì. Đến bây giờ anh vẫn chưa thể kết luận về khả năng nấu nướng của cô, nhưng có thể chắc chắn rằng khả năng gây chuyện trong nhà bếp của cô thuộc top đầu.

Bốn đĩa thức ăn và một bát canh, hình thức kỳ quái, màu sắc nhợt nhạt, không rõ là được chế biến từ nguyên liệu gì. Nếu An Ninh không giới thiệu cẩn thận thì có lẽ Tô Khoáng không thể nhìn ra đó là món gì.

Tô Khoáng chần chừ cầm đũa lên. Đối diện với ánh mắt chờ đợi đầy khẩn thiết của An Ninh, anh không nỡ từ chối. Anh gấp một đũa nhỏ món mà anh nghĩ là trứng xào, từ từ đưa vào miệng. An Ninh nóng ruột chờ đợi lời đánh giá của anh. Tô Khoáng nhai chậm rãi, nét mặt không biểu hiện thái độ gì.

“Thế nào?” Cuối cùng, An Ninh không kiên nhẫn được nữa, hỏi.

Câu hỏi này thực sự đã làm khó Tô Khoáng. Nếu nói là không ngon, chắc chắn An Ninh sẽ không vui, còn nếu nói ngon, thì lại sợ An Ninh được đà nói: “Nếu ngon thì anh ăn nhiều hơn chút đi”. Anh không biết mình có đủ dung khí để gấp lần nữa hay không.

“Ừm, hơi mặn một chút.” Tô Khoáng bắn khoản một hồi rồi nói đại khái.

“Mặn á?” Món ăn ở quê An Ninh thường hơi ngọt, cô quen cho thêm đường vào món trứng xào cà chua. Cô chỉ lo Tô Khoáng sẽ thấy ngọt, ai ngờ anh lại nói là mặn. “Rõ ràng là tôi không nêm muối mà.” Cô tự nói với mình. “Để tôi nếm thử xem nào.” Cô quá hào hứng khiến Tô Khoáng muốn ngăn lại cũng không kịp.

An Ninh nếm một miếng nhỏ, mặt cô bỗng sa sầm. Cô đã nhầm đường thành muối, khi nấu cô nêm một nhúm lớn. Đúng là không thể nuốt nổi, thế mà Tô Khoáng vẫn ăn mà không có biểu hiện gì.

“Món này không ăn nổi.” An Ninh kéo món trứng xào cà chua qua trước mặt mình. “Hay anh ăn thử món tôm đi.” Món tôm chắc không có vấn đề gì, nhưng sự việc đến mức này thì chính cô cũng không dám chắc chắn về điều đó. “Hay là... thôi.”

Tô Khoáng từ từ gấp một con tôm vào bát của mình, rồi anh lột vỏ, đôi mắt ánh lên vẻ gì đó khó hiểu. Anh biết đây là những món cô làm cho anh, dù có khó ăn đến mức nào thì anh cũng phải cố mà nuốt.

Thấy Tô Khoáng ăn có vẻ rất ngon, An Ninh cũng gấp một con, bóc vỏ rồi cho vào miệng, cảm giác như mình đang ăn sáp nên vậy. Cô vội vàng nhổ ra, ngẩng đầu lên nhìn sâu vào ánh mắt Tô Khoáng, ánh mắt anh vẫn bình thản như không, An Ninh cúi xuống lí nhí: “Xin lỗi, vốn định làm bữa cơm cảm ơn anh, kết quả lại ra thế này...Thực sự rất xin lỗi”.

Nói rồi cô lặng lẽ thu chỗ bát đũa trên bàn, cả chiếc bát Tô Khoáng đang cầm trên tay. Trên bàn chỉ còn lại hai đĩa thức ăn và một bát canh, cô chẳng hy vọng chúng sẽ khá hơn, cũng không định ăn thử.

Tô Khoáng đi theo vào trong bếp rồi lại ra, nhưng anh không thể giúp được gì, cũng chẳng nói câu nào.

Cho đến khi An Ninh xuống nhà đổ rác, Tô Khoáng mới tìm được cơ hội: “Bên ngoài tối lắm, để tôi đi cùng cô”.

An Ninh không nói đồng ý, cũng chẳng phản đối. Tô Khoáng liền đi theo sau cô, cứ như người sai là anh vậy.

Khi quay trở lại lên nhà, An Ninh quay đầu lại nhìn Tô Khoáng, rồi cười thầm: “Người nấu ăn thất bại rõ ràng là tôi, mà sao anh lại có vẻ chán nản thế kia?”.

“Tôi không thích nhìn thấy cô không vui.” Tô Khoáng trầm giọng nói.

An Ninh thần người ra, vẻ như có chút nôn nóng. Cô không muốn nghĩ ngợi nhiều, chỉ khẽ đẩy cửa, bước vào phòng đôi vai gầy khẽ run lên, điều này ít nhiều giải tỏa được sự căng thẳng, lúng túng khi nãy của cô.

Dưới ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn cảm ứng, ánh mắt Tô Khoáng đầy vẻ thương xót. An Ninh cảm thấy không thoải mái, anh cũng không muốn tạo áp lực cho cô.

Chỉ có điều, kể từ hôm đó, Tô Khoáng không bao giờ dám để An Ninh vào bếp nữa.

“Này, ngồi trước một người đẹp mà tâm hồn còn treo ngược cành cây, đây là hành động rất không lịch sự đấy.” An Ninh gõ đầu đũa vào trán Tô Khoáng. Sau khi trở nên thân thiết với anh, khi nói chuyện An Ninh không còn giữ khoảng cách như trước nữa, và thường nói kiểu hài hước bị ảnh hưởng từ Lưu Huệ.

Tô Khoáng sực tỉnh. Anh cũng không phủ nhận câu nói của An Ninh, anh cười thẳng thắn nói: “Đúng là tôi đang nghĩ tới một người đẹp, cô đoán không sai tẹo nào”.

Trái tim An Ninh khẽ xao xuyến, nhưng cô vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, mỉm cười nói: “VẬY sao?”.

Tô Khoáng không muốn nói tiếp về vấn đề này nữa, tiện miệng nói: “Việc tu sửa cửa tiệm vẫn thuận lợi chứ?”.

Nói đến chủ đề này, An Ninh thấy rất hưng phấn. Cô gạt bỏ cảm giác đau lòng vô cớ vừa nãy, khua chân múa tay nói: “Nếu không phát sinh vấn đề gì, thì một tháng nữa là xong xuôi tất cả”. Bây giờ có vẻ như cô đã chuyên nghiệp hơn trong việc thiết kế tu sửa.

Tô Khoáng không nhin nổi, bật cười.

“À, phải rồi, mấy ngày hôm nay tôi tra thông tin ở trên mạng, cũng có được một chút kiến thức hay hay”, An Ninh hào hứng nói. Khi hứng thú nói chuyện đã lên cao thì không còn cách nào giúp cô kiềm chế lại được.

“Là gì thế?” Tô Khoáng hỏi.

An Ninh lắc đầu nói: “Váy cưới thực sự là một loại sản phẩm sa sỉ, nếu chạy theo xu hướng thời thượng hiện nay, thì chỉ lên mạng xem là chưa đủ, quan trọng nhất là phải điều tra thị trường. Thực tiễn mới là kiến thức thực tế nhất”.

“Ồ? Vậy cô định làm thế nào?”

“Tôi ắt có diệu kế của mình.” An Ninh làm ra vẻ thần bí.

Một vài sợi tóc nghịch ngợm xòa xuống trán cô. Tô Khoáng không dẫn đo, định đưa tay vén tóc giúp cô. Nhưng An Ninh đã kịp nghiêng người tránh né, cô muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ biết im lặng.

An Ninh nghe thấy trái tim Tô Khoáng đập thành thịch, còn cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, Khó khăn lắm anh mới nói được câu: “An Ninh...”

“Ôi, đã muộn thế này rồi, tôi phải đi ngủ đây, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm. Chúc ngủ ngon!” Cô nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, để lại Tô Khoáng với cái lắc đầu ủ rũ.

An Ninh đã gặp nhiều đau khổ trong truyện tình cảm, đến bây giờ cô vẫn luôn né tránh, luôn sợ hãi nó.

8. Chương 8: Một Phen Hú Vía

An Ninh nghiêng đầu nhìn anh vẻ không hiểu. Thẩm Mặc nghiêng người về phía cô, hơi thở của anh lướt qua bên tai khiến cô run bắn, nụ hôn của anh đã nhẹ nhàng đặt lên vầng trán xinh đẹp của An Ninh.

Cái mà An Ninh gọi là diệu kế thực ra lại là cách hết sức tầm thường. Có điều, một người đầu óc cứng nhắc như An Ninh mà có thể nghĩ ra được biện pháp này thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngày hôm sau cô bắt đầu thực hiện phương án của mình.

Một việc tốt đẹp như thế này tất nhiên không thể thiếu sự góp mặt của Lưu Huệ. Thế là hằng ngày, cứ khoảng sáu giờ tối, hai người lại lén la lén lút xuất hiện ở các nhà hàng lớn.

Mặt họ lạnh tanh, vắt vẻo đi vào. Khi tổ chức tiệc cưới, nhà trai và nhà gái luôn làm cùng một chỗ, vì thế cả hai bên đều tưởng An Ninh và Lưu Huệ là khách của nhà bên kia, hai khuôn mặt lạ hoắc này không quá thu hút sự chú ý của người khác. Họ chọn vị trí nơi góc sảnh, những người ngồi bên cạnh lại không bao giờ quan tâm xem họ là ai. Hai người lén vào những bữa tiệc để thực hiện mục đích của mình.

Đương nhiên, mục đích của An Ninh và Lưu Huệ không phải là để được ăn miễn phí, mà là để nghiên cứu về váy cưới và lễ phục mà các cô dâu mặc trong lễ cưới.

Lần đầu thử thực hiện kế hoạch, cả hai đều rất căng thẳng, căng thẳng đến nỗi hai tay toát mồ hôi, chỉ sợ bị người ta phát hiện rồi coi là những kẻ đến ăn không, lúc đó thì chẳng biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng sau nhiều lần như vậy, da mặt họ cũng dày hơn, kinh nghiệm cũng phong phú hơn, họ càng tỏ ra đường hoàng hơn.

An Ninh phát hiện ra rằng, trong suốt bữa tiệc, đa số các cô dâu đều chuẩn bị ba bộ váy áo. Khi đón khách, họ mặc váy cưới. Khi đi mời rượu, họ đổi sang mặc áo xường xám hoặc váy dạ hội. Khi đốt nến hoặc biểu diễn các tiết mục, họ lại đổi bộ khác. Kiểu dáng của cả bộ váy cưới đa phần giống nhau, ôm ngực, hở vai, có dây đeo... Ngoài vài kiểu dáng chung đó, phần lớn các cô dâu đều thủy chung với màu trắng thuần khiết, nếu có ăn mặc màu mè thì cũng chỉ là trang phục dạ hội. Kiểu dáng của trang phục dạ hội rất đa dạng, màu sắc phong phú. Xường xám không phải là loại trang phục ai mặc cũng đẹp, An Ninh từng tận mắt thấy một cô dâu thân hình hơi mập, khi mặc xường xám, những khối thịt trên người lộ ra rất rõ, trông thật thiếu thẩm mỹ.

Thấy cô dâu ăn mặc như vậy, Lưu Huệ cười như nắc nẻ: “Ôi mẹ ơi! Tiểu An Tử, sau này cậu phải điều chỉnh cho tốt đấy nhé, nếu vì kiếm tiền mà cậu không để ý đến cảm nhận của người khác thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu”.

An Ninh cũng cười đến đau cả bụng, cô cũng bó tay với những người không có con mắt thẩm mỹ như thế.

Không phải lần nào kế hoạch của An Ninh cũng thuận lợi. Hôm nay, cô và Lưu Huệ vừa bước vào nhà hàng Thủy Vân Các, nhà hàng lớn nhất thành phố, cô nhìn thấy người quen ở đó.

Sự căng thẳng cộng thêm nhiệt độ ẩm trong nhà hàng, khiến trán cô lấm tấm mồ hôi, cô thấp giọng nói: “Lưu Huệ, chúng ta đi thôi, qua nhà hàng khác”. Lưu Huệ vừa bước một chân vào đại sảnh thì bị An Ninh kéo đi.

“Cậu sợ cái gì chứ, tớ thấy chỗ này rất tốt mà. Hơn nữa nghe nói chỗ này là điểm tụ tập của các ngôi sao, váy cưới và lễ phục của họ đều là hàng nhập từ nước ngoài, hội trường cưới hoành tráng, ai cũng phải trầm trồ, chúng ta vào đây có thể học hỏi được mà.”

Lưu Huệ không hiểu tại sao An Ninh lại kéo cô đi chỗ khác. Khó mà có được cơ hội như thế này nên cô nhất định không đi. Vốn khỏe hơn An Ninh, nên chỉ cần kéo một cái là cô đã lôi được An Ninh vào bên trong nhà hàng.

Vào trong đại sảnh, dưới bao nhiêu ánh nhìn của mọi người xung quanh, thật không dễ dàng để chèo ra ngoài một lần nữa.

Lần này thì xong rồi, An Ninh thầm nghĩ. Lúc này, người đàn ông vừa nãy còn đứng dựa vào khung cửa, giờ anh ta đang tiến gần về phía hai người. Anh ta đi thẳng về phía An Ninh, nụ cười ảm áp và giọng nói nhẹ nhàng: “Sao trùng hợp vậy?”.

Vừa nãy An Ninh còn cầu nguyện sao cho Thẩm Mặc không nhìn thấy cô, nhưng lúc này chẳng cần phải cầu nguyện nữa. Cô khẽ cười: “Đúng là... rất trùng hợp”. Trùng hợp tới mức cô mong mình có thể biến thành một người khiếm thị.

Lưu Huệ như đã hiểu tại sao An Ninh lại ngăn cô vào bên trong. Có điều, cô vốn nghĩ chuyện đâu sẽ có đó, vì thế chuyện này cũng không khiến cô quá bận tâm.

An Ninh kéo Lưu Huệ đến vị trí cách xa nhất so với bàn tiệc và bàn chủ tọa. Thắm Mặc vẫn đi theo hai người. Cho đến khi ngồi xuống bên cạnh An Ninh, anh mới mỉm cười nói: “Chỗ này cũng được đấy, sạch sẽ”.

An Ninh thầm than, cô chọn chỗ ngồi này vốn dĩ là để tránh xa Thắm Mặc, nhưng lần này lợn lành chữa thành lợn què rồi, chỉ hy vọng lát nữa cô và Lưu Huệ sẽ không bị lộ chân tướng.

“Các cô là bạn của nhà trai hay nhà gái?” Thắm Mặc lơ đãng hỏi, khiến An Ninh giật mình thon thót.

Lưu Huệ nói tranh: “Nhà trai”. Cùng lúc An Ninh cũng buột miệng trả lời: “Nhà gái”.

Nói xong cả hai nhìn nhau cứng lưỡi, mặt đỏ bừng.

Lưu Huệ chán nản ngồi kéo giấy ăn, chỉ một câu hỏi đơn giản có thể khiến họ lộ chân tướng. Đúng là cả hai đã sống uống hơn hai mươi năm qua.

Thắm Mặc hiểu ra vấn đề, anh cười và không hỏi gì thêm. An Ninh khẽ thở phào, nhưng trong lòng vẫn thấy thấp thỏm.

Ba người trò chuyện với nhau vài câu, cô dâu và chú rể nắm tay nhau bước vào chào đón khách, khách khứa gần như đã đến kín hội trường, hôn lễ sắp được cử hành.

Đúng lúc này, tại bàn tiệc cách chỗ An Ninh không xa hình như xảy ra tranh cãi gì đó. Lưu Huệ vốn là người hay tò mò, cô nhanh chóng hướng mắt về phía đó, giống tai nghe ngóng.

Thấy Lưu Huệ như vậy, An Ninh cũng tĩnh tâm lại để chú ý nhìn động tĩnh từ phía kia.

“Tôi là khách của nhà gái, sao các người lại đối xử với tôi như thế này?”

“Anh không có thiệp mời, anh là khách giả mạo.”

“Thiệp mời tôi để ở nhà, quên mang đến đây, thế cũng không được à?”

“Trên mỗi tấm thiệp đều có ghi khách đến dự tiệc cưới cần mang theo thiệp, không mang theo thiệp là đến để lừa ăn lừa uống. Đuổi anh ta ra ngoài!”

Lưu Huệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Bây giờ phải làm sao đây? Không ngờ người càng có tiền lại càng so đo tính toán, không để cho người ta một chút sĩ diện nào.

An Ninh cũng sợ đến mức môi run run. Họ đã tới không dưới hai mươi nhà hàng lớn nhỏ ở thành phố H, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình huống như thế này, xem ra lần này họ khó mà trốn thoát.

Người đàn ông bị đuổi ra ngoài khoảng bốn mươi tuổi, trông ông ta tai to mặt lớn, dáng vẻ khốn khổ, khách khứa còn lại tỏ ra khinh bỉ, ai nấy đều chỉ trỏ, bàn tán sau lưng ông ta.

An Ninh và Lưu Huệ nhìn nhau, cả hai như đã biết trước thảm cảnh của mình.

Thắm Mặc từ nãy đến giờ ngồi một bên quan sát mọi biểu hiện của An Ninh, anh bỗng cầm lấy tay An Ninh, nhẹ nhàng nói: “Đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu”.

An Ninh cười đau khổ, việc đã đến nước này, sợ rằng Thắm Mặc cũng chẳng giúp gì được cô.

Lưu Huệ thì nghĩ bây giờ có hối hận cũng không kịp, nếu sớm biết thế này thì lúc nãy đã nghe lời An Ninh rời khỏi nơi đây, lần sau có đánh chết cô cũng không tiếp xúc với người có tiền nữa.

Người áo bảo vệ từ từ đi tới gần, khi nghe thấy họ nói: “Xin cho xem thiệp mời”. An Ninh nhắm mắt lại như chấp nhận số phận, bàn tay đang cầm chiếc cốc của cô toát mồ hôi.

Tại sao mỗi lần khi cô lâm vào tình cảnh khốn khổ thì đều bị Thắm Mặc bắt gặp vậy? Lần trước đã như thế, lần này lại như vậy. An Ninh khẽ than, cô chuẩn bị sẵn tinh thần bị đuổi ra ngoài.

Ben tai khẽ vang lên giọng nói ngọt ngào của Thắm Mặc: “Đây là thiệp mời của tôi, cô ấy là bạn gái tôi”. Một tay anh vòng qua phía sau ôm lấy eo An Ninh, làm ra vẻ rất thân mật. An Ninh bỗng thẳng người lên.

Ngẩng mặt lên, cô bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Thắm Mặc, ánh mắt ấy như nói với cô: “Hãy thư giãn đi, mọi chuyện đã có anh lo”.

An Ninh gạt đầu về hiểu ý, rồi cô lấy lại tâm trạng bình thường.

Nhân viên bảo vệ kiểm tra kỹ thiếp mời rồi chuyển qua bàn khác.

Lưu Huệ khẽ thở phào, cô sập xuống bàn, bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Sau này thà chịu chết chứ tớ không dám làm việc này nữa đâu.” Lưu Huệ cố ý hạ thấp giọng chỉ đủ để An Ninh nghe rõ.

An Ninh mím môi cười, thả lỏng người. Lúc này cô mới phát hiện ra Thẩm Mặc vẫn đang ôm lấy vai cô, dường như anh chưa có ý định bỏ tay ra.

Ánh mắt Thẩm Mặc lấp lánh, anh cứ nhìn An Ninh, cười tươi. Khi An Ninh khẽ cử động vai ra về bắt an, anh mới buông tay.

Sự việc lần này, mặc dù có Thẩm Mặc cứu nguy, nhưng An Ninh và Lưu Huệ vẫn rất lo lắng, chẳng còn tâm trạng nào để thảo luận về kiểu dáng váy cưới với lễ phục của cô dâu, việc mà hai cô quan tâm nhất bây giờ là tìm cơ hội để chuồn khỏi nơi này.

Sau khi ra khỏi Thủy Vân Các, Lưu Huệ hít một hơi thật sâu. Lần này cô đã bị dọa cho thót tim, giờ có cả một bàn tiệc đầy những sơn hào hải vị ở đây cũng không bù đắp nỗi lo vừa bị tiêu tán.

“Các cô đi đâu, tôi đưa các cô đi.” Không biết Thẩm Mặc đã đứng sau An Ninh từ lúc nào, giọng nói dịu dàng của anh thoảng bên tai cô nhẹ như làn gió.

“Anh đưa An Ninh về là được rồi, tôi sẽ tự về.” Sự quan tâm của Thẩm Mặc dành cho An Ninh rõ ràng như vậy, là một cô gái thông minh, Lưu Huệ đã sớm nhận ra điều đó, sao cô có thể chen ngang được?

Không đợi cho An Ninh kịp chất vấn, Lưu Huệ vẫy tay chào, rồi nhanh chóng rời đi.

Còn lại An Ninh đứng đối diện với Thẩm Mặc, nhớ lại chuyện xảy ra lúc nãy, cô bỗng đỏ mặt.

“Cám ơn anh!” Mãi lâu sau An Ninh mới lên tiếng.

Thẩm Mặc cười thành tiếng: “Tôi có mất công mất sức gì đâu”.

An Ninh cảm thấy cần phải nói rõ sự thực với Thẩm Mặc. Sau khi cô kể sơ qua, Thẩm Mặc thôi cười, nói: “Ai nghĩ ra cái cách chẳng hề có tí thông minh này vậy?”.

An Ninh cười, cô định nói đây là cách hay mà Lưu Huệ nghĩ ra, nhưng thực chất đó là ý kiến của chính cô. Cô không giỏi nói dối, cho nên...

Thẩm Mặc cười: “Lên xe trước đã, tôi sẽ chỉ cho cô một cách rất hay”.

An Ninh gỡ đầu về ngượng ngúng, Nếu sớm biết sẽ bị anh ta cười, thì cô đã chẳng nói sự thật cho anh ta biết. Nhưng bị cười còn hơn là bị người ta hiểu nhầm là đi là kẻ lợi dụng để lừa miếng ăn.

Thẩm Mặc không đưa An Ninh về nhà, mà lái xe đi qua một chiếc cầu vượt, rồi đưa cô đến một khu rất sâu uất.

“Anh định đưa tôi đi đâu?” An Ninh băn khoăn hỏi. Thẩm Mặc vốn không phải là người tự làm theo ý mình.

Thẩm Mặc chăm chú lái xe, anh không trả lời thẳng, mà nói: “Sắp đến nơi rồi”.

Khoảng mười phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm Phúc Lộc Bell, một trong những cửa hàng áo cưới nổi tiếng nhất thành phố H. Lưu Huệ từng nói sau này cưới, nhất định cô ấy phải đến đây để chụp ảnh.

Nhưng Thẩm Mặc đưa cô đến đây để làm gì?

“Chúng ta phải vào bên trong à?” An Ninh chỉ chỉ tấm biển hiệu có ghi bốn chữ, với sự kết hợp giữa màu tím nhả nhện và màu vàng kim bắt mắt, trông rất nổi bật trong bóng đêm.

Thẩm Mặc gạt đầu.

“Anh chắc chắn?” An Ninh hỏi lại một lần nữa.

Thẩm Mặc cầm tay An Ninh một cách rất tự nhiên: “Đương nhiên, đến đây một lần chắc chắn sẽ hơn việc cô đi tham gia hơn hai mươi lễ cưới”.

An Ninh vùng vằng, nhưng không thể vùng ra khỏi bàn tay của Thẩm Mặc.

“Hãy nhớ chúng ta là người yêu của nhau, chuẩn bị kết hôn, hôm nay đến đây để được tư vấn về việc chọn váy cưới và chụp ảnh cưới. Hiểu chưa?” Thẩm Mặc tươi cười nét mặt bình thản, giống như đang nói một chuyện hết sức bình thường vậy.

An Ninh đỏ mặt, để anh dắt vào bên trong.

Buổi tối, cửa hàng áo cưới vốn không có nhiều khách, sự xuất hiện của An Ninh và Thẩm Mặc khiến cô gái ở quầy lễ tân tròn mắt. Cô ta đã làm trong nghề này bao nhiêu năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta gặp một cặp đẹp đôi như vậy. Người con gái có nước da trắng mịn, trẻ trung, xinh đẹp. Người con trai cao lớn, khôi ngô, phong độ và chín chắn. Đúng là một cặp trời sinh.

Cô ta nhiệt tình đi tới nghênh đón: “Anh chị cần chụp ảnh cưới ạ?”.

Thẩm Mặc dịu dàng nhìn An Ninh nói: “Vâng, chúng tôi đang có ý định như vậy”.

An Ninh cười thầm. Thẩm Mặc dùng từ đó thật hay, vừa khéo léo, nghe lại không thể coi là đi lừa người khác.

“Tôi là quản lý cửa tiệm này. Tôi họ Ký, đây là danh thiếp của tôi.” Hai người này ăn mặc và nói năng không giống những người tầm thường, không biết chừng lại là khách hàng lớn, vì thế cô ta không thể xem thường.

Thẩm Mặc khẽ gật đầu, ra ý đã biết.

“Váy cưới chỗ chúng tôi được chia là làm bốn loại, không biết hai vị muốn chụp với giá như thế nào ạ?” Cô quản lý Ký vừa cười vừa nói.

An Ninh không nói gì, tất cả đều do Thẩm Mặc hỏi và trả lời.

“Chúng tôi muốn tham quan trước đã, được chứ?” Nụ cười của anh ấm áp như gió xuân, như có ma lực không thể kháng cự.

Quản lý Ký nói luôn miệng: “Đương nhiên là được, xin mời anh chị đi theo tôi”.

Cô ta dẫn An Ninh và Thẩm Mặc vào trong khu trưng bày, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười: “Xin hãy xem tự nhiên”.

An Ninh vuốt ve từng bộ váy cưới, cô quản lý Ký thuận thực chọn ra một bộ ở chính giữa, rồi ướm lên người An Ninh: “Bộ này là kiểu dáng thịnh hành nhất năm nay, chị mặc lên trong sẽ rất đẹp”.

Thẩm Mặc nghe vậy, liền quay lại. “Đẹp hay không thì cũng phải mặc lên thì mới biết được”, anh mỉm cười, rồi nửa đùa nửa thật đề nghị.

Theo quy định của cửa tiệm, khách hàng không được thử đồ, nhưng để có được vụ làm ăn này, quản lý Ký đành phá lệ: “Chị đến phòng thay đồ, tôi sẽ giúp chị mặc”.

An Ninh chợt thần người vài giây, mọi việc diễn ra dường như đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của cô. Cô xua tay: “Không cần đâu...”.

Nhưng bị quản lý Ký nhanh chóng cắt ngang: “Không thử làm sao biết thực tế thế nào...”.

Thẩm Mặc đứng một bên phụ họa theo: “Đúng đấy! Đúng đấy!”.

An Ninh bị đẩy vào phòng thay đồ, tự nhiên cô bị ép mặc lên người bộ váy cưới trắng tinh.

Quản lý Ký nói luôn miệng: “Đợi đến khi chị chụp ảnh chính thức, trang điểm thêm một chút thì sẽ đẹp hơn rất nhiều”. Cô ta kẹp phần vạt sau của chiếc váy cưới ra phía ngoài. “Xong rồi, chị nhìn vào gương đi.”

Đây là một bộ váy cưới có kiểu dáng vô cùng đơn giản, nhưng rất vừa vặn và đẹp. An Ninh có dáng người cao, nhỏ nhắn, nên bộ váy này rất hợp với cô. Cô nhìn mình trong gương, trông như người khác vậy. Cô đứng ngẩn người.

Quản lý Ký hài lòng chỉnh lại chiếc kính trên sống mũi, cô ta đã giấu biết bao nhiêu cô dâu, nhưng chỉ có An Ninh khi mặc bộ váy cưới mới toát lên cảm giác thanh tú, thướt tha. “Chị ra ngoài cho anh nhà chị xem đi.”

“Anh ta không phải là chồng tôi.” An Ninh giải thích ngay, nhưng sự giải thích của cô chẳng có tác dụng gì với quản lý Ký. “Tôi biết, bây giờ là chồng chưa cưới, và anh ấy sẽ lên chức chồng nhanh thôi.”

An Ninh không biết nói thêm gì. Cô bị giục bước ra khỏi phòng thay đồ. Khi nhìn thấy An Ninh bước ra, Thẩm Mặc như ngừng thở, nhìn cô như bị thôi miên.

An Ninh hoàn toàn không nhận ra điều đó. Hai tay cô nâng phần chân váy, chỉ sợ mình sẽ giẫm lên nó, cô quay đầu lại nhìn quản lý Ký hỏi: “Tôi có thể thay ra được rồi chứ?”.

“Để chồng cô, à không, để chồng chưa cưới của cô xem rồi thay ra.” Quản lý Ký gợi ý, đúng là lần đầu tiên cô ta gặp một cô dâu dễ dãi mặt như An Ninh.

Chẳng còn cách nào khác, An Ninh bèn quay sang Thẩm Mặc cầu cứu. Thẩm Mặc mừng trong bụng. Anh làm dáng quan sát An Ninh một lượt, rồi gật đầu khen: “Đẹp đấy”.

Nhận được lời khen, nhưng An Ninh chẳng có cảm giác gì, cô chỉ thấy may mắn là mình đã có thể tháo bỏ bộ váy cưới bó sát người này.

Quản lý Ký cười tươi: “Tôi nói không sai chứ?”.

Thẩm Mặc không đáp, chỉ cười. Anh theo dõi An Ninh đang vội vàng quay lại phòng thay đồ, con người đen tuyền của anh lấp lánh.

“Chỗ kia là quần áo dạ hội, xường xám, trang phục thời Đường, kimono, anh chị cứ từ từ xem nhé.” May mà lúc này lại có khách đến xem nên quản lý Ký nhả vài câu rồi vội vàng chạy đi đón khách. An Ninh thở phào nhẹ một hơi, bình tâm lại để nghiên cứu những bộ lễ phục khác.

Thẩm Mặc nói không sai, những gì cô thu được ở đây nhiều hơn so với việc đến những lễ cưới kia.

“Vừa nãy cô... rất đẹp.” Thẩm Mặc đến bên An Ninh nói khẽ.

An Ninh ngẩng đầu, ánh mắt cô tỏ ra không hiểu.

Thẩm Mặc khẽ cười. “Tôi có ý kiến này, sau khi cô khai trương cửa tiệm, ngoài việc một mình đảm nhiệm vị trí bà chủ, nhân viên, thu ngân, nhân viên vệ sinh ra, cô có thể thử làm người mẫu một lần. Cô mặc váy cưới rồi chụp hình để ở cửa tiệm, tôi nghĩ chắc chắn thu hút được nhiều khách hàng hơn đấy.”

An Ninh bất ngờ hỏi lại: “Anh nói thật á?”.

Thẩm Mặc mỉm cười đầy hàm ý, nói: “Tôi đã lừa cô khi nào chưa?”.

Đến khi quản lý Ký tiễn khách quay lại, An Ninh đã tìm hiểu được kha khá. Cô kéo áo Thẩm Mặc, nói: “Chúng ta đi thôi”.

Quản lý Ký hỏi: “Anh chị có hài lòng không ạ?”.

Thẩm Mặc trả lời vẻ rất nghiêm túc: “Nói chung là tốt”. Không đợi cho cô quản lý nói thêm, anh cầm tập album quảng cáo Phúc Lộc Bell đang để trên bàn lên hươ hươ. “Chúng tôi sẽ mang cái này về nghiên cứu, sau khi quyết định sẽ liên lạc lại với cô.”

Tất nhiên quản lý Ký hoàn toàn đồng ý, thái độ hào hứng như thể đã nắm chắc một hợp đồng lớn trong tay. Cô ta hoàn toàn không biết rằng vịt dù đã lộ chín vẫn có thể bay đi mất.

An Ninh và Thẩm Mặc bước ra ngoài studio, cả hai nhìn nhau cười. Ban đầu họ chỉ nhìn nhau cười mỉm, nhưng khi vào trong xe, cả hai đều không nhịn nổi phá cười lên, hai người phối hợp quá ăn khớp.

“Vẫn dừng lại ở chỗ lần trước à?” Rất nhanh, khu nhà nơi An Ninh sống đã hiện ra trước mặt họ.

An Ninh gật đầu.

“Tôi xuống ở chỗ này được rồi, anh không phải đi vòng nữa đâu.”

Cô tháo dây an toàn, Thẩm Mặc bỗng nhiên nói: “Đợi chút đã”.

An Ninh nghiêng đầu nhìn anh vẻ không hiểu. Thẩm Mặc nghiêng người về phía cô, hơi thở của anh lướt qua bên tai khiến cô run bắn, nụ hôn của anh đã nhẹ nhàng đặt lên vàng trán xinh đẹp của An Ninh.

Lưng An Ninh nép chặt vào cửa xe, nên cô không sao né được nụ hôn đó. Miệng cô mấp máy, nhưng lại không thốt lên được thành tiếng.

Im lặng hồi lâu, Thẩm Mặc mỉm cười: “Lên đến nhà thì gọi điện cho anh nhé”.

An Ninh đồng ý một cách vô thức: “Ừm”. Lúc xuống xe cô mới nhớ ra, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Bước vào khu nhà, An Ninh vẫn băn khoăn về sự việc vừa nãy.

Khi đi qua một chiếc BMW, bỗng nhiên một người từ trong xe bước ra, người đó tiến gần đến phía cô, miệng cười cổ quái.

Cảm giác như có người đang nhìn theo mình, An Ninh cảnh giác quay đầu lại, rồi cô kêu lên sợ hãi: “Là anh!”.

9. Chương 9: Lạc Vào Vùng Cấm

Giọng anh sát bên tai cô, chỉ đủ để cô có thể nghe thấy. Trong thoáng chốc, An Ninh có cảm giác như anh Tô Khoáng dụ dỗ, lịch sự đã quay trở lại.

“Là anh!” Cô không hề nghĩ là anh ta.

Tăng Gia Tuấn.

Anh ta cười kỳ quái, đôi mắt hắt ánh lên nét kỳ dị, từ từ bước lại gần An Ninh, còn An Ninh lùi về phía sau từng bước.

“Cô sợ gì chứ?” Cảm Tăng Gia Tuấn khẽ động đậy, nụ cười của anh ta vừa như đắc ý vừa như muốn trêu chọc.

An Ninh vén mấy sợi tóc đang rủ bên mang tai ra phía sau. Đúng vậy, Tăng Gia Tuấn bây giờ không còn là sếp của cô nữa, hơn nữa đây lại là địa bàn của cô, vì thế dù anh ta đến đây với mục đích gì đi nữa thì cô cũng không cần phải sợ hãi. Cô khẽ cười, nụ cười lịch sự mà xa cách.

“Xin hỏi anh Tăng đến đây làm gì thế?”

“Nếu tôi nói muốn cùng cô ôn lại chuyện xưa, thì cô có cảm động không?” Tăng Gia Tuấn nhếch miệng cười, nhưng đôi mắt không giấu nổi sự nham hiểm.

Nếu người đứng ở đây bây giờ là Lưu Huệ, thì cô ấy sẽ trả lời thế nào nhỉ? Cô ấy sẽ tỏ ra ngạc nhiên và xúc động đến rơi nước mắt? Sau đó là những biểu hiện khinh bỉ ngược hẳn với giọng điệu vừa nãy. Chỉ có điều cô không phải là Lưu Huệ, nên cô chỉ cúi xuống, lạnh lùng thốt lên hai chữ: “Rối việc”.

Tăng Gia Tuấn không tức giận, ngược lại anh ta cười phá lên: “Tính nết của cô chẳng thay đổi chút nào.”

An Ninh chẳng thèm để ý đến anh ta nữa, cô đi thẳng vào bên trong khu nhà.

Tăng Gia Tuấn đưa tay ngăn cô lại, miệng cười gian trá: “Tôi có thứ này muốn cho cô xem, tin chắc là cô sẽ thích”.

An Ninh gạt tay anh ta ra vẻ kinh tởm: “Anh đi đi, bạn trai tôi sẽ về ngay bây giờ đây, anh ấy không thích nhìn thấy anh đâu”.

Nói đến Tô Khoáng cô bắt giác mỉm cười.

Tăng Gia Tuấn không thay đổi sắc mặt, nụ cười trên môi anh ta nhạt dần. Sự việc lần trước anh ta vẫn nhớ mồn một, nhưng chỉ cần dựa vào những thông tin đang có trong tay, anh ta không sợ An Ninh không nghe theo mình. Anh ta hỏi lại về dứt khoát: “Bạn trai cô? Cô hiểu về anh ta được bao nhiêu? Cô có biết anh ta là người như thế nào không? Cô có rõ Kim Bích Huy Hoàng kinh doanh cái gì không?”. Anh ta đưa ra một câu hỏi khiến An Ninh thất thần ra trong giây lát.

Nhưng cô phản ứng cũng rất nhanh: “Điều đó có liên quan gì đến anh?”.

Từ phía sau, Tăng Gia Tuấn lôi ra một túi tài liệu, rồi nói đầy ẩn ý: “Sau khi xem xong chỗ tài liệu này cô sẽ hiểu toàn bộ. Đương nhiên, xem hay không xem, hoàn toàn do cô quyết định”.

An Ninh nhìn hẩn dầy vẻ nghi hoặc, nhưng không đưa tay ra nhận tập tài liệu. Tăng Gia Tuấn khẽ nheo mắt, nhét tập tài liệu vào tay cô cho bằng được, sau đó quay trở lại xe. Trước khi nổ máy, anh ta còn gửi lại cho An Ninh một nụ hôn gió: “Tôi sẽ đợi điện thoại của cô”.

Khuôn mặt An Ninh nặng nề, cô không nói gì.

Về đến nhà cô nằm vật ra sofa. Nghĩ ngợi một lúc cô lao vào phòng ngủ, bật máy tính lên rồi vào mạng.

Trên QQ, nick Lưu Huệ đang sáng.

Thấy An Ninh lên mạng, Lưu Huệ vội gửi hình một cái mặt cười cho cô: “Vừa mới về à? Hẹn hò với anh chàng đẹp trai xong, cảm thấy thế nào?”.

An Ninh chẳng có thời gian để nói chuyện phiếm với Lưu Huệ, cô đi thẳng vào vấn đề chính: “Lưu Huệ, cậu có biết Kim Bích Huy Hoàng rốt cuộc là một nơi như thế nào không?”. Cùng lúc nhấn phím gửi đi, cô tiện tay đánh bốn chữ “Kim Bích Huy Hoàng” để tìm kiếm thông tin trên Baidu.

Tốc độ trả lời tin nhắn của Lưu Huệ trước đây đều rất nhanh: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này? Cậu lại bị kích động gì thế”.

“Nếu biết thì cậu mau nói đi.” Trong lúc cấp bách, nên khẩu ngữ của An Ninh có phần gay gắt.

Lưu Huệ biết tính tình của An Ninh, nếu không phải có chuyện gì đó, thì cô ấy sẽ không bao giờ nói với mình như vậy. Vì thế Lưu Huệ không tức giận, chỉ nói ngắn gọn: “Theo tớ biết thì Kim Bích Huy Hoàng là một nơi vui chơi giải trí đắt tiền, dành cho những người có tiền, họ tiêu tiền như rác để hưởng thụ tất cả mọi thứ vui trên đời”.

Lúc này trên trang Baidu cũng đã cho ra hàng vạn kết quả tìm kiếm. An Ninh kiên nhẫn xem từng kết quả một, cô loại bỏ những kết quả không liên quan, rồi ánh mắt cô dán chặt vào một trong các kết quả: Thành phố vui chơi giải trí Kim Bích Huy Hoàng được xây dựng năm năm trước, chiếm diện tích tám nghìn mét vuông, đầu tư một trăm ba mươi triệu nhân dân tệ, nằm ở khu vực thương mại giải trí thịnh vượng vào bậc nhất của thành phố H, là nơi vui chơi giải trí quy mô lớn, khách đến đây có thể vừa vui chơi vừa thư giãn. Cách trang hoàng kiểu cung đình khiến cho nơi này trở nên cực kỳ hoa lệ, bên trong có một trăm linh tám phòng... Chỉ trong thời gian một năm nơi đây đã trở thành nơi tiêu tiền nổi tiếng của thành phố H...

An Ninh xem một lượt, xem ra những thông tin này gần giống với những gì Lưu Huệ đã nói.

“Không sao.” An Ninh suy tư vài giây, cô cảm thấy vẫn chưa cần thiết phải nói cho Lưu Huệ biết.

Thấy An Ninh không muốn nói thêm về chuyện này, Lưu Huệ cũng không hỏi nữa. Cô chủ động chuyển chủ đề: “Tiểu An Tử, vừa nãy khi lướt mấy trang web, mình phát hiện ra một cái forum có tên là Hàng Rào dành cho nữ giới, một nhóm các cô gái chưa chồng hoặc vừa lấy chồng trao đổi với nhau trên đó, cậu có thể qua đó để học hỏi kinh nghiệm”.

An Ninh bỗng nghiêm giọng: “Cậu gửi địa chỉ web cho tớ”.

Lưu Huệ copy trang web đó lại rồi gửi cho An Ninh: “Cậu cứ từ từ mà xem, tớ phải đi viết bài đây, có việc gì thì vào QQ nhắn cho tớ”.

“Ừm.” An Ninh tạm gác lại những điều Tăng Gia Tuấn đã nói với cô, mở trang web mà Lưu Huệ vừa gửi.

Forum Hàng Rào quả thật không hổ là nơi trao đổi các thông tin hôn nhân rất sôi nổi. Gần đến nửa đêm mà vẫn còn mấy nghìn người online, họ vui vẻ trao đổi với nhau về các thông tin biết được trên mạng, bàn luận sôi nổi về những chủ đề mà họ yêu thích.

An Ninh bỗng nảy ra một ý định hay, sau khi tiệm áo cưới của cô khai trương, cô cũng vào đây đăng vài quảng cáo cho tiệm của mình.

Lúc này, cô nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách ngoài cửa. Nhớ ra tập tài liệu vừa này Tăng Gia Tuấn đưa cho cô vẫn vất ở phòng khách, tuy không biết nội dung trong đó là gì, nhưng để an toàn, tốt nhất không nên để Tô Khoáng đọc được.

An Ninh lao nhanh ra phòng khách để lấy tập tài liệu rồi trở lại phòng ngủ, sau đó tiện tay nhét tập tài liệu xuống dưới gối. Đúng lúc đó, Tô Khoáng vừa mở cửa xong, nhưng anh không gọi to tên An Ninh như thường lệ, mà rón rén đi vào nhà vệ sinh.

An Ninh liếc nhìn màn hình máy tính, hôm nay Tô Khoáng về sớm hơn mọi khi, nhưng cô chẳng quan tâm đến điều đó, cô tắt máy tính rồi đi ra.

Vừa lúc ánh mắt cô bắt gặp Tô Khoáng đang từ nhà vệ sinh đi ra. Tô Khoáng khẽ mỉm cười, rồi anh né tránh ánh nhìn của An Ninh.

An Ninh vẫn nhìn chằm chằm Tô Khoáng, ánh mắt dừng lại trên phần thân trên đang để trần của Tô Khoáng, cô bỗng chau mày lại.

Trên người Tô Khoáng có một vết sẹo dài từ ngực trái đến tận gần rốn. Nhìn kỹ hơn, thì xung quanh vết sẹo này còn có rất nhiều những vết thương khác, có chỗ đã đóng thành vảy, có chỗ rõ là những vết thương mới.

Trên mặt Tô Khoáng cũng thế.

An Ninh cắn chặt môi dưới, không nói năng gì, lẳng lặng đi lấy bông y tế và thuốc bôi đến, rồi ra lệnh: “Ngồi xuống!”. Tô Khoáng thấy An Ninh nghiêm mặt, anh ngoan ngoãn nghe lời.

Phía sườn phải của Tô Khoáng có một vết thâm đỏ lớn, tay An Ninh không cần thậm chạm nhẹ vào khiến anh bị đau mà cau mày lại. An Ninh mặc kệ, động mạnh hơn, cuối cùng Tô Khoáng không chịu nổi đành lên tiếng: “Làm gì có người nào đối xử với người bị thương như cô hả?”.

An Ninh nói lạnh tanh: “Đánh nhau đến chết anh còn không sợ, bây giờ lại sợ đau cơ đấy”. Giọng cô có chút giận dữ, tuy không hung hãn, nhưng khá có tác dụng với Tô Khoáng.

Anh cười hi hi: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà”.

Sau khi giúp Tô Khoáng bôi thuốc xong với khuôn mặt lạnh tanh, An Ninh do dự nhiều lần, rốt cuộc cũng thốt ra được câu hỏi mà từ lâu cô vẫn muốn hỏi anh: “Tô Khoáng, anh nói thật cho tôi biết, những vết thương này từ đâu mà có?”.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Khoáng về nhà với những vết thương trên người, nhưng lại là lần đầu tiên cô hỏi về những vết thương đó. Cô biết rõ đâu là những vết thương do va chạm vào vật nặng. Những vết thương trên người Tô Khoáng có đến tám mươi phần trăm là do vũ khí.

Tô Khoáng cúi đầu, anh khẽ hừm một tiếng.

An Ninh quan sát Tô Khoáng, cô biết rằng lúc này đây anh đang đấu tranh tư tưởng quyết liệt, cô cũng không muốn làm phiền anh. Anh sẽ thắng thắn nói với cô những gì anh nên nói, anh muốn nói.

Tô Khoáng vò vò tóc vẻ rất bất dứt, vừa rồi anh rón rén vào nhà là vì không muốn An Ninh biết anh bị thương. Giờ đây anh ở trong thế tiến thoái lưỡng nan, không nói thì An Ninh sẽ không tin anh, khó khăn lắm họ mới xóa bỏ được khoảng cách giữa hai người khách cùng phòng để thân thiết hơn. Nhưng nếu nói sự thật cho cô biết, e rằng sẽ chẳng có lợi gì cho việc của mình, hơn nữa anh còn sợ sẽ liên lụy đến anh, và càng hổ thẹn với lời thề trước đây của mình.

Anh vội vàng vuốt mầu tóc của An Ninh: “An Ninh, có những việc không hề như em tưởng tượng đâu, rất nhiều việc nếu em biết sẽ chẳng có lợi ích gì cho em đâu. Em hiểu chứ?”.

An Ninh khẽ nhếch môi. Phải, cô vốn không có căn cứ gì để hỏi anh những câu như vậy. Đối với anh, quan hệ giữa họ chỉ là quan hệ khách thuê cùng phòng mà thôi. Cô mỉm cười, cố tỏ ra nhẹ nhõm: “Em hiểu rồi”. Nói xong, cô hít một hơi thật sâu, rồi mỉm cười nói: “Tạm thời anh đừng cho nước dây vào vết thương. Em đi ngủ trước đây”.

Cô quay người, đi thẳng về phòng mình, không quay đầu lại, để lại phía sau là cái nhìn trăn trăn của Tô Khoáng.

Tô Khoáng cười đau khổ, cô ấy đã hiểu thế nào không biết. Thực ra cô ấy vẫn chưa hiểu gì cả.

An Ninh nằm trên giường, trở mình hết bên này bên kia, không sao ngủ được. Những điều Tô Khoáng nói và những lời của Tăng Gia Tuấn cứ ở mãi trong tâm trí của cô.

Đầu óc cô u mê, chẳng thể nghĩ ra điều gì. Cô nằm sấp trên giường. Sau khi thay đổi tư thế ngủ, cô có cảm giác thở khó khăn hơn, tâm trạng càng bức bí.

Cô bỗng thò tay xuống dưới gối, đầu ngón tay chạm vào cái túi gì đó, rồi cô ngồi thẳng dậy.

Cô không muốn tìm hiểu chuyện riêng tư của Tô Khoáng, nhưng Tăng Gia Tuấn đã nói chắc như đinh đóng cột, còn Tô Khoáng lại úp úp mở mở khiến An Ninh phải nghi hoặc.

Rốt cuộc Tô Khoáng che giấu những bí mật gì?

An Ninh hít sâu một hơi, tay run run mở sợi dây gai buộc vòng quanh túi tài liệu.

Một tấm ảnh từ từ rơi ra, chỉ nhìn lướt qua An Ninh đã tròn mắt, không khí trong phòng bỗng chốc như đóng băng lại.

Thực ra tấm ảnh đó cũng không có gì đặc biệt, chỉ là hình ảnh một người đàn ông đang đẩy mấy cô gái trẻ trung xinh tươi như hoa lên lầu, có người đang phản kháng lại, trên người chằng chịt những vết bầm tím vì roi quật, ống kính chìa thẳng vào khuôn mặt vô cùng sợ hãi của các cô gái. Còn người đứng bên cạnh chính là Tô Khoáng.

Như bị dội một gáo nước lạnh thẳng lên đầu, người An Ninh trở nên tê cứng.

Năm phút sau, cô mới lấy lại được tinh thần, cầm chỗ tài liệu còn lại lên rồi từ từ lật từng trang.

Ngoài tấm ảnh này ra, trong túi tài liệu còn có khoảng chục tấm ảnh khác và một tập tài liệu dày cộp. Một trong những tấm ảnh đó là cảnh trong bãi gửi xe của Kim Bích Huy Hoàng, An Ninh đã từng đến đó, cho nên nó có ấn tượng rất sâu sắc trong cô. Mười mấy người đàn ông đang ẩu đả, trong tay họ đều có vũ khí.

Một tấm khác là cảnh chụp trong một căn phòng rất lớn, vài ba người đang tụ tập phía trước mỗi chiếc bàn. Tuy bức hình rất bé, nhưng đã chọn được góc chụp tốt nên hình ảnh rất rõ nét. Khói bay nghi ngút, trên đồng bàn đó là la liệt thể quẹt tiền, quân bài. Dù đầu óc không tỉnh táo, cô vẫn có thể nhận ra đây chính là sòng bạc trong truyền thuyết.

Điểm chung duy nhất của các tấm ảnh là tấm nào cũng có mặt Tô Khoáng.

Đầu óc cô dần dần minh mẫn trở lại. Kim Bích Huy Hoàng thực chất không phải là một nơi vui chơi giả trí thông thường, nó ẩn chứa những bí mật người ngoài không thể biết được.

Chỗ tài liệu này đã cho thấy những gì An Ninh nghĩ là có thật. Đây là báo cáo điều tra của một phòng thám tử tư. Bản báo cáo rất tỉ mỉ, rõ ràng, họ liệt kê ra hàng loạt những lĩnh vực kinh doanh phi pháp mà Kim Bích Huy Hoàng đang thực hiện, như sòng bạc ngầm dưới đất, khu thỏa mãn tình dục...và cả việc mua bán ma túy.

An Ninh càng đọc càng thấy kinh hãi và đau đớn.

Tô Khoáng biết rõ Kim Bích Huy Hoàng là nơi không “sạch sẽ”, tại sao anh vẫn làm việc ở đây? Chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là anh ta cũng tham gia vào những hoạt động phi pháp này.

An Ninh bỗng nhớ tới cái cảnh mà trước kia cô đã tận mắt chứng kiến, Tô Khoáng đã đối xử thô bạo với cô gái yếu đuối đó ở góc quẹo cầu thang như thế nào. Giờ đây, cô chỉ cảm thấy cảm giác ớn lạnh chạy khắp chân, tay và cả sống lưng.

Nhưng tại sao anh lại nói, đôi khi cái nhìn thấy chưa chắc đã là sự thực?

Cảnh tượng đó chính mắt cô nhìn thấy. Nếu điều đó không phải là sự thật, thì cô có thể tin vào điều gì đây?

Còn một vấn đề nữa mà cô vẫn chưa làm sáng tỏ được. Tăng Gia Tuấn đã có được những chứng cứ tội phạm của Tô Khoáng và những người trong Kim Bích Huy Hoàng. Vậy tại sao anh ta không trực tiếp giao cho cảnh sát mà lại đưa chúng cho cô?

An Ninh suy nghĩ đến đau cả đầu. Mấy lần cô cầm điện thoại lên định gọi cho Tăng Gia Tuấn, nhưng vẫn không gọi được. Nếu đây chính là điều anh ta muốn có được, thì gọi điện thoại cho anh ta chẳng khác nào trúng kế hay sao?

Dù mỗi nghi hoặc trong lòng có lớn đến đâu, An Ninh cũng không thể tìm Tăng Gia Tuấn để có được lời giải thích.

Cô đọc lại chỗ tài liệu trong tay, nỗi lo lắng, thấp thỏm cũng dần vơi. Động cơ của Tăng Gia Tuấn không hề đơn giản, những gì anh ta nói không thể coi là thật được, và đương nhiên độ tin cậy của những chứng cứ này cũng bị giảm đi. Giữa Tăng Gia Tuấn và Tô Khoáng, chắc chắn An Ninh tin tưởng Tô Khoáng, người luôn cạnh cô sớm tối, cô không thể dễ dàng tin tưởng Tăng Gia Tuấn, kẻ đã từng sàm sỡ cô.

An Ninh nhét tập tài liệu làm cô phải đau đầu đó vào trong cái túi, rồi cất cái túi tài liệu vào trong ngăn kéo và khóa lại.

Chứng mất ngủ quấy rầy cô trước kia nay lại trở về. Cô nằm thẳng người trên giường, hít thở thật sâu, dù đã nghĩ thông suốt rồi, nhưng muốn coi như chưa có chuyện gì xảy ra thực sự không phải là việc dễ dàng.

Ngày hôm sau, lần đầu tiên An Ninh không đến cửa tiệm để giám sát người làm. Tờ mờ sáng cô mới chợp mắt, lại ngủ không yên giấc, nên sáng hôm nay khi thức dậy, răng lợi sưng và đau buốt, mắt thâm quầng, cô thực sự không còn sức lực để bò dậy nữa. Nghĩ rằng việc tu sửa cửa tiệm đã gần hoàn tất, công nhân cũng không thể giở trò lừa dối, cô kéo chăn trùm qua đầu, tiếp tục ngủ.

Cô ngủ một mạch đến tận giữa trưa. Cô chưa bao giờ dậy muộn như vậy. Bước ra khỏi cửa phòng, cô thấy Tô Khoáng đang bưng một bát mì từ trong bếp đi ra. Anh giật mình khi nhìn thấy cô: “Tối qua cô đi trộm gà à?”.

Vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, An Ninh ngáp dài, dù giờ đây có để cô ngủ ba ngày ba đêm cũng chưa thể đủ để đánh tan bao mệt mỏi dồn lại từ những ngày qua. Chỉ có điều, những ký ức chằng chịt trong đầu tối qua khiến cô cảm thấy không được tự nhiên khi bắt gặp mặt với Tô Khoáng lúc này.

Tất nhiên Tô Khoáng không hề biết An Ninh đang nghĩ những gì, giọng anh vẫn thoải mái như thường ngày: “Mất thì sưng húp lên thế kia. Nếu cô nói tối qua không làm điều gì mờ ám, chắc chắn chẳng ai tin”.

An Ninh liếc nhìn anh một cái, im lặng một lúc, không đáp lời anh.

Tô Khoáng cảm thấy có gì đó hơi lạ. Thường ngày, khi anh nói những câu như vậy An Ninh sẽ cãi lại ngay. Phản ứng của cô hôm nay lại khác so với những gì anh tưởng.

An Ninh đi vào nhà vệ sinh. Tô Khoáng vội đặt bát mì trong tay xuống, chạy vào bếp làm đồ ăn cho An Ninh. Một bát mì sườn, bên trên có rắc vài cọng hành hoa, mùi vị thơm ngon xộc lên mũi, khiến ngón trở của An Ninh ngứa ngáy. Đôi khi cô cảm thấy mình quả là một người không có tham vọng, một bát mì hay một đĩa mì xào cũng có thể đánh gục cô, trời sinh ra cô để theo đuổi thứ cuộc sống tầm thường như vậy.

An Ninh đi sớm về muộn. Tô Khoáng thì buổi trưa mới đi, đêm khuya mới về. Thời gian hai người gặp mặt nhau thường là lúc nửa đêm. Thỉnh thoảng Tô Khoáng mua đồ ăn đêm về, thì An Ninh đã ngủ rồi, sáng sớm An Ninh đã tới cửa tiệm, còn Tô Khoáng lúc đó lại đang say giấc nồng. Cơ hội để họ có thể ngồi đối diện với nhau như thế này quả thật không nhiều, cho nên, đối với Tô Khoáng, khoảng thời gian này cô cũng quý giá.

Trước thái độ vui vẻ của Tô Khoáng, đầu óc An Ninh trở nên lơ đãng. Lúc này, ngồi trước cô rốt cuộc là một chính nhân quân tử ôn tồn, nhã nhặn, quan tâm người khác từng ly từng tí một, hay là một kẻ lòng lang dạ sói nuốt người không chừa xương? Cô sợ những gì Tăng Gia Tuấn nói đều là sự thật, nếu như vậy, thì thường ngày Tô Khoáng đã nguy trang giỏi tới mức làm cô phải kinh sợ.

Cô hy vọng những cái gì là chứng cứ đó đều là bịa đặt. Nhưng Tăng Gia Tuấn tốn nhiều công sức làm giả những thứ đó chỉ là để vu oan cho Tô Khoáng thôi sao?

An Ninh nhìn Tô Khoáng chăm chăm. Một lúc sau Tô Khoáng sờ lên mặt mình, rồi hỏi: “An Ninh, cô làm sao vậy?”

An Ninh thu lại ánh nhìn, cười gượng gạo: “À, không có gì. Mỳ anh nấu ngon quá”.

Suýt chút nữa Tô Khoáng bị miếng mỳ đang nằm trong miệng làm cho tắc nghẹn. Anh vội húp vài miếng canh, rồi lắc đầu nói: “Câu đùa này của em lạnh thật”.

An Ninh nghiêng đầu, mỉm cười.

Ăn trưa xong, An Ninh tranh phần rửa bát, Tô Khoáng không tranh nổi với cô, nên anh thay quần áo rồi đi ra khỏi nhà.

An Ninh đứng bên cạnh bồn rửa, qua chiếc cửa sổ phòng bếp cô lặng nhìn theo Tô Khoáng đang đi về phía nhà để xe, bỗng nhận ra không biết từ lúc nào mình đã quá quan tâm đến người đàn ông này. An Ninh bỗng trở nên lúng túng, sợ hãi. Và kết quả là hai chiếc bát trong tay, một chiếc vỡ đôi, một chiếc thì nứt mẻ. An Ninh quăng chiếc bát bị vỡ thành hai mảnh vào sọt rác, còn chiếc bát bị nứt cô rửa sạch, cất vào vào trong tủ.

Đúng lúc đầu óc cô đang hỗn loạn, thì chiếc điện thoại trong túi đổ chuông.

Cô vội vàng lau sạch tay, lấy chiếc điện thoại ra, là một số lạ.

“A lô, ai đấy ạ?”

“Là tôi.”

Tim An Ninh đập thành thịch. Cái gì phải đến ắt sẽ đến.

“Có việc gì vậy?”

“Cái mà tôi đưa cho cô, cô đọc rồi chứ?” Đối phương cười đầy sáng khoái, giọng điệu tự nhiên như thể anh ta đang hỏi một việc chẳng hề quan trọng vậy.

“Chưa.” An Ninh đáp dứt khoát.

“Ồ?” Đối phương dường như không hài lòng, và cũng không tin câu trả lời này.

An Ninh làu bàu vài câu, Tăng Gia Tuấn không nghe rõ, nên hỏi lại: “Cái gì?”.

An Ninh nói ngắn gọn: “Tôi cúp máy đây”.

Tăng Gia Tuấn cười vẻ trêu chọc trong điện thoại: “Tôi không cho rằng cô có thể kiềm chế được trước đồng tài liệu đó”.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” An Ninh tức giận hỏi.

Tăng Gia Tuấn nói trắng trợn: “Chẳng muốn thế nào cả, chỉ cần cô theo tôi là được”.

“Không bao giờ.” An Ninh cự tuyệt thẳng thừng. Nếu cô muốn có quan hệ gì đó với hắn, thì trước kia cô đã không thôi việc.

Tăng Gia Tuấn cũng không tỏ ra tức giận, nhẹ nhàng buông một câu: “An Ninh, nhất định cô sẽ phải hối hận”.

An Ninh không muốn nghe tiếp nữa, cô gấp mạnh điện thoại lại. Chiếc điện thoại lại rung lên lần nữa, An Ninh quyết định tắt máy. Cô luôn tin rằng, phải chính mắt nhìn thấy mới là sự thật, còn những gì tai nghe chỉ là giả. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô liền đưa ra một quyết định.

Những vết thương trên người Tô Khoáng do đâu mà có?

Đêm qua có người tụ tập và gây chuyện tại Kim Bích Huy Hoàng, tất nhiên Tô Khoáng không thể khoan tay đứng nhìn, hai bên xông vào đánh đấm nhau, và những vết thương đó chính là kết quả tất yếu sau trận đánh.

Theo Tiêu Tuấn suy đoán, gần đây việc kinh doanh của Kim Bích Huy Hoàng tiến triển không ngờ, và đương nhiên cây lớn càng thu hút gió. Kim Bích Huy Hoàng phát triển khiến nhiều nơi vui chơi giải trí khác đổ kỵ, những kẻ đến gây gỗ hôm qua có thể là do những khu vui chơi giải trí bị mất đường làm ăn cử tới. Tiêu Tuấn nghĩ có thể có liên quan đến những hộp đêm trước kia không được hưởng lợi ích kinh doanh với Kim Bích Huy Hoàng, nay lại bị ép vào con đường chết.

Tô Khoáng đã chán ghét cuộc sống dương gươm múa võ thế này từ lâu, anh cũng sớm có được những chứng cứ xác đáng về việc làm ăn phi pháp trá hình của Thời Vĩ. Nếu không có quá nhiều những việc khác chen vào thì anh đã không còn sống trong cái nơi tối tăm, mịt mù này nữa. Tình hình ngày càng không mấy sáng sủa, anh chưa thể rời khỏi Kim Bích Huy Hoàng.

Biết rõ Thời Vĩ hành sự rất tàn ác, nhưng anh vẫn phải làm nô lệ trợ giúp cho hắn, những ngày tháng như vậy biết bao giờ mới kết thúc đây.

Mười giờ tối, An Ninh đã ra khỏi nhà.

Vốn dĩ muốn gọi Lưu Huệ đi cùng, nhưng sau khi suy nghĩ hồi lâu, cô gạt bỏ suy nghĩ đó. Dù có là bạn tốt đến mấy, cô cũng không có quyền yêu cầu họ phải chịu nguy hiểm cùng mình, và cô không muốn liên lụy đến Lưu Huệ.

An Ninh mặc một chiếc váy hai dây đen bó sát người, bên ngoài khoác chiếc áo lửng ngắn tay cùng màu, chân đi giày cao gót nhỏ, trên tay đeo một chiếc túi xách có đính các mảnh kim phiến lấp lánh, khuôn mặt trang điểm đậm, trên đầu gác một chiếc kính râm, trông cô hoàn toàn khác so với dáng vẻ thường ngày. Nếu không phải là người rất quen, sẽ rất khó có thể nhận ra cô trong bộ dạng này.

Cô đưa tay ra vẫy xe, một chiếc taxi dừng ngay trước mặt cô. Cô lả lướt lên xe, giọng ngọt ngào nói: “Đến Kim Bích Huy Hoàng”.

Người tài xế quan sát An Ninh từ chiếc gương chiếu hậu, thấy bộ dạng và cách trang điểm của cô, anh ta hiểu ngay cô đến đó làm gì.

Trên đường đi người tài xế dò hỏi: “Làm nghề như các cô, một đêm chắc kiếm được không ít tiền nhỉ?”.

An Ninh không trả lời, mặt cô ửng hồng, ăn mặc như thế này bị người ta hiểu nhầm ghê quá. Cô mở miệng định nói, nhưng lại không tiện giải thích, nên đành giả câm giả điếc.

“Chẳng phải là ăn trộm ăn cướp, cũng chỉ là dựa vào khả năng của mình để kiếm cơm ăn thôi mà. Cô đừng có ngại, loại người nào tôi cũng gặp rồi, tôi hiểu mà.” Người tài xế tưởng An Ninh đang xấu hổ nên an ủi cô.

An Ninh không biết nên khóc hay nên cười. Khả năng tưởng tượng của anh tài xế này cũng thật là phong phú. Sao anh ta không chuyển nghề làm biên kịch nhỉ? Ngày mai, phải giới thiệu cho anh ta làm quen với tác gia Lưu Huệ, không biết chừng Lưu Huệ sẽ giới thiệu anh ta gia nhập hội nhà văn của mình cũng nên.

Thấy An Ninh không đáp lời, người tài xế cười ngại ngùng, cuối cùng như tự thấy nên im lặng không nói nữa.

Xe đã đến nơi, vừa yếu điệu xuống xe, An Ninh vừa để lại một tờ một trăm tệ, nói: “Không cần trả lại đâu”. Bắt đầu từ bây giờ, cô phải sắm cho tốt vai một quý cô giàu có.

An Ninh đi thẳng lên tầng hai, nơi có phòng luyện hát.

“Thưa cô, cô đi mấy người?” Người phục vụ tươi cười cúi thấp đầu chào hỏi.

An Ninh ngẩng đầu vẻ kiêu ngạo: “Đi một mình, sao, có vấn đề gì à?”.

Người nhân viên đã gặp không ít những người khách cổ quái, nên khi An Ninh nói với giọng như vậy, anh ta không lấy gì làm lạ, cúi miệng vẫn nở nụ cười: “Vậy xin hỏi cô có đặt chỗ trước không?”.

“Không.” An Ninh có vẻ hơi căng thẳng.

“Vậy xin cô đợi ột lúc.” Người phục vụ tìm kiếm nhanh thông tin từ trong máy tính, rồi lễ phép nói: “Mời cô đi theo tôi”.

Anh ta dẫn cô tới phòng 201, giúp cô cắm micro, rồi cười nói: “Nếu cô cần gì, xin ấn chuông gọi phục vụ”. Anh ta thấy An Ninh giống những cô gái độc thân khuê các khác, do quá cô đơn nên đến đây để uống rượu giải khuây.

An Ninh hơi chau mày, tỏ vẻ khó chịu: “Biết rồi”.

Nhân viên phục vụ mỉm cười, tự nhiên An Ninh thấy rất khâm phục anh ta. Làm việc ở đây, đúng là phải luyện ình bản lĩnh đối phó đối với đủ mọi loại khách.

An Ninh có giọng hát hay, chất giọng cô trong và cao, khi hát giọng cao, giọng cô trở nên uyển chuyển, tình cảm, khi hát giọng thấp lại như đang thì thầm, nhẩn nhủ. Trước đây cô thích song ca với Quan Tín bài Chút rung động, bài hát có giai điệu đơn giản, ca từ mộc mạc, nhưng thể hiện rõ tình cảm ban đầu thơ ngây, thứ tình cảm mà người ta luôn muốn né tránh nhưng vẫn đón nhận nó.

Nhưng hôm nay, cô đến đây không phải để nhớ nhung về quá khứ. Cô đọc danh sách bài hát, rồi chọn một loạt bài, nhưng cô chỉ nghe ca sĩ hát, chứ không có hứng thú hát theo.

Cô liên tục nhìn đồng hồ, thời gian trôi đi từng giây từng khắc. Trước đó cô không hiểu vì sao mình lại có gan để đến đây, chắc lúc đó đầu óc cô không tỉnh táo, bây giờ bình tĩnh lại, cô bỗng cảm thấy sợ hãi. Nếu Kim Bích Huy Hoàng thực sự là một nơi đen tối như Tăng Gia Tuấn nói, thì việc cô một mình đến đây chẳng phải là một sai lầm lớn sao?

Muốn đi, bây giờ vẫn còn kịp, một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên từ trong đáy lòng kịp thời thức tỉnh cô.

Nhưng chân tướng sự việc vẫn chưa được sáng tỏ, nếu bỏ đi lúc này, chẳng phải sẽ uổng phí công sức bấy lâu sao? Một giọng nói khác lại đưa ra ý kiến phản đối.

Cuối cùng lý trí đã chiến thắng.

Muốn biết được chân tướng sự việc, có rất nhiều cách, không cần phải mạo hiểm và nóng vội nhất thời.

An Ninh thở khê rồi ấn chuông gọi phục vụ thanh toán tiền.

Người phục vụ bước vào, anh ta ngạc nhiên liếc nhìn An Ninh. Đây là lần đầu tiên anh ta gặp một người khách vừa mới vào phòng chưa đầy ba mươi phút đã rời đi. An Ninh vội vàng trả tiền, rồi cầm túi xách tay đi ra khỏi phòng hát.

Chưa ra khỏi quầy lễ tân, An Ninh đã nhìn thấy một đám người đang hung hãn tiến vào. Người đi đầu chính là Tiểu Tuấn. An Ninh kinh ngạc, theo phản xạ tự nhiên, cô né người sang một bên.

Tiểu Tuấn đã từng gặp và nói chuyện với cô. Tuy cô đã hóa trang thành người khác, nhưng vẫn không có gì là bảo đảm là anh ta không nhận ra cô. Nếu bị anh ta nhận ra, thì Tô Khoáng cũng sẽ biết điều đó. Cô tuyệt đối không thể để điều đó xảy ra.

Nhưng nép vào góc tường rõ ràng không phải là kế sách lâu dài, thấy đám người này càng lúc càng tiến gần đến, An Ninh ngó nhìn xung quanh để tìm chỗ trốn. Phía tay trái là biển chỉ dẫn nhà vệ sinh rất bắt mắt. An Ninh bỗng nhanh trí, bước lại phía nhà vệ sinh nữ. Cô tự trấn an, đợi cho đến khi bọn họ đi qua là cô được an toàn.

An Ninh vịn vòi nước để rửa tay, bỗng nhiên một bàn tay xuất hiện từ phía sau cô, đặt lên vai cô. Cô sợ hãi há hốc miệng định kêu lên, nhưng lại bị kẻ đó bịt chặt lấy miệng.

An Ninh mở to mắt sợ hãi, kẻ đó áp tải cô vào gian buồng vệ sinh sát trong cùng, thấp giọng dẫn tiếng bên tai cô: “Nếu cô đồng ý sẽ không lên tiếng, tôi sẽ thả cô ra”.

An Ninh nghe thấy giọng một phụ nữ, cô khê thở phào nhẹ nhõm và gật đầu liên tục.

Người đó buông An Ninh ra, đồng thời cảnh giác gạt chốt nhà vệ sinh xuống đánh “tạch” một tiếng.

An Ninh quay người lại, lại thấy sợ hãi. Người con gái đó thân hình gầy đét, nhìn bề ngoài có thể đoán cô ta chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Cô ta thở hổn hển, trên mặt vẫn còn những vết máu chưa khô, trán bị rách một mảng lớn, máu vẫn đang chảy.

“Cô... bị thương rồi. Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?” An Ninh thận trọng hỏi.

Người con gái xua tay, cô ta dựa vào tường, toàn thân vẫn đang run lẩy bẩy.

An Ninh rút khăn giấy ra đưa cho cô gái. “Vậy cô có cần tôi giúp gì không?” Trục giác của An Ninh mách bảo, người con gái đứng trước mặt cô lúc này không phải là người xấu, hơn nữa chắc chắn cô ta vừa trải qua nỗi sợ hãi và sự tổn thương vô cùng lớn.

Dường như đã suy nghĩ kỹ lưỡng, cô gái lên tiếng “Xin chị hãy cứu em!”. Cô gái chưa nói xong, nước mắt đã trào ra như suối.

An Ninh chưa kịp phản ứng gì, thì cô gái đã quỳ sụp xuống sàn gạch lạnh giá của nhà vệ sinh. “Nếu chị không cứu em, thì thực sự em không còn đường sống nữa.”

“Có gì cô cứ từ từ nói, có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp.” An Ninh vội vã đỡ cô gái đứng dậy. An Ninh khác với Lưu Huệ, Lưu Huệ thuộc mẫu người khẩu xà tâm Phật, còn An Ninh lại là người không thể nhìn cảnh người khác cầu xin mình, cô quá lương thiện, đến mức không bao giờ biết nói những lời quá quắt.

“Em tên là Hạ Lam, đang là sinh viên. Em bị lừa đến đây...”

Mới nói được vài câu thì bên ngoài nhà vệ sinh vang lên những tiếng huyền não, hơn nữa càng lúc càng gần, An Ninh mang máng nghe thấy giọng của Tiều Tuấn đang quát tháo. “Mau lung sục mọi chỗ cho tao, đừng để nó chạy thoát.”

An Ninh đứng chờ người ra, cô đứng đối diện với Hạ Lam, khó khăn lắm cô cất tiếng hỏi: “Họ...đang tìm cô?”.

Hạ Lam gật gật đầu, đôi mắt to đầy vẻ sợ hãi.

“Chị ơi, em biết em sẽ không chạy thoát khỏi đây, chỉ mong chị hãy gửi giúp em lá thư này.” Từ trong túi áo ngực, cô bé rút ra một lá thư thấm đầy máu, rồi trình trọng đặt vào tay An Ninh.

Hai bàn tay An Ninh run lên cầm cập, hai môi cô cũng va vào nhau lẩy bẩy.

Lá thư rơi xuống nền gạch. Hạ Lam nhặt lá thư lên, lấy ống tay áo lau sạch đám bụi, rồi lại trao cho An Ninh.

An Ninh cầm chặt lá thư trong tay, tưởng như đang gánh trên vai gánh nặng ngàn cân.

“Chị ơi, tất cả xin nhờ cả vào chị.” Hạ Lam thở gấp, nhưng vẫn cố gắng nói hết câu.

Sau đó, cô bé kéo cửa, lao thẳng ra ngoài không ngoái đầu lại.

An Ninh với tay ra, chỉ kịp nắm lấy một góc vạt áo cô bé: “Em định đi đâu? Họ đang truy tìm em, bây giờ em ra đó, chẳng phải là tự sa vào lưới dao?”.

Hạ Lam kiên quyết gạt tay An Ninh ra: “Em phải ra để dụ chúng đi chỗ khác, nếu không chị cũng sẽ bị bắt, như vậy thì mọi thứ sẽ hỏng hết”.

“Đừng ra ngoài đó, sẽ có cách mà. Nhất định chúng ta phải cùng nhau thoát khỏi đây.” An Ninh thấy sợ hãi trước sự dũng cảm của cô bé, nhưng thực sự cô không nhẫn tâm nhìn cô bé rơi vào tay kẻ xấu.

Hạ Lam cười đau khổ: “Bọn chúng...không có nhân tính đâu. Chị à, sau khi em đi ra, chị phải nhân cơ hội mà chạy thoát, đừng có quay đầu lại. Chị hãy nhớ, chị gửi lá thư đi giúp em chính là chị đang cứu em đấy”.

Rõ ràng cô bé nhỏ hơn An Ninh mấy tuổi, nhưng ăn nói rõ ràng, rắn giỏi, đầy nghĩa khí. An Ninh thấy khâm phục cô bé. An Ninh không ngăn được cô bé, hai bàn tay cô nắm chặt lại, chỉ biết đứng nhìn cô bé đi ra ngoài.

Khoảng năm phút sau, An Ninh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hạ Lam và tiếng quát mắng của Tiểu Tuấn. Cô ghé sát tai lên cánh cửa nhà vệ sinh, cố gắng nghe ngóng mọi động tĩnh bên ngoài, cô không dám thở, người đầm mồ hôi.

Mãi đến khi bên ngoài trở nên im lặng, An Ninh mới ngồi sụp xuống nền gạch, toàn thân mềm nhũn.

Trong lúc An Ninh đang hôn mê trong nhà vệ sinh, thì Tô Khoáng đang bị Thời Quyên đeo bám.

Cô ôm lấy Tô Khoáng từ phía sau.

“Hôm nay là sinh nhật em, anh phải ở bên em.”

“Tôi không rảnh.” Tô Khoáng nói, không cả ngẩng đầu lên.

Thời Quyên ôm chặt lấy anh ra vẻ đáng thương. Tô Khoáng, mặt lạnh tanh, nói: “Bỏ tay ra”, rồi anh vùng tay thật mạnh, khiến Thời Quyên ngã nhào xuống đất.

“Anh...” Cô chỉ muốn khóc, thấy tủi thân vô cùng. Đúng vậy, từ khi sinh ra đến giờ, cô chẳng bao giờ phải quan tâm đến thái độ của người khác. Nhưng bởi vì đối tượng của cô là Tô Khoáng, nên cô chỉ biết nhịn. Cố làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, Thời Quyên phải phải quần, rồi đi tới ngồi bên cạnh Tô Khoáng, cười tươi nói: “Anh đồng ý với em đi! Chỉ một lần này thôi, được không?”.

Tô Khoáng khó chịu nhìn Thời Quyên: “Thời Quyên, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, giữa tôi và cô không thể có tình cảm gì được”.

“Tất cả mọi việc đều là ở con người mà, em tin rằng sẽ có một ngày anh chấp nhận yêu em”, Thời Quyên tự tin nói.

Thời Quyên xinh đẹp, phóng khoáng, ăn mặc sành điệu, có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô chẳng để ý đến ai, ngoại trừ Tô Khoáng là cho cô chết mê chết mệt. Nếu cô không phải là con gái của Thời Vĩ, thì có lẽ Tô Khoáng đã đối xử với cô theo cách khác, chỉ có điều, không ai có thể thay đổi được sự thật.

Tô Khoáng khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thời Quyên chẳng để tâm đến điều đó, cô vẫn ngồi bên cạnh anh, tự nói với mình. Cô không quan tâm xem Tô Khoáng có đáp lại hay không, chỉ cần anh chưa đuổi cô đi, thì đó chính là thắng lợi bước đầu.

Đôi khi cô cũng cảm thấy rất đau khổ, cô đã thể hiện nhiều như vậy, mà đáp lại chỉ là sự đối xử ngày càng lạnh nhạt của anh. Cô cũng đã từng tự hỏi, điều đó có đáng không. Nhưng trong tình yêu vốn không tồn tại sự trao đổi ngang giá, chẳng phải vậy sao?

“Đợi đến khi anh hết giờ làm, thì chúng ta đi uống rượu nhé?” Thời Quyên vẫn chưa nản lòng, cô đang phát huy bản lĩnh nhẫn nại của mình.

“Tôi còn có việc phải làm.” Giọng Tô Khoáng đã nhẹ nhàng hơn nhiều, hai mắt Thời Quyên rạng ngời, đã có tiến bộ.

“Đến quán rượu vừa mới khai trương ở chỗ đường queo, nghe nói cách pha rượu ở đó rất khá.” Cô nói với Tô Khoáng nghe, nhưng giống như cô đang nói một mình vậy.

Tô Khoáng không chịu nổi nữa, anh đứng dậy: “Tôi đi lăng quăng một lát, cô cứ ở một mình ở đây mà điên đi”.

Tất nhiên Thời Quyên chẳng thêm để ý đến câu nói phía sau, cô cười rạng rỡ: “Được đấy, em sẽ đi theo anh”.

Gặp phải người có da mặt còn dày hơn cả tường thành Tô Khoáng thực sự bó tay với cô ta. Anh lắc đầu đi trước, Thời Quyên vất vèo theo sau.

Tô Khoáng đột nhiên dừng bước, sống mũi Thời Quyên bắt ngờ va mạnh vào tấm lưng rắn chắc như sắt thép của Tô Khoáng, đau đến mức chảy cả nước mắt. Nhưng cô lại tỏ ra vô cùng vui vẻ, nói: “Anh thay đổi ý định rồi à?”.

Tô Khoáng liếc nhìn Thời Quyên, rồi lạnh lùng nói: “Thời Quyên, cô về nước bao lâu rồi? Ngày nào cô cũng rảnh rỗi đi chơi đi bơi, sao cô không tìm lấy một công việc mà làm?”

Thời Quyên chẳng bận tâm về điều đó, cô đi du học chỉ là để kiếm lấy tấm bằng mà thôi, còn với cái tính hiếu động của cô, nếu như tìm một công việc mà sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan sở, thì cô sẽ buồn tẻ đến chết mất. Hơn nữa, nhà cô dư giả tiền bạc, còn cần cô phải cố gắng như vậy làm gì? Nếu là người khác nói với cô câu này thì nhất định cô sẽ phản bác lại ngay rồi, nhưng người đó là Tô Khoáng, nên cô chỉ tươi cười nói: “Anh Khoáng, anh nói gì em đều nghe hết. Em sẽ nói với bố em để đến Kim Bích Huy Hoàng phụ giúp một tay, được không?”. Như vậy, cô sẽ có cơ hội sớm hôm gặp Tô Khoáng, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Thời Quyên vừa nghĩ vừa tỏ ra đắc ý, suýt nữa thì nhảy múa giữa đường.

Tô Khoáng nói một câu làm dập tắt ngọn lửa nhiệt tình đang ngùn ngụt cháy trong cô: “Ở đây không phải là nơi mà đàn bà con gái nên đến”. Tô Khoáng cũng đã từng nói câu này với An Ninh, trong trái tim anh, vị trí của hai người hoàn toàn không giống nhau, nhưng họ đều là những cô gái tốt. Đôi lúc Thời Quyên hay làm phiền người khác, cũng thích tự làm theo ý mình, nhưng không thể vì thế mà phủ nhận ưu điểm thẳng thắn và bản tính phóng khoáng của cô.

Ánh mắt Thời Quyên tối sầm, nhưng rất nhanh đôi mắt ấy lại sáng trở lại, cô cười, hỏi: “Vậy anh thấy em làm công việc gì thì phù hợp?”. Cô là cô gái cứng đầu, càng có nhiều chông gai, cô lại càng dũng cảm tiến lên. Cô tin rằng với sự chân thành của cô, vàng đá cũng phải động lòng. Tô Khoáng không phải là người sắt đá, sẽ có một ngày cô khiến anh rung động.

Tô Khoáng nói: “Chuyên ngành mà cô học ở nước ngoài ắt sẽ có công việc cần”.

“Em học ngành quản lý doanh nghiệp”, Thời Quyên nói.

“Rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài cần những nhân tài như cô, cô có thể đi thử sức xem sao.” Tô Khoáng không nói cho chiếu lệ, anh cũng không muốn một cô gái tài hoa đang độ như Thời Quyên lại lãng phí quá nhiều thời gian như vậy. Thời Quyên chớp chớp mắt, tiến đến bên Tô Khoáng, giọng nịnh nọt: “Anh nói thế nào em sẽ làm như vậy”.

Tô Khoáng dở khóc dở cười. Trước tiên cô cần hiểu rõ rằng trên thế giới này không có ai sống vì ai hết, đã đến lúc cô phải lên kế hoạch cho cuộc sống của chính mình rồi, nếu không, một khi Thời Quyên thất thế, nếu chẳng có chút kinh nghiệm nào thì cô sẽ sống ra sao? Nhưng bây giờ anh chưa thể nói với Thời Quyên những lời này.

Tô Khoáng quay lưng, tiếp tục đi về phía trước.

Tâm trạng Thời Quyên rất vui vẻ, phía trước cô là một tương lai tươi sáng, cô thấy mình càng tự tin hơn.

“Anh Khoáng, anh Thời tìm anh.” Khi đi qua hành lang của tầng ba, có người vội vàng đi đến cạnh Tô Khoáng.

Tô Khoáng gật đầu: “Tôi sẽ đến ngay”.

“Em cũng muốn đi.” Thời Quyên nói chen vào.

“Anh Thời chỉ nói gặp một mình anh Khoáng.”

“Tôi muốn đi gặp bố tôi, anh quản tôi được à?!” Thời Quyên lập tức nổi cáu, ra giọng đại tiểu thư.

Cô hùng dũng đi lên lầu trên. “Không phải việc của cô, cô đứng ở đây cho tôi.” Tô Khoáng vừa ra uy.

Thời Quyên lập tức nghe lời, khí thế hùng dũng ban đầu đã tiêu tan đi hết, cô sợ hãi gọi: “Anh Khoáng...”.

Tô Khoáng không nhìn Thời Quyên, bắt giắc cô đứng im tại đầu cầu thang lên gác, không dám đi theo Tô Khoáng.

Tô Khoáng gõ cửa rồi bước vào. Đây là phòng làm việc riêng của Thời Vi, cất giấu rất nhiều những bí mật mà người khác không thể biết. Tô Khoáng ẩn mình trong Kim Bích Huy Hoàng đã hai năm, nhưng cơ hội để anh vào đây rất ít.

“Quyên Quyên lai đến tìm cậu à?” Thời Vĩ đi thẳng vào vấn đề.

Tô Khoáng cũng không lép vế đáp: “Vâng”.

“Con bé này đúng là khiến người ta chẳng yên tâm chút nào, đúng không?” Thời Vĩ khẽ nói, khiến người khác cảm thấy không khí nói chuyện rất thoải mái, giống như đang bàn về việc gia đình vậy.

Nhưng Tô Khoáng không nghĩ Thời Vĩ đang nghĩ như vậy, anh hiểu rõ điều đó hơn ai hết: “Anh Thời, anh yên tâm, em tuyệt đối không có ý định gì với cô ấy”.

Lúc này, Thời Vĩ mới khẽ mỉm cười: “Khoáng này, từ trước đến nay tôi đều hy vọng rất nhiều vào cậu, cũng đã xem cậu như người trong nhà, nhưng cậu và Quyên Quyên thực sự là không hợp”. Là kẻ làm cha, dù trong gia đình bình dân, hay gia đình quyền cao chức trọng, ai cũng hy vọng con cái mình có được một tương lai tốt đẹp. Tô Khoáng là người rất tốt, nhưng nếu theo cậu ta vào song ra gió, không cẩn thận có khi nửa cuối cuộc đời sẽ sống trong tù ngục, thực sự cậu ta không phải là đối tượng lý tưởng cho con gái hắn.

Sắc mặt Tô Khoáng không chút biểu cảm, anh nói: “Em biết”. Tuy đây chính là kết quả anh mong muốn, nhưng nhắc đến An Ninh, anh lại ngập ngừng. Thời Vĩ còn nghĩ như vậy, lẽ nào An Ninh cũng sẽ vì thế mà từ chối tình cảm của anh?

Thời Vĩ liếc nhìn Tô Khoáng, rồi hắn nghiêng người tựa vào sofa: “Cậu nghĩ được như vậy là tốt”.

Tô Khoáng cười: “Anh Thời, không còn việc gì nữa, thì em đi trước đây”.

“Gần đây thường xuyên có người đến gây chuyện, cậu phải quản lý chặt hơn một chút.” Im lặng khoảng một phút, rồi Thời Vĩ châm điếu thuốc.

Tô Khoáng vỗ trán tiếp lời Thời Vĩ: “Em biết rồi”.

“Còn nữa, trên tầng bảy vừa để một con bé chạy thoát, chắc cậu biết chứ?” Hắn vừa gạt tàn thuốc vừa nói. Tô Khoáng để ý thấy trong chiếc gạt tàn thủy tinh đầy những đầu mẩu thuốc lá.

Tô Khoáng khẽ lim dim mắt: “Vâng, Tiểu Tuấn đã dẫn người đi tìm rồi”.

Thời Vĩ thấp giọng, mặt nặng trĩu: “Theo những gì con bé cùng phòng của nó kể, trên người con bé đó giấu một lá thư viết bằng máu. Cậu báo với Tiểu Tuấn, nhất định phải lấy được lá thư đó về”.

Tô Khoáng máy mắt, mặt hơi biến sắc: “Em biết rồi, anh Thời cứ yên tâm, việc này cứ giao cho em và Tiểu Tuấn xử lý”.

Thời Vĩ vỗ vỗ vai Tô Khoáng, nhìn về phía trước: “Cậu đi đi. Có tin tức gì lập tức báo cho tôi”.

Tô Khoáng gật đầu, rồi đi ra.

Mười hai giờ đêm, trong phòng vệ sinh của khu vực hát karaoke trên tầng hai của Kim Bích Huy Hoàng.

Sau hồi lâu ngồi chờ đợi trên nền gạch, An Ninh vẫn không dám chắc chắn mình đã thực sự thoát ra khỏi nguy hiểm hay chưa. Trong hơn hai mươi năm sống trên đời này, đây là lần đầu tiên An Ninh gặp phải một việc kinh sợ đến thót tim như vậy.

Hai tay cô vẫn đang run rẩy, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi chân hình như cũng không còn là của cô nữa, cô không tài nào điều khiển được chúng.

Vừa nãy Hạ Lam nói những gì nhỉ? Cô nghĩ hồi lâu, à phải rồi, gửi lá thư này đi.

Nhưng lá thư đâu? An Ninh tìm khắp, lá thư rơi từ trên người cô xuống.

May quá, lá thư vẫn còn đây. Đây là vật mà Hạ Lam đã liệu mình bảo vệ, và tất nhiên dù phải liều mình An Ninh cũng phải đưa được lá thư ra ngoài.

An Ninh định cất lá thư vào trong túi xách, nhưng đôi tay cứ run rẩy khiến cô chẳng thể nhét lá thư vào trong chiếc túi. Cô hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, cuối cùng cô cũng đã bình tĩnh lại.

Hai tay cô cầm lấy lá thư, một ý nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu cô. Phong bì thư chưa được dán keo, cô có thể đoán được đại khái bên trong thư viết những gì, nhưng cụ thể nó có liên quan đến những ai thì cô không thể đoán được. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô bặm môi, mở phong bì thư.

Đây là một lá thư khiêu nại mang cả máu và nước mắt. Trang trước được viết bằng bút bi, trang sau màu mực nhạt dần, cuối cùng người viết máu để viết những câu cuối cùng. An Ninh có thể tưởng tượng ra, dưới ánh đèn mờ mờ, một cô gái trẻ đã dùng cảm xúc đứt đầu ngón tay mình, cô vừa khóc vừa viết ra những việc trong quá khứ mà cô không thể quay đầu nhìn lại.

Cô bé tên Hạ Lam như đã giới thiệu với An Ninh. Nhưng cô bé là sinh viên năm thứ nhất của một trường đại học tại thành phố S, cùng trường với An Ninh, điều này khiến cô rất bất ngờ.

Hoàn cảnh gia đình cô bé rất khó khăn, thi đỗ đại học, chỉ tính riêng khoản học phí đắt đỏ cũng đã tiêu tốn toàn bộ tài sản mà bố mẹ cô tích góp, vì thế cô bé phải đi làm thêm kiếm tiền chi trả cho sinh hoạt phí hằng ngày. An Ninh sinh ra đã sống trong sự chăm sóc đầy đủ, nên tất nhiên cô không thể hiểu được đạo lý con nhà nghèo phải sớm biết tự lo ithub.

Hạ Lam có một cô bạn cùng phòng tên là Thôi Tiểu Lệ. Có lần Thôi Tiểu Lệ hỏi cô bé rất thần bí: “Cậu có muốn kiếm nhiều tiền không?”

Hạ Lam ăn uống dè xẻn, quần áo của cô đều là những bộ cũ kỹ đã mặc nhiều năm, nhưng cô không nỡ vất chúng đi, cô chỉ dám ăn cơm với rau, rất ít khi dám mua thịt. Nhưng người nghèo cũng cần có khí phách của người nghèo, làm bõ nhĩ của người ta còn đau đớn gấp vạn lần sao với việc bị người khác giết hại, vì thế cô dứt khoát từ chối.

Thôi Tiểu Lệ nói với Hạ Lam, mỗi kiếm tiền này không phải giống như cô tưởng tượng, tiền kiếm được đều trong sạch, dựa vào tài năng của chính mình. Thì ra công việc đó là đến Kim Bích Huy Hoàng ở thành phố H, chỉ cần ngồi vào bàn, nói chuyện với khách, một tiếng đồng hồ cũng có thể kiếm được mấy trăm tệ, thu nhập cao hơn tất cả những chỗ làm thêm khác.

Hạ Lam thấy nghi ngờ. “Có việc tốt đẹp như vậy sao?”

Thôi Tiểu Lệ nói chắc chắn: “Cũng không phải ai muốn đi cũng được đâu, ở đó còn phải phỏng vấn nghiêm ngặt, hơn nữa họ chỉ tuyển sinh viên thôi, học lực thấp một chút họ cũng không cần”.

Hạ Lam bán tín bán nghi. “Có thật chỉ ngồi nói chuyện, chứ không phải làm gì khác chứ?”

Thôi Tiểu Lệ nhìn Hạ Lam khinh miệt. “Nếu không phải thấy cậu cũng nghèo như tớ, thì tớ chẳng bao giờ phải lộ bí mật này cho cậu đâu. Dù gì thì gì thêm một người cũng chính là thêm đối thủ cạnh tranh.”

Hạ Lam bị Thôi Tiểu Lệ lừa đến Kim Bích Huy Hoàng như vậy. Cô bé ngây thơ, hy vọng có thể tận dụng thời gian nghỉ hè để kiếm tiền nộp học phí cho kỳ sau, giảm nhẹ gánh nặng cho bố mẹ, ai ngờ lần đó cô ra đi và không bao giờ có đường trở lại.

Viết đến những dòng về sau, nét chữ mờ dần, có lẽ những giọt nước mắt rơi xuống làm mờ nét mực.

An Ninh cố gắng đọc từng chữ một.

Sự thực vốn không phải như Thôi Tiểu Lệ nói. Hạ Lam vừa đến đã bị ép đi tiếp khách, cô không nghe theo thì bị đánh đập dã man. Bị bạt tai, bị roi quất, dường như ngày nào cũng phải nếm trải. Nhưng cô vẫn một mực không nghe lời, chúng hết cách với cô. Vì vậy, đến hôm nay cô vẫn giữ được tấm thân trong sạch.

Cô đã bỏ trốn không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng bị bắt lại. Mỗi lần như thế, cô lại bị đánh đập cho bầm tím thịt da, nhưng cô vẫn không chịu khuất phục.

Lần này không biết làm cách nào mà cô bé có thể trốn xuống được dưới tầng dưới, vậy mà vẫn không thay đổi được số mệnh, lại bị bắt.

Đọc hết lá thư, trán An Ninh vã mồ hôi, nhưng toàn thân cô lạnh cứng.

Kim Bích Huy Hoàng mở cả những nơi giải trí tình dục, cường bức mại dâm. Tăng Gia Tuấn đã không lừa cô.

Hai bàn tay cô nắm chặt lại, những móng tay dài bấm sâu vào lòng bàn tay. Cô bặm chặt môi, nhiệt độ trong nhà vệ sinh rất ấm, nhưng lòng cô giá lạnh như băng.

“Ấy, sao cô lại ngồi ở đây vậy? Cô không sao chứ?” Có người đẩy cửa bước vào, đó là nhân viên vệ sinh vào để lau dọn.

Không kịp gấp lá thư cẩn thận, An Ninh nhét vội thư vào trong túi, lau sạch nước mắt trên mặt. “Tôi không sao.” Rồi cô vội vàng đứng dậy, mở cửa và chạy nhanh ra ngoài.

Lúc sợ hãi thì ai còn biết lựa chọn đường thoát. An Ninh nhìn thấy cầu thang, không kịp suy nghĩ gì, cô lao vội xuống theo lối đó.

Trong lúc vội vã, cô không hề biết rằng đây không phải là lối để thoát ra bên ngoài.

An Ninh chạy xuống hết tầng này rồi lại tầng kia, chiếc cầu thang như không có điểm cuối vậy.

Càng căng thẳng, đầu óc cô càng rối loạn.

Cô đã đọc không ít tiểu thuyết, đặc biệt là những loại tiểu thuyết kinh dị. Tình huống của cô lúc này rất giống như trong một cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng đọc. Nhân vật chính trong câu chuyện cứ tám giờ tối lại ra khỏi phòng, chạy xuống cầu thang, rồi cứ chạy, chạy mãi nhưng không hết những bậc cầu thang, đó là chiếc cầu thang dài vô tận, thực chất đó chính là con đường dẫn xuống mười tám tầng địa ngục.

Càng nghĩ nhiều, cô càng hoảng loạn.

Để đề phòng bất trắc, cô suy nghĩ vài giây, rồi lôi lá thư trong túi xách ra, nhét vào người để lá thư được an toàn.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy đèn xanh nhấp nháy sang nơi góc quẹo chỉ dẫn lối ra an toàn, cô chạy thẳng vào lối cầu thang đó.

Ánh đèn mờ nhạt bên trong hoàn toàn phản với ánh sáng bên ngoài, cô nhắm mắt rồi cúi đầu xuống một lúc, sau đó mới ngẩng lên nhìn mọi thứ xung quanh.

Quang cảnh trước mắt hình như cô đã từng nhìn thấy.

Trước mặt cô là một chiếc bàn hình elíp, trên đó la liệt thẻ tiền, bốn người đàn ông ngồi ngay ngắn, chỉnh tề, trên tay cầm ba thẻ bài và từ từ mở chúng ra. Có người khẽ thở phào, có người mặt chán nản, có người vui mừng khôn xiết, có người mặt mày tái mét.

Đây chính là nơi mà cô đã nhìn thấy trong ảnh, góc nhìn của cô lúc này cũng chính là góc là tấm ảnh được chụp.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía An Ninh, vị khách không mời mà đến.

An Ninh bỗng hiểu ra vấn đề, cô đã đi nhầm vào vùng cấm địa.

Tiểu Tuấn sai người nhốt Hạ Lam vào căn phòng hầm dưới lòng đất, đó cũng chính là nơi đã từng nhốt Niên Nhụy.

Khi tất cả mọi người đều đi khỏi, tên thuộc hạ tên Vương Triết quay trở lại. Hắn bóp cằm Hạ Lam, siết mạnh đến mức tưởng như có thể bóp nát cằm cô bé. “Gan mày cũng to gớm nhỉ?” Sự tàn ác hiện rõ trong đôi mắt lạnh băng của hắn, rồi hắn túm lấy tóc Hạ Lam đập thật mạnh đầu cô bé vào tường. “Không làm cho chút nhan sắc của mày lụi tàn, thì mày không biết thế nào là lợi hại.”

Đầu Hạ Lam bị đập mạnh đến mức khiến cô mê muội, mắt hoa lên không nhìn rõ mọi thứ xung quanh, da đầu cô bị rách toạc, máu từ trên trán chảy xuống đầm đìa, nhưng cô bé vẫn rất kiên cường, cô cắn môi chịu đau không kêu rên lấy một tiếng.

“Để xem mày ngoan cố đến khi nào?” Vương Triết vốn không phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc. Hắn đè Hạ Lam áp chặt vào tường, một tay hắn xé toang chiếc áo mỏng trên người cô bé.

“Xin anh đừng làm thế!” Sau những giây phút im lặng, bây giờ sắc mặt Hạ Lam mới lộ vẻ sợ hãi, nước mắt tuôn trào, từng giọt nước mắt chảy xuống làn da trần trắng mịn của cô.

“Sợ rồi à?” Vương Triết mạnh tay hơn, hất xé hết chiếc áo trên người cô bé, phần thân trên của cô bé đã không còn một mảnh vải che thân.

Hạ Lam ý thức được rằng, ngày hôm nay cô khó mà thoát khỏi việc bị cưỡng hiếp. Cô bé nhắm chặt lại, hàng mi run rẩy.

Vương Triết túm lấy hai tay cô bé giơ cao lên quá đỉnh đầu, thân hình rắn chắc của hắn chuẩn bị đè hẳn lên người Hạ Lam.

“Vương Triết, dừng tay!” Không biết từ góc nào, Tô Khoáng đã vào được đây để kịp thời ngăn Vương Triết lại. Vương Triết liếc nhìn anh lạnh lùng, rồi đẩy Hạ Lam ra. “Anh làm gì vậy?”

Tô Khoáng cởi áo khoác ngoài ra, rồi khoác lên cơ thể đang trần truồng của Hạ Lam. “Anh Thời đã giao cô ấy cho tôi rồi, cậu ra ngoài trước đi.”

Vương Triết không dám chọc tức Tô Khoáng, vì thế hắn chỉ biết trừng mắt nhìn Hạ Lam đầy căm hận, rồi giận dữ đi ra.

Tô Khoáng đỡ Hạ Lam dậy, giúp cô gài lại mấy chiếc cúc trên áo khoác, rồi nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không hại cô đâu”.

“Cảm... ơn... anh.” Hạ Lam khóc nức nở, nói không nên lời. Cô bé đã từng gặp Tô Khoáng, cũng biết Tô Khoáng là người của Kim Bích Huy Hoàng, cho dù trước đây anh đã từng làm những gì, nhưng ít nhất lúc này chính anh là người đã cứu cô từ tay Vương Triết.

“Cô tên là Hạ Lam phải không?” Tô Khoáng nhẹ nhàng hỏi, chỉ sợ làm cô bé sợ hãi. Đã rất nhiều lần anh nhìn thấy cô phải chịu đòn roi, mà bản thân anh lại không có cách nào để giúp đỡ cô.

Hạ Lam gật gật đầu.

Tô Khoáng dìu cô ngồi lên một chiếc ghế xiêu vẹo, rồi anh chau mày hỏi: “Trên người cô có phải có giấu một lá thư?”.

Hạ Lam bỗng cảnh giác, cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không có”.

Tô Khoáng đỡ lấy vai cô bé, ý bảo cô đừng quá kích động: “Nói cho tôi biết, lá thư hiện đang ở đâu?”.

Hạ Lam vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

Tô Khoáng hết cách, anh đành lôi cái chết ra để dọa cô: “Nếu cô không giao lá thư đó cho tôi, thì tôi cũng không có cách nào để hoàn thành nhiệm vụ, và cũng không thể đưa cô ra khỏi nơi này. Tôi mà đi, thì tên vừa này sẽ quay lại đây, lúc đó thì tôi không bảo đảm được gì đâu”.

Người Hạ Lam run bắn, cô ôm lấy vai khóc nức nở. Tô Khoáng khẽ thở dài, rồi anh từ từ đưa tay ra, dịu dàng nói: “Hạ Lam, đưa cho tôi đi”.

“Thư không ở chỗ tôi.” Cuối cùng, sau một hồi lâu, Hạ Lam cũng đành lên tiếng.

“Không ở chỗ cô? Không thể nào!” Tất nhiên Tô Khoáng không tin vào điều này, trước khi đến đây anh đã hỏi mấy cô gái cùng phòng với Hạ Lam, họ xác định trước khi cô chạy trốn có mang theo một lá thư trên người.

“Đó là sự thật, anh hãy tin tôi. Tôi chạy trốn xuống nhà vệ sinh tầng hai, rồi giao lá thư ột người khách nữ, chị ấy hứa sẽ giúp tôi gửi lá thư đó đi.” Hạ Lam giật giật tay Tô Khoáng. Để bảo vệ mình, cô nghĩ chắc chắn An Ninh đã mang lá thư đó ra ngoài an toàn, nhưng cô không biết rằng, An Ninh đang ở nơi còn nguy hiểm hơn cô.

Mặt Tô Khoáng biến sắc, nếu đúng là như cô ta nói, vậy thì hậu quả sẽ rất khó lường. Anh định thần lại, hỏi: “Người khách đó trông như thế nào, cô có nhớ không?”.

Hạ Lam nhớ kỹ lại: “Chị ấy mặt trái xoan, mặc một chiếc váy màu đen, rất đẹp, rất thời thượng”. Cô nói thật lòng, cô tin chắc rằng An Ninh đã thoát khỏi nguy hiểm từ lâu, vì thế chẳng cần phải giấu giếm nữa.

“Hy vọng cô không lừa tôi.” Mặt Tô Khoáng thoáng chút sa sầm, anh khẽ cười đau khổ.

Anh quay người bước đi, ở phía sau Hạ Lam vội gọi: “Anh hứa sẽ đưa tôi ra khỏi đây”.

“Yên tâm đi, không có lệnh của tôi, hẳn không dám quay lại đây đâu.” Nói rồi Tô Khoáng căn dặn người gác cửa vài câu, sau đó vội đi ra ngoài.

Trước tiên Tô Khoáng báo cáo tình hình tìm hiểu được với Thời Vĩ, rồi anh liên lạc với Tiều Tuấn theo lệnh của hắn.

Ai ngờ Tiều Tuấn nghe xong, vội chau mày lại. Anh ta không căn dặn bước tiếp theo phải làm như thế nào, cũng không để lộ bất kỳ thái độ ngạc nhiên nào, anh ta suy nghĩ vài giây rồi hỏi: “Vậy cô bạn gái nhỏ bé của cậu đâu? Cô ấy hiện đang ở đâu?”.

An Ninh? Tô Khoáng không hiểu. Anh cúi xuống nhìn đồng hồ, đã gần một giờ đêm. Hôm nay ở Kim Bích Huy Hoàng có quá nhiều việc, đã chiếm mất không ít thời gian của anh, nhưng giờ này có lẽ An Ninh đang ngủ rồi, hơn nữa việc này có liên quan gì tới An Ninh. Anh trả lời luôn: “Chắc đang ở nhà”.

“Nói như vậy ngay cả cậu cũng không dám chắc chắn?”. Tiều Tuấn cười khiến Tô Khoáng càng không hiểu đầu đuôi thế nào.

Tô Khoáng hiểu ngay có chuyện gì đó không bình thường ở đây. Tiều Tuấn nói tiếp: “Cậu đi với tôi đến một nơi”.

Tô Khoáng thấp thỏm. Ở cái Kim Bích Huy Hoàng này, anh và Tiều Tuấn phối hợp với nhau rất khăng khít. Hôm nay lần đầu tiên Tiều Tuấn tỏ ra bí mật như thế này, rất cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tạm thời lúc này, Tiều Tuấn không trả lời anh, đến chỗ đó tự anh sẽ hiểu.

Nơi mà Tiều Tuấn dẫn Tô Khoáng tới vẫn là một căn mật thất dưới đất. Nhưng căn phòng này ở sát phía đông, còn căn phòng giam Hạ Lam lại ở sát phía tây của Kim Bích Huy Hoàng.

Vừa bước vào căn mật thất, Tô Khoáng cảm nhận được ngay không khí quá mức căng thẳng.

Ngoài cửa có bốn tên đứng gác, bên trong hai bên cửa còn có hai tên nữa. Từ xa, Tô Khoáng đã nhìn thấy một người mặc chiếc váy đen đang ngồi trên ghế, hai tay người đó bị buộc ra phía sau ghế. Mái tóc dài xòa xuống, chắc đó là một phụ nữ. Đầu của cô gái cứ cúi xuống, nên không nhìn rõ mặt, nhưng theo những gì mà Hạ Lam miêu tả, lẽ nào đây chính là người khách nữ đó.

Anh bỗng dấm cho Tiều Tuấn một cái, rồi cười: “Anh bạn, chân tay cũng nhanh đấy chứ”.

Tiều Tuấn nửa như cười nửa như không, né tránh cú dấm của Tô Khoáng: “Cậu nhìn rõ rồi chứ?”.

Bước đến gần, Tô Khoáng mới kinh ngạc nhận ra đáng người rất đồi quen thuộc, rất giống một người.

Anh bước nhanh lên phía trước vài bước, kéo đám tóc rối bởi trước trán cô lên, tìm anh bỗng thất lại, đó chính là... An Ninh.

An Ninh đi nhằm vào sông bạc ngầm dưới đất của Kim Bích Huy Hoàng, do những người đến đánh bạc đa số đều là những khuôn mặt quen thuộc, hơn nữa rất ít nữ giới xuất hiện ở nơi này, vì thế sự xuất hiện của An Ninh lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, cô đã bị mấy tên tai to mặt lớn vây kín.

Một tên hỏi: “Con bé này từ đâu đến vậy?”.

Một tên khác trả lời: “Trói nó lại, rồi dẫn đi gặp anh Tiều”.

Và sau đó là cảnh tượng mà Tô Khoáng vừa nhìn thấy.

Tiều Tuấn vừa nhìn đã nhận ra An Ninh. Nhưng cô ấy đi vào sông bạc, nhìn thấy những cái không nên nhìn, Tiều Tuấn chỉ còn cách bắt giữ cô, chỉ thông báo cho Thời Vĩ biết, còn chưa kịp báo cáo Tô Khoáng, rồi lại vừa biết cô ấy có liên quan đến con bé Hạ Lam vừa định chạy trốn. Lần này, thì dù Tiều Tuấn có muốn che giấu cũng không thể.

Sao cô ấy lại có thể ở đây? Khó khăn lắm Tô Khoáng mới nuốt nổi cục khí đang tắc nghẹn nơi cổ họng. Anh suy nghĩ thật nhanh, đã nghĩ ra hàng ngàn hàng vạn khả năng có thể, đồng thời cũng đưa ra vài phương án

để giải cứu cho cô, nhưng nếu muốn thực hiện những phương án đó, cô không phải là người phụ nữ mà Hạ Lam đã nói tới.

Mặt Tô Khoáng không chút biểu cảm, anh quay lại nhìn Tiều Tuấn, Tiều Tuấn khẽ bủ môi, ra ý bó tay.

Tô Khoáng lại nhìn mấy tên canh cửa, một người trong đó nói: “Anh Tô, cô ta vào từ cửa bí mật”. Mà muốn đi qua cửa bí mật, chỉ có một đường ra, đó chính là khu vực hát karaoke ở tầng hai.

Tô Khoáng chợt hoang mang, nhưng anh là người bản lĩnh, dù có lo lắng thế nào anh cũng không bao giờ thể hiện ra ngoài.

Anh bình thần nhìn bốn phía, tất cả đều đã rất quen thuộc với anh. Chỉ cần Thời Vĩ không biết chuyện này, thì vẫn còn nước cứu vãn.

Nhưng tất cả suy tính của anh ngay tức khắc trở về con số không, bởi Thời Vĩ đã dẫn theo hai người vợ vãi đến nơi.

“Là cô ta phải không?” Hấn nhìn thẳng vào Tô Khoáng nhưng lại hỏi Tiều Tuấn.

“Thư đang ở trên người cô ta.” Tiều Tuấn bấm báo sự thật.

Thời Vĩ túm lấy tóc An Ninh kéo lên, da đầu An Ninh đau tê tái, cô rên khe khẽ. Thời Vĩ ép An Ninh nhìn thẳng vào mắt hấn, rồi mặt hấn bỗng biến sắc, hấn hét lớn: “Tô Khoáng, đây là bạn gái của cậu mà? Cậu định giải thích thế nào?”.

Tô Khoáng nghiêng rằng, một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt An Ninh. “Nói, thư máu đang ở chỗ nào?”

An Ninh chẳng còn sức lực nào để mà nói, cô đã bị trói rất lâu rồi, sức lực của cô cạn kiệt, mặt cô nóng ran. Tuy nửa thân trên của cô không có cảm giác đau, nhưng trái tim cô đang đau đớn vô cùng.

“Đây là túi của cô ta.” Một tên thuộc hạ đưa chiếc túi cho Tô Khoáng. Tô Khoáng giật nhanh lấy chiếc túi, đổ tất cả đồ ở trong túi ra ngoài, nhưng không tìm thấy thứ mà anh đang cần.

Xung quanh có mấy chục con mắt đang nhìn, mỗi một hành động của anh đều được kiểm soát chặt chẽ, chỉ cần thực hiện sai một bước, tất cả sẽ đổ bể. Không những không cứu được An Ninh, mà ngay cả thân phận của anh cũng khó có thể che giấu được nữa.

Tô Khoáng toát mồ hôi lạnh, trước mặt anh giờ chỉ có một con đường, anh không có lựa chọn nào khác.

Tô Khoáng lùi từ phía sau ra một con dao ngắn, rồi ghì vào cổ An Ninh, mặt hung dữ nói: “Cô có nói hay không, nếu không đừng trách tôi không nể tình nghĩa bao năm với nhau”.

Cuối cùng An Ninh đã tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật hiểm ác của Tô Khoáng, cô vô cùng hối hận. Nếu ông trời ban thêm cho cô một cơ hội sống nữa, thì cô nguyện làm người câm điếc, để không phải nghe, không phải nhìn thấy những điều này. Nhưng bây giờ, cô không còn đường lùi nữa.

Con dao sắc nhọn chạm vào làn da mềm mịn của An Ninh, Tô Khoáng khẽ ấn tay, trên con dao đã xuất hiện thêm vài giọt máu. Anh lật tay bóp lấy cằm An Ninh, máu từ trên khóe miệng cô từ từ chảy xuống, sự tuyệt vọng thoáng hiện trên đôi mắt đỏ đầy vằn máu của Tô Khoáng.

Đứng bên cạnh, Tiều Tuấn nói: “Cô An, cô hãy mau nói ra đi. Việc gì phải tự làm khổ mình như thế?”.

An Ninh không nói gì.

Tô Khoáng cầm con dao đưa lên má An Ninh khẽ vẽ một đường, rồi đưa lên má cô. “Nếu vẫn không nói, đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn.”

Mặt cô bỗng ngửa ran lên, cô không tin mình vừa mới bị rạch vào mặt. cô sợ hãi kêu lên thành tiếng, tấm chăn phòng thủ cuối cùng bị phá vỡ: “Tôi nói, tôi nói là được chứ gì”.

Tô Khoáng đưa con dao ra xa chừng hơn chục phân, nhưng vẫn nằm trong tầm nhìn của An Ninh. Anh khẽ thổi vào đầu lưỡi dao: “Nói đi”.

“Nó ở trên người tôi, tôi giấu nó trong áo ngực.” Việc đến nước này thì An Ninh không thể không nói ra. Giọng cô khàn đi, cô thực sự rất hoảng sợ. “Anh cởi trói cho tôi, tôi sẽ lấy cho anh, được chứ?” Khuôn mặt non tơ của cô khấn cầu Tô Khoáng.

Tất nhiên Tô Khoáng không thể đồng ý. Anh tiến đến ôm lấy cô, để che đi tầm nhìn của những người đứng xung quanh, một tay anh từ từ luồn vào trong áo ngực của An Ninh. Do không cẩn thận, anh chạm vào ngực cô, cả hai khẽ run lên.

An Ninh đã gấp lá thư rồi giấu vào trong áo ngực. Muốn lấy được nó ra, chắc chắn Tô Khoáng phải chạm vào cơ thể cô, anh nhìn An Ninh khẽ nói: “Xin lỗi, đã mạo phạm rồi”. Giọng anh sát bên tai cô, chỉ đủ để cô có thể nghe thấy. Trong thoáng chốc, An Ninh có cảm giác như anh Tô Khoáng dịu dàng, lịch sự đã quay trở lại.

Không gian xung quanh như thay đổi, đầy ánh sáng, đầy hương thơm. Nếu không ở trong tình huống này, thì đó sẽ là một bức tranh đẹp đến mức khiến người ngắm nó sẽ quên đi hết mọi ưu tư của cuộc đời.

Nhưng lúc này Tô Khoáng không có thời gian để quan sát đến gò bồng đảo xinh đẹp dưới lớp áo ngực của An Ninh, anh chỉ nghĩ, một khi có được lá thư máu rồi, thì Thời Vĩ, kẻ hành sự không ghê tay, sẽ giải quyết An Ninh như thế nào?

Tô Khoáng chần chừ, nhưng kéo dài thời gian không phải là kế sách hay, Thời Vĩ sẽ không cho anh có nhiều thời gian.

Quả nhiên, Thời Vĩ sốt ruột hỏi: “Chú Tô, chú đang làm gì thế? Lấy được chưa?”.

Tô Khoáng giả bộ vui mừng, anh rút tay ra: “Lấy được rồi”.

“Đưa cho tôi.” Thời Vĩ chẳng yên tâm về bất kỳ ai, hẳn nhất định phải tự mình kiểm tra.

Tô Khoáng đứng lên vẻ khó khăn, anh bước chậm rãi. Cuối cùng lá thư cũng nằm trong tay của Thời Vĩ.

Thời Vĩ xé rách phong bì bên ngoài, hẳn gỡ thẳng lá thư ra, sau khi đọc qua, hẳn nhe răng cười: “Ừm, chính là nó”. Hẳn rút bật lửa ra đốt cháy lá thư, trong nháy mắt, lá thư chỉ còn là một nhúm tro tàn.

An Ninh nhắm mắt đầy đau đớn. Cô có lỗi với Hạ Lam, cô quá yếu đuối trước cái ác, cô không thể nào giữ được phần chứng cứ có liên quan đến sự sống và cái chết của cô bé.

Thời Vĩ hài lòng thối bay phần tro giấy còn lưu lại trong tay hẳn, hẳn quay lại nhìn An Ninh, khuôn mặt đầy vẻ nham hiểm, ánh mắt sắc lạnh: “Tiều Tuấn, cậu nói xem nên xử lý cô ta như thế nào?”.

Lòng ngực Tô Khoáng căng ra, bất giác anh đứng thẳng lưng.

An Ninh ngồi phía sau Tô Khoáng, nên không thể nhìn thấy biểu hiện của anh, tất nhiên cô cũng sẽ không cảm nhận được trái tim anh như đang có lửa đốt. Cô nhắm hai mắt lại, im lặng chuẩn bị đoán nhận hình phạt tàn khốc sắp dành ỉnh, cũng may cô không còn cảm giác đau, chỉ phút chốc thôi mọi thứ sẽ qua, so với người bình thường thì cô hạnh phúc hơn họ vạn lần. An Ninh đau khổ cười để tự an ủi mình.

Tiều Tuấn nói: “Cô ta đã đột nhập vào sòng bạc, lại từng tiếp xúc với Hạ Lam, nếu để cô ta đi, sẽ khó bảo đảm cô ta không tiết lộ bí mật ra ngoài. Cho nên, chỉ còn một cách, giết người diệt khẩu”.

Toàn thân An Ninh run bắn, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy sợ hãi khi nghe thấy hai chữ đó.

Tô Khoáng cũng kinh hãi. Ở Kim Bích Huy Hoàng đã hơn hai năm, tuy bọn Thời Vĩ và Tiều Tuấn đã làm rất nhiều việc xấu, nhưng chưa bao giờ giết người, lẽ nào hôm nay, vì An Ninh mà chúng sẽ phá lệ?

Chân anh như mềm nhũn, anh nắm chặt tay, những đường gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ. Anh không thể để cho chuyện đó xảy ra ngay trước mắt mình. “Đế đấy tôi.” Tô Khoáng tự nhận nhiệm vụ, đó là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Lông mày Thời Vĩ khẽ giật, sắc mặt Tiều Tuấn lộ rõ sự bất ngờ, nhưng cả hai đều im lặng.

Con dao vẫn trong tay Tô Khoáng, anh quay người tiến tới trước mặt An Ninh. Bốn mắt nhìn nhau, trái tim An Ninh quặn đau.

“Cô còn điều gì muốn nói nữa không?” Tô Khoáng thông thả hỏi.

Trong giây phút đó, dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, những khuôn mặt méo mó, biến dạng. An Ninh lắc đầu, giọng bình thản: “Anh ra tay đi”. Đối diện với một Tô Khoáng tàn ác vô hình, cô còn có gì để nói đây?

Tô Khoáng đã lên kế hoạch, anh đã nhẫn nhịn bao lâu nay, hôm nay e rằng phải để lộ thân phận của mình. Anh nắm chặt con dao, rồi lao tới định cắt đứt sợi dây trói trên tay An Ninh. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Thời Vĩ bất ngờ hét lên: “Dừng tay”.

Tay Tô Khoáng dừng lại trong không trung. Anh giả vờ định ra tay với An Ninh, xem ra đã dọa được Thời Vĩ.

“Tô Khoáng, cái tính kích động của cậu phải sửa đi, dọa cô ta một chút là được rồi, cậu còn định ra tay thật.” Tiếng cười khô khốc của Thời Vĩ như tiếng cú vọ trong đêm, nghe đến rợn người.

Tiểu Tuấn cũng nhắc nhở: “Đúng đấy, anh Thời cũng chỉ là muốn thử lòng trung thành của cậu thôi, lẽ nào cậu định giết cô ấy thật?”.

“Cậu đưa cô ta đi đi, tôi tin cậu sẽ có cách để cô ấy giữ kín miệng chuyện này.” Thời Vĩ ngừng lại vài giây, rồi kêu những người khác: “Chúng ta đi thôi”.

Tất cả những người khác lần lượt đi khỏi.

Trước khi đi khỏi, Thời Vĩ còn vỗ vỗ vào vai Tô Khoáng vài cái.

Con dao găm rơi xuống nền gạch, phát ra những tiếng leng keng. Toàn thân Tô Khoáng đầm đìa mồ hôi.

Anh cởi trói cho An Ninh, rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô. Hai vai An Ninh khê run run. Cô co rúm người lại, lùi ra sau né tránh bàn tay của Tô Khoáng.

Tô Khoáng cúi đầu thở dài, rồi nói, giọng bình thản: “Chúng ta về nhà thôi”.

10. Chương 10: Trốn Tránh

Con tim An Ninh càng thấy chua chát, cô không muốn đọc những biểu cảm trong đôi mắt anh nữa, cảm tưởng như nếu tiếp tục nhìn vào đôi mắt ấy, cô sẽ sụp ngã mất.

Đêm hôm đó, về đến nhà, An Ninh lên cơn sốt cao.

Ban đầu Tô Khoáng không hề biết An Ninh bị sốt, mãi đến trưa hôm sau, anh gõ cửa phòng nhưng cô không ra mở cửa, anh mới đập cửa xông vào, lúc đó mới phát hiện ra An Ninh đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, trên mặt xuất hiện những quầng đỏ bất thường. Tô Khoáng đưa tay sờ trán An Ninh, chợt giật mình. Trán cô ấy nóng bừng, trên môi và mũi nổi nhiều những nốt ban đỏ.

“Sao lại sốt đến mức này?” Tô Khoáng tự kêu lên, lông mày chau lại. Chiếc áo ngủ trên người An Ninh đầm mồ hôi. Chần chừ một lát, Tô Khoáng lột bỏ chiếc áo ướt, thay vào cho cô bộ quần áo sạch, anh cố tránh nhìn vào cơ thể An Ninh. Nhưng mặc dù vậy, khóe mắt anh vẫn vô tình lướt qua những đường cong xinh đẹp trên cơ thể cô.

Tô Khoáng bỗng cảm thấy miệng khô đắng, đầu óc rối tung. Anh cố gắng quay người đi, rồi hít thở thật sâu, luống cuống cài mấy chiếc cúc áo cho An Ninh, sau đó anh bế An Ninh, dùng chân mở cửa, vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Cũng may anh đưa cô đến viện kịp thời. Bác sĩ nói, nếu đến muộn chút nữa thì sốt cao sẽ chuyển thành viêm phổi nặng. An Ninh cần nằm viện vài ngày để theo dõi.

Trong lúc An Ninh đang truyền nước, Tô Khoáng định về nhà giúp An Ninh lấy mấy bộ quần áo để thay đổi.

“Tôi về nhà cái đã, có việc gì thì cô ấn chuông gọi y tá. Tôi sẽ quay lại nhanh thôi.”

An Ninh nằm trên giường bệnh, không nói gì, mí mắt khẽ động đậy, cô đang giả vờ ngủ. Giờ đây cô thấy sợ hãi khi phải giáp mặt với Tô Khoáng, dù biết rằng nếu không có anh cô đã chết vì sốt cao rồi. Nhưng chỉ

cần nhớ lại cảnh Tô Khoáng cầm dao chĩa vào cô, cô có cảm giác như có ai đó bóp chặt lấy cổ họng khiến cô không sao thở nổi.

An Ninh sợ anh, đó là việc mà Tô Khoáng không muốn nhìn thấy nhất, nhưng giờ phút này anh chẳng thể làm được gì. An Ninh trốn tránh anh như trốn tránh một con ác thú, anh ở đây sẽ chỉ làm tăng thêm gánh nặng tâm lý cho cô mà thôi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa khe khẽ, An Ninh mới từ từ mở mắt ra.

Cô hy vọng mình có thể biến thành nhân vật nữ chính trong các bộ phim Hàn Quốc, chỉ cần bị thương một lần thôi là sẽ bị chứng mất trí cả đời. Nhưng trường hợp của cô lại hoàn toàn ngược lại, những ký ức về đêm qua vẫn hiện lên rõ mồn một.

Từng cảnh một, cứ như cô đang xem một bộ phim vậy, chỉ có điều trong bộ phim khủng bố này cô lại vào vai chính.

Hai tay An Ninh túm lấy tấm ga trải giường, hàm răng cắn chặt môi dưới đến tím tái mới thôi.

Cả đêm qua cô sống trong sự sợ hãi, cô chỉ sợ Tô Khoáng đột nhiên xông vào giết cô, hay bọn Thời Vĩ đổi ý đòi giết cô để bịt miệng. Ở trong bóng tối, cô không dám nhắm mắt, không dám thả lỏng người, mãi đến khi cơn sốt bắt đầu hạ dần khiến cô lịm đi.

Sau cả một đêm dài sợ hãi, cộng thêm tác dụng của thuốc, giờ đây cô mới kéo chăn kín đầu ngủ một giấc say.

Khi Thắm Mặc bước vào, anh nhìn thấy cảnh tượng đó.

Khuôn mặt cô vẫn mẫn đờ bất thường do sốt cao, nhưng hơi thở rất nhẹ. Mái tóc đen óng ả của cô xòa bên gối, một cánh tay cô kê dưới gối, cánh tay còn lại phải cầm ống truyền nước, những ngón tay trắng trẻo, thon dài, đuôi mắt vẫn ướt nước, bàn chân nhỏ nhắn, miệng đang mấp máy gì đó. Trông cô lúc đó như một bé gái ngây thơ ham ngủ.

Thắm Mặc mỉm cười, kéo chăn đắp kín cho cô.

Khi xem bảng đăng ký nhập viện, anh vô tình nhìn thấy tên An Ninh trong danh sách, không ngờ quả đúng là cô.

Bỗng nhiên An Ninh thở gấp hơn, cô há miệng để thở, ngực phập phồng, môi mấp máy như muốn kêu lên, nhưng không thoát ra thành tiếng. Có lẽ cô vừa gặp phải cơn ác mộng.

“Đừng, đừng giết tôi.” Cô ngồi bật dậy, trán ướt đầm mồ hôi.

Thắm mặc vội ôm lấy An Ninh: “ An Ninh, đừng sợ, có anh ở đây.”

An Ninh như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng ngồi gọn trong lòng Thắm Mặc, toàn thân vẫn run lẩy bẩy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thắm Mặc vỗ nhẹ vào lưng An Ninh, dịu dàng hỏi.

Anh mắt An Ninh sáng lên, có đánh chết cô cũng không dám nói ra sự thật. Cô còn nhớ những lời cảnh cáo mà Tô Khoáng đã cảnh cáo khi đưa cô về nhà: “ Cô phải quên hết những gì đã trải qua tối nay, nếu không sẽ chẳng có ai bảo đảm được tính mạng cho cô đâu.”

“Chỉ là...chỉ là gặp cơn ác mộng thôi.” Đó thực sự là một cơn ác mộng. Trong mơ An Ninh nhìn thấy Hạ Lam, khuôn mặt đầy máu, vừa khóc vừa kêu cứu: “Chị ơi, cứu em với! Cứu em với!” , sau đó Tiêu Tuấn và Tô Khoáng, mỗi người cầm một khẩu súng, miệng cười gằn tiến dần về phía cô. Đúng lúc đó cô tỉnh lại cùng với tiếng kêu lớn. Cũng may đó chỉ là một giấc mơ.

An Ninh trong chốc lát không biết mình đang ở nơi nào.

Thắm Mặc âu yếm đỡ lấy đôi vai gầy yếu của cô, nhẹ nhàng nói: “Không sao rồi”. Hương thơm thoang thoảng trên người An Ninh phả vào mũi Thắm Mặc, ấm áp vô cùng, khiến anh trôi theo những suy nghĩ mông lung.

Cầm nhận được hơi thở của Thẩm Mặc, An Ninh mới để ý tới tư thế quá gần gũi giữa hai người. Cô khẽ nói: “Anh...buông tôi ra trước đã”.

Thẩm Mặc chần chờ vài giây, nhưng anh không buông tay ra, ngược lại còn ôm chặt cô hơn.

“Thẩm Mặc...”

“An Ninh, anh không muốn buông tay ra đâu.” Thẩm Mặc thật lòng bày tỏ nỗi lòng mà anh đã cất giấu bao lâu nay, cầm anh áp chặt lên trán An Ninh, môi anh từ từ lướt trên mắt cô, và cuối cùng dừng lại trên đôi môi trắng bệch và khô của cô.

An Ninh vùng vẫy một lúc, cuối cùng đắm chìm trong nụ hôn nồng cháy của anh.

Cách đó một cánh cửa, Tô Khoáng đã nhìn thấy tất cả.

Khuôn mặt với những đường nét hài hòa của anh dần sa sầm lại, thoáng vẻ hoài nghi. Những lời mà anh vốn định nói với An Ninh, bây giờ không cần nữa.

Cánh cửa dường như đã ngăn cách họ, tạo thành hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Phía trong cửa, một gian phòng tràn đầy nắng xuân. Phía ngoài cửa, một vùng hoang lạnh thấu xương.

Sau khi khỏi ốm, An Ninh bắt đầu tìm đủ mọi lý do để về nhà muộn, ban đầu cô mượn cớ rằng việc tu sửa cửa tiệm đang trong giai đoạn quan trọng, không thể lơ là, sau đó có đêm cô không về nhà. Cô bắt đầu giữ khoảng cách với Tô Khoáng, hơn nữa còn muốn tìm cơ hội để chuyển đi chỗ khác.

Tiệm áo cưới cũng sắp được hoàn thiện, An Ninh mua một quyển lịch vạn sự về chọn ngày hoàng đạo để khai trương, Lưu Huệ chọc cười ột trận, nói rằng phải kiên quyết loại bỏ thói mê tín đó. Nhưng sau khi bàn bạc, cả Lưu Huệ và An Ninh đều thống nhất chọn ngày khai trương cửa tiệm ngay trong tháng này, ngày Mười tám tháng Năm.

Thứ nhất, ngày Mười tám tháng Năm gần âm mới cụm từ “tôi nhất định sẽ phát tài”, ngoài ra, ngày đó trong lịch vạn sự được ghi là ngày mọi việc đại cát. Chọn ngày này để khai trương cửa tiệm là phù hợp quá rồi.

An Ninh đặt tên cho cửa tiệm áo cưới của mình là: Nghiêng Thành.

Cô gái nào khi lấy chồng đều mong muốn mình trở thành người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mà hôn nhân chính là một tòa thành, cần phải một lòng bảo vệ.

Một ngày trước khi tiệm Nghiêng Thành được khai trương, An Ninh dự định chính thức thu dọn đồ rời khỏi nhà.

Cô dậy thật sớm để thu dọn đồ đạc, muốn nhân lúc Tô Khoáng còn chưa ngủ dậy, cô sẽ rời khỏi đây, như thế có thể bỏ qua nước cá biệt hoặc phải giải thích với anh.

Nhưng ngày hôm đó, hình như Tô Khoáng có tài tiên đoán trước mọi việc, ngay trong lúc An Ninh đang vội vàng vàng đóng gói đồ đạc, thì từ trong phòng ngủ anh bước ra.

Hai ánh mắt bắt gặp nhau. An Ninh thoáng chút thẹn thùng, cô quay đầu sang hướng khác.

Cô khẽ “hừm” một tiếng như muốn che giấu sự thẹn thùng. “Tiệm áo cưới ngày mai khai trương rồi, đang rất cần có người ở đó để lo liệu mọi chuyện, tôi muốn dọn đến đó ở vài ngày, như thế có thể tiện hơn trong việc trông coi cửa tiệm.”

Cô hấp háy mắt, rõ ràng cô đang nói dối. Tô Khoáng cũng không muốn làm khó cô, anh tiến lại, cầm lấy chiếc va li da trong tay cô. “Để tôi giúp cô”. Sau sự việc lần trước, đây là cuộc nói chuyện bình thường đầu tiên giữa họ.

An Ninh rút tay lại phía sau, thấy cô như vậy, Tô Khoáng dừng lại. An Ninh tưởng rằng anh sẽ đỡ lấy chiếc va li, nên cô buông tay, chiếc va li rơi xuống nền nhà. Tất cả mọi đồ đạc bên trong bụng hết ra ngoài.

Ngoài quần áo, bên trong còn có những món đồ trang sức rất nhỏ mà trước kia cô vẫn để ở chiếc tủ phía đầu giường và bàn làm việc.

Điều đó cho thấy cô sẽ rời hẳn khỏi đây, chứ không phải tạm thời đến cửa tiệm ở vài ngày.

Ánh mắt Tô Khoáng trở nên băng giá. Anh có thể thoải mái để An Ninh ra đi, nhưng không thể chấp nhận việc An Ninh nói dối anh.

Thấy sự việc bị bại lộ, An Ninh bậm môi, quyết định mặc cho Tô Khoáng muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cô quay lưng lại phía anh, ra sức thu dọn chỗ hành lý nhét lại vào trong va li.

Đối diện với ánh mắt vừa xa cách vừa lạnh lùng của An Ninh, sự giận dữ trong lòng Tô Khoáng trào dâng.

Trong lúc tức giận, anh kéo An Ninh lại, trên mặt thoáng hiện vẻ giận dữ. An Ninh bị anh kéo vào lòng, cánh tay cô hơi đau, trong lòng lại đang tức giận. Cô ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt vừa u buồn vừa giận dữ, vừa bất lực vừa không đành lòng của Tô Khoáng. Con tim An Ninh càng thấy chua chát, cô không muốn đọc những biểu cảm trong đôi mắt anh nữa, cảm tưởng như nếu tiếp tục nhìn vào đôi mắt ấy, cô sẽ sụp ngã mất.

An Ninh cố gắng rời ánh nhìn sang chỗ khác. Tô Khoáng bằng cúi đầu hôn lên môi cô. Tuy trước đây hai người đã từng hôn nhau, nhưng lần này, Tô Khoáng không hôn dịu dàng như lần trước. Môi anh rất nóng, đôi môi ấy lướt qua lướt lại trên cặp môi màu anh đào của An Ninh như cướp lấy hơi thở của cô, cướp lấy mọi suy nghĩ của cô.

Lúc đầu An Ninh thấy bất ngờ, sau đó biết mình bị mắc lừa, cô chỉ biết đặt tay lên ngực Tô Khoáng, không để cho anh gần cô.

Nhưng cô nào biết, đôi tay mềm yếu của cô đặt lên ngực anh, mềm mềm, ngứa ngứa, càng khiến Tô Khoáng thêm hưng phấn, muốn chiếm đoạt được cô hơn. Anh ghì chặt An Ninh vào lòng, cánh tay còn lại ôm lấy phía sau đầu An Ninh, hôn nồng nhiệt hơn.

Vốn không thể đo sức được với Tô Khoáng, lại bị anh ôm chặt thế này, An Ninh chẳng cách nào vùng vẫy nổi, đành để mặc anh muốn làm gì thì làm. An Ninh thấy thật buồn, không ngờ Tô Khoáng lại cưỡng bức cô. Cô bằng nín thở, hai hàm răng cắn chặt lại.

Tô Khoáng không nghĩ nhiều như An Ninh, môi anh men theo khuôn mặt xinh đẹp của cô, rồi hôn lên chiếc cổ trắng muốt của cô. An Ninh bất giác ngả người ra phía sau. Cánh tay Tô Khoáng đang ôm lấy eo cô siết chặt hơn, ép cơ thể cô ghì sát vào cơ thể anh. An Ninh hoang mang, người Tô Khoáng nóng như hòn than, chứng tỏ dục vọng ẩn giấu trong người đàn ông đã đạt đến cao trào.

Tô Khoáng cứ thế làm tới, tay anh nhẹ nhàng mơn trớn giữa hai đường xương quai xanh của An Ninh, An Ninh muốn lên tiếng bảo Tô Khoáng dừng lại, nhưng miệng cô lại thốt ra một tiếng kêu e thẹn, khiến cả cô và Tô Khoáng đều khẽ run run.

An Ninh không thể ngờ mình lại chìm đắm trong nụ hôn của Tô Khoáng, vẫn chưa kịp định thần lại, thì Tô Khoáng lại hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô. Đầu lưỡi anh len vào giữa hai hàm răng cô, hút lấy từng chút hơi thở thơm nồng của cô.

An Ninh biết rằng nếu cứ tiếp tục thế này thì hậu quả sẽ khó lường, nhưng cô chỉ có thể bất lực nằm gọn trong vòng tay Tô Khoáng. Lúc này Tô Khoáng chuyển bàn tay từ đầu An Ninh xuống đùi cô, rồi từ từ tiến lên phía trên, vén chiếc áo váy ngủ trên người An Ninh lên. Bàn tay anh khô, ấm áp, vuốt ve làn da mịn màng của An Ninh, khơi gợi cảm giác mơn man. Anh nhắm mắt lại, nên không nhìn thấy tai An Ninh đang đỏ bừng, càng không nhận ra cảm xúc của cô.

Đầu óc cô bỗng căng lên, hai má đỏ ửng, hơi thở không đều, cô càng muốn nhanh chóng rời khỏi vòng tay cháy bỏng của anh. Nhưng những động tác của Tô Khoáng vẫn không dừng lại, anh khẽ gọi tên cô: “An Ninh...”. Cô lại nhìn chằm chằm vào anh, lúc này cô mới nhìn thấy những cảm xúc trên khuôn mặt Tô Khoáng, mắt anh long lanh, ánh mắt vừa dịu dàng vừa thoáng chút u sầu rất cuốn hút. Bỗng chốc An Ninh thấy mang tai mình càng nóng hơn, trái tim cô cũng đập mạnh hơn, trong đầu cô bây giờ chỉ là đôi mắt ngời sáng của anh.

Thấy An Ninh không phản kháng nữa, Tô Khoáng bèn nhắm mắt lại, rồi nhẹ nhàng hôn lên mặt cô. Môi anh chạm đến chỗ nào, chỗ đó như nổ ra một bông hoa đỏ thắm. An Ninh đau buồn đến muốn khóc. Tại sao cô cảm nhận được tình yêu sâu sắc của Tô Khoáng, nhưng lại không cảm nhận được vị ngọt ngào trong

đó? Anh đang nhắm mắt, anh đang hôn cô đầy chân thành, đầy cảm xúc. Đây rõ ràng là tình yêu, An Ninh đau đớn khi nghĩ đến điều đó.

Bàn tay to lớn của anh nắm nả nơi vùng kín của An Ninh, cách một lớp vải mỏng, anh nhẹ nhàng vuốt ve chỗ đó. Tô Khoáng tiếp tục đưa môi mình chuyển xuống vùng ngực trắng mịn của An Ninh, dùng lực vừa đủ để giúp An Ninh đạt đến khoái cảm. An Ninh biết mình không thể chống cự được nữa, cô cũng nhắm mắt lại, cắn chặt môi, không muốn thốt ra những tiếng rên rỉ.

Đầu mũi Tô Khoáng tràn ngập hương thơm tao nhã trên cơ thể An Ninh, chút tỉnh táo còn lại trong đầu anh đang không chế bàn tay đang đặt giữa khóm hoa, đầu óc anh đang đấu tranh để không làm tổn thương An Ninh. Sự thuận theo của An Ninh ngược lại cũng khiến Tô Khoáng dần bình tĩnh lại. Anh dừng tay, nhưng không ngừng đầu lên, mà vẫn nghiêng đầu áp chặt trên ngực An Ninh, hơi thở nặng nề của anh áp lên làn da trần của cô.

“Nếu em có thể tin anh thì tốt biết mấy, tốt biết mấy...” Tô Khoáng thì thào, cuối cùng anh cũng buông tay, loạng choạng quay người bước đi.

Có lẽ để cô ấy đi sẽ tốt cho cả anh và cô ấy.

Tiệm áo cưới Nghiêng Thành của An Ninh được khai trương đúng ngày đã định.

Là bạn tốt nhất của An Ninh, đương nhiên Lưu Huệ phải đến giúp một tay. Không chỉ đặt mua hai lẵng hoa lớn, Lưu Huệ còn yêu cầu cửa hàng hoa phải mang thật sớm đến cửa tiệm trong ngày Mười tám, cô còn bắt Diêu Tử An sáng sớm phải cùng mình đến đó.

Khi Lưu Huệ đến tiệm Nghiêng Thành, nhân viên cửa hàng hoa đang chuyển hoa xuống xe. Lưu Huệ trở tay đếm đếm, những giỏ hoa đã được bày trí xong xuôi, tất cả có sáu giỏ. Sau khi ký nhận xong, Lưu Huệ đứng đĩnh đi tới, mắt chớp chớp: “Ồi, ai mà hào phóng thế này?”.

An Ninh đỏ mặt, ngay tức khắc đã bị cặp mắt tinh ý của Lưu Huệ phát hiện ra chỗ bất bình thường, nhưng cô lại không biết trong thiệp viết gì. Lưu Huệ bỗng chốc thêm hưng phấn, cô quyết định, đợi đến lúc An Ninh rảnh tay, cô sẽ dùng hình thức ép cung, nhất định bắt An Ninh khai cho rõ ràng.

Đúng lúc đó, thêm một lẵng hoa được mang tới. Lưu Huệ đoán đó là lẵng hoa cô đặt, nên tranh đi ký nhận, kết quả là mãi mà chẳng tìm thấy tấm thiệp mừng mà cô đã dày công chuẩn bị. Cô định gọi điện mắng cho cửa hàng hoa một trận, thì nhìn thấy mấy người trông quen quen của cửa hàng hoa hôm qua, họ cười thật tươi ôm lẵng hoa bước vào.

“Sao muộn thế?” Lưu Huệ kéo dài giọng hỏi.

“Bị tắc đường, rất xin lỗi.”

Lưu Huệ kêu họ đặt lẵng hoa vào chỗ bắt mắt nhất tại cửa tiệm, rồi cô cười đắc ý, dù sao hai lẵng hoa cô chọn vẫn nổi bật hơn.

An Ninh quá hiểu con người Lưu Huệ, hễ cứ nhìn thấy Lưu Huệ vui vẻ là biết cô ấy đang nghĩ gì. An Ninh làm trò bày mặt quý tiền gần đến bên Lưu Huệ.

“Ồi? Thần giữ cửa như cậu hôm nay lại tặng đến bốn lẵng hoa, trời sắp mưa to rồi.” An Ninh vỗ vỗ ngực, giả bộ sợ hãi.

Lưu Huệ phản ứng lại: “Hai lẵng khác không phải là của tớ. He he, bây giờ thì đến lượt tớ thăm vấn cậu rồi, cậu còn không mau khai ra”.

An Ninh tỏ ra sợ sệt.

Những lẵng hoa trước đó là của Thẩm Mặc, do hôm nay anh phải trực, nên không thể đích thân đến cửa tiệm chúc mừng lễ khai trương của cô, những lẵng hoa đó là do anh tặng để tỏ ý xin lỗi.

Ngoài những lẵng hoa đó, hoa của Lưu Huệ thì cô có thể đoán trước được, nhưng cô thực sự không ngờ tới sự xuất hiện của hai lẵng hoa kia.

Lẽ nào là...An Ninh như nghĩ ra điều gì đó, nhưng rồi cô khẽ lắc đầu.

Sự việc hôm trước giữa họ căng thẳng như vậy, thì sao đó có thể là hoa của Tô Khoáng được?

Nhớ lại chuyện hôm trước, sắc mặt An Ninh trắng bệch. Nếu không phải Tô Khoáng dừng lại vào đúng thời khắc quan trọng, thì có lẽ họ đã...

Câu nói cuối cùng mà anh nói với cô, đó là anh muốn cô tin anh, nhưng tại căn mật thất dưới lòng đất ở Kim Bích Huy Hoàng, anh đã định giết cô, đó là sự thật, sao cô có thể tin anh được nữa đây?

Nghĩ đến đó, An Ninh khẽ thở dài.

Lưu Huệ đứng bên cạnh quan sát, cô càng cảm nhận rõ An Ninh có tâm sự gì đó. Cô vỗ nhẹ vào vai An Ninh: “Này, đang nghĩ gì mà như người mất hồn thế?”.

An Ninh nghiêng người đi, khẽ nói: “Không có gì”.

“Tối qua ngủ không ngon à?” Thấy thái độ An Ninh như không muốn nói thêm về việc này, Lưu Huệ bèn chủ động chuyển đề tài.

An Ninh xoa xoa hai bên thái dương đang căng lên, cô vốn đã quen giường cũ, bỗng dưng chuyển đến một nơi mới, làm sao mà ngủ ngon được. Cô trăn trở cả đêm mới cố ép mình chợp mắt được một lát, chẳng trách hôm nay tinh thần không tốt.

“Chắc là do tố hưng phấn quá thôi.” An Ninh cười nói.

Lưu Huệ vừa cười vừa bẹo mũi An Ninh. Cả hai đùa nhau chạy vòng quanh. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Lưu Huệ và Diệp Tử An cùng lúc đi lần tìm điện thoại của mình trong túi.

“Của anh, của anh.” Diệp Tử An nghe điện thoại, mới nói được vài câu, anh liền tỏ ý xin lỗi Lưu Huệ nói: “Tín hiệu ở đây không được rõ, anh đi ra ngoài kia nghe”. Lưu Huệ gật đầu.

Mãi đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Tử An, An Ninh mới đập vai mình vào vai Lưu Huệ: “Gần đây cậu và Diệp Tử An thế nào? Không có chuyện gì chứ?”.

Lưu Huệ đẩy An Ninh ra, vẻ như vừa tủi hổ vừa tức giận.

“Sau cơn mưa trời lại sáng à?” An Ninh cười thâm trong bụng. Lần trước Lưu Huệ một mực nói Diệp Tử An đã thay đổi, bây giờ người tỏ ra then thừng lại là cô ấy.

“Ừm.” Lưu Huệ hướng mắt ra ngoài cửa sổ nhìn Diệp Tử An đang nghe điện thoại, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Lại trò cũ chứ gì?” An Ninh hích Lưu Huệ một cái, tuy cô nói như vậy, nhưng trong lòng cô thực sự thấy vui cho Lưu Huệ.

Diệp Tử An đi ra ngoài chưa được bao lâu, thì điện thoại của An Ninh trong túi áo cũng rung lên.

“A lô, xin hỏi ai đấy ạ? À...à...là giá để hàng ạ, vâng, tôi sẽ ra ngay.”

An Ninh gấp điện thoại lại, nói với Lưu Huệ: “Tớ ra ngoài một lát, cậu giúp tớ trông coi cửa tiệm nhé”.

“Biết rồi.” Lưu Huệ tiện tay vớ lấy quyển tạp chí lật xem.

An Ninh ra khỏi cửa tiệm, thấy Diệp Tử An vẫn đang đứng ở một góc nghe điện thoại. Sợ người chuyển hàng không đồng ý chuyển hàng vào bên trong, mà một mình An Ninh lại không thể chuyển được, nên An Ninh muốn nhờ Diệp Tử An giúp một tay.

An Ninh bước đến gần, Diệp Tử An lập tức hạ thấp giọng nghe điện thoại, nhưng An Ninh vẫn nghe thấy: “Lát nữa anh sẽ đến, em đừng có lo”.

Không biết đối phương đã nói câu gì, mà Diệp Tử An cúi đầu hôn “chụt” một tiếng vào điện thoại, âm thanh phát ra rất rõ, sau đó Tử An lại nói tiếp: “Anh thể anh chỉ yêu có mình em thôi”.

An Ninh bỗng lặng người, người mà anh ta chỉ yêu trong cuộc đời này đang ngồi bên trong kia, cách anh ta có một bức tường. Rốt cuộc anh ta đang nói chuyện với ai?

Vốn định bước nhanh tới nhờ Diệp Tử An, nhưng lúc này, cô bỗng dừng lại, không bước tiếp nữa.

Vừa nãy cô cũng nghe điện thoại trong cửa tiệm, sóng vẫn căng, tại sao anh ta lại phải chạy ra ngoài để nghe?

Đúng lúc này Diêu Tử An ngẩng đầu lên, anh ta bắt gặp ngay ánh mắt của An Ninh. Hai người lặng nhìn nhau một lúc lâu. Anh ta vô thức lấy tay chụp lấy ống nghe điện thoại, gượng gạo cười: “An Ninh, em tìm anh à?”

An Ninh đã nhìn thấy tất cả, nhưng cô không biểu hiện gì: “Vâng, anh có rảnh không? Giúp em một tay với, anh chuyển giúp em mấy cái giá để hàng ở ngoài cổng vào trong cửa tiệm”.

“Rất sẵn lòng.” Diêu Tử An gỡ rồi, rồi nhét điện thoại vào túi quần. “Đi thôi.”

An Ninh thoáng mỉm cười: “Anh nghe xong điện thoại rồi à? Không làm phiền anh chứ?”

Diêu Tử An bước nhanh đuổi theo An Ninh, anh ta nhìn An Ninh chằm chằm. “Em đã nghe thấy gì rồi?”

An Ninh khẽ cười: “Không, anh nói gì vậy?”

Diêu Tử An rõ ràng không tin: “Thật không?”

An Ninh nhún vai: “Thế anh cho là thế nào?”

Diêu Tử An nhìn An Ninh hồi lâu, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Theo ý kiến của Lưu Huệ, ngoài váy cưới và lễ phục ra, An Ninh còn bán thêm các đồ dùng dùng trong cưới hỏi. Ví dụ như: các loại thiệp mời có in chữ song hỷ cỡ lớn, vừa và nhỏ, diêm chuyên dùng trong đám cưới, thùng hậu duệ...Giá để hàng dùng để bày bán những đồ này.

Nhìn Diêu Tử An ai cũng nghĩ anh ta là người nhã nhặn, nhưng làm việc hết sức cẩn thận. Không cho An Ninh và Lưu Huệ giúp một tay, với hai lần khuôn vác, một mình anh ta đã mang được hết chỗ giá bày hàng vào bên trong cửa tiệm.

“Đặt ở chỗ nào đây?”

An Ninh chỉ tay chỗ nào, Diêu Tử An đặt giá bày hàng đúng vào chỗ đó.

Sau một lúc vận động, người Diêu Tử An ướt đẫm mồ hôi.

“Anh vất vả rồi”, An Ninh nói.

Lưu Huệ vội vàng lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Diêu Tử An. Diêu Tử An nhắm mắt lại, tận hưởng sự quan tâm của Lưu Huệ. Lúc đó, trong lòng An Ninh thấy rối bời.

“Tiểu Huệ, vừa nãy công ty gọi điện đến nói, một đơn hàng có chút vấn đề, lát nữa anh phải về công ty ngay.” Diêu Tử An xoa xoa mái tóc ngắn của Lưu Huệ.

Tim An Ninh bỗng như thắt lại theo câu nói đó của Diêu Tử An.

Lưu Huệ dấu môi vẻ không hài lòng.

“Anh đã đồng ý hôm nay sẽ bên em cả ngày.”

“Công ty có việc gấp, thực sự rất xin lỗi em. Lần sau, lần sau anh sẽ ở bên em, không đi đâu cả.” Diêu Tử An vừa cười xin lỗi vừa thấp giọng nựng Lưu Huệ.

Lưu Huệ vẫn có chút không vui, nhưng nghe giọng có vẻ cô đã xuôi xuôi rồi. Diêu Tử An lại an ủi Lưu Huệ vài câu rồi rời khỏi tiệm Nghiêng Thành. An Ninh cúi thấp đầu, lòng thấp thỏm lo lắng.

Lưu Huệ vừa nói mọi chuyện giữa cô và Diêu Tử An đều tốt đẹp rồi, vậy tại sao còn xảy ra chuyện này?

An Ninh chống cằm, khéo léo hỏi Lưu Huệ: “Anh Diêu Tử An nhà cậu gần đây vẫn bận như vậy à?”

Lưu Huệ khẽ chau mày, nhưng giọng vẫn vui vẻ: “Anh ấy đang cố gắng làm việc để thăng tiến, tớ phải vui cho anh ấy, đúng không?”

An Ninh không nói gì.

Đúng chín giờ sáng, cửa tiệm Nghiêng Thành chính thức được khai trương.

Do rơi vào hai ngày nghỉ cuối tuần, lại là ngày đầu tiên khai trương, nên cửa tiệm thu hút được không ít khách đến xem. Nhưng đa phần họ chỉ đến xem qua qua, ngay cả người thử đồ cũng rất ít, chứ đừng nói đến chuyện có người đặt mua.

An Ninh và Lưu Huệ luôn cố gắng giữ nụ cười trên môi. Khoảng mười hai giờ trưa, cuối cùng Lưu Huệ cũng không cầm cự được nữa, cô ngồi sụp xuống.

“Mệt chết đi được. Cười nhiều đến nổi mặt tớ sắp tê cứng rồi.”

An Ninh cũng thế. Cô nghiêng người tựa vào tường, chán nản nói: “Ai cũng bảo là thời gian khai trương đặc biệt quan trọng, không biết vụ buôn bán đầu tiên của chúng ta ra sao đây?”

“Đừng vội, theo kinh nghiệm của tớ, nhu cầu mua sắm của con người sẽ lên cao nhất vào thời gian trưa”. Lưu Huệ vươn vai, buông thõng hai tay.

“Kinh nghiệm của cậu từ đâu mà có thế?” An Ninh tò mò, nghe giọng điệu của Lưu Huệ, thì có vẻ như cô ấy là chuyên gia về lĩnh vực này.

Lưu Huệ cười vô tội: “Đương nhiên là kinh nghiệm về tiểu thuyết của mình rồi.”

An Ninh đứng tròn tròn mắt.

Lưu Huệ bắt đầu khoác lác: “Cậu đã biết các thiên kim tiểu thư trong tiểu thuyết rồi đấy, có cô nào không ngủ đến trưa mới dậy, ăn trưa xong là họ bắt đầu đi dạo phố, mua sắm, tiêu tiền như đốt”.

Đúng là ngụy biện, An Ninh quả thật bị Lưu Huệ đánh bại về khoản này. Cô bắt chước Lưu Huệ, vừa vươn người vừa ngáp dài, nói: “Trưa nay cậu muốn ăn gì? Tớ đi mua”.

“Bánh bao của Hy Thịnh Nguyên.” Lưu Huệ nghĩ vài giây rồi nói.

“Mấy cái?” An Ninh xách ba lô lên, khi đi đến cửa cô quay lại hỏi.

“Sáu cái.” Lần này thì Lưu Huệ chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, cô nói luôn: “Nhớ nói họ ột bát nước chấm giấm nhé.”

An Ninh nói trêu chọc: “Cho cậu no vỡ bụng”.

Lưu Huệ lè lưỡi tinh nghịch.

Từ phố Nhất Tuyến đến Hy Thịnh Nguyên, gần thì cũng chẳng gần, mà xa thì cũng chẳng phải xa.

Bởi vì nếu đi bằng xe buýt, cả đi lẫn về đều phải đi bộ một đoạn, và thực chất thì chỉ cần đi qua một bến là đến, nên An Ninh quyết định đi bộ đến Hy Thịnh Nguyên.

An Ninh đi qua tiệm ăn Mama, hương vị các món xào ở đó xộc thẳng vào mũi cô. Buổi trưa là giờ cao điểm của các quán ăn, các đôi tình nhân ngồi chật trong quán.

Lưu Huệ thích ăn món váng đậu ở đây, An Ninh định mua một suất về, nhưng cô nhìn quanh một lượt, thấy bên trong không còn ghế trống nào, nhân viên phục vụ thì luôn tay luôn chân, nên cô rút lại ý định vừa rồi.

Nhưng đúng lúc lơ đãng nhìn, An Ninh nhìn thấy Diêu Tử An.

An Ninh không thấy lạ khi nhìn thấy Diêu Tử An, nhưng điều lạ là, lúc hơn tám giờ, tức bốn tiếng đồng hồ trước, anh ta nói phải đến công ty làm thêm. Từ công ty anh ta đến chỗ này ít nhất phải mất một tiếng rưỡi đi taxi, dù thế nào thì anh ta cũng không thể xuất hiện ở đây lúc này. Hơn nữa, ngồi đối diện với anh ta là một phụ nữ ăn mặc và trang điểm rất đẹp.

An Ninh đoán cô ta chính là người đã gọi điện cho Diêu Tử An vừa nãy.

Hai người ngồi trong quán ăn, đương nhiên không để ý đến An Ninh, người này dứt thức ăn cho người kia. Đối với những người xung quanh, họ là cặp tình nhân yêu nhau say đắm, nhưng đối với An Ninh, cô thấy ghê tởm như vừa nuốt phải một con ruồi còn sống vậy.

Mặt trời ban trưa chiếu những tia nắng gay gắt, còn trái tim An Ninh lại lạnh buốt. Cô rất muốn xông vào đó để chất vấn Diêu Tử An, hỏi anh ta xem lúc này, anh ta có còn nghĩ tới Lưu Huệ không, có nghĩ đến cảm nhận của cô ấy không? Anh ta bắt cá hai tay như thế này, liệu có cảm thấy có lỗi với Lưu Huệ không?

Nhưng cuối cùng, cô chỉ biết buông thông hai tay bất lực.

An Ninh vui vẻ xách hai hộp bánh bao về tiệm Nghiêng Thành, vừa bước vào cửa cô đã bị Lưu Huệ kéo sang một chỗ. Lưu Huệ dẫn miệng về phía trong cửa tiệm, mặt mày hớn hởi nói: “Vụ làm ăn đầu tiên của cậu xe ra có hy vọng rồi”.

“Ồ?” An Ninh nhướn mày nhìn theo hướng nhìn của Lưu Huệ, một người phụ nữ cao lớn đang cầm một chiếc váy cưới ướm nhìn trước gương. An Ninh nhét hộp bánh bao vào tay Lưu Huệ: “Cậu ăn trước đi, tớ đi chào hỏi người ta.”

Cô đi tới chào khách, miệng mỉm cười: “Nếu chị thích, thì chị mặc thử lên xem thế nào. Hôm nay là ngày chúng tôi khai trương, có thể giảm giá ưu đãi cho chị”.

Người phụ nữ đó quay người lại, An Ninh bất ngờ, cô ấy quả rất đẹp.

Không dùng phấn son, làn da của cô ấy trắng hồng, mịn màng, mái tóc đen tuyền xõa xuống ngực, khiến khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp, đôi mắt to như biết nói, sáng rạng ngời như nắng mùa thu, cô ấy cao chừng 1m70, chiếc quần côn màu đen tuyền kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng, trông gọn gàng mà vẫn thời trang.

Cô ấy cười tươi: “Cô là bà chủ ở đây à?”. Giọng nói cũng rất trong trẻo, dễ nghe, làm ai cũng phải đổ kị.

An Ninh cười: “Đúng vậy”.

“Váy cưới ở đây rất đẹp, tôi nhìn hoa cả mắt, cô giúp tôi chọn một chiếc được không?”.

“Đương nhiên là được.” An Ninh vui vẻ đồng ý, tay cô khê lần trên đám mắc áo, chợt dừng lại, nhanh chóng chọn một chiếc: “Chiếc này thế nào?”.

Chiếc váy co dây đeo vắt chéo hình chữ V, cổ rộng, bó eo, kiểu dáng nhìn đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, nhưng càng là những chiếc váy cưới ít đồ trang sức, thì lại càng kén chọn vóc dáng của người mặc. Thấy cô gái cười tí mắt, An Ninh biết cô ấy thích chiếc váy đó: “Chỗ kia có phòng thay đồ, để tôi giúp chị mặc nhé.”

Sự thực đã chứng minh, quả nhiên chiếc váy cưới này rất hợp với cô ấy. Nhưng cô ấy hơi gầy, nên kêu chiếc váy hơi rộng một chút.

An Ninh khê chau mày: “Đây là váy mẫu, nếu chị thích, thì phía xưởng may có thể may theo số đo của chị, khoảng mười ngày là có. Chị thấy thế nào?”

Cô gái khê cười: “Lát nữa tôi sẽ trả lời”. Cô lấy chiếc di động từ trong túi xách tay, rồi tự chụp một bức ảnh, sau đó gửi đi, vừa gửi vừa mím môi.

Lưu Huệ đã ăn no nê, cô lau sạch miệng: “Là gửi cho bạn trai chị xem đúng không?”

An Ninh giờ mới hiểu ra.

Cô gái cười: “Là gửi cho sếp của anh ấy, phải được ông đồng ý trước mới được mua.”

Câu nói đó khiến cả ba người đều cười, không khí trong tiệm trở nên sôi nổi hơn. Thực ra tuổi tác ba người ngang nhau, vốn có không hết chuyện để nói, vì thế lúc này, họ nói chuyện tự nhiên hơn.

Lưu Huệ thẳng thắn nói: “Này, người ta đi mua áo cưới đều có bạn trai đi cùng, sao chị đi có một mình vậy?”

Ánh mắt cô gái thoáng buồn, nhưng nét buồn đó trôi qua rất nhanh: “Anh ấy bận mà”.

“Giống hệt bạn trai tôi.” Lưu Huệ tiếp lời.

An Ninh liên tưởng tới cảnh tượng ban nãy mà cô nhìn thấy tại quán đồ xào Mama, mặt cô thoáng biến sắc.

Lúc này, cô gái nhận được tin nhắc trả lời, giơ hai ngón tay hình chữ V vẻ vui mừng: “Lãnh đạo duyệt rồi.” An Ninh và Lưu Huệ vỗ tay chúc mừng, rốt cuộc họ đã đàm phán thành công mỗi làm ăn này.

“Để tôi đo cho chị.” Lưu Huệ vội vàng tìm thước dây.

“Ồ trong ngăn kéo thứ ba bên trái cậu ấy”, An Ninh nhắc Lưu Huệ.

“84, 60, 90. Woa, đúng là ba vòn chuẩn của người mẫu này.” Lưu Huệ kêu lên ngạc nhiên, rồi bất giác cô ưỡn ngực, thở dài ngao ngán.

An Ninh đưa ra cho cô gái một cái giá rất hữu nghị khiến cô gái kêu lên sung sướng. Cô gái trả tiền đặt cọc, khi điền vào giấy hẹn lấy váy cưới, cô gái viết tên mình : Mạc Nhan.

“Mười ngày sau qua lấy nhé”. An Ninh mỉm cười, mặc dù tiền kiếm được không nhiều, nhưng cô ấy là người mở hàng, cũng nên để cô ấy vui một chút.

Vừa tiễn Mạc Nhan đi khỏi, lại có khách đến xem hàng, tuy rằng người đến xem nhiều, người mua ít, nhưng với tài ăn nói của Lưu Huệ, thái độ thân thiện của An Ninh họ bán được hai bộ nữa. Một người có tính nóng vội, nhất quyết đòi mua luôn bộ váy mẫu. An Ninh phải liên hệ ngay với xưởng may để đặt bộ váy mẫu khác, tình hình xem ra khá khả quan.

Lưu Huệ bấm đầu ngón tay: “Tiểu An Tử này, tớ tính qua rồi, nếu một ngày bán được một bộ áo cưới, thì cậu có thể hoàn xong tiền vốn, nếu bán được hai bộ thì có thể thanh toán thêm được tiền thuê cửa tiệm và tiền điện nước, bán được ba bộ thì cậu đã thắng lợi rồi, nếu bán được bốn bộ...thì tớ sẽ phải góp vốn với cậu mất.” Lưu Huệ hô lớn.

An Ninh liếc nhìn Lưu Huệ: “Không vấn đề gì. Cậu cứ đưa trước cho tớ bốn, năm vạn tệ đây để tớ nhập hàng”.

Lưu Huệ hơi nghiêng đầu: “Bánh bao ngon thật, nhưng mà cậu quên lấy nước chấm rồi.” Đánh trống lảng vốn là sở trường của Lưu Huệ.

Vừa nãy An Ninh bị phân tâm, sao nhớ được chuyện lấy nước giấm. Cô vẫn đang do dự, không biết có nên nói cho Lưu Huệ biết những gì cô nhìn thấy lúc nãy không. Đã mấy lần cô định nói, nhưng giọng cô như tắc nghẽn lại nơi cổ họng, không sao nói ra được. Cô thực sự không nhẫn tâm nhìn thấy Lưu Huệ bị lừa gạt.

Lưu Huệ tiếp tục: “Tiểu An Tử, đợi đến khi tớ và Diêu Tử An kết hôn, bọn tớ sẽ đến đây để mua váy cưới và lễ phục, đi kiếm tiền cho người khác không bằng giúp cậu kiếm tiền, dù sao thì cũng là lộc sắn xuống nia mà.”

An Ninh chau mày, lúc này Lưu Huệ hoàn toàn đắm chìm trong những hoang tưởng. An Ninh không dám tưởng tượng, nếu chân tướng sự việc thật sự bị tiết lộ, thì Lưu Huệ sẽ có phản ứng như thế nào. Nhưng cô ấy có quyền được biết tất cả.

An Ninh liếm liếm môi, khó khăn lắm mới cất lên lời: “Lưu Huệ, tớ có việc này muốn nói cho cậu biết”.

“Đợi đã...” Lưu Huệ nhìn di động, cười thật tươi, ánh mắt rạng ngời. “Diêu Tử An đến đón tớ rồi, tớ đi trước đây, để nói sau nhé.” Nói xong, cô cầm lấy túi xách, rồi vừa ngân nga bài hát mà cô yêu thích vừa nhảy chân sáo ra ngoài.

“Này...” Điều mà An Ninh muốn nói rốt cuộc vẫn chưa nói được.

Trời sẫm tối, An Ninh mới nhận được điện thoại của Thẩm Mặc.

“Hôm nay em có bận lắm không? Tình hình làm ăn tốt chứ?” Thẩm Mặc hỏi thăm với giọng xin lỗi. Trong ngày đầu tiên An Ninh mở tiệm, mà anh lại không thể giúp được gì, nên cảm thấy rất có lỗi.

Giọng An Ninh điềm tĩnh, pha chút hưng phấn: “Anh, đoán xem em đã bán được mấy bộ váy cưới?”.

Nghe giọng điệu của An Ninh, Thẩm Mặc không khó để đoán được rằng cô ấy đang rất vui, anh suy nghĩ giây lát, rồi hỏi một cách thăm dò: “Năm bộ à?”.

“Anh đoán như thần ấy.” An Ninh cười nắc nẻ.

“Phải nói là em giỏi mới đúng” Thẩm Mặc khẽ cười.

“Đáng tiếc là anh không nhìn thấy thôi” Tuy An Ninh không nói gì về chuyện Thẩm Mặc không đến, nhưng cô cũng cảm thấy tiếc nuối. Lúc này, cô rất mong có ai đó ở bên cô, cùng cô chia sẻ niềm vui thành công, hay san sẻ những buồn tủi khi thất bại.

“Ai nói là anh không nhìn thấy? Em quay đầu lại xem.”

Giọng nói và tiếng cười quen thuộc đã ở ngay phía sau An Ninh tự lúc nào.

An Ninh há hốc miệng: “Anh...sao anh lại đến đây?”

“Không hoan nghênh anh à?” Thẩm Mặc làm bộ bị đả kích, buồn bã cúi đầu.

An Ninh chẳng thèm để ý đến bộ dạng đó của anh, cô đưa mắt nhìn Thẩm Mặc một lượt: “Anh cầm cái gì vậy?”

“Không liên quan tới em.” Thẩm Mặc giấu vật đó sau lưng mỉm cười: “Cái này là anh mua cho anh”.

“Mau đưa cho em.” An Ninh thò tay ra định giằng lấy, Thẩm Mặc nghiêng người sang trái rồi lại sang phải, không để An Ninh giành được.

Cuối cùng, An Ninh, đành bỏ cuộc. Cô dẫu môi giận dỗi.

Lúc này Thẩm Mặc mới mỉm cười đưa cho cô: “Được rồi, trêu em thôi. Cơm sườn lợn sốt cà ri đấy, em cầm lấy đi.”

Ngửi thấy mùi thơm của sườn lợn, bụng An Ninh bỗng sôi ùng ục. Cô đỏ mặt, mở hộp cơm ra, rồi xúc một thìa lớn cho vào miệng, nở nụ cười mãn nguyện.

“Em không ăn trưa à? Bận đến thế sao?” Thẩm Mặc chú ý đến chỗ bánh bao đã nguội cứng trong chiếc hộp giấy để trên chiếc bàn thấp nơi góc tường.

Vì việc của Lưu Huệ, nên lúc đó An Ninh chẳng còn bụng dạ để ăn, sau đó khách khứa đến thử và mua váy cưới, khiến cô quên cả việc ăn trưa, rồi khi đã quá bữa, cơm đói cũng qua, cô quyết định không ăn bánh bao nữa. Bây giờ đã có cơm cà ri thơm ngon nóng hổi, đương nhiên cô không cần đụng tới những chiếc bánh bao đó nữa.

Thấy Thẩm Mặc giúp mình thu dọn những mảnh giấy vụn trên nền nhà sau quầy hàng, An Ninh vừa ăn vừa nói: “Sao anh không ăn?”.

Thẩm Mặc quét rác vào một góc, cười dịu dàng: “Anh ăn ở nhà ăn của bệnh viện rồi. Em cứ từ từ mà ăn kéo nhẹn.”

An Ninh quá đói, sau khi ăn lấy ăn để quá nửa suất cơm cà ri, cô mới ăn từ từ. Thấy Thẩm Mặc nói với giọng nửa như thật lòng nửa như trêu chọc, cô hơi xấu hổ, dứ dứ nắm đấm về phía anh.

Thẩm Mặc cười tươi hơn. Bất chợt anh đưa tay quệt qua nơi khóe miệng An Ninh: “Dây ra mép rồi này.” Đúng là có một hạt cơm màu vàng vàng đang dính trên đầu ngón tay anh, mặt An Ninh càng đỏ hơn.

Thẩm Mặc dịu dàng đưa tay vòng qua eo An Ninh, im lặng nhìn cô, không nói gì. An Ninh khẽ vùng vẫy: “Ồ đây người qua người lại...” Vừa nói đến đó, thì có khách vào tiệm, cô hoảng đến mức đẩy ngay Thẩm Mặc ra, mặt đỏ bừng. Còn Thẩm Mặc vẫn giữ nguyên sắc mặt như chẳng có gì xảy ra, khiến An Ninh tức đến mức mắt lườm anh mấy cái.

Chín giờ tối, sau khi đóng cửa tiệm, Thẩm Mặc hỏi: “Em có muốn đi loanh quanh một chút không?”.

An Ninh gật đầu: “Đi gần đây thôi. Tối qua em ngủ không ngon giấc, em muốn về sớm nghỉ ngơi.”

Hai người đi hết phố Nhất Tuyến rồi quay lại. Trên đường đi An Ninh nói rất ít, một mình Thẩm Mặc nói về những chuyện thú vị xảy ra trong bệnh viện, mục đích là để cho An Ninh cười, nhưng An Ninh lại đang có nhiều tâm sự.

“Em sao thế?” Thẩm Mặc nắm tay An Ninh, nâng bàn tay cô lên, rồi khẽ hôn lên đó.

An Ninh định thần lại, cô ngẩng đầu nói với Thẩm Mặc một cách rất nghiêm túc: “Thẩm Mặc, em đang gặp phải một vấn đề nan giải”.

Thẩm Mặc bỗng trở nên căng thẳng. Anh nắm tay An Ninh chặt hơn: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lưu Huệ, cô bạn tốt nhất của em, bạn trai của cô ấy có người con gái khác, và tình cờ bị em nhìn thấy. Nhưng em không biết có nên nói cho cô ấy biết không.” An Ninh kể lại tóm tắt sự việc, lòng cô khẽ nhói đau. Cô luôn cho rằng Lưu Huệ và Diệp Tử An là cặp tình nhân xứng đôi nhất, hạnh phúc nhất thế giới, cô không ngờ tình cảm giữa họ thắm thiết là vậy mà lại đi đến kết cục như ngày hôm nay.

Thẩm Mặc đưa tay nhẹ nhàng miết hai đầu lông mày đang chau lại của An Ninh, rồi kéo cô vào lòng mình.

“An Ninh, em phải biết chúng ta không có quyền thay cô ấy quyết định chuyện này.”

An Ninh áp đầu vào ngực Thẩm Mặc, tay nghịch nghịch cúc áo sơ mi của anh: “Nói vậy thì hình như em đã quá hoài nghi rồi.”

Thẩm Mặc cười, anh nắm lấy bàn tay cô: “Em nên tin vào khả năng phán đoán của cô ấy. Tốt hay xấu, quyết định như thế nào, sớm muộn cô ấy cũng sẽ phải đối mặt với điều đó.”

“Em biết nên làm thế nào rồi. Cảm ơn anh.” An Ninh dựa người vào Thẩm Mặc, hôn nhẹ lên má phải anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

“Chỉ như thế thôi à?” Đường như Thẩm Mặc vẫn chưa thấy thế là đủ. An Ninh cười, rồi cô chạy nhanh vào trong cửa tiệm, nhẹ nhàng nói: “Chúc ngủ ngon!”

Thẩm Mặc cũng đáp lại bằng một nụ cười. Anh ôm lấy má, hình như nơi đó vẫn còn vương lại hơi thở ấm áp của An Ninh.

Trong lúc An Ninh và Thẩm Mặc tình tứ bên nhau, ở Kim Bích Huy Hoàng, Tô Khoáng đang đối diện với bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời anh.

Anh bị Thời Vĩ gọi vào phòng làm việc riêng của hắn, là căn phòng lần trước anh nói chuyện với hắn.

Anh vừa bước vào, Thời Vĩ nói luôn: “Đại ca muốn gặp cậu, vận may của cậu đến rồi đấy”.

Trước đó, Tô Khoáng cứ suy đoán mãi về mục đích Thời Vĩ tìm anh. Có thể là vì việc lần trước của An Ninh, nên bây giờ hắn muốn trừng phạt anh, có thể là hắn đã nghi ngờ về thân phận thật của anh. Anh hoàn toàn không ngờ rằng đại ca lại muốn gặp anh.

Sau khi điều tra kỹ càng, Tô Khoáng biết được, thực ra Thời Vĩ không phải là chủ nhân thực sự của Kim Bích Huy Hoàng, phía sau Thời Vĩ còn có một nhân vật bí mật khác. Tô Khoáng cũng luôn coi việc vạch trần hành vi của ông chủ thực sự là mục tiêu hàng đầu, nhưng anh không ngờ rằng ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Tô Khoáng cố tỏ ra hoảng sợ, Thời Vĩ lường trước được rằng Tô Khoáng sẽ hoảng sợ, nên hắn cười: “Đi theo tôi”.

Điều làm Tô Khoáng ngạc nhiên là Thời Vĩ không dẫn anh đi ra khỏi cửa, mà ngược lại, hắn lại dẫn anh đi vào bên trong. Tay hắn làm vài hành động gì đó ở chỗ công tắc đèn tường, chiếc tủ liền tường vốn được dùng để cất công văn, tài liệu kêu lên ầm ầm rồi tách sang hai bên, để lộ ra cánh cửa bí mật đủ để người đi qua.

Thời Vĩ gõ vào cánh cửa theo tiết tấu ba tiếng dài hai tiếng ngắn, cánh cửa mở ra. Hắn quay lại nói với Tô Khoáng: “Một mình cậu vào đi, tự mình lo liệu nhé.”

Tô Khoáng hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm bước vào trong căn mật thất. Cánh cửa phía sau anh lặng lẽ khép lại.

Tô Khoáng tưởng rằng nơi này cũng tối om không ánh mặt trời như những căn phòng ngầm kia, nhưng sau khi vào bên trong anh mới biết mình đã nhầm. Ánh sáng trong phòng chói mắt khiến anh phải nhắm mắt lại, nhưng anh vẫn rất cảnh giác, khi đã quen với ánh sáng trong phòng anh mới đưa mắt nhìn về phía trước.

Một người cao to mặc quần áo màu xám đậm, tay cầm ly rượu, đang mỉm cười với anh, giọng nói vui vẻ mà trầm thấp.

“Rượu vang từ năm 1982, cậu có thích nếm thử một chút không?”

Khi đã nhìn rõ mặt người đó, sự ngạc nhiên của Tô Khoáng hiện rõ trên nét mặt, bất giác anh khẽ nói: “Là anh...”.

11. Chương 11: Thời Điểm Quan Trọng.

Anh đã ẩn danh nhận nhin bấy lâu, cuối cùng cũng sắp đạt được mục đích, việc báo thù cho Tiểu Diệp cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ngày hôm sau, nhân lúc sáng sớm rảnh rỗi, An Ninh gọi điện cho Lưu Huệ bảo cô ấy tới. Nghe xong những gì An Ninh kể, Lưu Huệ bình tĩnh tới mức An Ninh phải ngạc nhiên.

An Ninh đã từng dự đoán về phản ứng của Lưu Huệ, hoặc là cô ấy sẽ bị kích động đến mức chửi bới om sòm, hoặc là sẽ đau khổ khóc lóc, nên lúc này cô không tin Lưu Huệ lại có phản ứng như thế.

“Cậu...không sao chứ?” An Ninh xoa xoa vai Lưu Huệ.

Lưu Huệ không nói gì, cô quay người đi ra. An Ninh đi theo phía sau lo lắng gọi: “Này, cậu định đi đâu?”.

Lưu Huệ đột nhiên dừng bước, quay người lại, nở nụ cười thật tươi, để lộ ra hàm răng trắng muốt: “Yên tâm, tớ sẽ không gây ra chuyện gì đâu”.

“Cậu đi đâu? Tớ đi cùng cậu.” Lưu Huệ có vẻ rất bình tĩnh, nhưng An Ninh vẫn không thể yên tâm.

“Không cần đâu, tớ tự lo được mà.” Lưu Huệ lại quay sang an ủi An Ninh. “Cậu cứ chăm lo cho cửa tiệm của mình đi, không cần phải lo cho tớ đâu, tớ muốn tớ sẽ gọi điện cho cậu.” Nói ra, không cho An Ninh cơ hội từ chối, Lưu Huệ bước nhanh ra khỏi cửa.

An Ninh đuổi ra theo, nhưng chỉ kịp nhìn thấy Lưu Huệ lên một chiếc taxi, rồi biến mất trong đám sương mù dày đặc. An Ninh ủ rũ giậm giậm chân xuống đất, việc này, không biết là mình làm đúng hay sai nữa.

Cũng vào lúc đó, ở đầu kia của phố Nhất Tuyến, một người đàn ông cao gầy mặc quần áo đen, đeo kính đen lặng lẽ bước vào phòng trà Tỵ Phong Đường. Mới sáng sớm, bên trong phòng trà rất ít người. Người đó ngó trước ngó sau, rồi từ từ tháo cặp kính đen bỏ sang phía góc bàn.

Người đó chính là Tô Khoáng cải trang.

Anh gọi mấy món điểm tâm, đồ ăn đã được mang lên hết, nhưng anh vẫn chưa ăn, mà chỉ lật đọc mấy tờ báo, đôi mắt thỉnh thoảng liếc ra phía cửa tiệm, hình như anh đang chờ ai đó.

Thời tiết bỗng trở nên xấu đi, không biết từ lúc nào, bên ngoài trời mưa lất phất. Ngoài cửa, một người đàn ông cũng mặc quần áo đen vừa thu ô lại, ngẩng đầu lướt nhìn biển hiệu của cửa tiệm, rồi chăm chú nhìn Tô Khoáng đang ung dung ngồi ở phía cửa tiệm, khẽ nhoen miệng cười.

Anh ta tiến lên phía trước, rồi ngồi đối diện với Tô Khoáng, đặt tờ báo đang cầm trong tay sang bên cạnh tờ báo của Tô Khoáng, phần đầu tờ báo hướng lên phía trên. Hai tờ báo đều là báo tin tức ra sáng hôm nay. Anh ta nhướn mày, tay gấp một miếng bánh tôm đưa lên miệng như chẳng có chuyện gì.

Đôi mắt Tô Khoáng chợt lóe sáng, anh từ từ đưa tay trái ra phía trước, miệng cười. “Chào anh, tôi là Tô Khoáng.”

Người kia cũng đưa tay ra bắt tay với Tô Khoáng, rồi cười: “Chào anh, tôi là Tiêu Vân Các”.

Sao Tô Khoáng và Tiêu Vân Các lại gặp nhau? Đầu đuôi câu chuyện là, sau khi Tô Khoáng được Thời Vi dẫn vào căn mật thất trong phòng làm việc riêng của hắn, ông chủ thực sự của Kim Bích Huy Hoàng đã lộ mặt.

Tô Khoáng đã ngạc nhiên một lúc lâu. Là anh ta. Đúng là anh ta.

Sau thoáng chốc ngạc nhiên, Tô Khoáng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Không ngờ phải không?” Đối phương cười hà hà.

Tô Khoáng thẳng thắn gật đầu. “Thực sự là không ngờ.” Anh và Tiểu Tuấn cùng là thuộc hạ của Thời Vĩ, đều được Thời Vĩ tin nhiệm hơn những người khác, nhưng Tiểu Tuấn mới là chủ nhân thực sự của Kim Bích Huy Hoàng, điều này, thực sự nằm ngoài dự đoán của Tô Khoáng.

Tiểu Tuấn ra ý ngắn gọn: “Ngồi đi”.

Tô Khoáng khẽ gật đầu.

“Tôi có một việc muốn giao cho cậu xử lý.” Tiểu Tuấn nghiêng người rót một cốc rượu vang đưa cho Tô Khoáng, giọng hân hoan, giống như đang bàn chuyện gia đình với Tô Khoáng vậy.

Mặt Tô Khoáng nghiêm lại. “Việc gì thế?” Tiểu Tuấn muốn giao nhiệm vụ cho anh, điều đó chứng tỏ hẳn đã hoàn toàn tin tưởng anh. Anh đã ẩn danh nhẫn nhịn bấy lâu, cuối cùng cũng sắp đạt được mục đích, việc báo thù cho Tiểu Diệp cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Đừng vội.” Tiểu Tuấn chạm cốc với anh. “Uống cạn ly này rồi nói tiếp.” Hắn đưa tay lên rồi ngứa cổ, uống một hơi cạn ly rượu.

Tô Khoáng khẽ cười. “Rượu ngon đương nhiên phải từ từ thưởng thức mới được.” Nói rồi, anh khẽ nhấp một ngụm nhỏ, phong thái nho nhã, tinh thần thoải mái, như đang tận hưởng hương vị thơm ngon của rượu.

Tiểu Tuấn cầm lấy hộp thuốc lá, châm một điếu, qua làn khói nhạt hắn chăm chú quan sát Tô Khoáng, cười một cách khó hiểu.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, phần rượu trong ly của Tô Khoáng cũng gần cạn. Tiểu Tuấn từ từ nhả khói thuốc, nói: “Tối mai tôi muốn cậu đi đến một nơi”.

“Nơi nào thế?” Tô Khoáng hỏi luôn.

Tiểu Tuấn không nhìn Tô Khoáng, giọng từ tốn: “Đi đàm phán một vụ làm ăn, tình hình cụ thể đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu biết”.

Tim Tô Khoáng khẽ đập mạnh, xem ra Tiểu Tuấn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh. Anh cười bình thản. “OK.”

“Cậu cứ ra trước làm việc đi.” Tiểu Tuấn thu mình vào trong chiếc sofa bằng da thật, sắc mặt thoáng chút mệt mỏi.

Tô Khoáng gật đầu. “Được.”

Tô Khoáng bước ra khỏi căn mật thất, lúc đó Thời Vĩ đang tựa lưng vào cửa hút thuốc, nhả ra từng đám khói trắng nhạt, đằng sau lớp khói trắng nhạt ấy, khuôn mặt Thời Vĩ càng trở nên mờ ảo.

“Anh Thời.” Tô Khoáng gọi rất khẽ.

“Ừm.” Thời Vĩ vút đầu mẩu thuốc lá đi, hắn khoác vai Tô Khoáng, vừa đi vừa hỏi: “Đại ca nói với cậu những gì thế?”.

Tô Khoáng ngập ngừng, rồi trả lời luôn: “Đại ca muốn em đi đến một nơi, nói là có nhiệm vụ giao cho em”.

“Ồ.” Thời Vĩ như thở phào một tiếng, rồi hất vổ vai Tô Khoáng. “Làm cho tốt nhé, ông chủ sẽ không để cậu phải thiệt thòi đâu.”

“Em cũng phải cảm ơn sự dìu dắt của anh Thời.” Câu nịnh bợ kịp thời của Tô Khoáng làm Thời Vĩ rất vui, hắn lôi từ trong túi quần ra một chiếc bật lửa, rồi quăng cho Tô Khoáng. “Anh bạn, tặng cho cậu đấy.”

Chiếc bật lửa ZIP này là thứ đồ yêu thích của Thời Vĩ, thường ngày hắn chẳng cho ai động vào chiếc bật lửa này, bây giờ hắn lại tặng cho Tô Khoáng, điều đó cho thấy Tô Khoáng ngày càng được Thời Vĩ yêu quý.

Tô Khoáng sợ sệt nói: “Anh Thời, cái này...em làm sao dám cầm?”. Vừa phải tỏ ra sợ sệt, vừa phải tỏ ra sung sướng, Tô Khoáng cảm thấy hết sức vất vả khi phải diễn cảnh này.

Thời Vĩ đem cho Tô Khoáng một đăm, rồi vừa cười vừa mắng: “Cho cậu thì cậu nhận đi”.

Tô Khoáng cười rồi cất chiếc bật lửa vào trong túi. Thời Vĩ đã nhìn thấy hành động đó, trong mắt hắn thoáng lóe lên sự gian trá mà người ngoài khó nhận ra được.

Màn đêm buông xuống. An Ninh rời khỏi căn phòng thuê cùng với Tô Khoáng. Tô Khoáng về nhà với dáng vẻ mệt mỏi. Trước đây, tuy chẳng bao giờ An Ninh cố gắng ngồi trong phòng khách đợi anh, nhưng phòng ngủ của cô lúc nào cũng sáng đèn, đứng ở dưới tòa nhà, Tô Khoáng có thể nhìn thấy ngay. Mỗi lần như vậy, anh đều cảm thấy một luồng hơi ấm tràn ngập trong lòng.

Còn bây giờ...Tô Khoáng nhìn vào căn phòng tối như mực, rồi khẽ thở dài.

Anh chỉ bật một bóng đèn tiết kiệm điện, dưới ánh đèn vàng nhạt là khuôn mặt nghiêng chữ điền kiên nghị mà đầy nổi cô đơn của anh.

Từ trong túi áo, Tô Khoáng lôi ra chiếc bật lửa mà Thời Vĩ vừa tặng. Anh cẩn thận mở nắp bật lửa, ngón cái anh nhẹ nhàng mân mê nó, thoáng cười.

Một chiếc máy nghe trộm siêu nhỏ rơi ngay vào trong lòng bàn tay anh. Dù là theo lệnh của Tiêu Tuấn hay là chủ ý của Thời Vĩ, thì tóm lại, bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn tin anh. Trước khi có được chứng cứ phạm tội của chúng, anh cần hành động cẩn trọng hơn.

Tô Khoáng suy nghĩ giây lát, rồi anh lại lắp chiếc máy nghe trộm vào trong chiếc bật lửa, để nó sang một bên, sau đó giả bộ gọi một cú điện thoại.

“Em yêu, em ngủ chưa?”

“Tiền có đủ không? Nếu không đủ thì mai đến chỗ anh lấy.”

“Chuyện công việc của anh em à, anh sẽ giúp em để ý.”

“Ừm, vậy em nghỉ sớm đi nhé. Hôm nay anh cũng bận bịu cả ngày, anh đi tắm rồi cũng đi ngủ luôn.”

“Ngoan, cho anh hôn một cái. Ngủ ngon nhé.”

Tô Khoáng liếc nhìn chiếc máy nghe trộm quăng ở góc sofa, rồi kết thúc màn kịch vừa tự biên tự diễn. Anh khẽ bấm bàn phím điện thoại, gửi đi một tin nhắn: “Tôi cần gặp anh”.

Rất nhanh, tin nhắn trả lời được gửi tới: “Được, thời gian, địa điểm thế nào do anh quyết định”.

Đây là lần gặp mặt chính thức đầu tiên giữa Tô Khoáng và Tiêu Vân Các.

Trước đây, hai người thường liên lạc với nhau qua điện thoại hoặc tin nhắn, họ từng quy định với nhau, nếu thời khắc quan trọng chưa đến thì chưa gặp nhau, nhằm tránh làm lộ thân phận thực sự của Tô Khoáng. Nhưng lần này, đã có phát hiện lớn, bắt buộc Tô Khoáng phải gặp mặt Vân Các để xin chỉ thị.

Đầu tiên, Tô Khoáng kể tường tận cho Tiêu Vân Các nghe cuộc đối thoại giữa anh với Tiêu Tuấn và Thời Vĩ tối hôm qua. Nghe xong, Tiêu Vân Các im lặng vài phút, rồi anh giơ tay ra hiệu cho Tô Khoáng nói tiếp.

Tô Khoáng lại đưa chiếc bật lửa cho Tiêu Vân Các, đương nhiên, chiếc máy nghe trộm đặt trong đó đã được lấy ra. “Đây là cái mà tối qua Thời Vĩ đã tặng cho tôi, bên trong có cài máy nghe trộm. Xem ra bọn chúng vẫn chưa hoàn toàn tin tôi.”

Tiêu Vân Các mân mê chiếc bật lửa, cúi đầu nghĩ ngợi. Tô Khoáng ngồi bên im lặng chờ đợi, anh không lên tiếng vì sợ làm ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của Vân Các. Lúc lâu sau, Vân Các nói: “Nếu như vậy, thì hành động đêm nay của chúng sẽ là tạo ra một cái bẫy”.

“Bẫy?” Tô Khoáng nhướng mày ngạc nhiên, anh hỏi lại về không hiểu.

Giọng Tiêu Vân Các trầm tĩnh: “Phải, chúng sẽ dụ anh mắc câu, hoặc là sẽ dụ làm anh lộ thân phận”.

“Ý của anh là chúng đã bắt đầu nghi ngờ tôi?” Tâm trạng Tô Khoáng bỗng nặng trĩu.

Về mặt Tiêu Vân Các rất điềm tĩnh. “Cái đó cũng chưa chắc, chỉ có thể nói Tiêu Tuấn là một tên cáo già ma lanh, hiện tại hắn đối với anh chỉ mới ở giai đoạn thăm dò. Nếu hắn nghi ngờ anh là nội gián thật, thì

hắn đã chẳng cần phải thử anh hết lần này đến lần khác mà trực tiếp thanh toán anh. Tình hình lúc này là, hắn muốn đưa anh lên làm đàn em thân tín, chỉ cần anh qua được những lần thử thách của hắn.”

Tô Khoáng gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Vậy tại sao lúc này hắn lại cho tôi biết hắn mới là ông chủ của Kim Bích Huy Hoàng?”

Tiêu Vân Các trả lời không cần suy nghĩ: “Cho anh một khởi đầu tốt đẹp, lúc đó anh mới tận tâm tận sức làm việc cho hắn”.

Kinh nghiệm của Tô Khoáng thực sự vẫn còn thua kém xa so với sự sành sỏi của Tiêu Vân Các. Nghe anh nói như vậy, Tô Khoáng mới dần dần sáng tỏ vấn đề.

“Có thể tấn công vào nội bộ của chúng được hay không, thì phải xem đêm nay thế nào đã.” Tiêu Vân Các miết chặt chiếc bật lửa trong tay. “Anh phải hết sức cẩn thận.”

Tô Khoáng im lặng đồng ý, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt kiên quyết.

Tiêu Vân Các đoán không sai chút nào, Tiêu Tuấn thực sự muốn thử thách Tô Khoáng.

Khoảng tám giờ tối, Tiêu Tuấn gọi Tô Khoáng và Thời Vĩ vào trong căn mật thất. Bây giờ việc giấu giếm thân phận của hắn đã không còn cần thiết nữa, vì thế trước mặt Tô Khoáng, hắn nói chuyện với Thời Vĩ không cần dè chừng như trước nữa.

Nhiệm vụ Tiêu Tuấn giao rất đơn giản, hắn muốn Tô Khoáng và Thời Vĩ cùng đi đón người.

Đi đâu đón ai, đối phương là ai, với mục đích gì, thì hắn không nói cho Tô Khoáng biết, chỉ bảo Tô Khoáng tất cả phải hành sự theo lệnh của Thời Vĩ.

Tô Khoáng nghiêng rằng, quả nhiên là một tên cáo già gian manh.

Thời Vĩ dẫn Tô Khoáng tới cửa sau của Kim Bích Huy Hoàng. Chiếc Buick đang đỗ ở đó.

Thời Vĩ quảng chìa khóa xe cho Tô Khoáng. “Lên đi, cậu lái xe.”

Sau khi mở cửa xe, Thời Vĩ ngồi ở ghế lái phụ. Ghế lái phụ là vị trí không an toàn nhất, nhưng lại là vị trí có được tầm nhìn bao quát nhất.

“Bến phà Tây Doanh.” Sau khi xe lăn bánh, Thời Vĩ cho Tô Khoáng biết chỉ lệnh đầu tiên.

Tay trái Tô Khoáng lạng lẽ lần sờ chiếc di động trong túi quần, anh vắn vô lăng, sau khi đi qua một góc quẹo lớn, chiếc xe lăn bánh trên đường quốc lộ.

Cùng lúc đó, Tiêu Vân Các và các đồng chí cảnh sát đang chăm chú theo dõi trong phòng giám sát. Khoa học kỹ thuật phát triển, chiếc điện thoại của Tô Khoáng được lắp đặt một hệ thống định vị mi ni, để theo dõi mọi bước di chuyển của anh và Thời Vĩ.

Nốt tròn trên màn hình nhấp nháy, di chuyển về hướng tây.

“Không biết họ định đi đâu?” Tiêu Vân Các nói nhỏ.

Bên cạnh anh là một đồng nghiệp tên Triển Lệnh Hiên, anh ta thông thạo địa lý của thành phố H hơn Tiêu Vân Các. Anh ta cúi đầu nghĩ ngợi vài giây, rồi nói: “Rất có thể họ sẽ đến phà Tây Doanh”.

Tiêu Vân Các không hiểu, hỏi: “Bọn họ đến đó làm gì?”.

“Tôi cũng chỉ là suy đoán thôi. Khu vực bến phà Tây Doanh có nhiều loại người, lại có rất nhiều kho hàng bị bỏ hoang, nếu giao dịch ở đó sẽ tránh bị người khác để ý.” Triển Lệnh Hiên vừa nghĩ vừa nói.

“Nói có lý.” Tiêu Vân Các gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn.

“Vậy chúng ta hành động ngay thôi.” Triển Lệnh Hiên có vẻ hung phấn. Anh ta vừa tham gia công tác không lâu, đây là cơ hội đối đầu trực tiếp với một tập đoàn tội phạm, nên có đôi chút nóng vội là điều không thể tránh khỏi.

Tiêu Vân Các lắc đầu. “Không, tôi vẫn cảm thấy đây là một cái bẫy. Chúng ta nên đặt sự an toàn của Tô Khoáng lên hàng đầu, không thể hành động nóng vội được.”

Khi được điều từ thành phố S đến đây, Tiêu Vân Các là cấp trên của Triển Lệnh Hiên. Giờ đây, tuy Lệnh Hiên không đồng ý với ý kiến của Vân Các, nhưng anh cũng không dám tranh luận với sếp, miễn cưỡng nghe theo Tiêu Vân Các.

Khoảng bốn mươi lăm phút sau, Tô Khoáng và Thời Vĩ đã đến bến phà Tây Doanh.

Bến phà Tây Doanh nằm ở ngoại ô thành phố, lại nằm trong vùng gianh giới giữa hai tiểu khu, đúng như lời Triển Lệnh Hiên nói, ở đây có đủ mọi loại người, đến từ nhiều vùng miền khác nhau, vô cùng phức tạp. Lúc này trời tối, đi vài bước lại có người mặc những trang phục kỳ quặc đi đến gạ chuyện với những giọng địa phương khác nhau.

Dưới sự cho phép của Thời Vĩ, Tô Khoáng đỗ xe bên rìa đường lớn.

Hai người đi bộ về phía trước, Tô Khoáng quan sát trong bóng tối, xung quanh là những ngôi nhà đơn giản, nhiều ngôi nhà được khóa bằng những chiếc khóa sắt to đã hoen gỉ, giống như nơi đây đã bị bỏ hoang từ lâu.

Càng đi vào bên trong, nơi đây càng thêm hẻo lánh, xung quanh lác đác vài bóng người. Họ dừng bước trước một cánh cửa lớn sơn màu xanh da trời, theo thói quen, Tô Khoáng lại đưa tay sờ sờ chiếc điện thoại trong túi quần.

Thời Vĩ đưa tay đập cửa, lực đập không mạnh cũng không nhẹ, không theo tiết tấu nào cả.

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Người đàn ông ra mở cửa có dáng người cao to, chiều cao của Tô Khoáng đã được coi là nổi trội, nhưng Tô Khoáng vẫn thấp hơn hẳn nửa cái đầu. Thời Vĩ hình như rất quen với hắn, vừa gặp đã ôm vai bá cổ, cười đùa trêu chọc nhau một hồi.

Tên cao to mất lim dim, đưa tay nhận lấy điều thuốc Thời Vĩ đưa, không châm lửa hút ngay, mà dặt vào mang tai, sau đó khẽ giọng nói: “Lát nữa ra ngoài hút, trong kho có hàng”. Rồi như lơ đãng, hắn liếc nhìn Tô Khoáng, giọng nhạt thếch hỏi: “Mới đến à?”.

Tô Khoáng không biết phải trả lời thế nào, nên quyết định không lên tiếng. Thời Vĩ uể oải tựa người bên cửa, nói: “Ừ”.

“Có tin tưởng được không?” Tên cao to cô gắng hạ thấp giọng, tuy Tô Khoáng không nghe được hắn nói gì, nhưng nhìn khẩu hình anh có thể đoán được phần nào ý của câu hắn nói.

“Ừm.” Thời Vĩ vẫn trả lời gọn lỏn, rồi quay sang vỗ vai Tô Khoáng. “Để tôi giới thiệu với cậu...” Thời Vĩ dặt một cái vào ngực tên cao to. “...đây là La Liệt.” Rồi lại quay sang Tô Khoáng. “Tô Khoáng, đàn em của tôi.”

“Anh Liệt.” Tô Khoáng rút điều thuốc ra mời để lấy lòng hắn.

La Liệt chỉ thoáng nheo mắt, rồi dùng tay ngăn lại. “Gọi tên tôi là được rồi, tôi không quen gọi em xưng anh với người khác.”

Tô Khoáng ngập ngừng thu tay lại, rồi nhún nhún vai. Thời Vĩ đứng bên dàn hòa: “An hem một nhà cả, không cần khách khí làm gì”. Rồi hắn lẳng lặng cầm lấy điều thuốc trong tay Tô Khoáng, một mực nhét vào tay La Liệt, để giải vây giúp Tô Khoáng.

“Vào đây theo tôi.” La Liệt đi trước dẫn đường, Thời Vĩ đi chậm rãi theo sau, Tô Khoáng đi sau quan sát Thời Vĩ.

Lối đi bé tẹo, chỉ đủ ột người đi qua, sau khi đi qua một chỗ quẹo, không gian trước mặt bỗng nhưng sáng trưng.

Khác với quang cảnh trước đó, không gian ở đây thoáng đạt hơn nhiều.

“Anh Thời, anh đến rồi à?” Tô Khoáng đang thăm dò kỹ xung quanh, bỗng nhiên bị một giọng khàn khàn khó nghe làm anh giật mình.

“Anh Cường.” Thời Vĩ vừa cười hi hỏ vừa tiến tới chào người kia.

La Liệt cũng cúi đầu khom lưng đứng sang một bên.

Vừa nãy nhìn thấy bộ dạng của La Liệt, Tô Khoáng còn tưởng hắn là đại ca ở đây, bây giờ xem ra không phải vậy, đại ca thực sự bây giờ mới xuất hiện.

Dáng người mập lùn, mặt đầy sẹo, nếu chỉ nhìn chắc chắn ai cũng tưởng hắn là một tên thổ phỉ. Nhưng càng là những người có ngoại hình tầm thường, lại càng dễ ẩn mình trong đám đông mà không bị phát hiện. Tô Khoáng đã có được một bài học từ Tiêu Tuấn, giờ đây anh cũng biết quan sát người khác hơn.

Người đàn ông trung niên được gọi là anh Cường đó liếc nhìn Tô Khoáng vẻ cảnh giác, rồi lạnh lùng ra lệnh: “Liệt, cậu ở đây canh chừng, tôi và anh Thời có việc phải bàn”.

“Vâng.” La Liệt cung kính nhận lệnh.

Thấy Thời Vĩ và anh Cường, một người trước một người sau đi vào bên trong, Tô Khoáng định đi theo vào, nhưng chỉ cần một cái đánh mắt của anh Cường, Tô Khoáng lập tức bị La Liệt ngăn lại. “Đứng ở bên ngoài đợi đi.” Giọng La Liệt đầy vẻ miệt thị, tuy thấy tức nhưng Tô Khoáng vẫn cô nịnh.

Tô Khoáng lần tìm điều thuốc trong túi áo, nhưng nhớ ra vừa nãy La Liệt nói trong kho có hàng, nên anh nghĩ ngợi giây lát rồi lại bỏ điều thuốc vào trong túi. Khi ngẩng đầu lên, Tô Khoáng bất ngờ phát hiện cử động khác thường của La Liệt. Anh chỉ nhìn thấy La Liệt đưa hai bàn tay ra sau lưng, liên tiếp làm cùng một ký hiệu tay.

Ngón cái bên tay trái hướng lên trên, móc lấy ngón cái của bàn tay phải, những ngón tay tiếp sau lần lượt làm những cử động như vậy, đây chính là ám hiệu mà Tiêu Vân Các nói với anh. “Trong băng nhóm tội phạm, còn có một người của chúng ta, khi cần thiết cậu sẽ liên lạc với người đó.” Lời của Tiêu Vân Các như văng bên tai, tim Tô Khoáng đập mạnh.

Lẽ nào người đó là La Liệt? Nhưng nghĩ tới vẻ kiêu căng, ngạo mạn của hắn vừa nãy cũng như thái độ rất không thân thiện của hắn đối với mình, Tô Khoáng không dám tin chuyện đó.

La Liệt lặng lẽ bước tới chỗ Tô Khoáng, nói khẽ: “Đi theo tôi”.

Tô Khoáng do dự một chút, rồi chầm chậm đi theo.

Sau khi bước vào một căn phòng nhỏ ở bên cạnh, La Liệt làm động tác chào rất đúng quy cách, giọng nói vẫn rất khẽ: “Tôi là Chim Ưng 3”.

Hành động Chim Ưng là tên gọi cho hành động chống lại băng nhóm tội phạm lần này của họ. Tiêu Vân Các là Chim Ưng 1, Tô Khoáng là Chim Ưng 2, còn làm nội ứng trong quân địch chính là Chim Ưng 3. Ngoài ba người bọn họ và những chỉ huy trực tiếp ra, không có ai khác biết được tên gọi của hành động lần này. Nghe xong câu đó, Tô Khoáng không còn nghi ngờ gì nữa, La Liệt chính là cảnh sát nằm vùng.

Tô Khoáng bắt tay La Liệt về kích động, La Liệt kêu “Suyt” một tiếng. “Tôi nói ngắn gọn thôi. Chim Ưng 1 hôm nay có hành động không?” La Liệt nói rất nhanh.

“Không, Chim Ưng 1 nghi ngờ bọn chúng đang thử tôi, nên không dám hành động vội vàng.” Tô Khoáng cũng trả lời rất nhanh.

La Liệt khẽ thở phào. “Chu Cường cũng chưa hoàn toàn tin tôi, hắn cử người theo dõi tôi rất chặt, gần đây tin tức rất khó truyền được ra bên ngoài. Vụ giao dịch hôm nay chỉ là vụ làm ăn nhỏ lẻ thôi, tham gia giao dịch cũng chỉ là mấy tên tiểu tốt, nếu chúng ta vội vàng hành động, sẽ chỉ làm động chày cá nhảy, lợi bất cập hại.”

Tô Khoáng khẽ chau mày, La Liệt tiếp tục nói: “Mấy ngày nữa sẽ có một vụ mua bán lớn, nhưng thông tin này có thật hay không, bây giờ tôi chưa thể xác định. Nếu thông tin này đáng tin, đến lúc đó chúng ta có thể tóm gọn tất cả bọn chúng”.

Tô Khoáng gật đầu, La Liệt khẽ cười, rồi anh nói, giọng nhẹ nhàng: “Chúng ta mau ra ngoài thôi, Chu Cường là kẻ đa nghi, nhất định không được để hắn nghi ngờ hai chúng ta”.

Trở lại chỗ cũ vừa nãy, Chu Cường và Thời Vĩ đang vừa nói vừa cười bước ra khỏi phòng. Tô Khoáng và La Liệt cùng lúc nhìn nhau, thầm “phù” một hơi, may mà họ đi ra kịp thời.

Thời Vĩ không nhìn Tô Khoáng, nhưng lại nói với anh: “Đưa chúng nó lên xe”.

Theo sau là bốn cô gái mặc quần áo mỏng tang đang đứng run lấy bầy, tay và chân họ bị trói với nhau, họ khoảng trên dưới hai mươi, ngoại hình không thể gọi là tuyệt sắc, nhưng đều trẻ trung phơi phới.

Tô Khoáng chợt thấy tâm trạng nặng nề, lại có bốn cô gái trẻ sắp bị đẩy vào hang quỷ. Hai năm nay, mỗi lần nhìn thấy cảnh này, trong anh luôn xuất hiện một cảm xúc gì đó khó tả khiến anh ngộp thở. Nghĩ tới Niên Tiểu Diệp phải chết thảm, hai hàm răng anh nghiến lại ken két. Bởi mãi chưa thể đánh vào sào huyệt của chúng, nên dù chứng kiến tất cả nhưng anh chẳng thể làm gì được, anh cảm hận chính bản thân mình. Hôm nay, cuối cùng anh cũng đã tiến rất gần đến hang ổ tội phạm của chúng. Nhưng lúc này vẫn chưa đến thời điểm quyết định để tấn công, anh vẫn phải nhẫn nại.

“Còn dần ra đấy à?” Câu nói khô khốc của La Liệt như ngấm nhả nhờ Tô Khoáng. Tô Khoáng định thần lại, rồi làm mặt lạnh nói với bốn cô gái: “Theo tao lên xe”.

Thời Vĩ vẫn còn đang hàn huyên với Chu Cường, Tô Khoáng và La Liệt dẫn bốn cô gái lên xe. Hình như đã bị nhện dới vài ngày, bốn cô gái như không còn sức lực, bước đi thất thểu, trên những cánh tay để trần đầy những vết ròi quật, có lẽ họ cũng đã từng phải chịu những đau đớn về thể xác. Tô Khoáng thăm thở dài, lúc ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của La Liệt, cả hai đều thấy đau lòng nhưng đành bất lực.

Tô Khoáng quăng cho họ nửa túi bánh quy còn lại trên xe, bốn cô gái tranh cướp nhau để ăn. Trong đó, một cô gái mặc quần áo trắng lao tới ôm lấy đùi Tô Khoáng. “Anh ơi, cầu xin anh, anh hãy thả chúng em ra đi.”

Tô Khoáng không nói gì, còn ta gào khóc: “Sau khi đến đây, chúng em mới biết mình đã bị lừa. Anh ơi, em biết anh là người tốt, anh hãy làm việc tốt được không, thả chúng em ra đi”.

Ba cô gái còn lại cũng quỳ sụp xuống kêu khóc.

La Liệt thoáng thấy Thời Vĩ đang tiến đến gần, anh khẽ hừm một tiếng. Tô Khoáng hiểu ý, làm bộ tàn nhẫn đập vào lưng cô gái mặc áo trắng: “Cút ra phía sau, đừng làm bẩn giày của tao”.

Thời Vĩ đã nhìn thấy tất cả, mặt hắn không rõ là vui hay giận.

12. Chương 12: Nghi Ngờ Chồng Chặt

Nỗi lo sợ bỗng tan biến khi An Ninh nhìn thấy Tô Khoáng, nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh. Tô Khoáng đưa tay ra phía cô, lòng cô trào dâng một cảm giác bình yên, ấm áp đặc biệt.

Sau cái hôm bỏ đi trong tâm trạng kích động đó, Lưu Huệ như biết mất khỏi trần gian. An Ninh gọi di động không được, gọi về nhà thì không phải không có người nghe máy, nhưng người nghe máy lại là Điều Tử An nên cô cũng không tiện hỏi nhiều. Vài ngày sau, An Ninh không còn kiên nhẫn được nữa, khi cô định bớt chút thời gian để đến nhà Lưu Huệ thì Lưu Huệ bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

Lưu Huệ vừa xuất hiện, An Ninh lập tức đứng bật dậy, rồi hỏi vừa oán trách vừa quan tâm: “Cậu đã đi đâu thế? Đến điện thoại của tớ cũng không thèm nghe lấy một lần. Tuổi cậu cũng đâu phải là ít nữa, cậu không biết tớ lo cho cậu thế nào sao? Đúng là...”

Lưu Huệ cười trêu chọc cắt ngang lời An Ninh: “Tớ thấy cậu nói chuyện càng ngày càng giống mẹ tớ”.

An Ninh trừng mắt: “Người ta có lòng tốt mà lại bị chế giễu”.

Lưu Huệ kéo kéo tay áo An Ninh cười trừ: “Thôi mà, tớ biết cậu quan tâm đến tớ, đừng giận nữa mà”.

Giọng giận dỗi là vậy nhưng làm sao An Ninh giận cô ấy được chứ? Cô bẹo má Lưu Huệ: “Nói mau, mấy ngày nay cậu đi những đâu?”

Lưu Huệ cúi đầu vẻ lo lắng, khi ngẩng đầu lên, sự lo lắng đó đã được thay thế bởi nụ cười vừa thoải mái vừa thanh thản: “Trước tiên cậu không cần hỏi tớ câu đó, chỉ cần bây giờ cậu cùng với tớ đi đến một nơi là được”.

“Bây giờ á?” An Ninh liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, kim giờ đang tiến gần đến số 10. “Không được, hôm qua Mạc Nhan gọi điện nói khoảng mười một giờ sẽ đến lấy váy cưới và lễ phục, nên bây giờ tớ không thể đi được. Nếu như không vội gì, thì chiều tớ đi cùng cậu, được không?”

Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, Lưu Huệ đồng ý luôn. Tuy tính cách Lưu Huệ cởi mở, thường ngày làm gì cũng rất táo bạo, nhưng lại không có dũng khí để một mình giải quyết bất kỳ việc gì.

Mạc Nhan đến rất đúng giờ, mười một giờ kém năm đã thấy bóng dáng thướt tha của cô ở bên ngoài. Đi cùng cô là một chàng trai trẻ, hai người mặc chiếc áo sơ mi tình nhân, tay trong tay bước vào cửa tiệm.

“An Ninh, tôi đến rồi.” Mạc Nhan vừa đi vừa nhảy, tiến tới vỗ nhẹ vào An Ninh lúc đó đang ngồi xổm lục lọi chiếc hòm đang để trên sàn nhà.

An Ninh không quay đầu lại. “Chị ngồi đợi một lát nhé, tôi sẽ đi lấy đồ cho chị ngay.”

“An Ninh?” Người con trai cùng đến với An Ninh bỗng lặng người trong giây lát, trong lòng thầm gọi tên An Ninh.

Tất nhiên Mạc Nhan không biết anh ta đang nghĩ gì. Cô quan sát cửa tiệm chưa đầy hai mươi mét vuông này, trên bàn bày đầy hóa đơn đặt hàng và hình mẫu thiết kế mẫu, một chiếc bàn là hơi đang nằm một cách đáng thương nơi góc bàn, chiếc ngăn kéo được kéo ra một nửa lộ ra mấy tờ hóa đơn đỏ, Mạc Nhan bắt giác lắc đầu. “An Ninh này, cô nên nhờ một người đến giúp. Một mình cô làm sao mà lo được hết.”

Lúc này An Ninh cũng tìm thấy tờ hóa đơn mà cô đã tìm cả buổi sáng, cô khẽ thở phào: “Tôi cũng muốn lắm, đợi đến khi Nghiêng Thành kinh doanh ổn ổn rồi sẽ tính sau. Bây giờ cứ cố gắng vất vả một chút đã”.

Cô dầm dẫm cái chân đang tê mỏi, rồi nhảy lên. Vì ngồi xổm quá lâu, nên đứng không vững, cũng may mà bên cạnh có người kịp thời tới đỡ lấy cô, nhưng chính người này lại làm cho An Ninh bỗng hoảng loạn.

Bạn trai của Mạc Nhan, hay chính xác hơn là chồng chưa cưới của cô ấy, chính là Tiêu Vân Các.

“Hai người quen nhau à?” Hình như sự im lặng kéo dài quá lâu, nên ngay cả Mạc Nhan cũng nhận ra sự bất thường.

Lúc này An Ninh đã bình tâm trở lại, cô cười: “Đúng, không ngờ lại trùng hợp như vậy”.

Mạc Nhan thoáng chút căng thẳng, cô ôm lấy khuỷu tay Tiêu Vân Các. An Ninh hiểu Mạc Nhan đang nghĩ gì, nên cô cười rất khê: “Tiêu Vân Các, anh tự nói ra hay là để tôi giải thích đây?”. Đôi mắt cô mở to, vẻ trêu đùa ranh mãnh.

Quả nhiên mặt Mạc Nhan thoáng biến sắc, còn An Ninh lại cười tươi hơn.

“Cô đừng có lôi tôi ra đùa nữa.” Tiêu Vân Các cười hà hà, rồi anh nắm chặt tay Mạc Nhan.

An Ninh kéo Mạc Nhan ngồi xuống, rồi cười thật tươi. “Tiêu Vân Các là đồng nghiệp của bạn trai cũ của tôi, vì thế, chúng tôi quen nhau. Tôi cố ý dọa chị đấy thôi, chị đừng để bụng nhé.” Nói xong, chính An Ninh cũng không ngờ, khi nhắc tới ba chữ “bạn trai cũ”, cô không còn thấy đau đớn nữa, thậm chí còn thấy thanh thản như không vậy.

Hóa ra, thời gian thực sự có thể chữa lành vết thương. Đôi mắt An Ninh thoáng hiện lên nét cười, cho dù nét cười đó vẫn ẩn chứa sự bi ai.

Lúc này Mạc Nhan mới hoàn toàn yên tâm. Cô thân mật ôm lấy vai An Ninh. An Ninh đẩy cô ấy ra.

“Để tôi đi lấy váy cưới cho chị.”

Nhân lúc Mạc Nhan đang trong phòng thử đồ, An Ninh tiến gần đến chỗ Tiêu Vân Các lúc này đang ngồi đọc báo trên sofa, cố gắng nói ngắn gọn: “Tiêu Vân Các, tôi có việc muốn hỏi anh”.

Tiêu Vân Các đặt tờ báo xuống, rồi khẽ cười: “An Ninh, tôi có quyền im lặng”.

Ánh mắt An Ninh trong veo, giọng nói chưa bao giờ kiên quyết như vậy: “Nhưng tôi có quyền biết chuyện của La Liệt là như thế nào”.

Tiêu Vân Các chớp chớp mắt, rồi anh nhìn đi chỗ khác, không nói gì.

An Ninh vẫn thủng thẳng nói: “Tiêu Vân Các, nếu anh không nói, tôi chỉ có thể đoán mò. Đừng nói tôi không cho anh cơ hội biện bạch nhé”.

Ánh mắt Tiêu Vân Các sâu thẳm như mặt nước hồ sâu, tĩnh mịch, không gợn sóng.

“An Ninh, cho tôi thời gian mười ngày. Mười ngày sau, tôi sẽ đích thân đến đây nói cho cô biết sự thật.”

Trước đây, do yêu cầu công việc nên Quan Tín đã kiên quyết chia tay với An Ninh, xét từ góc độ bạn bè, thì cậu ấy cũng không muốn điều đó. Vì chuyện này, Quan Tín phải mang trên mình tiếng bội bạc, tuyệt tình, những gì mà anh đã hy sinh, người thường không thể hiểu hết được. Mười ngày sau, cũng sắp đến lúc phải trả lại sự trong sáng cho Quan Tín.

An Ninh cắn nhẹ vào môi, cô mở to đôi mắt trong như thủy tinh, rồi chậm chậm nói: “Được, tôi tin anh”.

“Hai người nói chuyện gì mà vui thế?” Mạc Nhan nhấc chiếc chân váy dài, xinh xắn bước ra khỏi phòng thay đồ, gương mặt trái xoan khẽ đỏ hồng, đôi mắt tròn đen chớp chớp.

“Trời ơi, đẹp quá.” An Ninh và Tiêu Vân Các chưa kịp phản ứng gì, thì Lưu Huệ vừa mua cơm về đã tròn xoe mắt, miệng há hốc như sắp rơi cả nước miếng ra ngoài.

“Đồ háo sắc, nhìn đủ chưa?” Mạc Nhan chống nạnh, mặt tức giận, ngực phập phồng.

Lưu Huệ cười hề hề, rồi núp sau lưng An Ninh.

An Ninh giúp Mạc Nhan vuốt phẳng những nếp nhăn của dây vắt qua vai, rồi mở rộng hết cỡ phía chân váy, và một tuyệt thế giai nhân thanh lịch, quyến rũ đã xuất hiện.

Tiêu Vân Các cười thật tươi, ánh mắt nhìn Mạc Nhan thật dịu dàng và đầy yêu thương.

Ánh mắt đó, An Ninh cũng đã từng bắt gặp ở Quan Tín của trước đây, và Tô Khoáng với những rắc rối gần gũi, còn cả Thẩm Mặc, người bây giờ sẽ luôn ở bên cô. An Ninh khẽ nở nụ cười, việc kinh doanh tiến triển thuận lợi, người yêu quan tâm từng ly từng tí, dường như cô chẳng còn gì để mà không hài lòng. Nhưng tại sao khi ở một mình, những u sầu lại thường bất ngờ xuất hiện, giày vò cô khiến cô luôn cảm thấy tâm trí bất an, đứng ngồi không yên.

“An Ninh.” Mạc Nhan kéo An Ninh, thì thầm. “Chỗ đó, hình như chật một chút, cô xem lại giúp tôi với.”

“Chỗ nào?” An Ninh và Mạc Nhan cùng lúc nhìn xuống phía dưới, cô hiểu ra vấn đề, rồi cười. Chưa kịp nói gì, thì giọng Lưu Huệ đã sang sảng chen vào. “À, tôi bảo nhé, Mạc Nhan, mới có vài ngày chưa gặp, mà chị đã nở nang ra nhiều đấy.”

Câu nói của Lưu Huệ làm Mạc Nhan xấu hổ đến đỏ cả mặt. Tiêu Vân Các khẽ hừm một tiếng đánh trống lảng, rồi cúi đầu chăm chú đọc tờ báo, cứ như nội dung bài báo còn lôi cuốn anh ta hơn cả cô vợ sắp cưới vậy.

“Không sao cả, chỉ cần nói ra một chút xíu là được. Sẽ không ảnh hưởng gì đến kế hoạch tổ chức hôn lễ đâu.” An Ninh lườm Lưu Huệ. Lưu Huệ đưa mắt nhìn xung quanh, giả bộ như không nhìn thấy An Ninh vừa lườm mình.

Sửa lại một chút như vậy chỉ cần ba ngày là xong, Tiêu Vân Các lại kiên quyết mười ngày sau mới quay lại. Mạc Nhan không hiểu nên hỏi: “Tại sao thế?”.

Tiêu Vân Các trả lời rất bình tĩnh: “Mười ngày sau đúng đợt anh được nghỉ phép, lúc đó anh sẽ đưa em tới, không được sao?”.

Mạc Nhan cười thẹn thùng, Lưu Huệ đứng bên trên: “Hai người tán tỉnh nhau giữa chốn đông người thế à, định coi tôi và An Ninh không có ở đây phải không?”.

Mạc Nhan xấu hổ, khuôn mặt thanh tú của cô đỏ ửng lên như quả cà chua. Cô đưa tay kéo Tiêu Vân Các, không dám nhìn Lưu Huệ, chỉ nói: “Chúng tôi có việc phải đi trước đây”. Dáng vẻ vội vội vàng vàng của cô khiến Lưu Huệ cười phá lên.

Mạc Nhan vừa đi vừa vội vừa nhanh, không để ý va vào vai một người đi đường, suýt chút nữa thì người đó ngã nhào. Tiêu Vân Các quay lại xin lỗi.

Người đó có vẻ không vui, nhưng vẫn nói: “Không sao”, rồi vội vã tiến về phía Tiêu Vân Các và Mạc Nhan vừa đi ra. Tiêu Vân Các nhìn chăm chú theo bóng dáng người đó, anh cảm thấy có gì đó là lạ, mãi cho đến khi Mạc Nhan hỏi: “Anh nhìn gì thế?”, anh mới quay người lại nói: “Không có gì, đi thôi”.

Thẩm Mặc bước vào trong tiệm áo cưới Nghiêng Thành, An Ninh và Lưu Huệ đang ăn trưa.

Hamburger cay, cánh gà KFC, và Coca-Cola. Thẩm Mặc lắc đầu, lần nào cũng ăn mấy thứ chẳng có chút dinh dưỡng này, anh đã nói An Ninh bao nhiêu lần mà cô đều không nghe.

“Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Nhìn thấy Thẩm Mặc, ít nhiều An Ninh cũng cảm thấy bất ngờ.

Thẩm Mặc lấy tay vỗ vỗ vào trán mình, vẻ mặt buồn bã.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, hôm nay là Chủ nhật, em không muốn anh một ngày phải ở bệnh viện cả tuần chứ?”

An Ninh mím môi cười, đúng là cô đã không để ý đến ngày tháng. Cả ngày cô ở Nghiêng Thành. Hai ngày nghỉ, ngoài việc bán được nhiều hơn vài bộ so với ngày thường, thì còn lại đều như mọi ngày.

Lưu Huệ nhìn Thẩm Mặc vẻ tò mò, thấy anh không có ý định tự giới thiệu, không kìm nổi sự tò mò, Lưu Huệ lên tiếng: “Tiểu An Tử, hình như cậu quên một việc gì đó rất quan trọng”.

An Ninh không hiểu Lưu Huệ nói gì.

“Tớ là bạn thân nhất của cậu, nhưng anh ta là ai, thì tớ hoàn toàn mù tịt.” Lưu Huệ chẳng hề khách khí, cô chỉ thẳng tay vào Thẩm Mặc, giọng nói tuy hung hãn, nhưng khóe mắt lại như muốn cười.

Thẩm Mặc không nhịn được cười.

“An Ninh, cô bạn của em rất thú vị.”

An Ninh trừng mắt khế cười, rồi cô bắt chước Lưu Huệ, quay sang nhìn Lưu Huệ chớp chớp mắt vẻ vô tội.

“Tớ chưa kể cho cậu à?”

“Tuyệt – đối – là – chưa.” Lưu Huệ sắp bị An Ninh làm cho tức điên lên, cô trừng mắt giận dữ nhìn An Ninh.

“Được rồi, vậy để tôi tự giới thiệu vậy.” Thẩm Mặc nhún nhún vai, cười nói: “Tôi là Thẩm Mặc, bạn trai của An Ninh, bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện RJ.” Ánh mắt dịu dàng của anh liếc qua chỗ Lưu Huệ, rồi nhìn An Ninh. “Còn chỗ nào cần phải bổ sung không?”

Đối mặt với sự thẳng thắn của Thẩm Mặc, Lưu Huệ ngại ngùng không dám hỏi tiếp nữa. Nhưng cô quay sang An Ninh hươ hươ nắm nắm, thì cứ đợi đấy mà lĩnh sổ nợ.

Ăn trưa xong, An Ninh thu dọn rồi phân loại gọn gàng chỗ đơn đặt hàng đang lung tung mỗi góc một tờ. Thẩm Mặc cứ chăm chú nhìn cô, đến nỗi hai má cô, tai cô rồi cổ cô đều đỏ ửng. Thấy vậy, bất giác trái tim anh đập mạnh, rồi anh hôn lên đuôi lông mày An Ninh.

An Ninh vội vàng đẩy anh ra, giận dữ trách: “Có người đang...”.

Bỗng nhiên giọng Lưu Huệ thủng thẳng vang lên: “Tớ chẳng nhìn thấy gì đâu, hai người cứ tiếp tục đi”. Lưu Huệ ra vẻ trêu chọc làm An Ninh xấu hổ, chỉ muốn trút tất cả mọi tức giận lên người Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc cười, anh ghé sát vào tai An Ninh nói: “Tối nay đóng cửa tiệm sớm nhé, em muốn đi đâu chơi không?”.

An Ninh cúi đầu, nói vẻ khó xử: “Xin lỗi anh, chiều nay em phải đi cùng An Ninh, không biết bao giờ mới quay về. Không thì chúng ta hẹn nhau lần sau nhé”.

“Lần sau là ngày nào?” Thẩm Mặc tỏ vẻ không vui, công việc của anh không cho phép anh có nhiều ngày nghỉ. Thời gian riêng tư dành cho anh và An Ninh vốn không được nhiều, khó khăn lắm anh mới có được một ngày nghỉ thành thoi để rủ An Ninh đi chơi, không ngờ lại bị cô từ chối.

An Ninh cúi đầu thấp hơn, Lưu Huệ tuy không nói muốn đi đâu, nhưng An Ninh cũng đoán được việc đó có thể liên quan đến Diêu Tử An. Cô không thể bỏ rơi Lưu Huệ để một mình hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu, cô không thể coi trọng tình yêu mà quên đi bạn bè. Cô im lặng hồi lâu, ngoài hai chữ “xin lỗi” ra, cô chẳng thể nghĩ thêm được từ nào khác.

Thẩm Mặc im lặng. Những biểu hiện sợ sệt của An Ninh khi nói chuyện khiến anh không còn khả năng chống cự, chỉ biết kìm nén tiếng thở dài, rồi xoa xoa mái tóc mềm mượt của cô nói: “Thôi được”. Anh vòng tay kéo An Ninh ngã vào lòng mình.

Nụ hôn của anh cháy bỏng đến nỗi An Ninh như muốn ngừng thở. Sau nụ hôn nồng cháy đó, cơ thể An Ninh mềm mại ngã vào trước ngực anh, hơi thở gấp gáp.

Phải một lúc lâu sau, trái tim đang đập loạn nhịp của An Ninh mới dần bình tĩnh trở lại.

Thẩm Mặc khép hờ mi mắt.

“Anh lái xe tới đây, có cần anh đưa hai người đi không?”

An Ninh quay người lại để xem ý kiến của Lưu Huệ.

Lưu Huệ chẳng suy nghĩ gì, cô dứt khoát từ chối, khiến cả An Ninh và Thẩm Mặc đều bất ngờ.

Thế là nửa tiếng sau, Lưu Huệ và An Ninh đã ngồi trên taxi, trước đó Thẩm Mặc đã rời khỏi Nghiêng Thành. Lúc này, từ chỗ khuất, anh lái xe đi theo chiếc taxi mà An Ninh và Lưu Huệ đang ngồi trong.

Chiếc taxi đi về hướng ngoại thành, con đường càng đi càng hoang vu. Đến trước một dãy nhà nông thôn, Thẩm Mặc thấy hai cô gái xuống xe rồi nhỏ to gì đó một hồi, sau đó cả hai đi vào một ngôi nhà.

Lái xe đến gần, Thẩm Mặc nhào người trên vô lăng để tránh ánh nắng mặt trời chiếu vào, anh nhìn rõ tấm biển hiệu dưới mái hiên của ngôi nhà, hai đầu lông mày anh lập tức chau lại.

Trên tấm biển cũ nát của ngôi nhà có đề: Văn phòng thám tử tư Hồ Bất Quy.

Một văn phòng thám tử tư được xây dựng tại một vùng ngoại ô hẻo lánh, đây không phải là chuyện hiếm gặp. nhưng thám tử tư là một người phụ nữ, lại vô cùng xinh đẹp, đó mới là điều ít thấy. Cô ta có một cái tên rất bình thường, chẳng hề tương xứng với người: Hồ Bất Quy. Nếu không phải tận mắt đọc tấm danh thiếp mà cô ta đưa cho, thì chắc An Ninh cho rằng đây là một tên nông dân.

An Ninh lẩm bẩm trong lòng: “Lưu Huệ đến đây, lẽ nào muốn mời thám tử tư giúp cô ấy điều tra việc Diêu Tử An có người tình?”.

Sự suy đoán của cô ngay lập tức được chứng thực. Từ trong đồng tài liệu chất chồng như núi trên bàn, Hồ Bất Quy lôi ra một cái túi, rồi hươ hươ trong tay.

Lưu Huệ hiểu ý, cô mở túi xách, rồi lôi ra một chiếc phong bì dày cộp.

Tiền trao cháo múc, rất công bằng.

“An Ninh... Cậu xem giúp tớ đi.” Đã đến lúc này, Lưu Huệ lại tỏ ra hơi sợ sệt.

An Ninh gật gật đầu, cô cầm túi tài liệu, không hiểu sao, vừa nhìn cô đã cảm thấy nó quen quen. Vừa định mở ra, thì Lưu Huệ lại cướp lấy.

“Hay là... để tớ xem được rồi.”

An Ninh có thể hiểu được tâm trạng của Lưu Huệ lúc đó, giống như phạm nhân đang chờ quyết định xử án vậy, vừa mong muốn một kết cục rõ ràng, lại vừa không hy vọng kết cục vượt quá sức chịu đựng của con người.

Lưu Huệ hít một hơi thật sâu, rồi từ từ mở ra. Cô lướt qua đồng tài liệu, hơi thở nặng nề hơn, sắc mặt thay đổi đột ngột. An Ninh không cần xem, cũng có thể đoán ra trong đó có gì.

“Chúng ta đi thôi.” Nghe giọng Lưu Huệ thì có vẻ như tâm trạng cô ấy vẫn tốt.

An Ninh thận trọng hỏi: “Cậu vẫn ổn chứ?”.

“Tớ không sao.” Lưu Huệ cười đau khổ, giọng cô khản đặc.

Khi bước ra khỏi cửa, An Ninh vô tình lướt nhìn chỗ mặt bàn, bất ngờ cô trợn tròn mắt. Đống tài liệu được sắp xếp tùy ý, không có là là đáng chú ý cả. Nhưng cái túi được xếp tận dưới cùng, chỗ miệng túi thoáng lộ ra góc của một tấm ảnh, người đàn ông trong tấm ảnh có đôi mắt sáng ngời, đó là Tô Khoáng.

Mặc dù cách ăn mặc cầu anh trong tấm ảnh không giống với thường ngày, nhưng An Ninh đã sống cùng anh một thời gian dài, nên vừa nhìn cô đã có thể nhận ra ngay.

An Ninh bất giác chìa tay ra, tay cô vừa chạm vào túi tài liệu thì bị một cánh tay khác ghì xuống mặt bàn. Ngẩng đầu lên, mắt cô bắt gặp Hồ Bất Quy đang mỉm cười, cặp lông mày xinh đẹp của cô ta cong lên.

“Tôi cần tập tài liệu này.” Thái độ An Ninh rất kiên quyết.

Hồ Bất Quy cười nhạt. “Cô gái, chúng tôi làm nghề này cũng có quy định riêng.”

Số tiền kiếm được hai ngày nay đang ở trong túi. An Ninh nghiêng răng bặm môi, rồi cô hạ quyết tâm.

“Đã đủ chưa?”

Tiền bao giờ cũng là món trao đổi hoàn hảo. Hồ Bất Quy lập tức cười tươi: “Quy định thì không thể thay đổi được, nhưng con người thì có thể. Cô đã thoải mái như vậy, thì đương nhiên tôi cũng vui vẻ hợp tác”. Cô ta vội vàng cầm chỗ ảnh cùng những tài liệu liên quan nhét vào tay An Ninh, rồi ôm tập tiền dày cộp kia vừa đi vừa đếm.

Lên taxi, Lưu Huệ ngồi chờ người ôm tập tài liệu, chẳng nói câu nào.

Còn An Ninh vội vàng lôi những tấm ảnh ra, cầm chặt trên tay, xem từng tấm một, nếu vừa nãy chỉ là ngạc nhiên, thì bây giờ cô thực sự kinh ngạc.

Khung cảnh trong tấm ảnh, nhìn cách trang hoàng thì đây có lẽ là một quán trà. Ngoài Tô Khoáng ra, còn một người nữa ngồi cách anh một chiếc bàn. Vì bức ảnh chụp zoom gần nên khuôn mặt người đó hơi mờ, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra đó là ai. Người này, An Ninh không chỉ biết, mà còn rất quen.

Tiêu Vân Các.

Bỗng chốc trong lòng cô lại nảy sinh những hoài nghi.

An Ninh lật xem những tài liệu khác theo thứ tự. Cô ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, chỗ tài liệu này chỉ là những việc của Tô Khoáng sau khi vào Kim Bích Huy Hoàng, còn những gì liên quan đến anh trước đó hoàn toàn không có.

Rốt cuộc đây là vở kịch gì vậy? Là cuộc chiến ngầm hay cuộc chiến xuyên thời gian? An Ninh thực sự bị làm ơ hồ rồi.

Khi chiếc taxi dừng lại trên phố Nhất Tuyến, Lưu Huệ cũng xuống xe theo An Ninh, cô vẫn đang trong trạng thái hồn bay phách lạc. An Ninh nhìn Lưu Huệ, nhưng cô không nói gì.

Khi An Ninh kêu Lưu Huệ giúp cô kéo chiếc rèm cửa cuốn, Lưu Huệ mới bất ngờ ôm lấy tay An Ninh, rồi nói rất hùng hồn: “Tiểu An Tử, tớ đã nghĩ thông rồi”.

An Ninh quay lại nhìn Lưu Huệ, chỉ thấy ánh mắt Lưu Huệ hiện lên vẻ bình tĩnh và nghiêm túc hiếm có.

Lưu Huệ không chú ý đến sự ngạc nhiên thoáng hiện trên mặt An Ninh, giọng cô nhẹ nhàng, thoải mái.

“Tớ và anh ta đã bên nhau gần năm năm rồi, nhưng lại chẳng bằng một năm họ ở bên nhau. Cậu nói xem, loại đàn ông như vậy có đáng để tớ lưu luyến không? Tại sao tớ còn vương vấn làm gì?”

“Cậu... nói rất đúng.” An Ninh hoàn toàn đồng ý với những chuyển biến bất ngờ của Lưu Huệ.

Lưu Huệ giúp An Ninh kéo cao chiếc rèm cửa cuốn lên, rồi cô quay đầu cười: “Có một câu nói rất hay, cái cũ không đi, thì làm gì có cái mới”. Đôi mắt cô thoáng hiện lên vẻ chần chừ trước đây chưa từng thấy.

An Ninh khẽ cười, nếu lúc đầu cô cũng có thể nghĩ thoáng được như Lưu Huệ, thì cô đã không làm việc ngốc nghếch đó.

Vì vậy người ta vẫn nói rằng, giữa người với người luôn có sự khác biệt, có người biết điều chỉnh bản thân kịp thời khi đau khổ đạt đến cực điểm, nhưng cũng có những người cần phải trải qua nhiều gian nan mới thay đổi được chính bản thân mình.

Buổi trưa trôi đi chậm chạp. Rất lâu rồi họ không có dịp dốc hết bầu tâm sự như thế này, những ngày tháng đầu sát đầu, tay chân gác lên nhau ngủ trên chiếc giường thời đại học đã qua lâu lắm rồi và không bao giờ trở lại. Họ nói về lý tưởng, những người đàn ông mà họ thích, chuyện quá khứ, cứ thế họ nói chuyện cả buổi chiều, mà dường như vẫn còn nhiều điều chưa nói hết.

Nếu không phải tiếng động trên gác càng lúc càng lớn, thì có lẽ họ vẫn tiếp tục trò chuyện.

Lưu Huệ thì thầm hỏi: “Họ chuẩn bị dỡ nhà hay sao?”.

An Ninh lườm Lưu Huệ một cái. “Đừng có nói tinh tinh.” Rồi cô cất cao giọng: “Bác ơi, bác đang làm gì thế ạ? Có gì cần cháu giúp không?”.

Giọng thanh tú của một người phụ nữ trẻ vang lên: “Không cần, không cần, cô cứ làm việc của mình đi”.

An Ninh và Lưu Huệ nhìn nhau, trên gác chỉ có ông Niên và bà Niên ở, sao lại xuất hiện người thứ ba?

Lưu Huệ hơi chu miệng, rồi kéo kéo An Ninh. “Bác ấy tuổi cao như vậy rồi, mà trẻ khỏe chẳng kém gì thanh niên, nhỉ?”.

Bị Lưu Huệ chọc cười, An Ninh mím môi cười, rồi thấy nghĩ vậy không được, cô gờ nắm đấm về phía Lưu Huệ. “Cậu chỉ nói linh tinh thôi.”

Lưu Huệ ôm bụng cười, đến nỗi vai rung lên bần bật.

Không lâu sau, có tiếng động vang lên từ cầu thang.

Lưu Huệ thò đầu qua nhìn, nhưng bị An Ninh kéo ra sau che mắt tầm nhìn. Lưu Huệ vội đến mức nhảy lên.

“Trời ạ, cậu để vị trí đó cho tớ.”

Ba người đang bước xuống, ông Niên, bà Niên, và một cô gái lạ.

Miệng Lưu Huệ bật ra những tiếng chặc chặc. An Ninh quá hiểu cô ấy, chắc chắn trong đầu cô ấy đầy một sàng những suy nghĩ bỉ ổi.

Đôi mắt An Ninh khê cười, vất vả lắm mới không bật cười thành tiếng, cô cố giữ khuôn mặt bình thường để chào từng người một.

“Đây là Nhụy, con gái bác, các cháu chưa gặp bao giờ, đúng không?” Bà Niên cười rồi khê đẩy con gái mình lên phía trước.

Niên Nhụy thoải mái đưa tay ra. “Vừa rồi có nghe mẹ tôi nhắc đến cô.”

An Ninh đưa tay ra, đồng thời ngắm kỹ cô gái này. Các đường nét của Tiểu Nhụy duyên dáng, xinh đẹp, như một nụ hoa chớm nở. Cô mặc chiếc áo lụa mỏng bó sát người làm tôn lên những đường cong sinh đẹp trên cơ thể, toàn thân cô tỏa ra một thứ ánh sáng khiến người khác phải hâm mộ.

Rõ ràng là cô chưa gặp Niên Nhụy bao giờ, nhưng nhìn Niên Nhụy, cô có cảm giác như mình đã từng gặp ở đâu đó.

Mãi đến khi bà Niên tiến lên đứng cạnh Niên Nhụy, hai khuôn mặt với những đường nét gần giống nhau, trong chốc lát, An Ninh cũng đã nhớ ra...

Chẳng trách lần đầu tiên nhìn thấy bà Niên cô đã thấy rất quen, bởi khuôn mặt thanh tú của Niên Nhụy được thừa kế từ bà.

Thực ra nơi cô đã nhìn thấy Niên Nhụy chính là ở Kim Bích Huy Hoàng.

Cô gái đáng thương bị Tô Khoáng đánh ở dưới lầu ngày hôm đó đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong cô, nhưng vì mái tóc dài của cô gái đã che mất nửa khuôn mặt, hơn nữa trên mặt lại đầy những vết máu, nên hôm nay, An Ninh chưa thể nhận ra được.

Nhớ ra điều đó, cô mỉm cười thật tươi, thấy yên tâm.

“Hai bác và cô... định đi đâu vậy?” nhìn thấy những túi to túi nhỏ mà mấy người nhà họ Niên xách trong tay, An Ninh bỗng hỏi.

“Đi du lịch.”

“Đi thăm họ hàng.”

“Về quê vài hôm.”

Ba người với ba đáp án khác nhau, biết nghe ai đây?

Ba người đó cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng im lặng quay đầu sang một bên. Lưu Huệ cũng tròn mắt giống như An Ninh, miệng như mếu máo.

Không khí trong phòng như ngừng lại, cuối cùng ông Niên lên tiếng phá vỡ sự căng thẳng: “An Ninh, hai bác phải đi xa một thời gian, sẽ trở về sớm nhất có thể.”

An Ninh thần người ra. “Ồ.” Thực ra họ không cần giải thích với cô, giữa họ và cô chỉ là quan hệ chủ nhà và khách thuê, ai lại không có chút bí mật riêng tư cơ chứ.

“Một mình cháu ở đây phải cẩn thận nhé.” Khi bước ra khỏi cửa, bà Niên quay đầu lại dặn dò.

“Vâng.”

Khi bóng dáng ba người nhà họ Niên đi khuất, Lưu Huệ mới thu lại ánh nhìn. “Cả nhà này sao cứ kỳ lạ thế nào ấy nhỉ?”

An Ninh lắc đầu, cô cũng không hiểu, vì thế chẳng biết trả lời Lưu Huệ thế nào.

Lưu Huệ ăn xong bữa tối với An Ninh rồi mới rời khỏi Nghiêng Thành, vừa nãy căn phòng còn rộn rã tiếng cười, giờ đây đã trở nên yên tĩnh.

An Ninh ngồi xuống ghi sổ sách, bỗng nhớ ra cả ngày hôm nay hình như không có khách hàng nào ghé thăm cửa tiệm, đây là hiện tượng vô cùng bất thường.

Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào đây?

Màn đêm buông xuống, vạn vật chìm trong yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc.

Bốn bề im lặng lạ thường, giống như không gian trước khi một trận mưa to bão lớn ập đến. An Ninh cũng không hiểu tại sao đột nhiên cô lại nghĩ như vậy, cô khẽ mỉm cười, rồi cười tươi hơn.

Hôm nay không bán được bộ nào, nên cũng chẳng có khoản nào để tính sổ sách cả. Không có việc gì làm, An Ninh cầm chiếc bút bi vẽ linh tinh vài vòng tròn trên tờ giấy trắng, cô cứ vẽ, rồi không biết vô tình hay hữu ý, những nét vẽ đó kết hợp thành một cái tên: Tô Khoáng.

An Ninh vội đặt bút xuống. Nhất định là vì ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa lại là những chuyện có liên quan đến Tô Khoáng, nên đầu óc cô mới mơ mơ màng màng thế này.

Nhất định là như vậy rồi.

Nhưng lời giải thích đó chỉ có thể đánh lừa được người khác, chứ không thể đánh lừa được chính cô.

An Ninh soài người ra bàn, rồi cô lấy tay đập liên tiếp vào đầu mình. Rốt cuộc mình bị làm sao vậy?

Lẽ nào chỗ tài liệu đó lại ảnh hưởng lớn đến cô như vậy?

Tài liệu? Tô Khoáng? Niên Nhụy? Ông bà Niên?

Chỉ trong giây lát đó, một vài hình ảnh nào đó xuất hiện chằng chịt trong đầu cô.

Nếu nói Niên Nhụy đã từng bị Tô Khoáng hành hạ dã man, vậy tại sao quan hệ giữa anh và ông bà Niên lại thân thiết đến vậy?

Nếu nói Niên Nhụy chưa từng xuất hiện trước mặt cô, và sự việc đó có thể giấu thật kỹ, thì hôm nay sao cô ấy không nói sự thật cho bố mẹ mình biết sao?

Và tại sao họ vẫn đối xử thân thiện đối với cô khi đã biết cô là do Tô Khoáng giới thiệu tới.

An Ninh bị giằng co trong ngàn vạn những suy nghĩ, đầu óc cô hỗn loạn, không thể nào tìm ra được cách lý giải phù hợp.

Cũng đã muộn rồi, xem tình thế hôm nay, có lẽ cũng chẳng có ai đến xem váy cưới nữa, nên An Ninh đang suy nghĩ hay là đóng cửa sớm để đi ngủ. Tay cô vừa chạm vào tấm rèm cuốn, thì bỗng nhiên có vài người xông vào.

An Ninh ngạc nhiên. Họ đều là những gã cao to vạm vỡ, chẳng giống những người đến mua váy cưới chút nào.

Nhưng là chủ cửa tiệm, nên An Ninh vẫn có nghĩa vụ phải hỏi một câu: “Các vị đến chọn váy cưới phải không ạ? Xin mời qua bên này”.

Một tên trong số chúng, dáng vẻ lưu manh, để râu quai nón, rút ra một chiếc thuốc rồi châm lửa.

An Ninh lịch sự nhắc nhở: “Xin lỗi ông, ở đây nghiêm cấm hút thuốc”.

Tên đó chẳng thèm để ý đến câu nói của cô, còn đưa tay sờ soạng lên mấy chiếc váy cưới trắng tinh, để lại trên váy những vết ngón tay đen sì.

An Ninh thấy xót ruột, vô vọng vàng lên tiếng ngăn lại nhưng không kịp. Mấy tên đó cùng lúc ra tay, một tên ngăn An Ninh, những tên còn lại, tên thì xé tung những chiếc váy cưới trên người ma – nơ – canh rồi quăng xuống đất, giẫm chân lên, tên khác lại gạt đổ tất cả các thứ đồ đang đặt trên kệ hàng, đẩy đổ cả giá treo quần áo, rồi cầm chiếc ghế lên đập vỡ tan chiếc gương soi lớn dùng để ngắm khi thử đồ.

An Ninh sợ đến đờ người. Miệng cô lắp bắp, mãi không thốt thành lời.

Phá hỏng hết mọi thứ, mấy tên đó vẫn thấy chưa hả giận, chúng lại lôi dao găm ra, một tay cầm dao, một tay cầm váy cưới, chúng nghiêng răng nghiêng lợi xẻ chỗ váy cưới và lễ phục ra thành tram nghìn mảnh vụn, chẳng để sót một chiếc nào.

An Ninh sợ hãi đến mức quên cả việc đi ngăn chúng lại, cô chỉ biết đứng đờ người nhìn chúng phá phách.

Khi cô phản ứng trở lại, thì trong tiệm chỉ còn lại một đồng hỗn độn, chẳng khác gì vừa xảy ra một vụ cướp giết.

Mấy tên đó phui phui tay, nhìn nhau vài giây, rồi vừa cười lớn vừa bước ra ngoài.

Lúc này An Ninh mới hét lên: “Các người không được đi, các người...”. Cô đuổi theo vài bước, nhưng rồi lại bị tên đi cuối cùng đẩy mạnh một cái, khiến cô ngã phịch trước cửa.

Nước mắt cô cứ lặng lẽ tuôn rơi.

Trong phòng là một mớ hỗn độn, An Ninh chống tay cố gắng đứng dậy, chân cô mềm nhũn, cô loạng choạng bước được vài bước, rồi lại sụp xuống đất.

Cô cố gắng đứng thẳng dậy, lần từng bước nhỏ.

Tất cả bàn ghế, và tủ đều bị đập vỡ, quần áo và lễ phục bị quăng khắp nền nhà, dường như chẳng bộ nào còn nguyên vẹn.

Nghiêng Thành là tâm huyết của An Ninh, cô đã bỏ ra nhiều công sức và tiền của, bây giờ tất cả đã tan tành.

Những tên đó rốt cuộc là ai? An Ninh làm việc đúng đắn, không thù không oán với ai, thường ngày cô cũng rất ít tranh cãi với người khác, làm sao lại đắc tội với những người này cơ chứ? Bọn chúng tên nào cũng hung hãn, lẽ nào những tiệm áo cưới khác thấy cô làm ăn được nên đã bỏ tiền ra thuê người dạy dỗ cô?

Nhưng nếu không phải... thì chúng là ai? Hay việc này có liên quan đến nhà họ Niên? An Ninh nghĩ đến sự ra đi vội vàng của họ ngày hôm nay, những suy nghĩ bất thường nảy ra trong đầu cô, mặt cô trở nên trắng bệch.

Trước đây chẳng xảy ra việc gì, còn việc hôm nay lại xảy ra vào đúng ngày ông bà Niên rời khỏi đây, nên An Ninh không tránh khỏi nghi ngờ.

Tay chân An Ninh run lên bần bật. Cô sống rất cẩn thận, nhưng lại luôn phải can dự vào những việc mà cô chẳng thể nào lý giải. Trái tim cô trĩu nặng, tựa như có một tảng đá lớn đè xuống.

Không biết An Ninh đã ngồi trên nền gạch được bao lâu, thì bên ngoài lại xuất hiện những âm thanh ồn ào.

Cô chưa kịp ngẩng đầu lên, thì bị một thùng nước lạnh dội thẳng xuống đầu, khiến cô Ớt sùng, kèm theo đó là một tràng cười rợn tóc gáy. An Ninh thấy da đầu mình như tê dại, tim cô đập thình thịch vì sợ hãi. Một giọng nói cùng lúc đó vang lên: “Cô nghe rõ cho tôi đây, lần này chỉ là nước lạnh, lần sau đến chào hỏi cô chính là axit đấy. Ha ha ha!”. Một cảm giác sợ hãi ập đến, cuối cùng cô cũng hét lên.

Cô không thể tiếp tục ở nơi này được nữa.

An Ninh lật đật lần tìm chiếc điện thoại, cô tìm đến tên Tô Khoáng trong danh bạ, rồi ấn nút gọi. Điện thoại kết nối được một lúc, cô bỗng nhiên bấm mạnh vào nút tắt.

Rõ ràng là cô định gọi cho Thẩm Mặc, nhưng tay cô lại tìm đến số của Tô Khoáng.

Không thể như vậy được.

Rõ ràng sự dựa dẫm vào Tô Khoáng không có nguyên do khiến cô lo lắng.

An Ninh định thần lại, cô nhanh chóng tìm đến tên của Thẩm Mặc. Khi điện thoại được kết nối, tiếng tút tút vang lên, nhưng mãi không có người nghe. An Ninh không nghĩ được gì, cô chỉ biết ngồi lo lắng. Chuông điện thoại vang lên hồi lâu, cuối cùng cũng có người nghe. “A lô?” Một giọng nói yếu điệu, uể oải nhưng ngọt ngào vang lên.

An Ninh thoáng lạng người, bất giác cô nhìn vào màn hình điện thoại, rõ ràng là số điện thoại của Thẩm Mặc. Cô hỏi thăm dò: “Tôi tìm Thẩm Mặc. Cô là...?”.

Thái độ của đối phương có vẻ tồi tệ hơn, cô ta trả lời bằng giọng như được công thức hóa: “Xin lỗi, bác sĩ Thẩm Mặc đang phẫu thuật một ca bệnh nặng”.

“Vậy có thể phiền cô...” An Ninh còn muốn nói thêm, nhưng đầu dây bên kia đã dập máy tự lúc nào.

An Ninh mếu máo. Cô giống như người bị ngạt nước, nhưng ngay cả tấm gỗ duy nhất mà cô chạm tay vào được, cũng đã trôi đi mất rồi.

An Ninh cúi gục xuống, nỗi u sầu bỗng chốc bao phủ lấy cô, cô như bị hút hết mọi sức lực, trước mặt cô bây giờ là một vùng hoang vu.

Tô Khoáng lái xe băng băng trên quốc lộ.

Nửa tiếng trước anh nhận được điện thoại của An Ninh, chưa kịp nghe, cô ấy đã dập máy. Anh gọi lại cho An Ninh, thì cô ấy không nghe máy.

Bất giác anh cảm thấy ruột gan như có lửa đốt.

Bên ngoài An Ninh là một cô gái yếu đuối, không có chủ kiến, nhưng cô lại cứng đầu và rất ngoan cố. Nếu không rơi vào bước đường cùng, thì cô sẽ không bao giờ cầu cứu anh.

Nghĩ đến đó, Tô Khoáng vô cùng lo lắng, anh vội vàng nhảy lên xe, nhấn ga rồi lao đi như tên bay.

Khi Tô Khoáng đến nơi, An Ninh đang ngồi thu mình trên sofa, khóc nức nở, cơ thể gầy gò run lên bần bật.

Trong phòng đồ đạc lung tung, sắc mặt An Ninh nhợt nhạt, mắt ngân ngấn nước. Trái tim Tô Khoáng đập mạnh, anh định đến bên An Ninh, nhưng cuối cùng cố kiềm chế.

“An Ninh!” Tô Khoáng sợ làm cô giật mình, nên anh chỉ khẽ gọi tên cô.

An Ninh không động đậy.

Ánh mắt mạnh mẽ của Tô Khoáng thoáng chút u sầu, anh từ từ chạm vào vai cô, giọng dịu dàng: “An Ninh, đừng sợ, là tôi”.

Cô khẽ run, rồi gục đầu vào lòng Tô Khoáng, khóc nức nở. Tô Khoáng ngập ngừng vài giây, rồi anh ôm chặt cô vào lòng.

An Ninh chỉ cảm thấy tủi thân, nước mắt nước mũi cô vương hết lên người Tô Khoáng.

Tô Khoáng cũng không khuyên cô điều gì, để cô khóc, rồi dùng ống tay áo lau sạch nước mắt giúp cô.

An Ninh then thùng cúi đầu, hai má ửng hồng.

Tô Khoáng cười rồi vỗ nhẹ vào lưng cô. “Được rồi, bây giờ có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra được chưa?”.

An Ninh im lặng một lúc, không phải cô không muốn nói, chỉ là cô không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tô Khoáng nhìn tiệm Nghiêng Thành giờ đã là một đồng hồ ồn, mắt sa sầm lại.

“Có biết ai làm chuyện này không?”

An Ninh lắc đầu.

“Cô không thể ở đây được nữa.” Tô Khoáng nói chắc như đinh đóng cột. Anh ngừng lại một lát, rồi lại nói tiếp: “Cô đi đâu, tôi sẽ đưa cô đi”.

An Ninh cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, quả thực sự không còn nơi nào có thể đi nữa.

Đến nhà Lưu Huệ? Hôm nay chắc chắn cô ấy sẽ nói chuyện sòng phẳng với Diêu Tử An, cô không thể đến đó quấy rầy bọn họ được.

Còn Thẩm Mặc, tuy hai người là người yêu của nhau, nhưng từ trước đến nay anh chưa từng nhắc với cô về gia đình của anh, cũng chưa từng nói sẽ đưa cô về nhà. Hơn nữa, vừa nãy cú điện thoại vừa rồi đã gây cho cô một cú sốc lớn.

An Ninh vừa vắn gấu áo, đôi môi nhợt nhạt của cô mím chặt, đôi mắt thoáng nét buồn rầu, lo lắng.

Thấy bộ dạng An Ninh như vậy, mặc dù không đoán được cô đang nghĩ gì, nhưng Tô Khoáng cũng có thể hiểu được cô đang gặp khó khăn. Anh từ từ đặt tay lên đỉnh đầu An Ninh, rồi nói giọng rất nhẹ, anh thăm dò ý cô: “Nếu... cô không ngại thì...”.

Anh vẫn chưa nói xong, khuôn mặt thanh tú của An Ninh bỗng tươi tỉnh hẳn lên. “Tôi không ngại.” Cô đồng ý rất nhanh, bộ dạng có chút vội vã, suýt chút nữa thì cắn vào cả lưỡi.

Ánh trăng dịu dàng rọi vào khuôn mặt đang e thẹn của cô, trông cô giống như một bông hoa thược dược sắp nở, yêu kiều, loli cuốn. Tô Khoáng trêu đùa cô: “Ừm? Cô không ngại cái gì?”.

Khuôn mặt trắng xinh như ngọc của An Ninh bỗng bừng đỏ rất đáng yêu: “Tôi...”.

Tô Khoáng cười tươi. Anh đỡ An Ninh đứng dậy.

“Đã đi được chưa?”

An Ninh gật gật đầu.

Nỗi lo sợ bỗng tan biến khi An Ninh nhìn thấy Tô Khoáng, nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh. Tô Khoáng đưa tay ra phía cô, lòng cô trào dâng một cảm giác bình yên, ấm áp đặc biệt.

Cô vẫn chưa dám đối diện với tâm trạng này của mình, theo thói quen, cô lại nghĩ đó là do Tô Khoáng lại giúp đỡ cô một lần nữa.

An Ninh bước đi loạng choạng. Thấy vậy, Tô Khoáng khẽ mỉm cười, rồi anh dồn lực bế bổng An Ninh lên.

An Ninh khẽ hét lên một tiếng, ôm chặt lấy Tô Khoáng. Tô Khoáng khẽ cười.

Khi đã ra khỏi cửa, bước chân vững chắc của Tô Khoáng bỗng chậm dần.

“Sao vậy?” An Ninh hỏi.

Tô Khoáng không nói gì, anh đang tập trung nhìn bức tường bên ngoài.

Bức tường vốn được sơn trắng tinh, nhưng đã bị ai đó dùng sơn đỏ biết lên một hàng chữ lớn: Kẻ nào tự ý đi vào sẽ chết. Nét chữ như nhe nanh múa vuốt, bên cạnh còn vẽ hình một mũi tên rướm máu, chỉ thẳng vào Nghiêng Thành.

Lúc đi vào ruột gan Tô Khoáng như lửa đốt, anh không chú ý đến sự thay đổi trên bức tường, bây giờ nhìn thấy nó, sắc mặt anh thoáng thay đổi.

An Ninh bỗng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, chẳng trách cả ngày hôm nay không có vị khách nào vào Nghiêng Thành, nguyên nhân hóa ra là vậy. Không có người nào khi nhìn thấy bức hình ghê gớm này mà vẫn có thể thảnh thơi mà chọn mua váy cưới và lễ phục.

Hai người nhanh chóng thay đổi cách nghĩ. Xem ra sự việc không hề đơn giản như An Ninh nghĩ lúc đầu.

Tô Khoáng nắm chặt nắm đấm, đưa tay vén mấy sợi tóc xòa trên mặt An Ninh, rồi khẽ nói: “Đừng lo lắng, cứ để mọi chuyện cho tôi xử lý”.

Hàng mi dài của An Ninh hấp háy, mỗi khi cô cần có người giúp đỡ nhất, thì Tô Khoáng luôn xuất hiện, cũng chỉ có anh mới dũng cảm vì nghĩa như vậy. Lòng bàn tay anh ấm áp, mềm mại, cảm giác ngọt ngào dâng khiến khuôn mặt An Ninh đỏ ửng.

Tô Khoáng đặt An Ninh ngồi trên xe, ngón tay anh từ từ vuốt qua má cô, hai trái tim cùng đập rộn ràng.

Ánh trăng đơn côi len qua từng đám mây mỏng, lúc tỏ lúc mờ, một ngôi sao băng vụt ngang qua bầu trời như một viên minh châu đang tỏa sáng chiếu những tia sáng rạng rỡ lên người An Ninh và Tô Khoáng.

Họ không hề biết rằng, khi chiếc xe máy rời khỏi phố Nhất Tuyến, một chiếc Volvo màu đen đã dừng lại. Người ngồi sau vô lăng nhìn thấy toàn bộ cảnh đó.

13. Chương 13: Nghi Ngờ Được Giải Đáp – Gánh Nặng Được Trút Bỏ.

Cô đã từng trải qua giai đoạn thất bại trong tình yêu, cô không muốn mình bị thua lần nữa, vì thế cô đã lựa chọn việc được yêu, chứ không phải là yêu.

Khi tình yêu thực sự đã đến, cô trốn chạy nó nhanh hơn bất kỳ ai.

Khi An Ninh tỉnh dậy, ánh nắng ấm áp của buổi ban mai đang chiếu rọi lên cơ thể cô.

Đây là phòng ngủ của Tô Khoáng, trong không khí vẫn phảng phất hơi thở của anh. Mùi thơm thoang thoang của xà bông

tắm đàn hương xen lẫn mùi thuốc lá nhẹ nhàng, giống như người dùng chúng vậy, trong lành và tự nhiên.

Kéo tấm chăn ra, An Ninh rón rén bước ra khỏi phòng.

Tối qua Tô Khoáng ngủ trên sofa trong phòng khách, bây giờ ở đó chỉ còn lại một chiếc chăn được gấp rất gọn gàng. Còn Tô Khoáng, không biết anh đã đi đâu.

Trên bàn có bày ba đĩa thức ăn và một bát canh, toàn là những món mà An Ninh thích. Bên cạnh còn có một tờ giấy nhắn được gấp lại vuông vắn. An Ninh cầm tờ giấy nhắn lên, đó là nét chữ của Tô Khoáng. Anh nhắc cô phải nghỉ ngơi cho tốt, ăn cơm đúng giờ. Ngoài ra, anh còn để lại cho cô một chiếc chìa khóa, đó là chiếc chìa khóa mà trước kia An Ninh đã trả lại cho Tô Khoáng khi cô rời khỏi nơi này.

Trái tim An Ninh khẽ xao xuyến, một cảm giác ấm áp tràn ngập con tim.

Cô ngẩng đầu lên, thấy chiếc đồng hồ treo tường đã chỉ hai giờ chiều. Hóa ra cô đã ngủ lâu như vậy.

Miếng cơm thơm ngọt đưa vào trong miệng, dòng suy nghĩ của An Ninh bắt đầu quay trở về đêm qua.

Trở về nơi mà mình đã rời xa khá lâu, tất cả vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cái quen thuộc là cách bày trí đồ đạc trong nhà vẫn như xưa, chưa hề thay đổi gì, ngay cả vị trí của các đồ dùng. Cái lạ là...

quan hệ giữa cô và Tô Khoáng. Mỗi quan hệ của họ không chỉ đơn giản là hai người thuê cùng nhà, còn có điều gì đó kỳ diệu, phức tạp mà cô không sao nói rõ, trước kia nó chỉ thỉnh thoảng gợn gợn trong cô, nhưng bây giờ cảm giác đó càng lúc càng trở nên rõ ràng, khiến An Ninh không thể không đối mặt với nó.

“Sao thế, không quen nữa rồi à?” Thấy vẻ mặt hoảng loạn của An Ninh, Tô Khoáng bỗng trêu.

An Ninh hơi cúi mắt để che đi sự ngượng ngùng: “Đâu có?”.

Tô Khoáng không bận tâm đến điều đó, anh cười, rồi từ trong tủ bếp anh lôi ra một bộ khăn mặt, bàn chải còn mới nguyên, đưa cho An Ninh. “Cô nghỉ sớm đi, sau khi ngủ dậy, mọi chuyện sẽ qua cả thôi.”

An Ninh gật đầu, rồi nhận lấy những đồ Tô Khoáng đưa cho.

Từ trong nhà tắm bước ra, cô bỗng bối rối. Phòng ngủ của cô đã lâu không có người ở, bụi bẩn chắc chắn đã bám đầy khắp nơi. Làm sao mà ở trong đó được đây?

Như hiểu được suy nghĩ của cô, Tô Khoáng xoa xoa đầu cô, nói: “Cô ngủ trong phòng tôi”.

An Ninh thoáng lạng người, mắt mở to: “VẬY CÒN ANH?”.

Tô Khoáng cười. “Tôi đàn ông con trai ngủ chỗ nào chẳng được. Ngủ ở sofa là được rồi.”

An Ninh ngại ngùng, lí nhí: “Như vậy không được hay lắm, hay là để tôi ngủ ở sofa đi”.

“Cô lảm chuyện quá.” Tô Khoáng sốt ruột đẩy An Ninh vào trong phòng. Khi anh ôm chăn chuẩn bị đi ra ngoài thì An Ninh gọi anh lại: “Đợi đã”.

“Hả?” Tô Khoáng quay đầu lại nhìn cô.

An Ninh nói câu gì đó. Tô Khoáng không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì cơ?”.

An Ninh mở miệng nói, giọng nhỏ như tiếng côn trùng kêu: “Anh có thể đợi tôi ngủ rồi hãy ra được không?”.

Lần này thì Tô Khoáng đã nghe rất rõ, anh chỉ cười.

An Ninh đỏ mặt. Cô lườm anh một cái, rồi mình chui vào trong chăn.

Tô Khoáng vẫn cười, anh giúp cô kéo phẳng các góc của chiếc chăn, tắt đèn, rồi ngồi khoanh tay trước ngực bên chiếc bàn làm việc.

Có Tô Khoáng ngồi bên cạnh chừm, chẳng mấy chốc An Ninh đã chìm vào giấc ngủ, anh đi ra ngoài lúc nào cô cũng không biết...

Trên môi thoáng nở nụ cười, đôi mắt cũng như cười theo. Nhìn món lơnon thái chỉ xào đặt trên bàn, An Ninh nhớ lại ngày cô lao tâm khổ tứ nấu cơm cho Tô Khoáng ăn, kết quả là làm cho cả phòng bếp trở thành một đồng hồ nát, bất giác cô cười tươi hơn, hai mắt híp lại.

Ăn cơm xong, cô mang bát đĩa đi rửa, lúc này cô mới nhớ đến chiếc điện thoại. Do hết pin, nên chiếc điện thoại đã tự động tắt máy từ lúc nào. An Ninh lôi cục pin dự bị ra thay vào, sau khi khởi động máy, cô thấy hộp thư đến đã đầy, tin nhắn không ngừng hiện ra. Toàn là tin nhắn của Thẩm Mặc và Lưu Huệ.

An Ninh đang muốn gọi điện, thì chuông điện thoại của cô vang lên trước.

“Tiểu An Tử, cậu đang ở đâu đấy? Cả sáng nay gọi điện cho cậu mà cậu không nghe máy, tớ lo chết đi được. Sao Nghiêng Thành lại thành ra như thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Trong điện thoại vang lên giọng nói lo lắng của Lưu Huệ.

Đợi Lưu Huệ hỏi xong, An Ninh mới tìm cơ hội để chen lời vào: “Tớ không sao, cậu không phải lo. Điện thoại hết pin, vừa này tớ mới biết”.

Nghe được câu trả lời chắc chắn từ An Ninh, Lưu Huệ mới bớt lo lắng. “Vậy cậu đang ở đâu? Tớ muốn gặp cậu.”

An Ninh giả như suy nghĩ giây lát, rồi nói: “Tớ cũng muốn cậu cùng tớ đi đến một nơi”.

“Đi đâu?”

“Cô nhi viện Viễn Sơn.”

Vừa mới hẹn xong thời gian và địa điểm với Lưu Huệ, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, một lần nữa phá tan sự im lặng trong phòng.

Lần này là Thẩm Mặc. Cô vừa nghe máy, Thẩm Mặc đã trách cứ: “An Ninh, sao em không trả lời điện thoại của anh? Cả đêm hôm qua em đã đi đâu thế? Em đã ở cùng ai?”.

An Ninh im lặng. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, khi cô cần được an ủi nhất, thì anh đang ở đâu?

Dường như sự cố ý xa cách của cô quá rõ ràng, Thẩm Mặc nhận ra thái độ của mình có vấn đề, ngay tức khắc anh dịu giọng lại: “An Ninh, xin lỗi em. Anh không nên quát em, nhưng anh cũng chỉ vì lo lắng cho em...”.

Không đợi anh nói xong, An Ninh ngắt lời: “Bây giờ biết em không sao, anh có thể yên tâm được rồi.”

Cô vốn không phải là người so đo tính toán, nhưng vừa mới gọi điện Thẩm Mặc đã nặng lời với cô, anh không hề quan tâm đến sự an nguy của cô, ngược lại còn quay sang chất vấn cô, cộng thêm cơn tức giận về cú điện thoại tối qua khi gọi cho anh, tất cả mọi việc dồn lại, khiến cô không ném nổi cơn thịnh nộ trong lòng.

Thẩm Mặc cố nén cơn giận dữ. “An Ninh, em muốn cãi nhau với anh phải không?” Câu nói của anh như ngầm chỉ điều gì đó.

An Ninh đã trút giận xong, trong lòng cảm thấy thoải mái đôi chút, cô cũng nhận ra vừa rồi cô hơi quá lời. Cô đưa tay ôm lấy trán, ngừng một lúc, rồi nói: “Bây giờ em có việc phải làm, tối em sẽ gọi lại cho anh.”

Thấy giọng An Ninh không còn căng thẳng như lúc đầu nữa, lúc này Thẩm Mặc mới nhẹ nhàng nói: “Được, anh đợi điện thoại của em”.

Gặp điện thoại lại, An Ninh bỗng cắn chặt môi dưới.

Nếu là Tô Khoáng, nhất định trước tiên anh sẽ xác định xem cô đang ở đâu, có an toàn hay không, sau đó mới hỏi chuyện gì đã xảy ra, chứ anh tuyệt đối không trừng mắt với cô.

Biết là không nên, nhưng vô hình trung An Ninh lại đem Thẩm Mặc ra so sánh với Tô Khoáng.

An Ninh và Lưu Huệ đến cô nhi viện, lần này cách lần trước vừa tròn nửa năm.

An Ninh bận rộn với việc mở cửa tiệm, còn Lưu Huệ thì vì chuyện của Diêu Tử An mà chạy đây chạy đó, mệt mỏi suốt ngày.

Nhưng những đứa trẻ ở cô nhi viện không vì việc hai cô lâu ngày không đến mà xa cách với các cô. Vừa nhìn thấy An Ninh và Lưu Huệ, chúng liền thi nhau gọi: “Chị ơi, chị ơi”, rồi lao tới bên cạnh hai cô.

An Ninh vuốt ve mái tóc đã dài đến ngang lưng của Giai Giai, cô cười nói: “Em cao lên nhiều rồi”.

Phân phát xong socola và quà tặng, rồi lại ôm hôn từng đứa trẻ một, Lưu Huệ mới khẽ thở phào, cô ngẩng đầu lên hỏi An Ninh: “Sao cậu lại muốn đến đây?”.

An Ninh nghiêng đầu, cô khẽ cười. “Tớ muốn hỏi viện trưởng một vài chuyện, cậu có thể giúp tớ không?”

Lưu Huệ chớp chớp mắt. “Cậu muốn nhận nuôi Giai Giai à? Thôi xin cậu, bây giờ cậu làm gì có thời gian và sức lực để mà lo cho người khác? Hơn nữa Giai Giai đã quá độ tuổi đẹp nhất để nhận nuôi rồi.”

“Trí tưởng tượng của cậu cũng phong phú quá đấy, không hổ là người viết tiểu thuyết.” An Ninh vỗ vỗ vai Lưu Huệ, nửa như bắt lạt, nửa như trêu chọc. Cô chỉ nói có một câu, mà Lưu Huệ đã dàn xếp xong toàn bộ tình tiết kịch bản liên quan.

“Xí, ai bảo cậu tự nhiên lại hỏi cái câu đó, nếu là người khác thì cũng sẽ hiểu nhầm như tớ.” Lưu Huệ tỏ ra không chịu lép vế, cô cãi lại.

An Ninh quay lưng lại cười, lúc quay đầu lại, bộ dạng cô tỏ ra rất nghiêm túc. “Tớ muốn xác nhận một việc, cho nên muốn nhờ viện trưởng giúp đỡ.”

Lưu Huệ liếc nhìn An Ninh một cái. “Để tớ dẫn cậu đi.” Lưu Huệ ghé sát tai An Ninh chọc xoáy một câu: “Có phải cậu ở lâu với cái nhà đó, nên cũng trở nên bí mật như họ rồi”.

An Ninh thoáng dờ người, mãi lâu sau mới hiểu “cái nhà đó” mà Lưu Huệ nói là ông bà Niên. Cô bỗng phì cười, Lưu Huệ trừng mắt lườm cô.

Trong tưởng tượng của An Ninh, viện trưởng của cô nhi viện chắc chắn là một phụ nữ trung niên khoảng ngoài năm mươi, đức cao vọng trọng, nhưng sau khi gặp, thực tế lại khác hẳn.

Người phụ nữ trước mặt An Ninh chưa quá ba mươi, tóc dài quá vai, đôi mắt sáng, cô ta không quá xinh đẹp, nhưng rất thân thiện, khiến ai gặp cũng thấy dễ gần.

“An Ninh, chị ấy là chính là viện trưởng Khổng.” Lưu Huệ đẩy An Ninh mặt như thất thần. Nhớ lúc cô gặp viện trưởng Khổng lần đầu, cô cũng ngạc nhiên không kém gì An Ninh.

“Chào cô!” Viện trưởng Khổng cười. “Tôi thường nghe thấy bọn trẻ nhắc tới cô.”

An Ninh hơi cúi đầu về co lỗi. Hôm nay đến đây, chủ yếu là muốn tìm viện trưởng để hỏi thăm một số việc, còn thăm bọn trẻ chỉ là nhân tiện mà thôi, thực sự cô không xứng với sự yêu thương của bọn trẻ.

Viện trưởng Khổng khẽ cười. “Tìm tôi có việc à?”

An Ninh rất xúc động, suýt khóc trước sự tâm lý của viện trưởng Khổng, nếu không có câu hỏi này của viện trưởng, thì cô cũng không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. “Như thế này ạ”, An Ninh cẩn thận lựa chọn từ ngữ. “Viện trưởng Khổng, tôi muốn nhờ chị tìm hiểu một người.”

“Ai vậy?”

“Tô Khoáng.” An Ninh khẽ nói ra cái tên đó, trong lòng thoáng chút sợ hãi.

“Tô Khoáng?” Viện trưởng Khổng tỏ ra không hiểu. “Tôi không quen người này.”

Lần này là An Ninh thấy không hiểu. Cô mở to mắt nhìn viện trưởng Khổng, nhìn những biểu hiện trên khuôn mặt chị ta, rõ ràng không phải là đang đóng kịch.

Lưu Huệ không nhịn nổi, cô chen vào: “Anh ta thường xuyên đến cô nhi viện thăm bọn trẻ, bọn trẻ đều biết anh ta, là viện trưởng mà chị không biết người này à?”.

Đúng thế, trái tim An Ninh đập mạnh.

Viện trưởng Khổng tươi cười. “Hằng ngày có vô số người hảo tâm đến đây, làm sao mà tôi nhớ được từng người một?”

“Tôi không tin Giai Giai, Hiểu Vũ chưa hề nhắc với chị về anh ta, nếu trí nhớ của chị tồi như vậy, thì sao chị lại nhớ được An Ninh?” Lưu Huệ phân tích rất có lý, rõ ràng, An Ninh còn phải khâm phục cô ấy.

Trước tình thế hung hăng, không chịu nhượng bộ của Lưu Huệ, viện trưởng Khổng im lặng. Khi chị ta nói tiếp, mi mắt chùng xuống. “Dù các cô có tin hay không, thì tôi chỉ có một câu đó. Tất cả những cái khác, tôi không thể tiết lộ được.” Nói rồi, chị ta gơ tay ra hiệu tiễn khách.

An Ninh im lặng nhìn chị ta, thái độ của chị ta hoàn toàn xa cách, trên trán chị ta ghi rõ ba chữ “không hoan nghênh”. Thấy vậy An Ninh chỉ biết nhún vai rồi cùng với Lưu Huệ mặt hầm hầm bước ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng.

Một ánh mắt cứ dõi theo phía sau An Ninh cho đến khi hai người hai họ khuất bóng sau chỗ quẹo. Viện trưởng Khổng mới im lặng đứng nhìn, đôi mắt hiện lên những tâm tư phức tạp. Trực giác mách bảo cho cô biết An Ninh không phải là người xấu, nhưng cô không thể nói gì cho An Ninh biết được. Thêm một người

biết về thân phận thực sự của Tô Khoáng, thì anh ấy sẽ thêm một phần nguy hiểm, cô không thể mạo hiểm được.

Tuy không biết An Ninh tìm viện trưởng Khổng hỏi thăm về Tô Khoáng để làm gì, nhưng Lưu Huệ biết An Ninh nhất định có lý do của mình, khi nào muốn nói cô ấy sẽ nói. Chỉ có điều Lưu Huệ không hài lòng về phản ứng lúc này của viện trưởng Khổng, cô không kìm nén nổi cơn bực dọc: “Xí, việc này có phải là việc bí mật quốc gia gì đâu mà giấu như giấu báu vật ỷ”.

An Ninh lại hiểu được điều đó. “Có lẽ chị ấy có lý do riêng của mình.” Những biểu hiện bí mật của viện trưởng Khổng càng khiến An Ninh tin vào những suy đoán trước đó của mình.

Lưu Huệ bỗng cười khó hiểu, rồi cô kéo An Ninh lại, lúc này họ đã đi ra đến cửa chuẩn bị về nhà. “Tiểu An Tử cậu muốn tìm hiểu về việc của Tô Khoáng, thì đầu nhất thiết phải thông qua viện trưởng Khổng?”

“Hả?” An Ninh mừng rỡ ôm lấy vai Lưu Huệ, cô biết Lưu Huệ là người lắm mưu nhiều mẹo mà.

“Đi theo tớ.”

Lưu Huệ và An Ninh lại quay trở vào trong cô nhi viện, nhưng lần này Lưu Huệ dẫn An Ninh trực tiếp tới sân tập nhỏ.

Bọn trẻ đang chơi đủ trò trên bãi cỏ. Lưu Huệ lặng lẽ né tránh tai mắt của viện trưởng Khổng, rồi lôi hai đứa bé lớn tuổi nhất ở cô nhi viện là Hiểu Vũ và Giai Giai đến dưới gốc cây.

“Thế này là sao?” An Ninh không hiểu hỏi.

Lưu Huệ không thêm để ý tới An Ninh, cô bủi môi, ôm lấy cánh tay của Giai Giai và Hiểu Vũ, khẽ nói: “Nói cho chị biết nào, chị An Ninh có tốt với các em không?”

Hai đứa trẻ cùng lúc gật đầu.

Lưu Huệ lại khẽ nói: “Vậy chị An Ninh có chút chuyện muốn nhờ các em giúp, các em có đồng ý không?”.

Hai đứa trẻ gật đầu thật mạnh.

“Cậu tự hỏi đi.” Lưu Huệ đẩy Giai Giai và Hiểu Vũ đứng trước mặt An Ninh.

Lúc này An Ninh mới hiểu dụng ý của Lưu Huệ. Tuy việc lừa gạt trẻ con không được hay lắm, nhưng cô chẳng quan tâm được nhiều đến thế. Cô cố giữ bình tĩnh, rồi cố cười thật tươi, sau đó dịu dàng hỏi: “Giai Giai, Hiểu Vũ, các em đều thích anh Tô Khoáng đúng không?”.

Không ngoài dự đoán, câu trả lời chắc chắn là đồng ý.

“Các em có nhớ lần đầu tiên anh Tô Khoáng đến thăm các em là khi nào không?” An Ninh khi hỏi câu thứ hai.

Giai Giai tranh nói trước: “Anh Tô Khổng ở trong cô nhi viện suốt”.

Câu trả lời hoàn toàn nằm trong dự đoán của An Ninh, nhưng từ đó có thể thấy những gì mà viện trưởng Khổng nói vừa nãy đa phần không phải là sự thật.

Hiểu Vũ không chịu lùi sau, cô bé cũng ra sức thể hiện ưu thế hơn tuổi của mình so với Giai Giai, cô bé nói luôn: “Khi Hiểu Vũ được đưa tới cô nhi viện, thì anh ấy và chị Tiểu Diệp đã ở đây rồi”.

Tiểu Diệp...An Ninh thầm ghi nhớ cái tên này trong lòng.

“Có điều mấy năm trước anh Tô Khoáng đi khỏi đây, sau đó rất ít quay lại.”

“Chị Tiểu Diệp thì chẳng quay lại lần nào nữa.”

“Không, có vẻ một lần, hôm đó đúng hôm em được mẹ viện trưởng đưa ra ngoài. Chị ấy cầm tay anh Tô Khoáng quay về đây mà, em đoán anh chị ấy chắc chắn đang yêu nhau.” Hiểu Vũ làm ra bộ hiểu biết như người lớn.

Giai Giai và Hiểu Vũ cứ người này nói một câu, người kia nói một câu, tranh nhau nói ra hết những gì chúng biết, lấy thông tin từ miệng hai đứa trẻ xem ra dễ dàng hơn nhiều so với chỗ viện trưởng Khổng.

“Nhưng em vẫn thấy anh Tô Khoáng và chị Tiểu Nhụy xứng đôi hơn cơ.”

“Chị Tiểu Diệp xinh.”

“Chị Tiểu Nhụy xinh hơn.”

“Chị Tiểu Diệp giỏi.”

“Chị Tiểu Nhụy giỏi hơn.”

An Ninh day day thái dương, đau đầu quá. Vô tình phải chứng kiến hai đứa trẻ ăn miếng trả miếng với nhau, đúng là cô chẳng thể ngờ tới.

“Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau nữa.” An Ninh và Lưu Huệ cũng đỏ mặt tía tai cố gắng kéo hai đứa bé ra.

Lưu Huệ thì thâm vào tai An Ninh: “Hóa ra là tình yêu tay ba”.

An Ninh nhìn Lưu Huệ rồi lại quay sang nhìn hai đứa trẻ. “Ai có thể nói cho chị biết, chị Tiểu Diệp và chị Nhụy là ai được không?”

“Chị Tiểu Diệp là chị Tiểu Diệp ạ.”

“Chị Tiểu Nhụy cũng là chị Nhụy ạ.”

Câu trả lời gọn ghẽ đến bất ngờ. Lưu Huệ cười sảng sặc, khiến An Ninh cũng thấy câu hỏi của mình hơi ngốc nghếch.

Xem ra có hỏi nữa cũng chẳng biết thêm được thông tin gì khác, nhưng ít nhất cũng biết được rằng Tô Khoáng lớn lên trong cô nhi viện, chỉ dựa vào điều đó thôi, thì chuyến đi này cũng không thể coi là uổng phí.

An Ninh bẹo hai má Giai Giai. Trời đã xế chiều, cô phải chuẩn bị trở về nhà, nhưng Hiểu Vũ bỗng nhiên lí nhí nói một câu khiến An Ninh không thể rời đi ngay.

Câu mà cô bé nói là: “Anh Tô Khoáng trước đây không được gọi tên như thế”.

Tim An Ninh như co thắt lại. Cô hít thở thật sâu, rồi nắm lấy tay Hiểu Vũ, sau đó hỏi dồn: “Vậy anh ấy tên là gì?”.

“Trước đây anh ấy tên là Giang Luật Sâm, bọn em quen gọi anh ấy là Duật Sâm.” Hiểu Vũ nghĩ một lúc, rồi nói rõ thêm. “Anh ấy rời khỏi đây một thời gian rất lâu, sau đó, khi quay lại, anh ấy cứ bắt bọn em phải gọi anh ấy là anh Tô Khoáng. Ban đầu

chúng em không hiểu tại sao lại phải làm như vậy, mẹ viện trưởng yêu cầu chúng em nhất định phải sửa, thế là cứ gọi dần giờ cũng thành quen rồi.”

Giai Giai cũng nói theo: “Ừm, ừm, nếu chị Hiểu Vũ không nhắc tới thì em cũng quên mất chuyện đó”.

Đôi mắt An Ninh nhìn đắm đắm về phía trước, kết quả thu hoạch được trong ngày hôm nay quả thật...kinh người.

Từ những câu nói của Giai Giai và Hiểu Vũ, cùng với sắc mặt của An Ninh, Lưu Huệ cũng hiểu được phần nào. Tuy cô không rõ tình hình cụ thể thế nào, nhưng dựa vào khả năng suy đoán logic rất tốt của mình, cộng thêm sức tưởng tượng phong phú, cô cũng đoán được tám chín mươi phần trăm mấu chốt của vấn đề.

Cô không khỏi lo lắng cho An Ninh. Trước nay An Ninh đều có cuộc sống rất đơn giản, những thứ quá phức tạp luôn không phù hợp với cô, huống hồ tình hình hiện nay lại không thể dùng một câu phức tạp là có thể giải thích được rõ ràng.

An Ninh thấy hoang mang. Lưu Huệ giơ hai ngón tay hươ hươ trước mặt cô, cô cứ chờ người ra một lúc, sau đó mới đáp lại cử chỉ của Lưu Huệ bằng một nụ cười rất khế.

Ngồi trên xe trở về trung tâm thành phố, An Ninh im lặng nhìn ra phía ngoài cửa xe, một tâm trạng đặc biệt đang bủa vây lấy cô.

Rõ ràng đã có được thông tin mà cô muốn biết, nhưng tại sao cô lại không vui, mà thấy sầu lo.

Nếu như thân phận của Tô Khoáng thực sự như cô suy đoán, vậy thì tất cả những gì xảy ra trước kia đã có được cách lý giải hợp lý.

Chỉ có điều, nếu như vậy, thì hoàn cảnh bây giờ của anh rõ ràng là quá nguy hiểm.

An Ninh trong lòng thấp thỏm, ruột gan cứ nóng lên như lửa đốt, hơi thở của cô cũng vì thế mà trở nên gấp gáp hơn.

Mãi đến khi Lưu Huệ đặt bàn tay lên mu bàn tay cô, con tim đang quặn thắt của cô mới dần trở lại trạng thái bình thường.

Lúc này cô mới nhớ tới chuyện của Lưu Huệ. “Chuyện của cậu và Diêu Tử An giải quyết đến đâu rồi?”

Lưu Huệ cười trêu chọc: “Cuối cùng thì cậu cũng nhớ đến tớ rồi, xem ra tớ cũng không quá thất bại”.

An Ninh mím môi, lúc này, chắc không còn cách nào hơn là im lặng.

Lưu Huệ hích hích cánh tay An Ninh. “Không cần phải giải thích. Trọng tình khinh bạn, đây cũng là cái lẽ thường tình mà. Tớ có thể hiểu được.”

An Ninh ngạc nhiên, từ trước đến giờ chỉ có cô chế nhạo Lưu Huệ là người có giới tính mà không có nhân tính còn hôm nay câu nói đó lại bị Lưu Huệ giành lấy để dành cho cô.

“Cô nương à, cô nương cũng lo lắng quá nhiều cho anh ta đấy, đừng có nói với tớ là hai người chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi nhé.”

Lưu Huệ có ý tốt nhắc nhở An Ninh, để An Ninh nghe cho rõ tiếng nói của con tim mình hơn. Người ngoài cuộc thường sáng suốt hơn người trong cuộc. Bản thân An Ninh không biết rằng, mỗi lần nhắc đến Tô Khoáng, đôi mắt thuần khiết của cô lại rưng rưng hơn, nhắc đến tên anh, chưa ai trêu cô đã thẹn thùng. Nhưng là bạn thân nhất của cô, Lưu Huệ có trách nhiệm khiến An Ninh nhìn nhận rõ sự thật. Lưu Huệ quá hiểu An Ninh, những biểu hiện của An Ninh đã quá rõ ràng, nhưng nếu không có người làm cho cô ấy hiểu ra, thì cô ấy sẽ tiếp tục đóng vai chim đà điểu, giả bộ ngốc nghếch cho đến khi nào không thể tiếp tục giả bộ được nữa thôi.

An Ninh nhếch đầu sang một bên, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa xe.

Cô ấy đã sớm quen với việc dựa dẫm vào Tô Khoáng, vì thế có sự việc gì xảy ra, người đầu tiên cô ấy nghĩ tới là Tô Khoáng, chứ không phải là Thẩm Mặc.

Rõ ràng sự quan tâm của cô đối với Tô Khoáng đã vượt quá giới hạn bạn bè thông thường, tại sao cô còn chưa chịu thừa nhận?

Nguyên nhân là gì, không có ai hiểu rõ hơn chính bản thân cô. Cô đã từng trải qua giai đoạn thất bại trong tình yêu, cô không muốn mình bị thua lần nữa, vì thế cô đã lựa chọn việc được yêu, chứ không phải là yêu. Khi tình yêu thực sự đã đến, cô trốn chạy nó nhanh hơn bất kỳ ai.

“Tiểu An Tử, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề, huống hồ đã kéo thêm cả người thứ ba vào nữa. Cứ để càng kéo dài càng không tốt cho tất cả mọi người.” Lưu Huệ chỉ thẳng ra mấu chốt vấn đề, khiến An Ninh không thể không nhìn thẳng vào tình cảm thực sự của mình.

An Ninh khẽ cười, cô biết rằng, câu nào của Lưu Huệ cũng đều có lý. Nhưng bây giờ cô có thể làm được gì? Thời cơ đã không còn thích hợp nữa rồi, đặc biệt sau khi hoài nghi về thân phận của Tô Khoáng, rất nhiều chuyện cô càng không thể nói ra được.

An Ninh không nói gì, Lưu Huệ nhìn An Ninh với ánh mắt thăm dò. An Ninh né tránh ánh nhìn của Lưu Huệ, khéo mắt cô ánh lên nét u sầu xen lẫn sự mất mát.

Trong lúc An Ninh đến cô nhi viện, thì đối tượng mà cô muốn tìm hiểu đang ở phố Nhất Tuyến ngồi theo dõi bên ngoài tiệm áo cưới Nghiêng Thành.

Tô Khoáng đã nghĩ cả một đêm. Việc cửa tiệm của An Ninh bị người khác đập phá, và bản thân cô bị quấy rối, tất cả xảy ra quá bất ngờ và rất kỳ lạ. Ban đầu anh nghĩ, xét về bề ngoài, thì chúng làm như vậy là

nhằm vào An Ninh, nhưng thực chất tất cả những sóng gió đó đều ngầm nhằm vào anh. Bởi sự việc xảy ra sau khi anh báo cho Niên Nhụy mau chóng dẫn người nhà đi khỏi nơi này. Nhưng suy xét kỹ lại, thì tỉ lệ xác thực của suy đoán này là rất thấp.

Tiêu Tuấn và Thời Vĩ hành sự đều rất quyết đoán và tàn khốc, nếu như bọn chúng thực sự nghi ngờ anh, thì chúng chẳng cần thiết phải đi đường vòng như vậy, hơn nữa hiện tại chúng vẫn chưa gây ra bất kỳ tổn thương thực sự nào đối với An Ninh, càng không thể nói chúng đã dành cho anh bài học gì. Theo anh, cách hành sự này quá ấu trĩ.

Ngoài những người đó ra, Tô Khoáng không thể nghĩ ra ai khác. Nhưng anh biết, cho dù mục đích cuối cùng là để đối phó với An Ninh hay là đối phó với anh, thì thủ phạm chắc chắn sẽ không bao giờ từ bỏ, nhất định chúng sẽ còn hành động, và Nghiêng Thành chắc chắn là mục tiêu duy nhất của chúng. Vì vậy, anh đã có mặt ở đây từ rất sớm.

Không ngoài suy đoán của anh, khi điều thuốc thứ hai vừa được anh châm lửa vài phút, thì có hai bóng người lén lút, thập thụt gần Nghiêng Thành. Mặt mũi chúng xảo quyệt, người ngấn một mẩu, chắc chắn không phải là người tốt.

Tô Khoáng bỗng nghiêm nghị, anh nheo nheo mắt, rồi quăng đầu mẩu điều thuốc xuống đất.

Chiếc bồn hoa trước cửa Nghiêng Thành vừa khéo che được toàn bộ cơ thể của Tô Khoáng, mà không cản trở tầm quan sát. Anh chỉ thấy hai tên đó đứng một lúc trước cánh cửa lớn đang đóng kín, rồi chúng thì thầm to nhỏ với nhau, sau đó một tên rút điện thoại ra gọi. Bởi chúng cố tình nói nhỏ, nên Tô Khoáng không nghe rõ, nhưng thấy thái độ gật đầu khom lưng của hắn, có thể chắc chắn rằng hắn đang xin chỉ thị của cấp trên để hành động tiếp.

Nụ cười trên miệng Tô Khoáng thoáng chút băng giá, không ai biết lúc đó anh đang nghĩ gì.

Không lâu sau, tên kia kết thúc cuộc gọi, hắn chưa vội làm việc ngay, mà rút bao thuốc lá ra đưa cho tên đi cùng một điều, rồi hắn cũng châm lửa, hít một hơi rất ngon lành. Hắn vung vẩy chân, trông dáng hắn lười thôi, lếch thếch, nhưng thực ra mắt hắn đang đưa đảo ra tứ phía quan sát. Thấy xung quanh không có người, hắn đưa mắt sang tên đi cùng. Tên kia hiểu ý gật đầu, từ trong chiếc túi to mang theo người, hắn lôi ra một thùng sơn nhỏ.

Tuy đứng cách chúng một quãng, nhưng Tô Khoáng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Cả người và tang vật đều đã có, anh thực sự không kìm nén được nữa. Tô Khoáng hành động nhanh thoăn thoắt, chưa để cho chúng kịp thời phản ứng, anh đã nắm lấy cổ tay tên đang cầm chiếc chổi quét sơn chuẩn bị viết chữ lên tấm rèm cuốn ở cửa chính của tiệm áo cưới, hình như anh dùng lực khá mạnh, khiến tên kia luôn miệng kêu đau. Tên còn lại thấy tình hình bất lợi, lập tức chạy trốn.

Tô Khoáng để mặc cho tên kia chạy trốn, chỉ cần một tên, anh cũng có thể hỏi ra kẻ đứng đằng sau những chuyện này.

Không mất nhiều công sức, tên bị Tô Khoáng tóm được đã khai ra, hắn họ Vương, tên Trị Giang, nhìn bề ngoài trông hắn có vẻ khỏe mạnh, dũng cảm, nhưng thực ra chỉ là một tên lưu manh nhất gan. Lần này cái mạng nhỏ bé của hắn chắc chắn nằm trong tay Tô Khoáng, nên hắn sợ hãi đến nỗi mặt mày tái mét, giọng nói run rẩy: “Là có người bỏ tiền ra bảo tôi làm, không liên quan gì tới tôi cả!”.

Chưa hỏi mà hắn đã khai ra toàn bộ. Tô Khoáng nhìn hắn đầy cảm phẫn, loại người này...

“Là ai sai khiến mày?” Giọng nói lạnh băng của Tô Khoáng khiến Vương Trị Giang toàn thân lạnh toát. Hắn vội vã trả lời, vì nói quá nhanh, nên suýt chút nữa hắn cắn cả vào lưỡi mình, “Là một người đàn ông. Tôi không biết tên hắn, hắn chỉ bảo chúng tôi gọi hắn là ông Tăng.”

Tô Khoáng chau mày, trong ấn tượng của anh, những người xung quanh anh hình như không có ai họ Tăng. “Trông hắn như thế nào?”

Vương Trị Giang định cử động cánh tay đang bị Tô Khoáng bóp cho đau điếng, nhưng nhìn ánh mắt sắc sảo của Tô Khoáng, hắn chỉ biết sợ sệt mà vút bỏ ý định đó. Nhưng người đàn ông mà hắn mô tả, ngoại hình cực kỳ bình thường, chỉ cần ra đường là có thể vợ được cả năm, nếu căn cứ vào những gì mà hắn nói để đi tìm người, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tô Khoáng tỏ ra sốt ruột, Vương Trị Giang lập cập một lúc, rồi trước khi Tô Khoáng nổi giận, hắn đành nói trước: “Tôi có thể dẫn anh đi gặp hắn, nhưng anh phải bảo đảm là khi đến đó, anh phải thả tôi ra”.

Ánh mắt bình tĩnh, lãnh đạm của Tô Khoáng liếc qua Vương Trị Giang, rồi anh khẽ nói: “Chắc chắn như thế”.

Mặc dù Lưu Huệ rủ rê hàng trăm lần, nhưng An Ninh vẫn quyết định về chỗ của Tô Khoáng .

Nửa đêm, cô cầm cốc trà trong tay, một mình ngồi dưới ánh đèn, trong lòng bộn bề những suy nghĩ .

Chuyện thân phận bí mật của Tô Khoáng, cô nhớ lại từng khoảnh khắc từ sau khi quen anh, thực ra không phải anh để lộ ra dấu vết gì . Trước kia cô chưa suy nghĩ kĩ càng ,nhưng bây giờ, khi liên kết tất cả các manh mối lại với nhau, một vài sự thật đã được tiết lộ từ lâu.

Hai tay An Ninh nắm chiếc cốc chặt hơn. Sự quan tâm của cô dành cho Tô Khoáng e rằng chính bản thân cô cũng không thể ngờ được. Không còn nghi ngờ gì nữa, từ khi cô thuê căn phòng này, có rất nhiều việc vô tình thay đổi mà cô không hề nhận ra.

Trong lòng cô, cô luôn rất cảm kích vì Tô Khoáng. Anh đã giúp cô thoát khỏi sự quấy rối của Tăng Gia Tuấn, anh đã cứu cô, khiến cô tránh được số phận bị thảm sát bị làm nhục tại Kim Bích Huy Hoàng, khi cô bị thương anh đã chăm sóc cô tận tình chu đáo, anh còn tích cực giúp cô tìm mặt bằng làm cửa tiệm... Cô không biết từ lúc nào, cảm giác đó dần dần trở thành sự quan tâm, lưu luyến mông lung. Nếu cô không quá để tâm đến anh, thì đêm đó cô đã không mạo hiểm tìm hiểu Kim Bích Huy Hoàng sau khi đọc hết những báo cáo chi tiết mà Tăng Gia Tuấn đã thuê thám tử tư điều tra, và tất nhiên cô cũng không chuyển đi khỏi căn phòng này vì nỗi sợ hãi quá lớn, để rồi vì thiếu vắng cảm giác an toàn mà cô đã sa vào vòng tay của Thẩm Mặc. An Ninh mỉm cười đau khổ. Tô Khoáng đối với cô như thế nào, con tim biết rõ. Cô có những cảm xúc kỳ diệu đối với Tô Khoáng, đó cũng là điều mà cô biết rõ hơn ai hết. Chỉ có điều, cô sợ phải cho đi, cô sợ lại bị tuột mất một lần nữa, vì thế khi Tô Khoáng thử tiếp cận cô, cô đã lựa chọn cách trốn tránh.

Khi một người đã chiếm một vị trí trong trái tim người khác, sẽ không cần có quá nhiều lý do. Trong một trường hợp nhất định, trong một quãng thời gian phù hợp, và gặp được một người phù hợp, tất yếu tình cảm đó sẽ phát triển thành tình yêu. Cô sợ phải cần quá nhiều thời gian để thích ứng, để xóa sạch hàng ngàn hàng vạn những suy tư trong lòng.

Chuông điện thoại reo, phá tan không gian đêm yên tĩnh. Tự nhiên bị quấy rầy, An Ninh có vẻ không vui. Đến khi nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến, tay chân cô bỗng lúng túng. Trước đó cô đã hứa với Thẩm Mặc là tối sẽ gọi điện cho anh, nhưng sau khi từ cô nhi viện trở về, cô lại hoàn toàn quên mất việc đó. Bây giờ Thẩm Mặc gọi điện cho cô trước, cô phải giải thích với anh thế nào? Nếu anh hỏi cô đang ở đâu, ở cùng với ai, cô phải trả lời ra sao?

An Ninh mút cắn môi dưới, chiếc điện thoại nhỏ nhắn nằm gọn trong lòng bàn tay, chuông điện thoại kêu liên tục, cô vẫn chưa có được dũng khí để nghe. Người ở bên kia hình như còn kiên trì hơn cả An Ninh, chuông đổ liên tục cho đến khi điện thoại tự động ngắt chuông, nhưng rồi lại gọi lại ngay. Cuối cùng An Ninh đành bỏ tay đầu hàng, nhưng giọng cô ưỡ ỏi.

Thẩm Mặc nhanh chóng nhận ra điều bất thường, anh luôn miệng hỏi: “An Ninh, em đang ở đâu vậy?”.

An Ninh há miệng, giọng nói dừng đọng: “Em đang ở cùng Lưu Huệ”. Cô không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thẩm Mặc, mà tìm cách né tránh. Thẩm Mặc nghe thấy tên Lưu Huệ, thì không còn nghi ngờ gì nữa, nên không hỏi thêm.

Nhất thời không biết nói gì, không khí có phần gượng gạo. Thẩm Mặc có cảm giác, chỉ qua một đêm mà giữa An Ninh và anh dường như đã xuất hiện một hàng rào ngăn cách. An Ninh luôn muốn lãng tránh anh, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, anh không thể biết được.

Thẩm Mặc là người phá bỏ sự im lặng nặng nề trước.

“Mai anh đến đón em.”

“Chuyện đó nói sau đi”, An Ninh khẽ trả lời.

Thẩm Mặc khẽ nhếch miệng cười: “Vây em nghỉ sớm đi, anh không phiền em nữa”.

An Ninh lập tức gác máy, tiết kiệm với anh cả câu “chúc ngủ ngon”, lông mày của Thẩm Mặc chau lại.

Gió thu khê thổi, vừa ẩm áp vừa se lạnh. An Ninh ngồi rất lâu bên cửa sổ, khê rung mình vì lạnh. Lúc đứng lên, bắt gặp ngay đôi mắt đen sáng. Anh đang cầm chiếc áo khoác, định khoác lên vai An Ninh. Bỗng chốc An Ninh thấy hồi hộp, không biết có phải là vì luôn nghĩ đến việc của anh hay không mà giờ đây cô bỗng có cảm giác như vậy.

Hai tay Tô Khoáng dừng lại trong không trung một lúc, cuối cùng từ từ đặt lên bờ vai An Ninh.

An Ninh tiện tay kéo cổ áo khoác, rồi hỏi: “Anh về từ lúc nào thế? Sao tôi không biết gì cả?”.

“Vì cô suy tư quá thôi.” Tô Khoáng khê nở nụ cười dịu dàng, đôi mắt gợn nhiều cảm xúc.

“Ngồi xuống đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

An Ninh cười thật tươi, rồi cô nghe lời ngồi xuống bên anh, nhưng cứ cúi gầm mặt xuống nghịch mấy đầu ngón tay của mình.

Im lặng một lúc, rồi Tô Khoáng lặng lẽ cười. “Tôi đã tìm thấy mấy tên đến gây náo loạn ở Nghiêng Thành.”

An Ninh ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, cô nhìn anh như không tin nổi điều đó.

Tô Khoáng đưa tay vuốt qua đỉnh đầu An Ninh, rồi thao thao kể hết nguyên do sự việc...

Theo những gì mà tên lưu manh tên Vương Trị Giang nói, có người đã bỏ ra cả một khoản tiền lớn để thuê chúng đến tiệm Nghiêng Thành của An Ninh gây náo loạn, còn nói nếu việc xong xuôi sẽ trọng thưởng cho chúng. Tô Khoáng thấy bán tín bán nghi, nên anh yêu cầu tên Vương Trị Giang dẫn anh đi gặp tên chủ mưu đứng sau chỉ đạo chúng. Vương Trị Giang dẫn Tô Khoáng đến trung tâm thương mại thành phố, sau đó lên tòa nhà trung tâm thương mại bốn mươi tám tầng. Khi một đám người từ trong thang máy bước ra, Vương Trị Giang khê giật giật tay áo Tô Khoáng, chỉ chính xác vào một trong những người đó, lúc này Tô Khoáng mới biết rõ, tất cả mọi nghi ngờ đã được loại bỏ. Kẻ đó, chính là Tăng Gia tuần, ông chủ cũ của An Ninh, cái tên đã bị Tô Khoáng xóa mai, đùa giỡn ở Kim Bích Huy Hoàng.

Nghe Tô Khoáng nói ra cái tên đó, An Ninh có phần xúc động, cô bỗng thẳng lưng, hóa ra đây chính là cách khiến cô hối hận mà hần ta đã từng nói. Tăng Gia Tuần tìm đến thám tử tư ngấm ngấm điều tra Tô Khoáng, hơn nữa còn đưa tập tài liệu gốc có được cho An Ninh xem, thấy cô không có phản ứng gì sau khi đọc chỗ tài liệu đó, vừa tức giận vừa xấu hổ, hần đã buông lời đe dọa, và đây chính là thủ đoạn báo thù của hần.

An Ninh mím chặt môi, cơn tức giận dâng lên hùng hực đến tận lồng ngực. Mặt cô không chút biểu cảm, cô hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Tô Khoáng khê cười. “Không có sau đó.”

Không có? An Ninh nhìn anh, thấy nụ cười của anh rất kỳ lạ, hơn nữa anh không phải là người sẽ để mặc cho kẻ khác tiếp tục lộng hành.

Lúc này Tô Khoáng mới nhn đi chỗ khác, rồi nói lững lơ: “Tóm lại, tất cả mọi tổn thất của cô hần đều phải bồi thường. Ngày mai Nghiêng Thành có thể mở tiệm kinh doanh lại”.

Hình như An Ninh không quan tâm lắm đến thông tin này, mãi sau cô mới nói một tiếng: “Ồ”.

Tăng Gia Tuần tuyệt đối không phải loại người dễ dàng làm theo ý người khác, Tô Khoáng đã sử dụng biện pháp nào để đối phó với hần, lúc này cô không được biết, nhưng chắc chắn anh đã phải suy nghĩ rất nhiều. An Ninh nghiêng đầu, rồi rất thật lòng nói: “Cảm ơn anh”.

Tô Khoáng im lặng một lát, bất giác lông mày anh khê chau lại. “Không cần.”

An Ninh quay đầu lại, nét rạn rở trong đôi mắt bỗng biến mất.

“Không quấy rầy cô nữa, cô nghỉ sớm đi.” Tô Khoáng vừa nói vừa đi ra ngoài.

An Ninh nhìn theo dáng anh, cô bất giác bị kích động, buột miệng nói cái tên: “Giang Duật Sâm...”.

Tô Khoáng lập tức dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo lại, rồi anh từ từ ngoảnh đầu lại: “Cô...vừa nói cái gì?”.

An Ninh há miệng, mấy lần muốn hỏi anh cho rõ, nhưng cuối cùng lại thôi: “Tôi nói...Sáng sớm mai tôi sẽ quay về Nghiêng Thành”.

“Ngày mai...” Tô Khoáng ngừng lại giây lát. “Vậy tôi không tiễn cô nhé.”

“Ừm.” Một sự hụt hẫng khẽ trào dâng trong tim, dòng lệ nóng hổi chực trào ra, An Ninh hít sâu một hơi, rồi quay người lại. “Vậy...chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.” Tô Khoáng cũng không ngoảnh đầu lại, anh đi ra ngoài phòng ngủ, rồi nhẹ nhàng giúp cô đóng cửa phòng.

Trận quyết chiến sắp diễn ra, lúc này anh không được phân tâm để tiếp tục chăm sóc cho An Ninh nữa, để cô ở lại không phải là quyết định sáng suốt. Có thể cô sẽ hiểu nhầm, sẽ nghĩ lung tung, nhưng anh vẫn phải lựa chọn để cô một mình ra đi.

14. Chương 14: Trúng Kế

Tô Khoáng thì khác, anh đi vào thế giới cô từng chút từng chút một, rất lặng lẽ, anh âm thầm đóng chốt trong trái tim cô khi cô chưa hề xây dựng bất kỳ hàng rào phòng ngự nào, anh bù lấp trái tim đã trống rỗng của cô.

Năm ngày sau, vào buổi sáng sớm, gió thổi hiu hiu, sương mù dày đặc. Ở một khu mỏ hoang thuộc ngoại ô thành phố H, hai người đàn ông nhìn nhau, rồi đi vào ngôi nhà của một người nông dân.

Vừa bước vào cửa, La Liệt, cũng chính là Quan Tín, nắm chặt tay Tiêu Vân Cát, khuôn mặt đầy vẻ nghiêm trọng nói: “Đêm nay sẽ hành động”.

Tiêu Vân Cát gật đầu: “Địa điểm?”

“Vẫn là trong kho hàng của bến phà Tây Doanh.” Quan Tín khẽ nói. “Số đồ cổ đời Minh và đời Thanh trong đợt giao dịch lần này ước khoảng một trăm linh tư món, tổng giá trị khoảng hàng chục triệu nhân dân tệ”.

“Cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.” Tiêu Vân Cát lẩm bẩm.

Quan Tín cúi đầu suy nghĩ một lát: “Đúng vậy.” Anh đã nằm vùng được một năm rưỡi, tính đến thời điểm hiện tại, đó cũng có thể coi là một thành công, há chẳng phải là một việc lớn đáng phấn khởi sao.

Tiêu Vân Cát vỗ vỗ vai Quan Tín: “Cậu vất vả rồi”.

Quan Tín cười ngại ngùng, rồi lắc đầu nói: “Cậu nói cái gì thế, chẳng phải cậu cũng thế sao?”.

Tiêu Vân Cát cười khở sở, tất nhiên anh và Quan Tín không giống nhau rồi, những hy sinh của Quan Tín không phải người bình thường nào cũng làm được.

Im lặng một lúc, Quan Tín đột nhiên hỏi: “An Ninh, cô ấy...vẫn tốt chứ?”.

Mi mắt Tiêu Vân Cát khẽ giật giật, bất giác anh quay lưng lại, chuyển chủ đề: “Cậu phải hành động cẩn thận, phải đặt sự an toàn lên trên hết. Nếu phát hiện thấy tình hình bất lợi, cậu phải lập tức rời khỏi đây. Biết chứ?”.

Quan Tín kéo tay Vân Cát, sắc mặt lo lắng: “Có phải An Ninh đã xảy ra chuyện gì rồi không?”.

“Không”. Tiêu Vân Cát trả lời rất nhanh. “Cậu đừng có suy đoán linh tinh. Phá xong vụ án này là hai người có thể gặp lại nhau rồi.”

Quan Tín nhượng mảy, rồi nở một nụ cười thật thà.

Tiêu Vân Cát thở dài một tiếng. Ban đầu, khi cử Quan Tín đi nằm vùng, anh đã hết sức ủng hộ, vốn tưởng chỉ cần nhiều nhất ba tháng là có thể phá được vụ án, ai ngờ từ việc những cô gái trẻ bị ép bán dâm, đến vụ án buôn lậu đồ cổ, Quan Tín chủ động yêu cầu tiếp tục làm tai mắt trong nội bộ băng nhóm tội phạm, cứ thế đã được hơn một năm. Trong quãng thời gian một năm rưỡi qua, Quan Tín chưa gọi điện thoại về cho gia đình lấy một lần, vì thế việc An Ninh tự sát vì anh, anh cũng không hề biết, người hôm trước xuất hiện tại cổng cửa tiệm áo cưới Nghiêng Thành, Vân Cát đã nhờ người đi điều tra mối quan hệ

riêng tư của họ, và biết được rằng, người đó chính là bạn trai hiện tại của An Ninh. Anh biết mở miệng với Quan Tín sao đây. Mặc dù Vân Cát biết rằng, cho dù Quan Tín biết được nguyên nhân trước đó và kết quả sau này, anh vẫn sẽ lựa chọn con đường như vậy.

Tiêu Vân Cát liếc nhìn Quan Tín, rồi đánh vào tay Quan Tín: “Qua đêm nay, mọi chuyện sẽ dần tốt đẹp trở lại.” Quả thật Vân Cát nghĩ như vậy, tình cảm giữa An Ninh và Quan Tín kéo dài mười mấy năm, cô ấy lại là người thấu tình đạt lý, anh tin khi cô ấy biết được sự thật vì sao trước đây Quan Tín rời xa cô ấy, nhất định cô ấy sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của Quan Tín, rồi quay trở lại bên Quan Tín thôi. Quan Tín đã chịu oan ức quá nhiều, Vân Cát không hy vọng người đồng chí tốt của mình đã hy sinh vì lợi ích quốc gia lại còn chịu mất mát nhiều hơn nữa.

Quan Tín gật đầu, anh rất tin tưởng vào lần hành động đêm nay, anh mong đợi ngày cáo biệt với cuộc sống nằm vùng tối tăm này, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới của anh.

Bấy giờ tối, Tiêu Tuấn triệu tập Thời Vĩ, Tô Khoáng và một vài người khác trong một căn phòng.

“Lát nữa có một đơn hàng lớn, mấy người các cậu sẽ đi theo tôi.” Tiêu Tuấn liếc qua lần lượt từng người với đôi mắt giá lạnh, ánh mắt hần dừng lại ở người nào, người nấy lập tức đứng thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm trang.

“Vâng.” Tất cả đồng thanh.

Tiêu Tuấn gật đầu hài lòng. Mắt hần lim dim, vẻ mặt uể oải.

“Bây giờ tất cả đưa hết di động cho tôi.”

Tô Khoáng giật nảy mình, bọn chúng muốn đề phòng có kẻ tiết lộ hành tung. Trong lúc giao diện thoại cho Thời Vĩ, anh khẽ thở phào một tiếng, thông tin của La Liệt quả nhiên chuẩn xác, chắc là chỗ Tiêu Vân Cát cũng đã sớm triển khai kế hoạch hoàn hảo. Việc anh cần làm bây giờ là hành động theo kế hoạch, chờ thời cơ để tấn công.

Khoảng chục chiếc điện thoại với đủ kiểu dáng khác nhau được cho vào một chiếc túi nilông, tất cả đều do Thời Vĩ quản lý. Tô Khoáng mỉm cười như đã biết trước điều đó, Tiêu Tuấn vẫn tín nhiệm Thời Vĩ nhất.

Kim đồng hồ chỉ đúng bảy rưỡi, từ một góc khuất trong phòng, Tiêu Tuấn lôi ra ba chiếc va li được mã khóa, rồi từng chiếc đưa cho Thời Vĩ, Tô Khoáng và Vương Triết, sau đó khẽ ra lệnh: “Xuất phát.”

Tô Khoáng, Thời Vĩ và Tiêu Tuấn ngồi cùng một xe, chiếc xe đi hàng đầu. Suốt quãng đường, họ không mấy khi nói chuyện, hình như ai ai cũng có tâm sự trong lòng.

Tô Khoáng ngàng nâng chiếc va li da, xem ra có thứ gì trong đó. Nếu anh đoán không lầm thì trong ba chiếc va li này đều đựng lượng lớn tiền mặt dùng để giao dịch.

Chiếc xe đi lên phía trước vài kilomet, hướng đi có vẻ rất rõ ràng. Tô Khoáng đã từng đến đây một lần, nên anh không thấy lạ lẫm, hơn nữa lần đó anh đến đây để thực hiện một việc lớn, nên phải nhớ rõ đường đi.

Rất nhanh, bên phà Tây Doanh đã hiện ra trước mắt.

Trước khi xuống xe, Tô Khoáng tình cờ nghe thấy Tiêu Tuấn và Thời Vĩ thầm thì với nhau.

“Bên đó nói thế nào?”

“Yên tâm đi, bảo đảm không sơ suất đến một ly.”

“Lần này nhất định phải làm nó lộ chân tướng.”

“Anh Cường sẽ không tha cho nó đâu.”

Giọng bọn chúng rất bé, nên Tô Khoáng chỉ nghe được có thể. Tuy có chút nghi ngờ, nhưng anh nhanh chóng gạt suy nghĩ đó qua một bên, bây giờ việc quan trọng nhất là phải đảm bảo không xảy ra sơ suất nào trong hành động sắp tới, những cái khác có thể tạm thời không suy nghĩ tới.

Khi họ đến nơi, trời đã tối đen.

Không lâu sau, một tiếng sáng xanh chói mắt vạch ngang trên bầu trời đêm, tiếp theo là những âm thanh long trời lở đất, một màu tối đen bủa vây.

Sau tràng âm thanh đó, bỗng chốc mưa rào rào, những giọt nước mưa sắc lạnh quật thẳng vào mặt, cái lạnh thấu vào tận tim gan. Tiêu Tuấn vừa lập cập, vừa quát lớn: “Cái thời tiết chó chết, sớm không mưa, muộn không mưa, lại mưa đúng lúc này.”

Vài người mau chóng núp vào dưới hàng hiên tránh mưa, tay phẩy phẩy những giọt nước mưa trên đầu, trên quần áo.

Mưa càng lúc càng lớn, xem ra sẽ không tạnh ngay. Tiêu Tuấn mặt hầm hầm, hấn bực mình đi lại vài bước. Thời Vĩ đứng cạnh hắn, chúng ghé đầu vào nhau thì thầm gì đó.

Không lâu sau, hai chiếc xe sang trọng hình thoi dừng lại ở ngã ba đường, một hàng sáu người bước nhanh tới chỗ hàng hiên. Tên dẫn đầu vận bộ đồ màu đen có thân hình béo lùn, bước nhanh thoăn thoắt, đầu ngẩng cao, một tên thuộc hạ bật ô che cho hắn. Tô Khoáng và hắn đã từng gặp mặt nhau một lần, anh nhanh chóng nhận ra hắn chính là Chu Cường. Mấy tên thuộc hạ đi sát ngay sau hắn, cũng mặc quần áo đen, bước đi thoăn thoắt.

Tiêu Tuấn khề cười, vừa nãy hắn còn quát mắng ầm ầm, bây giờ lại mặc kệ mưa to gió lớn tiến lên đón chào đối phương.

Chu Cường bắt tay Tiêu Tuấn, nụ cười kỳ quặc dần xuất hiện trên mặt hắn.

Tiêu Tuấn như hiểu ý, cũng cười: “Anh Cường, đã làm anh vất vả cả quãng đường rồi”.

“Đồ đã mang đến chưa?” Chu Cường hỏi.

Tiêu Tuấn đánh mắt sang mấy chiếc va li mã khóa, rồi khề nhếch môi: “Đương nhiên”.

Chu Cường đánh mắt ra hiệu cho thuộc hạ mở cốp sau của chiếc xe con, trong đó đặt nằm bốn chiếc hòm sắt lớn.

“Tôi cũng đã chuẩn bị rồi”.

“Tuyệt lắm” Tiêu Tuấn cười ha ha, giọng vô cùng thanh thản nói: “Tiền trao cháo múc”.

Chu Cường gật đầu.

“Rất công bằng”.

Tô Khoáng bỗng cảm thấy có điều gì đó không bình thường, trước khi giao dịch, lẽ nào không cần kiểm tra hàng? Tiêu Tuấn tin tưởng Chu Cường đến vậy ư? Đây là vụ làm ăn hàng chục triệu chứ có ít gì đâu. Còn Chu Cường cũng không nghĩ đến việc mở va li mã khóa để kiểm tra tiền mặt. Điều này hoàn toàn không hợp logic. Nhưng việc đến lúc này đã không cho phép anh nghĩ nhiều, Tiêu Tuấn vừa hạ lệnh, Tô Khoáng và Thời Vĩ mỗi người xách một chiếc va li nhanh chóng bước đến cạnh hắn để chờ chỉ thị tiếp theo.

Tiêu Tuấn chu miệng chỉ về phía trước: “Đặt xuống đất”.

Tô Khoáng, Thời Vĩ làm theo lệnh. Đồng thời, thuộc hạ của Chu Cường cũng chuyển những chiếc hòm sắt từ cốp xe ra.

Đầu lông mày Tô Khoáng khề giật, bản thân chiếc hòm sắt đã nặng, còn trọng lượng của những đồ cổ đựng bên trong, nên chắc chắn sẽ không nhẹ, nhưng nhìn động tác bọn chúng di chuyển những chiếc hòm sắt, mỗi tay một chiếc, rất nhẹ nhàng. Điều này khiến Tô Khoáng càng thêm nghi ngờ.

Chúng chuyển mấy chiếc hòm sắt đặt vào giữa hai hàng người, sau đó bắt tay ra sau lùi về phía sau Chu Cường.

Tiêu Tuấn cười tít mắt, hắn ngoắc tay. Chu Cường hiểu ý, hai bên cùng lúc cử người tiến lên phía trước chuẩn bị giao dịch.

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên giữa một vùng không gian rộng lớn, âm thanh đó cứ vang lên đến chói tai, khung cảnh bỗng trở nên náo loạn. Tô Khoáng khề cười, lần này thì tóm được cả người lẫn

tang vật, không ai có thể chối cãi được. Nhưng điều mà anh không ngờ tới là Tiều Tuấn mỉm cười thật lớn, vẻ mặt rất bình tĩnh, hình như hẳn chẳng lo lắng gì, anh quay sang nhìn Chu Cường, hẳn cũng đang mỉm cười, dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Tô Khoáng bỗng có dự cảm điều bất lợi sẽ xảy ra.

Vài chiếc xe cảnh sát tiến vào từ những phía khác nhau, đèn xe phía trước sáng trưng, sáng đến chói mắt, tất cả mọi người, bao gồm cả Tô Khoáng, theo phản xạ đều nhắm mắt lại, nín thở.

Tiêu Vân Các bước ra từ chiếc trong chiếc xe cảnh sát dẫn đầu, đi sát theo anh là khoảng một chục cảnh sát nữa đứng bao vây toàn bộ những người có mặt tại hiện trường.

“Ông cảnh sát, xin hỏi ông đến đây có việc gì thế?” Tiều Tuấn bấm bấm mấy đầu ngón tay, hỏi một cách thản nhiên.

Tiêu Vân Các khẽ cười, anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Những chiếc hòm này, có thể mở ra được không?”.

Tiều Tuấn chỉ tay, rồi điềm tĩnh nói: “Xin cứ tự nhiên”.

Câu đồng ý quá thoải mái khiến Tiêu Vân Các vốn làm việc thận trọng bất giác phải chau mày lại, nhưng mũi tên đã lên dây cung rồi, không thể không bắn. Anh làm một động tác tay, hai nhân viên cảnh sát hình sự mặc đồng phục lập tức ngồi xổm xuống. Một trong hai người lật chiếc va li mã khóa lên, hỏi Tiều Tuấn: “Mật khẩu?”.

Tiều Tuấn trả lời rất nhanh, rất thẳng thắn: “Bốn con tám”.

Tiếng mở khóa lách cách vang lên. Tô Khoáng thấy căng thẳng theo từng động tác của họ, lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi.

Chiếc va li mã khóa được mở, đồ bên trong vẫn còn nguyên vẹn. Tô Khoáng mở to mắt, bên trong không phải là tiền mặt được đóng gói cẩn thận như anh tưởng, mà chỉ là đồng báo cũ rách nát.

Trái tim Tô Khoáng bỗng trở nên nặng trĩu, sao có thể như vậy được?

Tiêu Vân Các vô cùng lo lắng, anh đẩy mạnh hai nhân viên cảnh sát phía trước ra, rồi anh mở một trong bốn chiếc hòm sắt, bên trong là hàng loạt túi bột trắng.

“Là bột mì” Triển Lệnh Hiên, cấp dưới của Tiêu Vân Các, nhón một chút bột lên tay thử rồi nói.

Tô Khoáng đứng chờ người ra như vừa bị sét đánh, sắc mặt Tiêu Vân Các dần sa sầm lại. Còn Tiều Tuấn và Chu Cường mặt mày hớn hở, cả hai nhìn nhau rồi cùng cười lớn.

Tiều Tuấn xoa xoa mũi, vẻ rất đắc ý, nói: “Ông cảnh sát đã hài lòng rồi chứ?”.

Tiêu Vân Các hít sâu một hơi, rồi anh lạnh lùng hỏi: “Ông có gì giải thích về điều này?”.

“Ông cảnh sát, điều luật nào quy định không được dùng giấy báo để đổi lấy bột mì?” Chu Cường nói chen vào, hắn cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, còn Tiều Tuấn cười, không ai rõ hắn cười vì điều gì.

Cổ họng Tiêu Vân Các nghẹn lại, từ kế hoạch chiến lược cho đến việc sắp xếp người tham gia hành động lần này đều đã được suy xét cẩn trọng, rốt cuộc là sơ hở ở chỗ nào? Nếu hành động đêm nay bị bỏ lỡ, thì chờ đợi một cơ hội như thế nữa đã khó lại càng khó.

Đôi chân Tiêu Vân Các trở nên nặng trĩu, khuôn mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh. Anh quay người lại, ra lệnh: “Chúng ta đi thôi”.

Trong nháy mắt, tất cả cảnh sát đã rút hết.

Chu Cường giật giật lông mày, hắn mỉm cười chế nhạo, rồi hắn vỗ vai Tiều Tuấn, ghé sát tai Tiều Tuấn thì thầm gì đó. Đôi lông mày Tiều Tuấn giật giật, khóe mắt hắn hiện lên vẻ khinh bỉ.

Tô Khoáng đứng chờ người ra như tượng gỗ, mãi đến khi Thời Vĩ lớn giọng gọi anh: “Ê, nhóc, đi thôi, đang nghĩ gì thế?” Lúc này anh mới định thần lại.

Đêm tĩnh mịch như không còn sự sống.

Mưa, không biết đã tạnh từ lúc nào.

Khuôn mặt trong gương nhợt nhạt, chán nản. Về đến nhà đã lâu, Tô Khoáng vẫn chưa thể chấp nhận sự thất bại của hành động lần này.

Nước lạnh dội xuống ướt sũng đầu tóc, toàn thân anh run lập cập, đầu óc anh mới dần dần sáng suốt lại. Rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ, không có bất kỳ sơ suất nào, tại sao vào thời khắc cuối cùng, số tiền mặt trong va li mã khóa lại biến thành giấy báo? Nếu nói việc đổi tiền mặt thành giấy báo là do Tiểu Tuấn bất chợt nghĩ ra, vậy thì chỗ bột trắng trong những chiếc hòm sắt được giải thích thế nào? Rõ ràng việc này đã được sắp đặt từ trước.

Lý do và nguyên nhân chúng làm như vậy là gì? Theo những gì Tô Khoáng hiểu về Tiểu Tuấn, nếu chỉ vì muốn chơi đùa với cảnh sát một phen, thì hẳn sẽ không vô duyên vô cớ tạo ra một hiện trường giả hoàn hảo như vậy, trong chuyện này chắc chắn có ẩn khúc gì đó.

Anh vội đầu vào bồn tắm, nước gợn lên xung quanh. Hai tay anh đỡ sau đầu, mắt anh mở to, một cảm giác sợ hãi khó hiểu bỗng ập đến với anh. Địa điểm và thời gian giao dịch đều do La Liệt cung cấp, nhưng kết quả cuối cùng lại là sự thất bại. Tiểu Tuấn và Thời Vĩ làm việc luôn luôn thận trọng, cho dù bọn chúng đã thử thách anh trong thời gian hai năm, nhưng chúng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh. Nếu hành động lần này là lần kiểm tra lòng trung thành của Chu Cường đối với La Liệt, thì bây giờ sự việc đã bại lộ, La Liệt sẽ cực kỳ nguy hiểm. Anh lại liên tưởng tới lúc trên đường đến bến phà Tây Doanh, anh tình cờ nghe được đoạn đối thoại kỳ lạ giữa Thời Vĩ và Tiểu Tuấn, và giờ đây anh gần như đã chắc chắn về suy đoán của mình, bỗng chốc anh lo lắng, đến mức lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh.

Anh thở gấp, chẳng kịp lau khô mái tóc ướt sũng, anh vội vội lấy điện thoại, tìm đập thành thịch như muốn bật tung ra khỏi lòng ngực. Vì quá căng thẳng, nên anh gọi mấy cuộc liên tiếp đều bấm nhầm số. Anh hít sâu một hơi, định thần lại, cuối cùng cũng bấm chuẩn xác số điện thoại mà anh đã thuộc lòng, rồi gọi đi.

Đầu bên kia nghe máy, anh vội vã nói ngay: “Anh Tiêu, La Liệt e rằng sẽ gặp nguy hiểm”.

Phía bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, cho đến khi Tô Khoáng không kiên trì được nữa, anh khẽ gọi: “Anh Tiêu”, đầu bên kia mới cất lên giọng nói nghẹn ngào của Tiêu Vân Các: “Đã...muộn mất rồi”.

Tiêu Vân Các đã dạn dày kinh nghiệm, trên đường từ bến phà Tây Doanh trở về sở công an thành phố H, anh đã nghĩ tới điều này. Nhưng khi điện thoại cho Quan Tín, mãi không có người nghe máy.

Anh gọi mãi cho đến khi di động hết pin tự động tắt máy, mà vẫn không có tin tức gì từ phía Quan Tín.

Trước kia, tất cả các cuộc gọi liên lạc giữa anh và Quan Tín, chủ yếu là do anh chủ động gọi, vì thế bây giờ anh chẳng còn cách nào tốt hơn ngoài việc đợi và đợi.

Trời gần về khuya, Tiêu Vân Các vẫn ở lại trong sở cảnh sát. Anh biết rất rõ rằng thời gian càng lâu, thì tỉ lệ thoát khỏi nguy hiểm của Quan Tín càng ít đi.

Chiếc gạt tàn trên bàn đã chất đầy đầu mẩu thuốc lá, thời gian cứ trôi đi, tâm trạng Tiêu Vân Các càng rơi sâu xuống bờ vực của sự tuyệt vọng.

Ring...ring...ring...Trong đêm khuya yên lặng, tiếng chuông điện thoại vang lên rất chói tai. Tiêu Vân Các nhảy dựng lên, anh bấm nút nghe, giọng nói có phần run run vì lo lắng: “A lô! Sở công an thành phố nghe đây”.

Lúc lâu sau, hai đầu lông mày anh chau chặt lại, tay anh buông thõng xuống, chân mềm nhũn, anh đổ người xuống ghế: “...Ở đâu? Tôi...đến đó ngay.”

Cú điện thoại do cảnh sát đi tuần đêm gọi tới. Họ phát hiện ra Quan Tín trong bãi cỏ ở vườn hoa Nhại Tâm, trong tình trạng toàn thân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, họ lập tức đưa anh tới bệnh viện gần đó, đồng thời gọi điện báo cho Tiêu Vân Các.

Khi Tiêu Vân Các đến bệnh viện, Quan Tín đang nằm trên băng ca chuẩn bị được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Đường như có được cảm ứng, Quan Tín yếu ớt mở to đôi mắt, cố gắng mỉm cười: “Vân Các...tôi...không hoàn thành nhiệm vụ...”

“Quan Tín, cậu đừng nói gì cả.” Người đàn ông kiên cường bắt khuất trước nay chỉ biết đổ máu chứ chưa bao giờ biết rơi lệ, thì giờ đây giọng anh khản đặc, nghẹn ngào nói không thành câu.

Quan Tín mấp máy môi, Tiêu Vân Các không thể nghe rõ anh nói gì. Anh áp sát tai xuống, chỉ nghe thấy Quan Tín nhắc đi nhắc lại hai chữ: “An Ninh...An Ninh...”.

Nước mắt Tiêu Vân Các trào ra, anh nắm chặt tay Quan Tín: “Cậu yên tâm, tôi sẽ tìm cô ấy tới ngay, đợi đến khi cậu từ phòng phẫu thuật bước ra là có thể gặp được cô ấy rồi”.

Quan Tín nghe thấy vậy, ánh mắt âm đạm của anh bỗng sáng lên đôi chút.

Tiêu Vân Các đứng nhìn Quan Tín được đưa vào phòng phẫu thuật, sau đó cánh cửa được đóng chặt lại, chiếc đèn đỏ trong phòng phẫu thuật được bật sáng. Anh quệt quệt nước mắt, khẽ thở dài, rồi rút điện thoại ra, lần tìm số của An Ninh.

“Chuyện gì thế này?” Tiêu Vân Các lẩm bẩm. Số điện thoại chắc chắn không sai, nhưng lại không liên lạc được, khó khăn lắm mới có tín hiệu, thì lại không có ai nghe máy.

Ánh trăng rọi xuống hành lang dài dằng dặc của bệnh viện, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, Tiêu Vân Các vẫn chưa liên lạc được với An Ninh. Chiếc điện thoại chỉ đổ chuông duy nhất một lần, đó là cuộc gọi từ Tô Khoáng.

Đúng lúc này, chiếc đèn đỏ tắt phụt một tiếng.

Ca phẫu thuật kết thúc.

Còn An Ninh lúc đó đang ở cùng Lưu Huệ.

Quán rượu Tư Viễn trên đường Hoan Viên được xây dựng dưới mặt đất, khung cảnh trang nhã, khách khứa đông nghịt, nhưng ở đây có một khuyết điểm rất lớn, đó là không có sóng điện thoại và internet. An Ninh nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại không có tín hiệu, đã nửa đêm. Nhưng xem ra đại tiểu thư họ Lưu dù đã uống say khướt mà chưa có ý định ra về.

Từ khi An Ninh quay trở lại tiệm áo cưới Nghiêng Thành, Thẩm Mặc đã đến tìm cô rất nhiều lần, nhưng cô đều tiếp đón với thái độ dửng dưng, khiến anh chán nản mà tự động bỏ đi. Lâu dần, cả hai rơi vào tình thế hết sức căng thẳng.

An Ninh xoay xoay ly rượu, ngồi một mình suy nghĩ mông lung. Bỗng Lưu Huệ ghé đầu sát lại với hơi rượu nồng nặc. Cô ợ lên một tiếng, nói: “Tiểu An Tử, cậu có biết cô ta là ai không?”.

An Ninh giữ người Lưu Huệ đang nghiêng ngả, sau đó ấn cô ngồi xuống ghế.

“Cậu nói đến ai thế?”

“Cô ta là con gái của sếp anh ta. Anh ta nói, có cô ấy rồi, thì ít nhất anh ta cũng đỡ mất hai mươi năm để phấn đấu.” Lưu Huệ đập mạnh tay xuống mặt bàn khiến tất cả mọi người ở những bàn xung quanh quay sang nhìn hai cô liên tục.

An Ninh đại khái hiểu ra được “cô ta” và “anh ta” mà Lưu Huệ nói đến là ai, cô đau xót ôm lấy hai vai Lưu Huệ, rồi lại xoa xoa mái tóc của cô ấy.

“Cậu uống rượu say rồi, để tớ đưa cậu về nhà, được không?”

Lưu Huệ quay phắt đi, rồi cô cười đau đớn.

“Tớ không say. Tiểu An Tử, chúng ta uống tiếp nào.”

An Ninh giằng lấy ly rượu trong tay Lưu Huệ. “Cậu không được uống tiếp nữa.” Chưa kịp đặt xuống thì lại bị Lưu Huệ cướp lại.

An Ninh lắc đầu. Lưu Huệ nhìn thì có vẻ nghĩ rất thoáng về chuyện tình cảm, nhưng dù bề ngoài cô ấy có che giấu giỏi đến đâu, thì trái tim cô ấy cũng mềm yếu như ai. Hối thế gian tình là chi, mà khiến ột người tính tình thoải mái như Lưu Huệ cũng không thoát khỏi sự bủa vây của một chữ “tình”.

Tình cảm được vun vén trong thời gian mấy năm làm sao có thể nói quên là quên ngay được, điều này An Ninh không làm được, và Lưu Huệ cũng vậy. Nếu đem ra so sánh, nữ giới bao giờ cũng si tình hơn nam giới, câu nói này đã được lưu truyền từ xa xưa đến tận ngày nay, quả không sai chút nào.

An Ninh khẽ thở dài, ngay cả cô và Quan Tín là cặp thanh mai trúc mã mà cuối cùng cũng không thể thoát khỏi kiếp phân ly.

Rất nhiều khi ông trời bỗng vô tình ngủ gật lại có thể thay đổi cả cuộc đời một số người.

Lưu Huệ một mình thao thao nói từng sự việc xảy ra khi cô và Diêu Tử An bắt đầu quen nhau đến nay, từng câu từng từ đều khiến An Ninh đau đớn. Giữa cô và Quan Tín, sao không để lại nhiều kỷ niệm tươi đẹp như vậy? Thời gian có thể xóa nhòa tất cả, cô vốn tưởng rằng mình sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới cái tên này nữa, nhưng đêm nay, khi nghe Lưu Huệ nói, cô không ngăn cản nổi những ký ức ngày trước quay trở lại lấp đầy toàn bộ tâm trí mình.

Mí mắt khẽ giật, cứ như có vô số con côn trùng nhỏ đang bò trong ruột gan. Nháy mắt trái thì được tiền tài, nháy mắt phải thì gặp xui xẻo. An Ninh bỗng thấy lo lắng. Sự đau khổ của Lưu Huệ truyền sang cô, khiến tâm trạng cô cũng trở nên rối bời.

“Tiều An Tử, uống...uống với tớ ly nữa.” Lưu Huệ cười hà hà, rồi nâng ly rượu lên. An Ninh chạm môi vào ly rượu rồi lập tức đặt ly rượu xuống. Lưu Huệ đã uống say, cô còn có thể đưa cô ấy về nhà. Nếu ngay cả cô cũng say, thì chắc chắn đêm nay hai đứa phải ngủ ngoài đường.

Cuối cùng cũng đến lúc bà cô Lưu Huệ trút sầu xong, nhưng cách mà Lưu Huệ dừng lại là nghiêng đầu sang một bên rồi vạt ra mặt bàn ngủ ngon lành. An Ninh đỡ khóc đỡ cười, cô ghé sát tai Lưu Huệ: “Lưu Huệ, tỉnh dậy đi, về nhà rồi hãy ngủ. Nay, cậu tỉnh dậy ngay cho tớ.” Nhưng dù cô có hô gọi thế nào, Lưu Huệ vẫn nằm yên không nhúc nhích.

An Ninh bực tức, cô bẹo tai Lưu Huệ nói: “Cậu mà không tỉnh dậy, thì tớ sẽ bỏ mặt cậu đấy”. Nói xong, cô lách người qua hai chiếc ghế bước đi vài bước, nhưng Lưu Huệ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. An Ninh thở dài, nói thì nói vậy, nhưng cô không thể bỏ Lưu Huệ ở đây một mình được.

Thanh toán xong, An Ninh dồn toàn bộ sức lực của mình rồi công Lưu Huệ đi ra khỏi quán rượu. Ra được đến ngoài, gió lạnh khẽ thổi làm Lưu Huệ tỉnh dậy, nhưng cùng lúc đó, Lưu Huệ thấy người nôn nao, và kết quả sau đó là một bãi nôn mửa. An Ninh cẩn thận đỡ lấy Lưu Huệ, chiếc điện thoại trong túi đồ chuông liên hồi từ lúc cô bước ra khỏi quán rượu, nhưng cô cũng chưa có thời gian để nghe.

Sau khi Lưu Huệ nôn xong, trong người đã dễ chịu đi nhiều, Lưu Huệ và An Ninh ngồi tựa lưng vào nhau, rồi Lưu Huệ bỗng cười lớn, nói: “Sau này sẽ không uống say như thế này nữa, uống như thế này chẳng khác nào tiêu tiền để mua tội vào người”.

An Ninh cũng cười theo: “May mà cậu vẫn biết được như thế”.

“Bài học này học một lần là đủ lắm rồi.” Lưu Huệ lè lưỡi, bộ dạng thoải mái, an nhàn. Sau khi trút bỏ hết những mệt mỏi, cô lại trở về là một cô gái thích nô đùa thích cười trước kia.

An Ninh quay người lại, nhìn Lưu Huệ chăm chăm. An Ninh tin chắc rằng lần này thực sự Lưu Huệ đã nghĩ thông suốt.

“Về nhà thôi.” Lưu Huệ khẽ hẩy chiếc lá rụng vương trên áo khoác xuống đất.

An Ninh gật đầu.

“Để tớ đưa cậu về.”

“Không cần đâu, tớ tự về được.” Lưu Huệ liếc nhìn chiếc túi xách của An Ninh. “Điện thoại của cậu đã đổ chuông rất nhiều lần rồi. Chắc là có một số người đang lo lắng nên gọi điện để kiểm tra đấy.”

Lúc này mà Lưu Huệ vẫn còn bụng dạ trêu đùa được, An Ninh thực sự khâm phục cô ấy. Cô đáp lại Lưu Huệ bằng một cái trềng mắt, rồi thò tay vào túi lấy điện thoại ra. An Ninh vừa nghiêng người đã thấy Lưu Huệ gọi một chiếc taxi, cô cúi đầu chui vào xe, sau đó, cô chớp mắt chào An Ninh qua lớp cửa kính.

An Ninh thấy buồn cười, vẫy tay chào Lưu Huệ.

Trên điện thoại có tất cả ba cuộc gọi nhỡ, hai cuộc là của Tô Khoáng, một cuộc là của một số máy lạ.

An Ninh cuối đầu nghĩ ngợi, rồi cô gấp ngừng gọi lại cho Tô Khoáng.

Chuông điện thoại chỉ đổ một lần, liền lập tức có người nhắc máy, giọng nói trầm nhẹ của Tô Khoáng vang lên: “An Ninh”.

“Có chuyện gì không?” An Ninh dịu dàng hỏi. Đây là lần đầu tiên hai người liên lạc với nhau sau khi cô rời khỏi chỗ ở của Tô Khoáng.

Tô Khoáng im lặng vài giây: “Tôi muốn gặp cô, cô có thể qua đây bây giờ được không?”

“Hả...Bây giờ á?” An Ninh nhìn đồng hồ đeo tay, đã khuya lắm rồi.

“Nếu cô thấy không tiện, thì thôi vậy.” Giọng nói của Tô Khoáng như từ phương xa vọng lại, như sự tuyệt vọng trong lúc cận kề với ngày tận thế. An Ninh mềm lòng, cô vội nói: “Tôi sẽ tới đó ngay”.

“Cảm ơn cô.”

An Ninh thần người ra, giọng nói của Tô Khoáng như ẩn chứa nỗi thổn thức bên trong. Anh ấy...làm sao vậy?

“Đã xảy ra ...chuyện gì rồi?” An Ninh thận trọng hỏi.

“Không sao, tôi không sao thật mà.”

Mặc dù anh cố giấu giếm điều gì đó, nhưng An Ninh là người nhạy cảm, tinh tế, cô có thể nhận ra sự bi thương trong giọng nói của anh. Không do dự gì nữa, cô gọi một chiếc taxi rồi dịu dàng nói: “Tô Khoáng, đợi tôi nhé”.

Mười phút sau, An Ninh đã đến tòa nhà Tô Khoáng sống ở phía Tây thành phố.

Chuông cửa vang lên, nhưng không có người ra mở. An Ninh thử đẩy cửa vào, không ngờ, cửa không khóa. Cô rón rén bước vào bên trong. Cô ngược mắt nhìn, tràn ngập khắp căn phòng là một thứ ánh sáng nhàn nhạt, ánh trăng chiếu vào phòng qua khung cửa sổ chưa kéo rèm.

Sau khi nhìn rõ được gian phòng khách, cô mở to mắt ngạc nhiên.

Ở một góc của phòng khách, Tô Khoáng đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, hai mắt anh hơi đỏ, bên cạnh bàn chân có mấy chai rượu vứt lộn lộn. An Ninh bước gần đến bên anh, cô bỗng chau mày lại bởi mùi rượu bốc lên nồng nặc.

“Tô Khoáng, Tô Khoáng?” Cô ngồi xổm bên cạnh anh, rồi khẽ vỗ vỗ vào hai má anh. Tô Khoáng khẽ vẹo đầu sang một bên, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống làm khuôn mặt anh càng thêm nhợt nhạt, An Ninh bỗng thấy thương anh quá. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến một người luôn kiên nghị, tự tin như anh phải mượn rượu giải sầu.

An Ninh lấy một chiếc gối tựa, rồi đặt đầu anh nằm xuống. Sau đó cô vào phòng bếp pha một cốc nước mật ong mang ra, cô dồn sức dựng Tô Khoáng ngồi thẳng dậy, rồi nhẹ nhàng đặt miệng cốc ghé sát vào môi anh cho anh uống từng chút từng chút một.

Thấy anh thở ra một cách thoải mái, cô đi lấy cho anh một chiếc khăn chườm nước nóng. Vừa bước ra, cô nhìn thấy Tô Khoáng đang tựa người bên cửa sổ, chăm chú nhìn mọi cử chỉ của An Ninh không chớp mắt. Ánh mắt sáng trong đó của anh khiến An Ninh có cảm giác hình như anh chưa từng uống say.

“Cô đến rồi ah...” Tô Khoáng ngồi thẳng người dậy, miệng khẽ cười.

“Đúng vậy, tôi đến rồi.” An Ninh chậm chậm bước tới, đưa chiếc khăn đã chườm nước nóng cho anh.

Tô Khoáng không nhận lấy chiếc khăn, anh kéo cô lại gần: “An Ninh.” Anh nhìn khuôn mặt An Ninh đang gần sát với khuôn mặt mình. Trong bóng tối, hai má trắng mịn như sứ của An Ninh bỗng hồng lên như đóa phù dung kiều diễm.

An Ninh e thẹn đến mức cổ cô cũng đỏ bừng, chỉ nghe thấy tiếng con tim mình đập thình thịch. Cô lo lắng quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn anh.

“Hãy nhìn anh” Tô Khoáng đưa tay kéo mặt An Ninh nhìn thẳng vào mặt mình, rồi anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Gió đêm lùa vào phòng qua cánh cửa sổ chưa được đóng kín, thổi phất phơ chiếc rèm cửa màu trắng ngà, và thổi bừng lên những xao xuyến trong con tim tưởng như rất yên bình, phẳng lặng của An Ninh.

“An Ninh, anh yêu em.” Chỉ một câu nói ngắn gọn, lại giống như một lời thần chú ma thuật, khiến An Ninh run bắn. Cô không ngờ rằng lần tỏ tình đầu tiên của Tô Khoáng lại diễn ra trong hoàn cảnh này.

“Anh...anh say rồi.” An Ninh gượng cười, cả buổi tối ngày hôm nay cô đã phải phục vụ hai kẻ say rượu.

“Anh không say, anh rất tỉnh táo.” Tô Khoáng nghiêm túc nói, đôi mắt anh thấp thoáng những cảm xúc phức tạp mà An Ninh không sao hiểu nổi. Tô Khoáng vuốt nhẹ lên má An Ninh, đầu ngón tay anh rất nóng, khiến An Ninh bất giác nghiêng đầu sang bên né tránh, nhưng lại bị bàn tay Tô Khoáng giữ chặt hơn.

Bờ môi ướt át của anh chạm lên môi An Ninh. An Ninh chưa kịp phản ứng gì, thì Tô Khoáng bỗng đẩy cô ra.

“Xin lỗi.”

An Ninh không biết phải nói gì lúc này, cô cứ quỳ trước mắt anh, người dờ ra.

Người Tô Khoáng bỗng run lên, hai tay anh ôm lấy đầu.

“Anh không bảo vệ được người mà anh yêu thương, và hôm nay, anh biết rõ rằng bạn mình gặp nguy hiểm, nhưng anh lại không cứu được anh ấy. Anh thật vô dụng, anh thật vô dụng!” Anh liên tục đập mạnh đầu vào tường, dường như anh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn vậy.

An Ninh thoáng lúng túng. Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết phải an ủi anh thế nào, nhưng có một việc mà bây giờ cô có thể làm, đó là không thể để anh tự làm đau mình. Cô từ từ đưa hai tay ra, ôm lấy anh: “Tô Khoáng, anh đừng như thế.” Nước mắt cô không biết đã trào ra từ lúc nào, chảy cả vào miệng, vừa mặn vừa đắng.

Toàn thân Tô Khoáng bỗng giật bắn, anh nắm lấy tay An Ninh đặt vào lòng mình, cổ họng anh cứng đờ, nước mắt đầm đìa trên mặt.

Đây là lần đầu tiên Tô Khoáng bộc lộ sự yếu đuối trong anh trước mặt An Ninh. Anh đau khổ đến mức các cơ mặt anh co rút lại, trái tim anh quặn lại như bị răn độc cắn. Bất ngờ An Ninh nắm lấy tay anh, nói: “Tô Khoáng, anh không phải là người vô dụng, em tin anh mà”.

“Em tin anh thật sao?” Đôi mắt Tô Khoáng bỗng sáng lên lạ thường.

“Em vẫn luôn tin anh.” An Ninh trả lời chắc nịch.

Tô Khoáng kéo cô xuống, môi anh cứ trườn lên đôi môi đỏ hồng của cô. An Ninh khê chống cự một lúc, rồi nhanh chóng bị chìm đắm trong nụ hôn cháy bỏng của anh. Ngay cả cô cũng không ngờ rằng, cô lại có thể chấp nhận anh nhanh đến thế.

Lúc lâu sau, Tô Khoáng vừa thở vừa thì thào nói: “An Ninh, đừng rời xa anh”. Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ hồng mọng nước của cô, rồi lại cúi xuống hôn vào đôi môi ấy. An Ninh khê run rẩy, cô vẫn giữ tư thế quỳ trước mặt anh, không dám động đậy.

Mùi rượu mạnh phả ra từ mũi hòa quyện với mùi cơ thể tươi mát của Tô Khoáng, khiến lý trí An Ninh bỗng chốc rối loạn. Cô không thể suy nghĩ được gì, cũng không thể chống cự lại, cơ thể cô dần dần mềm nhũn trong vòng tay ấm áp của Tô Khoáng, cho đến khi cô dần ngã hẳn vào lòng anh.

Tô Khoáng cúi đầu, hai môi anh ngậm lấy vành tai An Ninh, nhẹ nhàng mơn man, khiến cơ thể đang mềm nhũn của cô lại một lần nữa run lập cập.

Ánh trăng sao chói mắt thế? An Ninh tay ôm chặt eo Tô Khoáng, đôi mắt nhắm chặt lại.

Lưỡi Tô Khoáng lướt đi từ vành tai xuống phía dưới, lưỡi anh lướt đi đến đâu, cơ thể An Ninh lại khẽ run lên đến đấy. Rồi theo những động tác của anh, quần áo trên người An Ninh cứ từng chút từng chút được lột ra, gió đêm thổi tới, kích thích làn da cô.

Lưỡi Tô Khoáng như kích thích các giác quan của An Ninh, cơ thể anh càng lúc càng nóng. Cùng một lúc chịu hai tầng kích thích của cái lạnh của gió và cái nóng của cơ thể anh, An Ninh chóng mặt, cô cảm giác mình như một chiếc lá đang dạt trôi theo những con sóng lớn.

Cơ thể Tô Khoáng chắc nịch, khung xương và các cơ bắp của anh đều hoàn mỹ như chiếc thuyền lớn xinh đẹp, trở thành chiếc phao cứu mạng duy nhất của An Ninh khi cô đang vùng vẫy trong lớp sóng hung dữ.

Cô ôm chặt lấy cổ Tô Khoáng, tựa như đó là chút hy vọng cuối cùng của mình.

Tô Khoáng đặt An Ninh nằm xuống, dưới ánh trăng, cơ thể cô như tỏa ra một vầng sáng dịu nhẹ. Những đường cong xinh đẹp, làn da trắng nõn nà không chút tỳ vết, những quả đái nổi lên trên làn da trắng hoàn hảo, trông cô đẹp đến mê người.

Họng anh căng lên, cơ thể nhẹ nhàng dề lên người An Ninh, anh nhìn đôi má trắng xinh của cô, lòng trào dâng một nỗi thương yêu vô bờ bến.

Cô nằm trước cửa sổ, nhìn Tô Khoáng đang chống người bên cạnh cô. Rèm cửa phát ra những âm thanh xì xào khe khẽ, không gian thoang thoảng hương rượu nồng. Cô được bao trùm bởi hơi thở của Tô Khoáng, hơi thở của anh sưởi ấm cơ thể cô, trái tim cô.

Tô Khoáng hôn môi cô, dịu dàng, thận trọng và chất đầy yêu thương. Hơi thở của anh dần nặng nề hơn.

Ham muốn của anh cũng mãnh liệt hơn, môi anh lướt nhanh xuống phía dưới, động tác anh thực hiện rất nhẹ, anh đặt môi tới đâu An Ninh run rẩy tới đó. Làn da cô nhạy cảm hơn do phải tiếp xúc với không khí nhiều hơn, dưới những sự tiếp xúc gợi tình, làn da dần xuất hiện những đám hồng nhạt, thêm xinh đẹp lạ thường.

Sự hưng phấn trong An Ninh được bén lửa bởi sự kích thích của Tô Khoáng, cô nồng cháy đáp lại đòi hỏi của anh. Cô hôn lên vùng ngực cơ bắp căng tròn của anh, cảm nhận các đường vân da ấm áp, rắn chắc của anh, xúc cảm tinh tế chẳng thua kém gì những xúc cảm mà Tô Khoáng có được từ cô.

Hai cơ thể quện chặt vào nhau, cả căn phòng tràn ngập ánh trăng dịu dàng.

Tất cả mọi giác quan trên cơ thể đều được kích thích, cô dùng từng tắc da nhạy cảm để cảm nhận mọi sự tiếp xúc của Tô Khoáng. Hơi rượu phả ra từ mũi khiến cô hưng phấn bất ngờ, thậm chí cô còn như người thấy cả hương hoa mai thoang thoảng ngoài cửa sổ.

Động tác của Tô Khoáng mãnh liệt hơn, anh cố gắng dẫn dắt An Ninh đáp lại theo từng động tác. Anh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt An Ninh. Trong bóng đêm, đôi mắt anh sáng lấp lánh, khiến An Ninh bất giác muốn đưa tay che lại, thì anh và cô đã hòa vào làm một.

An Ninh khẽ nhăn mày. Anh nhìn hai mắt An Ninh bắt đầu mơ màng, trán cô lấm tấm mồ hôi, anh đang chờ đợi cô thích ứng.

Bóng đêm sẫm hơn, ánh trăng bắt đầu ngả sang phía tây, căn phòng khách như ảm đạm hơn. An Ninh nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự tồn tại của Tô Khoáng trong cơ thể cô.

“An Ninh, đừng nhắm mắt lại. Em nhắm mắt lại, khiến anh cảm thấy anh không trong sáng vào lúc này.” Giọng nói trầm trầm của Tô Khoáng thì thầm bên tai An Ninh, đôi tay đang vuốt ve làn da cô dần dần dồn sức hơn, những vết chai sạn chỗ lòng bàn tay anh kích thích lên làn da mịn màng của An Ninh, khiến cô không ngừng vùng vẫy trong cái ranh giới giữa yêu và đau.

Cảm giác tràn đầy mà an tâm đó khiến nơi khóe mắt An Ninh ươn ướt.

Môi Tô Khoáng tìm đến môi An Ninh, hai người hôn nhau nồng thắm, hơi thở phì phò bên tai An Ninh càng gây kích thích lên toàn bộ cảm quan trên cơ thể cô.

Sự hòa quyện giữa hai cơ thể càng thêm mãnh liệt, An Ninh ôm ghì lấy lưng Tô Khoáng, móng tay cô hằn sâu xuống lưng anh.

Nụ hôn của Tô Khoáng say đắm mà uyển chuyển, trong cái mãnh liệt ấy, cả hai như đều nếm được chút mùi vị của sự tuyệt vọng. Tưởng như giây phút ấy trôi qua, thế giới sẽ sụp đổ, tất cả những gì mà họ có sẽ tan biến, chỉ còn lại hai người họ mà thôi.

Sự chiếm hữu mãnh liệt và sự cho đi hoàn toàn bỗng chốc hòa làm một. Trong thời khắc này, có khoái lạc, có bi thương, có tuyệt vọng, nhưng tất cả bị quên lãng trong sự hoan lạc của thể xác.

Trong tiếng rên khe khẽ của An Ninh, Tô Khoáng đưa cả hai tới đỉnh cao của khoái cảm. Tô Khoáng ngẩng cao đầu, nghênh đón ánh trăng lạnh lẽo, đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao rơi.

An Ninh thở một hơi thật mạnh, ôm chặt lấy người Tô Khoáng. Tô Khoáng cúi đầu xuống, nhìn hai gò má đỏ hồng của An Ninh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, da cô mềm mịn như da em bé, làm trái tim anh đập mạnh, tựa như tay anh đang chạm vào vật báu tuyệt thế vậy.

Anh nằm xuống cạnh An Ninh, ôm cô vào lòng vỗ về, rồi lại nhẹ nhàng hôn lên vầng trán cô.

Buổi sáng sớm, khi ông mặt trời chiếu xuống tia nắng đầu tiên, An Ninh đã tỉnh dậy.

Người con trai nằm bên cạnh cô đang ngủ rất ngon lành, tuy nhiên đầu lông mày anh trông vẫn rất nghiêm nghị. Sự lo lắng cũng len cả vào trong giấc ngủ của anh. Bất giác cô đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa phần giữa hai lông mày của anh. Tô Khoáng khẽ cử động, khiến An Ninh vội vàng thu tay lại.

Gió khẽ mơn man lên mặt làm dịu bớt tâm trí đang hỗn loạn của cô. Cô không biết bắt đầu từ lúc nào, mà hình ảnh của anh đã dần chiếm lĩnh trái tim cô. Cô có thể trả lời được cô và Tô Khoáng lần đầu tiên gặp nhau khi nào, trong hoàn cảnh và địa điểm nào, nhưng cô không thể trả lời được câu hỏi cô đã yêu anh từ lúc nào và yêu như thế nào.

Có lẽ là từ lần Tô Khoáng cứu cô từ tay Tăng Gia Tuấn, rồi lái xe máy đưa cô về nhà, đầu cô gối vào chiếc lưng săn chắc của anh, cảm giác yên tâm lạ lùng. Đường như sự có mặt của anh khiến cô không phải sợ hãi điều gì đó.

Hoặc là lần đó, cũng vào buổi sáng sớm với ánh nắng dịu dàng, lần đầu tiên Tô Khoáng hôn cô. Tuy anh nói rằng có người đang theo dõi hai người, buộc anh không thể không làm như vậy, nhưng sự say đắm trong đó rõ ràng không phải là đóng kịch.

Cũng có thể là lần đó, dưới vẻ đẹp của buổi chiều tà anh cùng bọn trẻ nô đùa, bộ dạng vui vẻ, ánh mắt dịu dàng, cảnh tượng đó, cả cuộc đời này cô cũng không thể quên.

Cũng có thể là...

Tâm trí cô như đám mây trôi bất định trong không trung, tất cả những gì của quá khứ đang cuộn cuộn hiện về trong mắt cô.

Cô và Quan Tín lớn lên cùng nhau từ nhỏ, trước đó, trong trái tim cô chưa bao giờ xuất hiện hình ảnh của bất kỳ người đàn ông nào khác. Từ ngay cái nhìn đầu tiên, cô đã chắc chắn rằng anh là người mà cả cuộc đời này cô đang tìm kiếm. Cô biết rõ ràng, cái cảm giác đã lấp đầy trái tim cô chính là tình yêu, cô cũng từng cho rằng nó sẽ tiếp tục như vậy cho đến khi biến cạnh đá mòn, nhưng chính Quan Tín là người đã bỏ rơi cô trước.

Tô Khoáng thì khác, anh đi vào thế giới của cô từng chút từng chút một, rất lặng lẽ, anh âm thầm đóng chốt trong trái tim cô khi cô chưa hề xây dựng bất kỳ hàng rào phòng ngự nào, anh bù lấp trái tim đã trống rỗng của cô. Cái hào hùng vốn có và cái khí thế nhìn thấu tất cả của anh đã khiến cô ngã nhào về phía anh, và tình cảm càng lúc càng sâu sắc.

Không phải cô chưa từng trốn chạy, nhưng cô càng trốn tránh, thì vận mệnh càng trói chặt hai người lại với nhau. Đến hôm nay, cô đã nghe theo tiếng gọi của con tim mình, không muốn trốn chạy nữa.

An Ninh khom người, hôn phớt lên làn môi Tô Khoáng, sau đó lặng lẽ đứng dậy.

Một tay An Ninh chống lấy eo lưng đang tê mỏi, một tay cố gắng kéo tấm rèm cuốn ra, bất ngờ một bóng người nhảy ra từ chỗ khuất tối, sau đó ép cô vào sát tường.

“Thẩm Mặc, anh làm gì vậy, mau buông em ra.” An Ninh bị làm cho sợ hãi, khi nhìn rõ người đó là ai, cô vừa giận vừa lo lắng.

Thẩm Mặc không trả lời, mà hỏi lại với giọng lạnh lùng: “Em đã ở đâu rồi mới đến đây?” Lúc anh hỏi câu này, đôi mắt nah đỏ quạch như thể máu sắp bắn ra ngoài này, tay anh bất giác nắm chặt hơn. Bị Thẩm Mặc giữ chặt hai vai, An Ninh đau đớn kêu lên: “Anh...buông tay ra, anh làm em đau đấy”.

Thẩm Mặc từ từ buông tay ra, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào An Ninh không chớp mắt. Tưởng như chỉ cần An Ninh nói một câu không vừa ý anh, là anh có thể đưa tay bóp chết cô ngay tức khắc.

An Ninh thử cử động tay chân, cảm thấy chút tự do. Cô cắn chặt môi dưới, khẽ giọng nói: “Chúng ta...vào trong rồi nói”.

Thẩm Mặc không nói gì, anh để cho An Ninh mở cửa ra, khi bước vào cửa, anh đẩy mạnh cô vào bên trong.

An Ninh loạng choạng, cô thấy bất ngờ về hành động thô bạo của Thẩm Mặc. Cô cố gắng tạo khoảng cách giữa hai người, rồi lùi lại thật nhanh về phía sau.

Thẩm Mặc hành động rất nhanh, anh kéo An Ninh lại, ghì chặt cô trong lòng mình.

An Ninh hít thở hơi khó khăn, khó khăn lắm cô mới nói được: “Thẩm Mặc...anh buông em ra trước đã”.

Thẩm Mặc vẫn không nói gì, đồng tử đột ngột co lại, rồi anh hôn lấy hôn để An Ninh, nồng cháy mà lại mang chút man dại, nồn nóng như đang trút cơn thịnh nộ. Lợi dụng lúc An Ninh đau đến mức há miệng thở hổn hển, anh đưa lưỡi vào miệng cô, rồi cắn chặt lấy lưỡi cô hút thật mạnh. An Ninh sợ hãi đến lặng người đi, cô dồn toàn bộ sức lực để vùng ra, rồi không có chút do dự, cô cắn vào môi Thẩm Mặc một cái thật mạnh, vị máu tanh nhanh chóng tràn ra khắp khoang miệng.

Thẩm Mặc dừng lại, anh đưa tay từ từ lau đi chỗ máu trên khóe môi, ánh mắt sa sầm.

An Ninh quay người lại, thở hổn hển. Một lúc lâu sau, sắc mặt An Ninh phờ phạc, cô nói: “Thẩm Mặc, chúng ta chia tay thôi”.

Vượt ra ngoài dự đoán, Thẩm Mặc tỏ ra rất điềm tĩnh, anh hỏi: “Tại sao?”.

An Ninh không muốn đôi co với anh về vấn đề này nữa, thế là cô lạnh lùng nói: “Em không hề yêu anh”.

Một tiếng “hừ” rất khê thốt ra từ chỗ đầu mũi anh. “Vậy em yêu ai? Em yêu cái người lái xe máy thể thao đã đưa em về đúng không?”

An Ninh thoáng ngạc nhiên, nhưng nếu Thẩm Mặc đã biết, thì cô không cần phải giấu diếm nữa. Cô thẳng thắn nói: “Vâng”.

Khuôn mặt Thẩm Mặc lộ rõ nét buồn và sự thất vọng: “Anh ta tên là gì?”.

An Ninh có chút khó chịu: “Cái đó không liên quan đến anh”.

Thẩm Mặc cười đau đớn: “Anh có quyền được biết, chính anh ta là người đã cướp mất bạn gái của anh”.

An Ninh cười chế nhạo: “Khi bạn gái anh cần sự quan tâm và an ủi nhất, anh đã ở đâu?”.

Ánh mắt Thẩm Mặc sáng lên: “Em không thể vì một chuyện nhỏ nhặt đó mà vội phán cho anh tử hình, em hãy nghe anh giải thích trước đã.”

An Ninh không kiên nhẫn được nữa, cô nói: “Em không muốn nghe”.

“Cho dù là tội phạm bị tuyên án tử hình thì vẫn có quyền được kháng cáo”, Thẩm Mặc nói nghiêm túc.

Câu nói này của Thẩm Mặc không buồn cười, nhưng An Ninh lại rất muốn cười, khóe miệng cô khẽ nhếch lên, nhưng sao cười không thành tiếng.

Sắc mặt Thẩm Mặc đanh lại, cơ miệng khê rút lại, đôi đồng tử đen lầy thấp thoáng ngọn lửa giận dữ. Anh đưa tay vén vài sợi tóc đang xòa bên tai An Ninh, rồi khê giọng nói: “An Ninh, anh biết cuộc tình trước đây của em rất lãng mạn, rất mãnh liệt.

Nhưng dù là em hay là anh, thì sẽ có ngày chúng ta cảm thấy mệt mỏi vì sự mãnh liệt đó, trong cuộc sống đã có rất nhiều trường hợp như vậy. Có thể khi anh ở bên em, khiến em cảm thấy thật bình thường và nhạt nhẽo, nhưng em nên cảm nhận được tình cảm chân thật mà anh dành cho em. Anh nghĩ, chúng ta đã quen nhau và bên nhau lâu như vậy, sẽ thích ứng với hiện thực của cuộc sống hơn so với sự nồng nức nhất thời”.

An Ninh sa sầm nét mặt, ý của Thẩm Mặc là tình cảm cô dành cho Tô Khoáng chẳng qua chỉ là một chút mê muội nhất thời, một khi cái mãnh liệt qua đi, thì cuộc tình đó sẽ khó có thể tiếp tục được nữa. Điều đó cho thấy, từ trước đến nay, Thẩm Mặc không hề hiểu cô.

An Ninh không muốn tranh cãi với Thẩm Mặc nữa, xét cho cùng thì bây giờ là cô đã bội bạc anh. Ban đầu cô vội vàng lựa chọn Thẩm Mặc, không phải là không có chút ích kỷ. Một mặt do cô không xác định được tình cảm của mình, muốn nhanh chóng rời khỏi Tô Khoáng, mặt khác, cô lại thêm muốn được có người quan tâm, chăm sóc, muốn được người khác cung phụng.

Đêm hôm đó cô gặp phải biến cố, Thẩm Mặc đã không xuất hiện khi cô cần nhất, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến An Ninh phải chia tay, nó chỉ có thể là ngọn lửa mà thôi, điều này An Ninh hiểu rất rõ. Vì thế, cô luôn cảm thấy hổ thẹn với Thẩm Mặc. Cô cúi đầu nói: “Thẩm Mặc, em xin lỗi...”.

“An Ninh...” Thẩm Mặc nắm lấy tay cô, anh vẫn muốn nói thêm, nhưng lúc này, có người đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh đó, người vừa bước vào thoáng cau mày.

An Ninh vội vàng vung tay ra khỏi tay Thẩm Mặc, rồi nói với anh: “Anh đi trước đi. Bạn em tới, chuyện của chúng ta sẽ nói sau, được chứ?”.

Ánh mắt van lơn của An Ninh khiến Thẩm Mặc không thể từ chối, anh khê gật đầu: “Thôi được.” Khi bước ra ngoài cửa, ánh mắt anh vô tình lướt qua người vừa tới, một vài suy nghĩ phức tạp vụt hiện lên trong đôi mắt anh.

An Ninh thở phào như vừa trút được gánh nặng. Cô cảm kích liếc nhìn Tiêu Vân Các, người vừa đến giải vây cho cô, rồi bất ngờ nhận ra khuôn mặt không chút tươi tỉnh của anh, từ lúc bước vào đến lúc này, mặt anh nặng trĩu trịch, anh không nói không rằng.

An Ninh khê cười: “Anh đến lấy lễ phục phải không, tôi đã sửa xong rồi, để tôi đi lấy cho anh.” Cô mở tủ áo lục tìm, những bộ quần áo mẫu trước kia đều đã bị làm rách hết, may mà chỗ đơn đặt hàng của khách hàng và bộ váy cưới phải sửa của Mạc Nhan khi đó đều nằm ở xưởng may.

“Tìm thấy rồi!” An Ninh hô lên vui mừng. Khi đưa bộ váy cưới cho Tiêu Vân Các cô hỏi: “Sao Mạc Nhan không đến cùng anh? Chị ấy không muốn mặc thử sao? Một mình anh có quyết định được ko?”. Cô cười rất tươi, nhưng Tiêu Vân Các thì mặt vẫn sầm sẫm, không nói năng gì, rõ ràng anh ta không hứng thú với những gì An Ninh vừa nói.

Không khí nặng nề. Ngay cả người phản ứng chậm như An Ninh cũng nhận ra hôm nay Tiêu Vân Các khác với mọi ngày. Cô cười trừ, rồi thận trọng hỏi: “Anh làm sao vậy?”.

Một lúc lâu sau, Tiêu Vân Các mới lên tiếng: “Tối hôm qua sao cô không nghe điện thoại của tôi?”.

“Hả...” An Ninh há hốc miệng. “Hóa ra số điện thoại đó là của anh à? Tôi vốn cũng định gọi lại, nhưng sau đó...sau đó xảy ra một chút chuyện, nên quên mất.” Cô lè lưỡi tỏ ra ngại ngùng, hóa ra anh ta không vui vì chuyện này, thế thì hơi nhỏ nhen quá rồi. “Anh tìm tôi có việc gì thế, có quan trọng không?” An Ninh tỏ vẻ không hiểu, chắc chắn không phải là việc hôm nay đến lấy váy cưới rồi.

Tiêu Vân Các khê thở dài, đặt chiếc váy cưới vừa cầm trên tay xuống sofa, rồi khê nói: “An Ninh, cô đi với tôi đến một nơi trước đã”.

“Bây giờ á?” An Ninh tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đúng, bây giờ.” Tiêu Vân Các hít một hơi thật sâu, lấy lại tâm trạng bình thường.

“Được rồi.” An Ninh đồng ý, tuy không biết Tiêu Vân Các sẽ dẫn cô đi đâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Tiêu Vân Các buồn như vậy. Dựa vào trực giác, cô đoán việc này chắc chắn có liên quan đến Quan Tín, nét chua chát trên khóe môi bỗng chốc biến thành sự im lặng.

An Ninh vội vàng khóa cửa lại, rồi cùng Tiêu Vân Các biến mất dần trong đám sương sớm dày đặc.

Thẩm Mặc từ phía góc tường bước ra, mắt anh nhắm lại, anh quẳng đầu mẫu thuốc lá xuống đất, rồi bám sát theo hai người họ.

Người con trai bất ngờ xen vào giữa anh và An Ninh, Thẩm Mặc biết mặt. Anh ta từng xuất hiện trong một tấm ảnh, anh nhìn thấy tấm ảnh đó trong cái lần anh bám theo An Ninh và Lưu Huệ đến văn phòng thám tử tư Hồ Bất Quy. An Ninh đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua một tập tài liệu, trong đó có bức ảnh đó. Người con trai với đôi mắt sáng ngời, cặp mày lười mác đang ngồi đối diện với anh, chính là người đàn ông trong trái tim của An Ninh, anh không thể nhầm được.

An Ninh có cảm giác tay mình run lên bần bật. Cô đã từng giả thiết ra hàng ngàn hàng vạn phương thức và tình huống khi cô và Quan Tín gặp lại nhau. Có thể cô sẽ khê cười, cầm lấy tay người đi cùng mình, rồi nói một cách đầy khách sáo và xa cách: “Hi, lâu rồi không gặp”, hoặc sẽ đi lướt qua nhau như hai người xa lạ, cũng có thể là cố gắng nín thở, giả vờ như không nhìn thấy, sau đó đợi đến khi anh đã đi qua, cô sẽ lau nước mắt nhìn theo bóng dáng anh xa dần.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tượng đang hiện ra trước mắt cô bây giờ.

Cách chỗ cô đứng một tấm cửa kính, người đã từng gắn bó khăng khít với cô, đã từng khiến cô ngày đêm thương nhớ, giờ đây đang nằm bất động trên giường bệnh trong phòng theo dõi đặc biệt, không biết sống chết thế nào. Xung quanh anh là đầy các ống truyền, miệng đang phải dùng máy thở oxy, bên cạnh anh là chiếc máy theo dõi nhịp tim, màn hình hiển thị điện tim đồ với tần số đập rất nhanh, nhưng dao động lên xuống lại rất nhỏ. Tuy An Ninh không hiểu về y thuật, nhưng cô cũng có thể đoán ra tình trạng nguy kịch của Quan Tín.

Bất giác cô bóp chặt cánh tay Tiêu Vân Các, mơ hồ hỏi: “Sao...sao anh ấy lại ra nông nỗi này?”, nước mắt lưng tròng. Trong ấn tượng của cô, Quan Tín luôn hiện ngang mạnh mẽ, đầy phong độ, cô thực sự không có cách nào chấp nhận được hình ảnh mà cô nhìn thấy lúc này. Đôi vai cô run lên, bàn tay cô bóp chặt cánh tay Tiêu Vân Các, nếu không làm thế, có lẽ cô sẽ không thể đứng vững trên đôi chân đang mềm nhũn của mình. “ Chuyện gì đã xảy ra? Tiêu Vân Các, anh hãy nói cho tôi biết, hãy nói cho tôi biết.”

Tiêu Vân Các giữ chặt hai vai cô: “An Ninh, cô bình tĩnh một chút.” Sống mũi anh cay cay, cổ họng anh tắc nghẹn lại không thốt ra lời.

An Ninh cố nén lại những tiếng nấc nghẹn, nhưng nước mắt vẫn tuôn trào. Tiêu Vân Các lấy chiếc khăn tay đưa cho An Ninh, nhưng không ngờ rằng, An Ninh đón lấy chiếc khăn đó lại càng khóc lớn hơn.

Bởi Quan Tín cũng giống như Tiêu Vân Các, có thói quen sử dụng khăn tay chứ không phải khăn giấy.

Khó khăn lắm An Ninh mới trở lại bình thường, Tiêu Vân Các dìu An Ninh đến ngồi xuống một chiếc ghế dài đặt ở hành lang bệnh viện.

“Vân Các, anh nói đi, tôi chịu đựng được.” An Ninh bấm chặt môi dưới, giọng nói rất nhỏ, nhưng rất kiên quyết. Kể từ khi Quan Tín chia tay với cô, khi gọi Tiêu Vân Các cô luôn gọi cả họ và tên. Nhưng lần này, do cuống quá, cô đã gọi anh như trước đây, cả Tiêu Vân Các và cô đều cùng lúc lặng người ra giây lát.

Cả hai nhìn nhau, rồi Tiêu Vân Các gật đầu: “Quan Tín vẫn chưa qua cơn nguy hiểm. Bác sĩ nói, nếu tình trạng hôn mê cứ tiếp tục kéo dài, thì tình hình sẽ càng nghiêm trọng.”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe được câu này, lòng An Ninh vẫn quặn đau, mặt cô tái mét.

Tiêu Vân Các ngừng lại một lúc, rồi tiếp tục nói: “Việc đã thế này, thì tôi cũng không giấu cô nữa. Trước đây, Quan Tín chia tay cô hoàn toàn không phải là ý của cậu ấy.”

An Ninh bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt lộ rõ sự hốt hoảng mơ màng.

Tiêu Vân Các cảm thấy muốn nói ra sự thật quả thật không phải việc dễ dàng, nếu tiếp tục nói ra, sẽ chẳng khác gì đặt một quả trọng pháo vào cuộc sống đang rất bình yên của An Ninh. Anh bần khoản lựa chọn từ ngữ nên dùng, trong đầu lóe lên vài ý nghĩ, có thể nói ra sự thật cho cô ấy biết chưa chắc đã là thượng sách.

An Ninh chờ đợi Tiêu Vân Các nói tiếp. Hai tay cô đặt trên đầu gối, thẳng lưng, tựa như đang chờ đợi một lời tuyên phán cuối cùng. Thấy vậy, Vân Các càng thấy do dự.

Sự im lặng của Vân Các truyền cả sang An Ninh, cô vẫn cắn lấy môi, ánh mắt xa xăm.

“An Ninh, Quan Tín rời xa cô là vì bất đắc dĩ”. Cuối cùng Tiêu Vân Các cũng nói sự thật cho An Ninh biết.

Hai năm trước, cũng chính là thời điểm khoảng một tháng trước khi Quan Tín nói lời chia tay với An Ninh, sở công an thành phố S liên tiếp nhận được các vụ báo án, phần lớn là các vụ báo án nữ sinh đại học mất tích một cách li kỳ. Qua điều tra, tình hình các vụ đã có tiến triển, mọi mũi nhọn đều nhắm vào tổng căn cứ Kim Bính Huy Hoàng tại thành phố H. Đó là một nơi tụ tập các tệ nạn mại dâm, đánh bạc và cho vay nặng lãi. Sự thực đã chứng minh, các cô gái mất tích kia đều đã được bán vào đó làm gái. Tuy đã nhận định sự việc đó là thật, nhưng khổ một nỗi là chưa có chứng cứ, hơn nữa, những cô gái này đã từ thành phố S lưu lạc sang thành phố H như thế nào, họ vẫn chưa có cách nào điều tra rõ ràng, chỉ biết mang máng rằng sự việc này có liên quan đến băng nhóm tội phạm do Chu Cường cầm đầu. Chu Cường là người có đầu óc nhanh nhẹn, làm việc cẩn trọng, vừa cần một người có kinh nghiệm nhất định, lại rất ít xuất hiện trước công chúng, vì thế, vừa mới tốt nghiệp từ trường cảnh sát chưa đầy nửa năm, Quan Tín, người luôn luôn cùng Tiêu Vân Các xử lý các vụ án, liền trở thành ứng cử viên sáng giá. Tiêu Vân Các đã từng xử lý vô số các vụ án lớn nhỏ, anh vốn tưởng rằng vụ án này chỉ cần thời gian nhiều nhất là nửa năm là có thể phá án, ai ngờ trong quá trình làm nội gián trong băng nhóm tội phạm, Quan Tín phát hiện ra Chu Cường còn có liên quan đến vài vụ buôn bán đồ cổ trái phép, những vụ án này cũng đều là những vụ trọng án chẳng kém gì các vụ án buôn bán người, mại dâm. Để phá được vụ án lớn, cơ quan cảnh sát điều tra hình sự đã thay đổi lại phương án ban đầu, để Quan Tín tiếp tục chiếm được sự tin tưởng của Chu Cường, đợi đến khi hắn tiến hành buôn bán đồ cổ, tang chứng vật chứng đầy đủ sẽ cùng lúc tiến hành tóm tất cả. Nào ngờ, tình hình cứ kéo dài như vậy đến hơn một năm.

“Làm cảnh sát nằm vùng rất nguy hiểm, một khi đã đi thì sự sống và cái chết đều không còn nằm trong tay mình nữa. Quan Tín không muốn cô lo lắng, cũng sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ gây trở ngại cho cô, nên mới quyết định chia tay.” Tiêu Vân Các khe khẽ thở dài, qua cửa kính có thể nhìn rõ khuôn mặt gầy sọm đi của Quan Tín. Có lẽ anh đã sớm nhìn thấy trước ngày hôm nay, nên mới vì nghĩa mà quyết định rời xa An Ninh chẳng.

An Ninh đã đau đớn đến mức không còn tự kiềm chế được nữa, nơi mềm yếu nhất trong lòng cô dường như đã nát vụn, nước mắt cô trào ra tựa như dòng suối trong cuộn cuộn chảy.

“Tại sao Quan Tín không nói cho tôi biết những điều này, tại sao?”

“Bởi vì cậu ấy là một cảnh sát có trách nhiệm, phải tuân theo kỷ luật.” Đôi mắt Tiêu Vân Các ánh lên niềm đau xót, giọng anh trầm lắng. Trước đây, nếu không phải có anh ra sức đề cử, thì có lẽ Quan Tín sẽ không đi làm cảnh sát nằm vùng, nếu anh không yêu cầu Quan Tín phải kiên trì đến thời khắc cuối cùng, thì Quan Tín cũng đã không xảy ra chuyện. Nếu anh không nóng vội muốn có được lợi ích trước mắt mà phán đoán sai lầm, sớm phát hiện ra âm mưu của Chu Cường, thì bây giờ Quan Tín sẽ không nằm đây. Anh day day thái dương, trong lòng hối hận muôn phần. “An Ninh, việc Quan Tín là cảnh sát nằm vùng, ngoài tôi và sở trưởng sở cảnh sát ra, không còn ai được biết, ngay cả các đồng nghiệp trong sở cũng chỉ tưởng rằng cậu ấy đã rời khỏi ngành cảnh sát.”

“Cả bố Quan và mẹ Quan cũng không biết sao?” An Ninh vẫn không tin. Đôi mắt cô khe khẽ nhắm lại, ánh mắt hoang mang.

Tiêu Vân Các uể oải lắc đầu: “Họ không biết. Hai năm nay, Quan Tín chưa từng liên lạc với họ, ngay cả điện thoại cậu ấy cũng chưa gọi cho họ lấy một lần.”

Khuôn mặt thất sắc của An Ninh càng thêm nhợt nhạt. Bất ngờ cô đứng dậy, sự chua chát trào dâng trong lòng, giống như có một chiếc roi ngày đêm quất vài tâm hồn cô. Cô thực sự thấy sợ hãi bởi những gì Tiêu Vân Các vừa nói. Khi cô vừa quyết định đối diện với tình cảm của mình, thì số phận lại đùa cợt với cô.

Từ trước đến giờ, không phải Quan Tín bỏ rơi cô, mà chính cô là người phản bội lại tình yêu giữa hai người. “Đêm qua, trước khi Quan Tín được đưa vào phòng phẫu thuật, cậu ấy luôn miệng gọi tên cô. Tôi gọi điện thoại cho cô, cô...”

“Không cần phải nói nữa...” Giọng An Ninh thất thanh chặn lại lời Tiêu Vân Các. Cô ra sức ôm lấy mặt mình, nước mắt tuôn rơi qua các kẽ tay. Mọi sự vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, người trước mắt cô cũng trở nên mơ hồ. Đêm qua, khi Quan Tín đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, cô đang làm gì? Cô đang ở cùng ai, người mà cô thương nhớ là ai? Chính cô cũng không thể xác định được, đã rất lâu rồi cô không nhớ tới Quan Tín. Cô trách Thẩm Mặc đã không ở bên cô khi cô cần an ủi nhất, còn cô thì sao, khi Quan Tín cần có cô bên cạnh để giúp anh vượt qua thời điểm khó khăn, thì cô lại đã làm những gì? An Ninh thực sự không thể tự tha thứ mình.

Mất tự chủ, An Ninh ngã nhào ra đất. Tiêu Vân Các khẽ gọi bên tai cô, nhưng tai cô ù ù không nghe thấy gì cả. Trong đầu cô lúc này đều là những hình ảnh trước kia cô và Quan Tín bên nhau, từng cảnh từng cảnh một đã sớm ăn sâu vào trong xương trong máu của cô, và bây giờ tất cả bỗng hiện ra rõ rệt, trái tim cô đau nhói tựa như bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm trúng.

An Ninh ôm chặt lấy hai đầu gối, mắt mờ dần nhìn về phía trước, ánh mắt rệu rã. Vì quá trách mình, nên cô nhất thời không biết làm gì, cứ ngồi đờ đẫn như vậy, cho đến khi Tiêu Vân Các không thể tiếp tục chứng kiến cảnh đó, anh cố kéo cô đứng dậy. Tiêu Vân Các chỉ biết cô đang lo lắng cho sự an nguy của Quan Tín, nhưng anh nào biết ngàn vạn cảm xúc đang giằng xé trong lòng cô, cứ như bỗng chốc cô đã ném đủ mọi đắng cay mặn ngọt của cuộc đời.

“An Ninh, cô đừng quá lo lắng. Tôi tin Quan Tín nhất định sẽ vượt qua được cửa ải này, vì cậu ấy vẫn còn chưa yên tâm về cô.” Giọng Tiêu Vân Các run run, anh nghe thấy cả tiếng tim An Ninh cũng đang run run đập. Những ký ức của đêm qua như vẫn còn mới nguyên, rất sâu sắc, sâu sắc đến mức cô không sao quên được. Mỗi tình đầu vẫn còn khắc sâu trong tim, sự nâng đỡ nhau trong lúc Tô Khoáng tuyệt vọng lại đầy cháy bỏng đam mê, cả hai cứ thay thế nhau xuất hiện trong tâm trí cô, vô tình làm đảo lộn tâm hồn cô.

Trái tim cô đang nhỏ máu, hai tay cô ôm lấy mặt, những đau khổ vô biên như đang nuốt trọn lấy cô, giờ đây cô giống như một linh hồn lưu lạc đã mất đi ý thức...

15. Chương 15: Thời Cơ Thay Đổi

An Ninh nhướn miệng cười, cô đã không nhìn nhầm người. Tô Khoáng quả nhiên là cảnh sát được cài trong băng nhóm tội phạm. Nhiệm vụ của anh cũng giống Quan Tín.

Mấy ngày tiếp sau, An Ninh không còn tâm trạng để làm việc, ngày nào cô cũng xuất hiện trong bệnh viện, lặng lẽ trông chừng Quan Tín. Mặc dù vẫn cách nhau một tấm cửa kính, nhưng nếu ở đây vẫn tốt hơn so với việc hằng ngày ở nhà lo lắng.

Tiệm Nghiêng Thành luôn ở trong trạng thái đóng cửa không tiếp khách, mỗi lần váy cưới và lễ phục theo đơn đặt hàng của khách hàng được làm xong, Lưu Huệ đến giúp cô nhận hàng, sau đó giao đến tay khách hàng.

Quan Tín xảy ra chuyện được ba ngày, bác sĩ phẫu thuật chính nói cho An Ninh biết, khả năng phản ứng của Quan Tín đang dần dần suy yếu, nếu anh vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh thể này thì tình hình sẽ rất nguy hiểm.

An Ninh rất lo lắng nhưng chẳng nghĩ ra được cách gì. Bác sĩ cũng vậy. Bác sĩ nói, họ đã làm tất cả những gì có thể, Quan Tín có thể vượt qua được quan ải này hay không hoàn toàn phải dựa vào ý chí của anh ấy, những người khác sẽ chẳng giúp được gì.

An Ninh lo lắng đi qua đi lại trong hành lang bệnh viện, đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên. An Ninh né tránh cái nhìn khinh miệt của cô y tá, lặng lẽ liếc nhìn số điện thoại gọi tới, khẽ cắn môi dưới, rồi ấn phím từ chối.

Lại là những tiếng “tút tut” báo máy bận. Tô Khoáng chán nản nhìn chiếc điện thoại, đây đã là lần thứ ba trong mấy hôm nay. Hôm đó, khi An Ninh rời khỏi, Tô Khoáng không sao tìm thấy cô nữa. Ký ức của anh dừng lại ở cái đêm điên cuồng đó, anh chỉ sợ trong lúc không tự kiềm chế được tình cảm của mình đã mạo phạm đến cô, khiến cô không muốn gặp anh nữa. Tô Khoáng rất muốn đích thân nói cho cô biết, đó không phải là sự xung động nhất thời, mà thực ra, An Ninh đã sớm tồn tại trong trái tim anh. Nhưng An Ninh không muốn gặp anh, ngay cả điện thoại cô ấy cũng không muốn nghe, anh thực sự không biết phải làm thế nào.

Sau lần hành động đó, bọn Tiêu Tuấn, Chu Cường biết cảnh sát đã để mắt đến mình, nên chúng ít manh động hơn, bề ngoài có vẻ như rất yên bình, như thể trong thời gian ngắn cũng chưa có kế hoạch giao dịch. Nhưng căn cứ theo những gì Tô Khoáng hiểu về Tiêu Tuấn, khi chưa có được số đồ cổ đó trong tay, Tiêu Tuấn sẽ không dễ dàng buông tay.

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, khiến Tô Khoáng đang suy tư bỗng quay trở lại với hiện thực. Anh mừng rỡ khi nhận điện thoại. Anh khẽ gọi tên cô: “An Ninh”, nhưng giọng nói thâm trầm ngay sau đó nhanh chóng làm tiêu tan những ảo tưởng trong anh.

“Là tôi đây, bây giờ anh có tiện nghe điện thoại không?”

Tô Khoáng thấy ngạc nhiên vì điều đó, người bên đầu dây bên kia lại là Thời Vĩ. Họ đã giao hẹn với nhau, nếu không phải việc gì quan trọng thì Thời Vĩ tuyệt đối sẽ không gọi điện cho Tô Khoáng, thường là Tô Khoáng chủ động liên hệ với Vân Các, tất cả cũng chỉ vì sự an toàn của anh. Nhưng hôm nay... nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà anh không thể nào lường tượng nổi.

Tô Khoáng vội nói: “Được, tôi vẫn đang ở nhà”.

Tiêu Vân Các hẹn gặp Tô Khoáng, địa điểm được lựa chọn tại vùng ngoại thành cực kỳ heo hút. Khi Tô Khoáng tới nơi, Tiêu Vân Các đã đợi được một lúc lâu.

Câu đầu tiên mà anh ta nói là: “La Liệt đã bị lộ, bây giờ chỉ còn lại một mình anh, nên bây giờ anh sẽ nguy hiểm hơn, cần cẩn thận hơn nữa”.

Tô Khoáng gật đầu, rồi anh hỏi luôn: “Tình hình La Liệt thế nào rồi?”.

Khuôn mặt Tiêu Vân Các thoáng sa sầm, anh nghẹn giọng nói: “Cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại”.

Tô Khoáng nắm chặt tay, ngọn lửa trong mắt anh cháy lên hừng hực, khuôn mặt hiện rõ niềm căm phẫn. Ngọn lửa hừng hực ấy ép anh đi đến bờ vực của sự căm phẫn, khiến anh như muốn quy ngã.

Thấy vậy, Tiêu Vân Các cố gắng giữ chặt lấy hai vai Tô Khoáng. “Tô Khoáng, anh phải bình tĩnh, trước tiên anh phải bảo vệ được mình đã, rõ chưa? La Liệt đã như vậy rồi, tôi không hy vọng tiếp đến sẽ là anh xảy ra chuyện.”

Mãi lâu sau, Tô Khoáng mới dần bình tĩnh lại. Anh nói chắc như đinh đóng cột: “Anh Tiêu, tôi sẽ không hành sự lỗ mãng đâu”. Anh cũng là một cảnh sát xuất sắc, biết chừng mực, anh cũng biết trách nhiệm của mình là rất lớn, vì thế, dù trong lòng có đau đớn đến thế nào, anh vẫn phải nhẫn nhịn.

Tiêu Vân Các vỗ vỗ vào tay anh. “Tô Khoáng, tôi vẫn nói với anh câu đó: “An toàn là trên hết. Một khi phát hiện ra tình hình thay đổi, anh phải lập tức trở về với chúng tôi, nhất quyết không được chần chừ. Bọn chúng đều là những kẻ có thể liều mạng hành động, anh không được đi theo vết La Liệt.”

“Vâng, tôi sẽ lưu ý.”

“Còn một việc nữa, tôi phải cho anh biết...” Tiêu Vân Các trịnh trọng nói.

“Hả?”

“Vốn dĩ cấp trên cử tôi phải liên hệ với anh, là vì tôi được điều từ thành phố S tới, ở đây rất ít người quen biết tôi, như thế sẽ bảo đảm được sự an toàn của anh. Nhưng lần này, tôi đã lộ mặt với Chu Cường và Tiêu Tuấn, nếu tiếp tục tiếp xúc với anh, e rằng sẽ gây bất lợi cho anh. Vì thế cấp trên đã bàn bạc, cử một đội trưởng đội cảnh sát hình sự từ thành phố S tới, anh ta đã rất rõ về vụ án này, sau này sẽ là do anh ta liên lạc với anh, đó cũng là vì nghĩ cho sự an toàn của anh mà thôi.”

Tuy cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng đây đã là sự sắp xếp của tổ chức, Tô Khoáng đương nhiên phải vui vẻ tiếp nhận.

Ngày ngày hôm đó, Tô Khoáng đã liên hệ với người đội trưởng đội điều tra hình sự mới đến.

Anh ta tên Lý Vệ, ngoài bốn mươi tuổi, trong giới giang, nhanh nhẹn. nhưng Tô Khoáng không thể ngờ rằng, trong lần gặp mặt đầu tiên anh đã tranh cãi với Lý Vệ chỉ vì quan điểm của hai người không giống nhau.

Nguyên nhân bắt đầu từ chuyện không biết Lý Vệ từ đâu mà biết được Thời Quyên, con gái của Thời Vĩ, có tình cảm sâu sắc với Tô Khoáng, thế là Lý Vệ diễn thuyết một tràng về việc này. Anh ta cho rằng Tô Khoáng hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này để đạt được mục đích tiếp cận Thời Vĩ, nhưng Tô Khoáng kiên quyết phản đối.

Tô Khoáng cho rằng, nhất định anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng việc lợi dụng tình cảm của Thời Quyên đối với anh, anh không làm được, và cũng không bao giờ đồng ý.

“Không phải cậu làm một việc gì đó quá đáng, cậu chỉ cần đối xử với cô ta tốt hơn bình thường một chút là được rồi. Sao đầu óc cậu không mềm dẻo một chút được nhỉ?” Lý Vệ có phần nóng giận. Tô Khoáng tính tình thẳng thắn, không hề biết mềm dẻo bao giờ, khiến Lý Vệ cảm thấy rất đau đầu.

Tô Khoáng sống có nguyên tắc của mình, ngoài cái tính tiểu thư không nhẽo, đôi khi tùy tiện không có quy củ ra, thì về bản chất cô ấy là một cô gái ngây thơ, chân chất.

Cô ấy hoàn toàn không hề biết gì về hành động mờ ám của Thời Vĩ và Tiều Tuấn, anh không thể nhẫn tâm kéo cô ấy vào vũng bùn, vì thế anh nói chắc nịch: “Tôi sẽ không bao giờ làm như thế”.

Lý Vệ rất tức giận với Tô Khoáng về chuyện đó, còn Tô Khoáng cảm thấy Lý Vệ làm việc không được quanh minh lỗi lạc cho lắm, lần gặp đầu tiên giữa hai người đã kết thúc mà chẳng vui vẻ tẹo nào.

Lý Vệ lái xe đưa Tô Khoáng về chỗ ở, anh ta không xuống xe, mà chỉ thò đầu ra ngoài cửa xe, nói “tạm biệt”, sau đó con xe Jeep lập tức vọt đi.

Tô Khoáng đứng nhìn đám bụi bị cuốn tung, khê thở dài. Vừa quay đầu lại anh gặp ngay dáng người quen thuộc chui nhanh vào trong taxi. Anh đuổi theo nhưng không kịp, chỉ biết mở to mắt nhìn cô rời xa.

Tô Khoáng không nhận nhầm người, người mà anh nhìn thấy chính là An Ninh.

Sau khi từ bệnh viện đi ra, An Ninh đã đi đến đây trong vô thức, trong ngổn ngang. Cô cũng không biết mình đã sống như thế nào trong những ngày qua, một bên là sự hối hận vì Quan Tín, một bên là niềm thương nhớ Tô Khoáng. Mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà trông cô đã tiêu tụy đi rất nhiều. Cô đã trốn tránh đủ rồi, càng trốn tránh cô lại càng thấy nhớ anh. Từ khi biết rõ cảm xúc của mình dành cho Tô Khoáng, cô đã không cố kìm chế tình cảm của mình nữa, nhưng việc của Quan Tín đến quá bất ngờ, đến mức cô không kịp đề phòng. Giờ đây cô đã hoàn toàn suy sụp. Khi bình tĩnh lại, cô cũng từng suy nghĩ về mối quan hệ hiện tại của mình, giữa cô và Tô Khoáng chưa có bất kỳ lời thề non hẹn biển nào, cả hai chưa hề bắt đầu mà đã kết thúc, có thể không gặp lại nhau nữa, không liên hệ với nhau nữa, thì tình cảm sẽ tự nhiên phai nhạt. Nhưng tại sao cô vẫn xuất hiện ở đây, tại sao?

Từ xa, cô nhìn thấy Tô Khoáng nhảy xuống xe. Cô muốn trốn đi, nhưng lại bất ngờ khi nhìn rõ người ngồi trong xe. Tuy chỉ gặp anh ta có một lần, nhưng An Ninh có ấn tượng sâu sắc về anh ta. Bởi vì anh ta tên Lý Vệ, giống họ tên của một viên quan thời nhà Thanh không biết mặt chữ mà lại trở thành đại thần thân tín bên cạnh hoàng đế Ung Chính. Hồi đó, khi đi liên hệ xuống may thời trang tại thành phố S, An Ninh gặp phải bọn cướp giật, và chính Lý Vệ là người đã giúp cô lấy lại chiếc túi da từ tay tên ăn cướp.

An Ninh nhoẻn miệng cười, cô đã không nhìn nhầm người. Tô Khoáng quả nhiên là cảnh sát được cài trong băng nhóm tội phạm. Nhiệm vụ của anh cũng giống Quan Tín.

Trái tim cô thất lại, chính là vì cảnh sát nằm vùng mà Quan Tín đã bị trọng thương, bây giờ đang nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao. Nếu Tô Khoáng... Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô nhìn khuôn mặt Tô Khoáng ngày càng gầy rộc đi, lòng đầy thương xót. Thấy Tô Khoáng đang định đi về phía mình, cô vội vàng gọi một chiếc taxi rồi giục tài xế đi ngay, không dám quay đầu lại.

Đêm đã về khuya, sao trên trời đều bị những đám mây nuốt chửng. Đêm tối đen một cách kỳ lạ, tâm trạng Chu Cường cũng u ám.

Nửa tháng trước, hắn vô tình phát hiện ra một chiếc máy nghe trộm được giấu khá tinh vi dưới chiếc bàn hợp trong căn phòng mật, từ đó hắn bắt đầu nghi ngờ có nội gián mai phục. Những người xung quanh hắn, ngoài La Liệt ra, đều là những tay kỳ cựu đã theo hắn bao lâu nay, vì thế La Liệt nhanh chóng trở thành đối tượng tình nghi số một. Bên ngoài hắn vẫn giả vờ chưa biết chuyện này, lại còn tiết lộ thời gian và địa điểm của lần giao dịch cho La Liệt biết, kết hợp với Tiều Tuấn lập kế hoạch ép La Liệt phải lộ thân phận, và một vở kịch hay đã được công diễn. Quả nhiên La Liệt đã mắc bẫy, thân phận bị bại lộ, và bị sát hại là kết quả cuối cùng mà La Liệt nhận được. Hắn sai người quăng La Liệt – lúc đó sắp lìa đời – trong vườn hoa Nhai Tâm, tưởng La Liệt sẽ khó sống nổi, ai ngờ anh lại được phía cảnh sát tìm thấy rồi đưa vào bệnh viện cứu chữa.

Điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay sắp cháy hết, lúc này Chu Cường mới dập điều thuốc, sau đó gọi điện cho Tiều Tuấn. Lô cổ vật này nằm yên trong tay hắn được hơn một tháng rồi, hắn cần nhanh chóng xuất chúng đi.

“Tiều Tuấn, là tôi.”

“Anh Cường à.” Giọng Tiều Tuấn uể oải vọng tới từ đầu bên kia điện thoại.

“Lô hàng lần này cậu định khi nào lấy?” Rõ ràng là đang gấp rút muốn xuất đi, nhưng Chu Cường vẫn giả bộ như không liên quan đến mình, hỏi một cách thông dong.

“À...” Tiều Tuấn ngừng lại vài giây, như đang suy nghĩ. “Anh Cường, bên cảnh sát đang theo dõi rất gắt gao, e là bây giờ chưa phải lúc thích hợp.”

Chu Cường nghe vậy, liền sốt ruột hỏi, giọng hơi kích động: “Ban đầu chúng ta đã thỏa thuận là...”

Chu Cường chưa nói hết câu đã bị Tiều Tuấn chặn lại: “Anh Cường, không phải là tôi không giữ chữ tín, anh cũng phải hiểu cho tôi chứ, bây giờ chỗ nào cũng có tai mắt của cảnh sát, tôi cũng hết cách rồi”.

Chu Cường “hừ” một tiếng lạnh tanh, hắn là cáo già gian manh, đã lăn lộn giang hồ nhiều năm, tất nhiên hắn không tin những gì Tiều Tuấn nói. Hắn giả vờ hắng giọng. “Được, vậy thì quan hệ hợp tác của chúng ta đến đây chấm dứt, cậu tìm người khác đi.” Nói xong hắn định ngắt điện thoại.

“Giờ ạ, anh Cường, anh đừng vội, chúng ta vẫn có thể bàn bạc mà.” Tiều Tuấn cũng lo lắng, nếu không mềm mỏng, thì cũng hỏng chuyện. Chu Cường thầm cười trong bụng: “Tên oắt con này muốn đấu với ta, vẫn còn non lắm”. Hắn nói vẻ khó chịu: “Vậy cậu muốn thế nào, nói đi”.

“Anh Cường.” Tiều Tuấn nín nọt. “Tôi thấy thế này. Anh giảm mười phần trăm nữa, thì chúng ta đều dễ giải quyết. Anh Cường, anh có nguồn tài lực hùng hậu, sẽ không để tâm đến chút tiền này chứ?” Nói xong, hắn cười khan hể hể vài tiếng.

Chu Cường nổi trận lôi đình. Hắn sớm biết Tiều Tuấn đồng ý giúp hắn chắc chắn là có ý định riêng, nhưng không ngờ Tiều Tuấn lại ra đòn nặng đến vậy, một phát đòi giảm mười phần trăm, rõ ràng là Tiều Tuấn rất khinh thường hắn. Giọng hắn trở nên lạnh nhạt: “Tiều Tuấn, cậu đừng có được đằng chân lân đằng đầu”.

Tiều Tuấn chỉ cười. “Anh Cường, anh nói như vậy thì mất hòa khí quá.”

Chu Cường không nói gì, hắn dự đoán lần đàm phán lần này hắn sẽ thắng. Hắn và Tiều Tuấn quen biết nhau đã nhiều năm, hợp tác với nhau đều rất vui vẻ, chưa bao giờ xảy ra xung đột về giá tiền. Lần này rõ ràng Tiều Tuấn định gây khó dễ, hắn không chấp nhận được điều đó, nhưng bảo hắn đi tìm bên mua khác trong thời gian ngắn, thì giá tiền chưa chắc đã cao hơn Tiều Tuấn. Hắn chân chừ, thật khó để đưa ra quyết định lúc này.

Tiều Tuấn không phải là kẻ tầm thường, hắn biết lùi một bước tiến ba bước, mọi việc đều không được làm quá. Hắn cười tít mắt nói: “Anh Cường, Tiều Tuấn tôi cũng không phải là kẻ qua cầu rút ván, chúng ta mỗi người lùi một bước, năm phần trăm, được chứ?”.

Chu Cường vẫn không nói gì.

Tiêu Tuấn khẽ mỉm cười, nói: “Lô hàng đó nằm trong tay anh càng lâu, thì nguy hiểm càng lớn, tôi nghĩ anh cũng rất rõ điều này. Tôi thì không vội gì, anh Cường cứ suy nghĩ cho kỹ.” Hắn cười rồi cúp máy.

Chu Cường quăng mạnh chiếc điện thoại xuống, tiếng cười đắc ý của Tiêu Tuấn như vẫn văng lên tai hắn.

Cả đời Chu Cường sống hiên ngang, thường ngày hắn nói một là một, hai là hai, chưa từng phải chịu ầm ức như thế này. Lần này lại bị một tên ranh con miệng còn hơi sữa xỏ mũi, hắn tức giận nghiến răng kèn kẹt.

Vẻ mặt không vui của hắn đã lọt vào tầm mắt của A Văn, một thuộc hạ của hắn. A Văn là trẻ mồ côi được Chu Cường nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, tình cảm A Văn dành cho Chu Cường rất sâu đậm, cộng thêm việc Chu Cường có ý đào tạo, nên mới còn trẻ mà A Văn đã trở thành cánh tay đắc lực của hắn. Việc của La Liệt lần này, A Văn cũng góp sức không ít.

A Văn rót một cốc trà, rồi đặt đến trước mặt hắn, khẽ giọng nói: “Anh Cường, thằng ranh đó quá ngông cuồng, có cần cho hắn một bài học không ạ?”

Chu Cường suy nghĩ giây lát, rồi gật đầu. “Cũng được, nhớ rằng, đừng để xảy ra án mạng đấy.”

A Văn nhận lệnh đi ra, đôi đồng tử u ám của Chu Cường ẩn chứa cái nhìn ghê rợn như của loài lang sói

Hôm nay, màn đêm đen kịt, cảnh vật cũng mịt mù. Nhưng điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến công việc làm ăn của Kim Bích Huy Hoàng. Ở đây xe cộ vẫn ra vào nườm nượp, người đông như kiến cỏ.

Tâm trạng Tiêu Tuấn rất tốt, không chỉ là vì hắn đã toàn thắng trong trận chơi bài vừa nãy, mà quan trọng là hôm nay hắn đã chiếu tướng Chu Cường. Trước kia, mỗi lần lấy hàng giá tiền đều được quyết định theo tâm trạng của Chu Cường, lần này cũng xem như hắn đã được nở mày nở mặt.

Hắn đặt tay lên vai Tô Khoáng. “Đi, chúng ta đi ăn bữa đêm, sau đó đi đánh mạt chược. Hôm nay tôi nhất định sẽ chơi ấy người các cậu thua đến mức kêu cha kêu mẹ thì thôi, ha ha.”

Tô Khoáng đáp lại bằng một nụ cười. “Anh Tiêu có hứng, tất nhiên chúng tôi phải hầu anh đến cùng rồi.”

Ra đến cửa lớn của Kim Bích Huy Hoàng, Thời Vĩ hỏi: “Đi đâu bây giờ?”

Tiêu Tuấn nháy nháy mi mắt. “Các cậu tự quyết định là được.” Hắn quay sang Vương Triết. “Cậu đi lái xe tới đây.”

A Văn mai phục đã lâu, hắn quyết định ra tay lúc này. Bên cạnh Tiêu Tuấn chỉ có hai người, đây là cơ hội hiếm có. Từ góc tối hắn bắt ngờ lao ra, không chút do dự, hắn giơ chiếc gậy trong tay vung thẳng về phía Tiêu Tuấn.

Lúc đó Tiêu Tuấn, Thời Vĩ, và Tô Khoáng đang cười nói, cả ba đều không phòng bị, Tô Khoáng nhanh mắt phát hiện có bóng đen đang lao đến gần. Chẳng nghĩ ngợi gì, ngay tức khắc anh lao người chồm lên Tiêu Tuấn, thay Tiêu Tuấn chịu một đòn gậy mạnh như trời giáng.

Thấy tình thế bất lợi, A Văn quăng cây gậy xuống, rồi lùi mất tầm.

Tô Khoáng khẽ kêu đau một tiếng, anh chống tay xuống đất mới đứng dậy được, lưng anh đau điếng. Tiêu Tuấn lim dim mắt, đỡ lấy Tô Khoáng, khẽ giọng hỏi: “Cậu thế nào rồi?”

“Không sao.” Tô Khoáng lắc đầu, cố gắng chịu đựng cơn đau ập đến từng đợt trên lưng.

Tiêu Tuấn vỗ vai Tô Khoáng, tuy không nói thêm gì, nhưng cả hai đều hiểu ý nhau. Tiêu Tuấn lạnh lùng hỏi Thời Vĩ: “Có nhìn rõ tên đó không?”

Thời Vĩ do dự nói: “Hình như... là A Văn, thuộc hạ của Chu Cường”.

Sắc mặt Tiêu Tuấn lập tức thay đổi, miệng hắn bặm chặt lại. Mãi lâu sau, hăm sầm mặt xuống, hăm hăm giận dữ nói: “Cậu đi điều tra rõ việc này, sau đó trở về báo cáo cho tôi. Nếu đúng là do Chu Cường làm, tôi nhất định bắt hắn phải trả giá”. Hai con mắt sắc lẹm lạnh băng lướt qua từng người khiến người khác nhìn vào cũng rợn cả da gà.

“Anh Tiêu, xe đã tới rồi.” Vương Triết mở cửa xe sau. “Lên xe đi ạ.”

“Không đi nữa.” Ánh mắt Tiêu Tuấn đầy hung dữ. “Tô Khoáng, cậu vào đây với tôi.”

Vương Triết chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, hắn không hiểu tại sao vừa nãy đại ca còn cười cười nói nói, bỗng chốc lại như biến thành một người khác.

Về đến văn phòng làm việc trên tầng năm, Tiều Tuấn ra ý bảo Tô Khoáng ngồi xuống, rồi ném cho Tô Khoáng một điều thuốc. “Hôm nay cậu làm rất tốt.” Lúc này miệng hắn mới khẽ nở nụ cười.

“Cám ơn anh Tiều quá khen, đó là việc tôi nên làm.” Lưng vẫn chưa thẳng lên được vì đau, Tô Khoáng khẽ rụt cổ lại.

“Cứ làm cho tốt, tôi sẽ không để cậu thiệt đâu.” Tiều Tuấn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tô Khoáng, rồi từ trong ngăn kéo, hắn lôi ra một tập tiền nhân dân tệ được gói ghém rất gọn gàng, sau đó quăng về phía Tô Khoáng. “Cầm lấy.”

Tô Khoáng cố phải làm ra vẻ ánh mắt ham tiền, lại phải cố tỏ ra sợ sệt mà thành tâm nói: “Cảm ơn anh Tiều”.

Tiều Tuấn cười hài lòng.

Tô Khoáng biết Tiều Tuấn đã tin tưởng anh hơn, thật không ngờ, hành động báo thù của Chu Cường lại vô tình giúp anh.

Giờ đây, cái mà anh cần chính là chờ đợi thời cơ, mau chóng lấy được chứng cứ, rồi cùng lúc bắt gọn cả băng, nhóm Tiều Tuấn và Chu Cường.

Tô Khoáng không ngờ rằng cơ hội lại đến nhanh đến vậy.

Chiều hôm nay, anh được Thời Vĩ gọi vào phòng làm việc. Có lẽ vì lần trước anh đỡ một gậy cho Tiều Tuấn, khiến Tiều Tuấn đã con con mắt nhìn khác về anh, ngay cả nét mặt của Thời Vĩ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thấy Tô Khoáng gõ cửa bước vào, hắn vội đứng dậy, chào hỏi thân thiết: “Tô Khoáng, mau lại đây”.

Tô Khoáng hỏi với giọng bình thường: “Anh Thời, anh tìm em có việc gì ạ?”.

“Cậu mau giúp tôi xem xem cái máy tính này bị làm sao.”

Mi mắt Tô Khoáng khẽ giật, thường ngày Thời Vĩ tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào động vào máy tính của hắn, hôm nay hắn làm thư thế có phần hơi lạ. Tô Khoáng không dám sơ suất, anh hỏi: “Anh Thời, anh tin em?”.

Thời Vĩ khẽ cười: “Là ý của đại ca”.

Tô Khoáng hiểu ra vấn đề, anh cũng không khách khí nữa, ngồi trước máy tính, ngón tay nhanh nhẹn ấn vài phím. Rất nhanh, chiếc màn hình máy tính vốn đang nhấp nháy liên tục đã trở lại trạng thái bình thường.

“Được lắm, chú em.” Thời Vĩ cười hà hà, hắn khẽ đẩy Tô Khoáng một cái từ phía sau.

Sắc mặt Tô Khoáng không thay đổi. Anh giả vờ vô tình nói: “Anh Thời, vì máy tính của anh đã quá tải, để em giúp anh tải xuống một phần mềm tự động dọn rác, cài phần mềm này rồi máy tính của anh sẽ không xuất hiện trường hợp như thế này nữa”.

“Ồ?” Hình như Thời Vĩ đã bị lay động bởi ý kiến đó, nhưng nghĩ một lúc, hắn nói: “Bây giờ chưa cần, tôi còn có việc”.

Tô Khoáng thoáng vội vã: “Anh Thời, chỉ cần vài phút là được thôi, sẽ không làm lỡ việc của anh đâu”.

Thời Vĩ liếc nhìn Tô Khoáng, sắc mặt hắn hơi kỳ quặc.

“Cậu cứ đi ra ngoài trước đi, khi nào cần tôi sẽ gọi cậu tới.”

Tô Khoáng đành phải đi khỏi, thầm trách mình đã không giữ được bình tĩnh.

Lần tiếp theo khi Tô Khoáng liên hệ với Lý Vệ, nói đến việc này, Lý Vệ cười tươi. “Đây chính là lúc thời cơ thay đổi. Tô Khoáng, cậu phải nghĩ cách để lấy được những tài liệu trong máy tính của Thời Vĩ.”

Tô Khoáng thấp giọng, mang chút u sầu: “Tôi biết”.

“Hãy nhớ câu nói lần trước tôi đã nói với cậu, khi cần thiết cậu có thể thông qua Thời Quyên để đạt được mục đích tiếp cận Thời Vĩ.” Lý Vệ vẫn kiên trì ý kiến của mình, nhưng Tô Khoáng lại thấy rất phản cảm khi nghe thấy câu nói này.

Tô Khoáng không muốn tranh luận cùng anh ta, nên chỉ biết im lặng để biểu thị ý phản đối.

Đã mấy ngày liền không tìm được cơ hội, một mặt thì bị Lý Vệ thúc giục, một mặt là bản thân Tô Khoáng cũng thấy nóng ruột, vậy là anh quyết định mạo hiểm một phen.

Nửa đêm, nhân lúc Thời Vĩ và Tiểu Tuấn đang ở dưới tầng hai uống rượu say sưa, anh lẳng lặng đi lên tầng năm, đột nhập vào phòng làm việc của Thời Vĩ.

Đóng cửa lại, phòng tối om, không nhìn thấy mọi thứ xung quanh. Sợ gây chú ý của người khác, anh không dám bật đèn. Anh sờ thấy một chiếc đèn pin nhỏ xíu, mặc dù ánh sáng lờ mờ, nhưng vẫn tốt hơn không nhìn thấy gì.

Dựa vào trí nhớ của mình và công cụ chiếu sáng yếu ớt, Tô Khoáng từng bước lần tới chiếc máy vi tính. Sau khi bấm nút bật máy tính, anh hít vào một hơi thật sâu, từ từ ngồi đợi màn hình máy tính hiện lên.

“Tút” một tiếng, máy tính yêu cầu mật khẩu mới vào được. Tô Khoáng đã sớm nghĩ tới điều này, anh bấm nhanh một dãy số, không đúng, anh đổi dãy số khác, vẫn không đúng, cho đến khi anh bấm đến dãy số thứ sáu, một tiếng “tinh” vang lên, mật khẩu đã được thông qua.

Tô Khoáng lau mồ hôi trên trán, đã năm phút trôi qua. Anh dự định trong mười phút sẽ hoàn thành việc bật máy tính, nhập mật khẩu, tìm kiếm tài liệu quan trọng, và copy chúng lại, anh lấy lý do đi vệ sinh để tạm thời rời khỏi bàn tiệc, nếu đi lâu sẽ dễ gây nghi ngờ, nhưng việc giải mật khẩu đã tiêu tốn mất quá nửa thời gian, để hoàn thành các công việc khác rõ ràng là không kịp. Anh nghĩ một lát, rồi quyết định cài loại virus Trojan chuyên không chế và ăn cắp tập tin từ xa vào máy tính của Thời Vĩ.

Làm xong tất cả, anh khẽ thở phào một tiếng. Đúng lúc này, kim đồng hồ đeo tay chuyển sang phút thứ tám, cộng thêm thời gian xuống lầu, vừa đúng thời gian.

Tô Khoáng rón rén đi ra ngoài. Vừa đóng cửa lại thì nhìn thấy Thời Quyên đang đứng tại lối cầu thang cách anh không xa, cô khoanh tay trước ngực nhìn anh chằm chằm.

Tô Khoáng bỗng thấy kinh hoàng, mồ hôi vã ra như tắm. Thời Quyên không biểu lộ thái độ gì, không biết là cô đang giận hay đang vui. Tô Khoáng không dám chắc là cô ấy có nhìn thấy anh bước ra từ phòng làm việc của Thời Vĩ hay không.

Anh miễn cưỡng lại gần, chiếc áo lót hình như đã ướt đẫm mồ hôi.

“Sao anh lại ở đây?” Tô Khoáng không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì trong giọng nói của Thời Quyên, nụ cười của cô rất khó nắm bắt.

Trong nháy mắt, trong đầu Tô Khoáng xuất hiện vô số những ý nghĩ, những ý nghĩ cuối cùng chính là câu nhắc nhở của Lý Vệ. Mặc dù có chút gượng gạo, nhưng Tô Khoáng cũng nói: “Anh đến tìm em”.

Thời Quyên lặng người, khuôn mặt đầy đặn trắng sáng bỗng đỏ ửng. “Anh đến tìm em thật sao?”

Thời Quyên không dám tin vào tai mình. Từ trước tới nay Tô Khoáng đều lạnh nhạt với cô, sự thay đổi bất ngờ này khiến cô hơi kinh ngạc.

Thấy Thời Quyên phản ứng như vậy, Tô Khoáng biết mình đã đi một nước cờ đúng, tuy rằng làm như vậy không phải là chủ ý của anh, nhưng đã nói rồi thì sẽ phải diễn tiếp vở kịch này thôi. Anh dè dặt nói: “Đúng thế, mọi người đều đang ở tầng dưới dự tiệc, sao em không đi?”.

Thời Quyên giọng buồn rầu: “Em không có hứng”.

“Sao thế? Em thấy người khó chịu à?” Tô Khoáng đưa tay ra khẽ đặt lên trán Thời Quyên, sự dè dặt bất ngờ đó khiến hai má cô thêm đỏ ửng. “Hơi nóng một chút, để anh đưa em đến bệnh viện nhé?” Tô Khoáng khẽ nói, miệng vẫn nở nụ cười.

“Không cần phải phiền phức như vậy đâu, một lát là hết ấy mà.” Rồi cô ngã người vào lòng Tô Khoáng, giọng nũng nịu.

Ánh mắt Tô Khoáng khẽ sáng lên, anh mím chặt môi, bàn tay ngập ngừng ôm lấy Thời Quyên. “Vậy anh đưa em xuống ăn chút gì đó nhé.”

Thời Quyên gật đầu, chỉ cần Tô Khoáng ở bên cô mãi, thì anh muốn đưa cô đi đâu cũng được.

Khi xuống dưới lầu, Tô Khoáng quay đầu liếc nhìn cánh cửa phòng làm việc đóng im ỉm, cuối cùng anh cũng yên tâm được rồi.

16. Chương 16: Phần Kết

Cuối cùng anh đã hiểu được rằng, yêu một người là hy vọng người ấy được bình yên, hạnh phúc, chứ không phải là chiếm hữu người ấy.

Đêm đã khuya, Tô Khoáng ngồi chính tề trước bàn giấy, anh nhìn không chớp mắt vào chiếc màn hình vi tính đang nhấp nháy trước mặt, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Thông qua việc cài virus Trojan, Tô Khoáng có thể thoải mái vào máy tính của Thời Vĩ. Các tập tin trong máy tính của Thời Vĩ được chia ra làm các loại, tổng hợp rất rõ ràng, vì thế Tô Khoáng có thể dễ dàng tìm được những file tài liệu mà anh cần.

Nhưng sự thực không đơn giản như anh tưởng tượng. Trong phần nhật ký, tất cả mọi hành tung của Thời Vĩ và Tiểu Tuấn chỉ giới hạn ở Kim Bích Huy Hoàng, nhưng theo những gì mà Tô Khoáng quan sát được, Tiểu Tuấn rất ít khi đi ra ngoài, trong tất cả các báo cáo tài chính, mỗi khoản thu chi đều được chú thích rõ ràng, nhìn qua thì không thấy có điểm nào đáng nghi ngờ cả.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ, những nghi ngờ bắt đầu xuất hiện. Mỗi tháng đều có vài khoản tiền lớn được chuyển vào tài khoản, mà trong mục nội dung lại ghi đó là khoản doanh thu. Theo như Tô Khoáng được biết, việc kinh doanh khách sạn và karaoke của Kim Bích Huy Hoàng, thu nhập hằng tháng cộng lại hoàn toàn không thể đạt tới con số này, đó là một trong những điểm đáng nghi ngờ. Thứ hai, cứ cách vài tháng trong danh sách chi tiêu lại xuất hiện một khoản chi lớn, và được viết với mục đích đầu tư. Thời gian của khoản chi gần đây nhất là chiều hôm nay.

Tim Tô Khoáng khẽ đập mạnh, anh biết việc Thời Vĩ và Chu Cường giao dịch với nhau chỉ là chuyện sớm muộn, mà trong lúc này lại có một khoảng vốn lưu động lớn như vậy, có lẽ điều đó cho rằng chúng sắp hành động. Anh tìm đến phần sổ sách trong ngày La Liệt xảy ra chuyện, trước và sau ngày hôm đó không hề có khoản chi tiền mặt lớn nào. Anh tức giận đập mạnh xuống mặt bàn, nếu trước đây anh có thể đọc được chỗ tài liệu này, thì đã tránh được thảm cảnh.

Tô Khoáng chuyển chỗ tài liệu đó cho Lý Vệ qua mạng, đồng thời nêu lên quan điểm của mình. Sau khi xem xong, Lý Vệ im lặng một lúc lâu. Sau một lúc im lặng, Lý Vệ gửi lại một câu: “Những chứng cứ này chỉ có thể chứng minh việc sổ sách của Kim Bích Huy Hoàng có vấn đề, bên cảnh sát tuy có thể yêu cầu bọn chúng đưa ra cách giải thích hợp lý về từng khoản chi tiêu, nhưng điều đó không đủ để tố cáo chúng đã tham gia vào việc buôn bán đồ cổ trái phép. Huống hồ, mục tiêu của chúng ta không chỉ là Thời Vĩ, Tiểu Tuấn, mà còn cả Chu Cường và băng nhóm của hắn”.

Tô Khoáng không có ý kiến gì khác, trong vấn đề này, quan điểm của anh hoàn toàn thống nhất với quan điểm của Lý Vệ. Nếu chỉ dựa vào những con số này là có thể thành lập được vụ án, anh hà tất phải nhẫn nhục ở Kim Bích Huy Hoàng suốt hai năm qua.

Lý Vệ vừa nghĩ vừa nói: “Tiểu Tuấn đã chi một lượng tiền mặt lớn, rất có thể nó sẽ được dùng để buôn bán với Chu Cường, dạo này cậu phải lưu ý hơn một chút”.

Tô Khoáng gật đầu, anh đã đợi cái ngày này từ rất lâu rồi, anh sẽ không để cho chúng có lại cơ hội hại anh và đồng đội của anh, hành động lần này cần phải chính xác ngay từ bước đầu.

Bây giờ tới, có lẽ đối với Tiểu Tuấn, thời điểm này chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt. Vẫn là trong căn phòng này, Tiểu Tuấn yêu cầu tất cả mọi người giao nộp đi động. Tô Khoáng đã sớm lường trước được chiều này,

anh là người đầu tiên bỏ điện thoại vào chiếc túi đã được Thời Vĩ chuẩn bị từ trước, anh bước đến cạnh cửa sổ châm một điếu thuốc. Ngọn lửa của chiếc bật lửa ánh lên ba lần, người cảnh sát đang canh gác ở dưới tầng lập tức truyền thông tin đó đi.

Vẫn là ba chiếc va li mã khóa được giao cho Thời Vĩ, Vương Triết và Tô Khoáng, chúng lên bốn chiếc xe khác nhau tiến thẳng tới nơi cần tới.

Đến ngã tư, chiếc xe mà Tô Khoáng ngồi trong đi thẳng về hướng bắc, ba chiếc xe ở phía sau, một chiếc đi về phía tây, một chiếc đi về phía đông, chiếc còn lại quay đầu trở về.

Đây là kế làm xáo trộn tai mắt cảnh sát, Tô Khoáng phân tích, chiếc xe chở Tiều Tuấn mới là chiếc xe quan trọng nhất, may mà anh đã chuẩn bị trước, nên lúc này mới không lúng túng. Qua gương chiếu hậu Tô Khoáng nhìn thấy chiếc xe luôn đi theo họ từ Kim Bích Hoàng Huy vẫn đang ở phía sau một khoảng cách vừa phải, anh cảm thấy yên tâm.

Chiếc xe liên tục đi về phía trước khoảng vài kilômét rồi chuyển hướng, quẹo vào một ngõ nhỏ. Con đường trước mắt chính là con đường tắt dẫn tới bến phà Tây Doanh, lễ nào lần giao dịch này vẫn diễn ra tại đó? Điều này nằm ngoài suy đoán của anh. Chẳng trách người ta vẫn nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Trong tầm quan sát của mình, Lý Vệ nhìn chiếc xe Buick phía trước không chớp mắt. Anh đi theo nó suốt từ Kim Bích Huy Hoàng, qua các phố lớn, ngõ nhỏ, từ các khu chợ nhộn nhịp đến những nơi hẻo lánh, trong vòng mấy tiếng đồng hồ, tựa như họ cứ đi đi về về giữa khu đô thị sầm uất và vùng núi non hẻo lánh vậy.

Triển Lệnh Hiên phú trách lái xe, anh khẽ giọng chửi rủa, rồi quay lại nói với Lý Vệ về tức tối: “Sếp, xem tình hình này thì hình như chúng đang dẫn chúng ta đi dạo phố rồi”.

“Đừng có sốt ruột, nhẫn nại một chút đi, đừng để mất dấu đấy.” Trước thái độ sốt ruột của Triển Lệnh Hiên, Lý Vệ lại tỏ ra bình tĩnh: “Chúng muốn chơi, chúng ta sẽ chơi với chúng đến cùng.” Chiếc máy định vị trên người Tô Khoáng tuyệt đối sẽ không dẫn họ đi nhầm đường.

Chiếc xe mà Tô Khoáng ngồi đã đưa anh đến bến phà Tây Doanh, nhưng người tài xế không cho xe tấp vào lề đường mà tiếp tục lái thẳng về phía trước.

Trên bến phà, rất nhiều thuyền bè lớn nhỏ đậu trong im lặng, thi thoảng mới vang lên tiếng động cơ nổ, kèm theo đó là mấy cột buồm mờ mờ trong đêm lướt qua nhanh trên mặt sông.

Chiếc xe thẳng tiến đến bên bờ sông, cho đến khi phía trước không còn đường để đi mới dừng lại. “ Tắt cả xuống xe cùng tôi.” Tiều Tuấn ra lệnh, dẫn đầu.

Hắn chậm chậm bước lên một chiếc thuyền chở khách, Tô Khoáng đoán rằng tình hình không tốt. Khi đã xuống thuyền, muốn bắt chúng sẽ khó hơn rất nhiều so với khi ở trên bờ. Bọn Thời Vĩ đã theo Tiều Tuấn lên thuyền, Tô Khoáng đành bước lên theo.

Đây là một chiếc du thuyền sang trọng, bên trong được trang hoàng chẳng kém gì một khách sạn năm sao. Chu Cường đang nghiêng người ung dung ngồi trên chiếc sofa cỡ lớn bằng da thật, nghe thuộc hạ báo cáo, hắn mới ngẩng đầu lên, rồi liếc nhìn Tiều Tuấn với ánh mắt không khinh bỉ mà cũng chẳng xem trọng.

Mấy ngày trước Chu Cường đã cử người đánh lén Tiều Tuấn, việc đó khiến hai bên không vui vẻ với nhau, nếu không phải muốn nhanh chóng có được khoản tiền này để thoát nợ, thì hắn sẽ chẳng bao giờ đồng ý thỏa hiệp. Lúc này, hắn cố cười, nói: “Người anh em, cậu đến rồi đấy à?”.

Khi cần nhờ vả người ta thì xưng anh gọi em, nếu có chút mâu thuẫn thì sẵn sàng lòi dao đâm nhau. Tiều Tuấn đã sống như vậy nhiều năm, hắn hiểu rất rõ. Hắn giả vờ như chưa có việc gì xảy ra, giả cười nói: “Anh Cường, tiền tôi đã mang tới rồi, theo những gì chúng ta đã trao đổi qua điện thoại, anh giảm cho chúng tôi năm phần trăm, chúng tôi sẽ thanh toán xong xuôi một lần”.

“Được” Chu Cường trả lời rất dứt khoát.

Tiều Tuấn đưa mắt, “tách” một tiếng, Thời Vĩ đã mở chiếc va li mã khóa trong tay, bên trong là toàn bộ loại tiền một trăm nhân dân tệ mới cứng được sắp gọn gàng. Thấy tiền bạc, mặt Chu Cường sáng lên. Hắn đã hợp tác với Tiều Tuấn nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhận được khoản tiền mặt lớn như vậy

trong một lần giao dịch. Hắn phẩy tay ra ý cho thuộc hạ qua lấy va li tiền, Thời Vĩ đóng chiếc va li mã khóa lại, rồi thận trọng cầm trong tay.

Chu Cường cười tươi. Tiều Tuấn lại cười rất khế, nhắc nhở Chu Cường: “Anh Cường, anh cũng nên cho chúng tôi kiểm tra hàng một chút chứ”.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Chu Cường luôn miệng nói. Hắn đứng dậy, kéo mạnh chiếc đệm đang đặt trên sofa, để lộ ra một tấm gỗ lớn. Hắn sai người lôi tấm gỗ ra, phía dưới tấm gỗ là bốn chiếc thùng sắt, giống hệt những gì mà Tô Khoáng thấy lần trước.

Giấu trong sofa quả thực quý không biết thần không hay. Tô Khoáng nghĩ bụng: Quả đúng là Chu Cường, bề ngoài có vẻ thô kệch nhưng lại suy xét rất cẩn thận.

Không cần Chu Cường phải đích thân động tay, ắt có tên thuộc hạ bước đến lôi một trong bốn chiếc hòm đó rồi mở ra. Tiều Tuấn chỉ liếc nhìn một cái, liền mỉm cười nói: “Anh Cường quả là một người sòng phẳng”.

Chu Cường nhún nhún vai: “Có thể trao đổi được rồi chứ?”

“Đương nhiên.” Tiều Tuấn khế vẫy tay, người của hai bên xách hàng của mình tiến ra giữa.

Tô Khoáng sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay, không biết bọn Lý Vệ sắp xếp thế nào rồi, nếu không bắt chúng bây giờ thì sẽ muộn mất.

Đúng lúc này, mấy người đứng canh gác nơi đầu thuyền bỗng nhiên xộc thẳng vào giọng đầy lo lắng: “Anh Cường, không hay rồi, cảnh sát đã theo tới đây”.

Trái tim Tô Khoáng như dẫn ra, bất giác anh thở phào nhẹ nhõm.

Chu Cường nghiêm sắc mặt, mắt trợn lên giận dữ, hắn nhìn Tiều Tuấn: “Cậu cũng được đấy”.

Hai mắt Tiều Tuấn ánh lên cái nhìn giá lạnh, giọng hắn không còn bình tĩnh nữa: “Chu Cường, anh phải rõ ràng, tôi bán đứng anh, thì tôi được lợi lộc gì?!”

“Hừ!” Chu Cường chỉ cười nhạt không đáp lời. Hắn quay người dặn dò thuộc hạ: “Lập tức lái thuyền, bỏ rơi bọn chúng”.

Đôi mắt Tiều Tuấn hiện lên một đám mây đen u uất. Hắn nhìn Thời Vĩ, Thời Vĩ hiểu ý gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

Tô Khoáng chỉ chân chừ vài giây, rồi lập tức đi theo bọn chúng.

“Này, các người...” Chu Cường gọi giắt lại, thấy Tiều Tuấn không dừng lại, hắn nhìn bóng dáng Tiều Tuấn rồi chửi rủa cay độc: “Cậu muốn đi tìm cái chết, thì tôi cũng không ngăn cản đâu”.

Tiều Tuấn ra khỏi khoang thuyền, nhưng hắn không lên bờ, mà đi theo Thời Vĩ xuống phía đuôi thuyền, rồi nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ đã được chuẩn bị từ trước. “Còn không mau nhảy lên đây!” Hắn quát Tô Khoáng.

Tô Khoáng vừa thăm than thân trách phận vừa khâm phục sự bình tĩnh và kế hoạch chu đáo của Tiều Tuấn.

Chiếc thuyền lớn nhanh chóng bị bao vây, còn chiếc thuyền nhỏ có Tiều Tuấn trên đó, dưới sự che chở của màn đêm, đã thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, chiếc thuyền càng đi càng xa, rồi dần dần chỉ còn là một chấm đen trên mặt sông...

Chiếc thuyền tấp vào một chỗ khác.

Sau khi lên bờ, Tiều Tuấn tựa vào cây nghỉ ngơi. Hắn rất rõ ràng, hắn không thể quay về Kim Bích Huy Hoàng được nữa, nhất định có cảnh sát đang ở đó chờ bắt hắn. Cũng may hắn đã sớm chuẩn bị, số tiền mặt ở trên thuyền, chỉ có một chiếc va li mã khóa, chiếc va li đưa cho Chu Cường là đựng nhân dân tệ, hai chiếc còn lại đều là giấy trắng. Hắn vốn có thể mua được số cổ vật kia với giá thấp, nhưng sự xuất hiện của cảnh sát cũng chẳng gây cho hắn bất kỳ tổn thất lớn nào. Hơn nữa, những năm gần đây, hắn cũng đã thực hiện một vài kế hoạch, hắn chuyển toàn bộ số vốn sang chỗ khác, nếu có thể thoát khỏi sự theo dõi của cảnh sát, thì chẳng sợ không có vốn để gây dựng lại sự nghiệp.

Cùng lúc đó, Tô Khoáng cũng ngồi một bên suy nghĩ. Anh không lo Tiều Tuấn và Thời Vĩ thoát khỏi lưới pháp luật, chỉ cần anh theo dõi sát bọn chúng, thì hệ thống định vị sẽ dẫn Lý Vệ đến đây. Điều duy nhất anh lo lắng đó là, Tiều Tuấn và Thời Vĩ hiện đang trong tình thế ốc không mang nổi mình ốc, vì sợ anh làm liên lụy mà bỏ rơi anh. Nếu như vậy, thì anh chỉ có thể một mình đối phó với cả hai. Tuy anh giỏi võ, nhưng cũng chưa chắc có thể thắng nổi nếu cả Tiều Tuấn và Thời Vĩ. Nếu thực sự phải đến nước đó, thì anh cũng sẽ liều lĩnh chiến đấu.

Thời Vĩ bước đến bên Tiều Tuấn, thì thầm gì đó với hắn. Tiều Tuấn lúc thì lắc đầu nguầy nguậy, lúc lại miễn cưỡng gật đầu. Họ ở cách xa quá, nên Tô Khoáng không thể nghe rõ, chỉ mang máng nghe thấy họ nhắc đến cái tên Thời Quyên. Tô Khoáng đoán Tiều Tuấn dẫn Thời Vĩ cùng nhau trốn thoát, còn Thời Vĩ thì kiên quyết muốn dẫn Thời Quyên theo.

Đây chính là cơ hội, Tô Khoáng thầm nghĩ. Chỉ cần Tiều Tuấn đáp ứng thỉnh cầu của Thời Vĩ, và với tính nết của Thời Quyên, cộng thêm tình ý của cô ấy đối với anh, nhất định bọn anh sẽ không bỏ anh lại.

Nhân lúc trời còn tối, ba người nấp vào một lùm cây ven bờ, như vậy tầm thời sẽ không bị phát hiện.

Không biết bằng cách nào mà Thời Vĩ liên lạc được với Thời Quyên, nửa tiếng sau, Thời Quyên xuất hiện, còn mang theo một chút đồ ăn đơn giản và nước uống.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thời Quyên không ngốc, tuy cô không biết rõ cuộc bố mình nắm vai trò gì ở Kim Bích Huy Hoàng, nhưng cô phát hiện ra vẻ kinh hoàng và mệt mỏi của ông.

Thời Vĩ kéo Thời Quyên sang một bên, hai bố con tranh luận một lúc, thỉnh thoảng hai người lại liếc nhìn Tô Khoáng.

Tô Khoáng nghi ngờ nhìn sang Tiều Tuấn, Tiều Tuấn không biểu lộ gì, hắn quay người đi, đồng thời lạnh lùng quăng lại một câu nói: “Thời Quyên quả thực rất tốt với cậu”.

Tô Khoáng khẽ thở dài, ông trời đã sắp đặt cho anh phải phụ lòng Thời Quyên, anh chỉ hy vọng khi sự thật được phơi bày, những đau khổ mà cô ấy phải chịu đựng sẽ không quá nhiều.

Xem ra cuối cùng Thời Quyên đã thuyết phục được Thời Vĩ. Thời Vĩ từ từ nắm lấy hai vai Tô Khoáng, rồi khẽ vỗ vài cái, nói: “Đi thôi!”.

Hiện tại, bên cạnh Tiều Tuấn, ngoài Thời Vĩ, Tô Khoáng ra, không còn có ai khác, vì thế, khi Thời Vĩ đồng ý dẫn theo Tô Khoáng rời khỏi đây, hắn không phản đối. Còn Thời Quyên thì vui vẻ ôm lấy Tô Khoáng, nguyện vọng của cô ấy cuối cùng cũng đã được thực hiện, sau này cả hai sẽ cùng sát cánh bên nhau, đối với cô ấy quả là một điều tuyệt vời.

Nửa đêm, không gian tĩnh mịch lạ thường, có thể nghe thấy cả dàn đồng ca của những chú ếch trên cánh đồng lúa xung quanh, ánh trăng rọi xuống, khiến cảnh vật trên mặt đất mơ mơ hồ hồ, không nhìn rõ.

Sau khi bàn bạc với Thời Vĩ, Tiều Tuấn quyết định sẽ đi thuyền để rời khỏi thành phố H.

Lý Vệ vẫn chưa tìm thấy chỗ này. Tô Khoáng trong lòng lo lắng, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, lại còn phải ứng phó với những hành động thân mật của cô.

Tiều Tuấn gọi mọi người lên thuyền. Tô Khoáng cố tình đi sau cùng, bước được vài bước, động tác của anh chậm dần, rồi anh bỗng ngồi thụp xuống, bàn tay chôn g trên mặt đất.

“Sao thế?” Thời Quyên quan tâm đỡ anh dậy.

“Anh bị trật chân rồi.” Tô Khoáng thấp giọng như đang cố kiềm chế cơn đau.

“Thật là phiền phức.” Tiều Tuấn quay đầu trừng mắt nhìn Tô Khoáng, rồi dừng lại. Thời Vĩ cũng bĩu môi, chỉ có Thời Quyên dùng bàn tay nhỏ nhắn lạnh giá như băng chậm chậm nắn bóp cổ chân Tô Khoáng, giọng cô nhẹ nhàng: “Đau không?”.

Tô Khoáng cúi đầu không nói gì, chân của anh không làm sao cả, anh làm thế là để kéo dài thời gian, một lần nữa anh lại lợi dụng Thời Quyên.

Còn trong lúc đó, màn đêm đen tối tĩnh lặng bỗng bị phá vỡ, tiếng xào xạc càng lúc càng gần.

“Có người tới”, Thời Vĩ cảnh giác nói, “cũng không ít người đâu”.

“Mau lên thuyền.”

Tiêu Tuấn vội chạy, Thời Vĩ theo sát hần, Thời Quyên kéo Tô Khoáng dậy.

“Cố chịu đau nhé, lên thuyền rồi tính tiếp.”

Những động tác mạnh đó ngược lại lại càng làm lộ vị trí của họ. Quả nhiên không lâu sau, một giọng nói sang sảng vang lên từ phía sau: “Những người phía trước nghe đây, các người đã bị bao vây, mau bỏ vũ khí xuống...”.

Là giọng của Tiêu Vân Các, Tô Khoáng vô cùng bất ngờ.

Đúng vào thời điểm đó, Tiêu Tuấn đá bay Thời Vĩ, Tô Khoáng chưa kịp phản ứng gì, thì Tiêu Tuấn đã không chế Thời Quyên. Tay hần cầm một con dao găm, gí sát vào gáy Thời Quyên.

“Cậu...” Thời Vĩ nhìn Tiêu Tuấn như không dám tin vào mắt mình.

Lúc này, Tiêu Vân Các, Lý Vệ và Triển Lệnh Hiên đã đến nơi, bọn họ bao vây Tiêu Tuấn và Thời Vĩ.

“Tránh ra, nếu không tao sẽ giết nó.” Tiêu Tuấn ấn mạnh con dao hơn, Thời Quyên thấy lạnh buốt sau gáy. Cô kinh hãi kêu lên, cổ bắt đầu xuất hiện vài giọt máu.

Tiêu Tuấn cười tàn nhẫn, hần đã đồng ý cho Thời Vĩ dẫn Thời Quyên đi theo chính là để biến cô trở thành con tin khi thời khắc quan trọng đến. Cả Tô Khoáng và Thời Vĩ đều có võ công siêu phàm, hần không thể đánh thắng được cả hai, vì vậy, Thời Quyên chính là ứng cử viên sáng giá nhất.

“Anh bình tĩnh lại, có gì thì từ từ nói.” Lý Vệ rất giỏi đàm phán. Anh đứng ra, vừa nói vừa tiến gần Tiêu Tuấn với sắc mặt không chút biểu cảm.

“Đừng có phí thời gian nữa, mau tránh ra.” Tiêu Tuấn không phải là kẻ ngu ngốc, tất nhiên hần có thể nhìn ra động cơ của Lý Vệ. Hần bóp chặt cổ Thời Quyên, Thời Quyên ho dữ dội, hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn.

“Các người mau lui ra hết, tao đếm tới ba, nếu chúng mày vẫn không đi, thì cái mạng của con nhỏ này sẽ khó mà bảo toàn.” Tiêu Tuấn một tay hươ hươ chiếc dao, thở hỗn hển, vẻ mặt điên cuồng. Mục tiêu của hần chính là con thuyền nhỏ kia, lúc đó Thời Quyên sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa.

Mấy người Lý Vệ lùi về phía sau, không ai chú ý đến Tô Khoáng đang đứng im lặng một bên, anh từng bước từng bước tiến ra phía sau Tiêu Tuấn. Khi Tiêu Tuấn đếm đến ba, anh bất ngờ nhào tới, cướp lấy con dao trên tay hần quăng xuống đất, sau đó anh kéo Thời Quyên thoát khỏi chỗ nguy hiểm, tiếp đến anh bẻ ngoặt hai tay Tiêu Tuấn ra phía sau không chế hần.

Thấy Thời Quyên thoát được nguy hiểm, chân tay Thời Vĩ mềm nhũn, suýt chút nữa hần ngã nhào xuống đất.

Rất nhanh chóng có mấy nhân viên cảnh sát đến cùng tay chúng. Tiêu Tuấn vẻ mặt tiu nghỉu bị áp tải đi, không còn hùng hổ như ban đầu nữa.

Tô Khoáng nhẹ nhàng băng bó lại chiếc cổ tay bị thương khi giành cướp lấy con dao, bước đến trước mặt Tiêu Vân Các và Lý Vệ, đứng thẳng người gờ tay chào. “Giang Duật Sâm báo cáo đội trưởng, xin phép được trở về hàng ngũ.”

“Làm tốt lắm, nhiệm vụ của anh...đã thành công tốt đẹp.” Tiêu Vân Các vỗ vai Tô Khoáng, Lý Vệ cười hân hoan.

Đang bị áp tải lên xe cảnh sát, Thời Quyên mở to hai mắt về bất ngờ. “Anh...là cảnh sát nằm vùng!” Cô không dám tin vào tai mình. Cô luôn tưởng rằng Tô Khoáng chấp nhận cô vì đã cảm động, không ngờ, tất cả đều là mưu đồ từ trước.

Tô Khoáng nhắm mắt. Anh luôn luôn cảm thấy có lỗi với Thời Quyên, nhưng cũng vì thế mà anh đã bỏ qua ánh mắt căm phẫn của cô.

Ngày hôm sau, sau ngày băng đảng của Tiểu Tuấn và Chu Cường sa lưới pháp luật, Tô Khoáng mua một bó hoa lưu ly đến bệnh viện thăm Quan Tín.

Đã vừa tròn một tháng kể từ ngày Quan Tín gặp nạn, hy vọng anh ấy có thể hồi phục càng ngày càng ít. Tô Khoáng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của anh, nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, và đó cũng là lần gặp duy nhất, anh bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Trên chiếc tủ phía đầu giường bệnh có bày một lọ hoa phăng màu hồng kiêu diễm, xem ra nó vừa được thay không lâu. Tô Khoáng cầm chỗ hoa ly trong tay cảm nghiêng xuống chỗ đầu giường, rồi anh quay người nhìn Quan Tín vẫn đang trong tình trạng hôn mê, khẽ thở dài, buồn rầu lau khóe mắt.

Trong phòng làm việc của bệnh viện, bác sĩ điều trị chính giải thích tường tận về tình hình hiện tại của Quan Tín. Tiêu Văn Các và Tô Khoáng nghe xong, tâm trạng càng lúc càng nặng nề.

Ra khỏi phòng làm việc, Tô Khoáng bất ngờ nhìn thấy An Ninh đã tựa người bên cửa phòng bệnh của Quan Tín. Khuôn mặt cô gầy đi trông thấy, cảm nhận ra, đôi mắt thất thần, rưng rưng.

Tiêu Văn Các đang định lên tiếng chào, thì Tô Khoáng vội kéo anh vào một góc, hỏi: “Cô ấy là...?”

Tiêu Văn Các nhìn Tô Khoáng vẻ kỳ lạ, nhưng vẫn thật thà trả lời: “Cô ấy là bạn gái của Quan Tín”.

“Anh nói cái gì?” Tô Khoáng ngạc nhiên đến mức mắt mở to, khuôn mặt biến sắc.

Tiêu Văn Các không hề phát hiện ra sự bất thường trong thần sắc của Tô Khoáng, anh chỉ biết Tô Khoáng rất ngạc nhiên. Vì thế anh nói tiếp: “Họ đã yêu nhau rất nhiều năm, sau đó vì phải thực hiện nhiệm vụ mà Quan Tín không thể không chia tay với cô ấy, bây giờ sự hiểu lầm đã được làm sáng tỏ, nhưng Quan Tín lại nằm ở đây. Đúng là một đôi uyên ương khốn khổ”.

Tô Khoáng chỉ thấy một cảm giác giá lạnh trào dâng khắp lồng ngực, rồi dần dần lan rộng ra, khiến cả vùng ngực anh đau nhói. Anh vẫn biết An Ninh có một vết thương lòng, cô ấy đã từng bị tổn thương lớn về tình cảm, anh cũng đã thề rằng sẽ không làm cô đau khổ thêm nữa, nhưng sự việc lại không giống như anh tưởng tượng. Quan Tín là người trọng tình trọng nghĩa, chẳng qua chỉ vì nhiệm vụ nên anh đành phải kìm nén đau khổ. An Ninh cũng không hoàn toàn quên đi tình nghĩa với anh, nếu không cô ấy sẽ không đau khổ đến vậy. Họ đúng là một đôi trời sinh, còn anh, anh chen ngang giữa họ làm gì, chỉ làm An Ninh thêm đau khổ.

Tô Khoáng vô cùng đau khổ, anh vốn tưởng rằng, sau khi anh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, thì anh có thể nói rõ sự thực với An Ninh, anh cũng sẽ nói hết mọi chuyện có liên quan đến gia đình ông bà Niên, nhưng anh không ngờ rằng, sự thật bao giờ cũng khiến con người ta đau đớn. Trái tim anh bị bao phủ bởi một đám mây đen khổng lồ, những buồn đau khó nói nên lời dường như đã làm anh kiệt sức.

Bóng dáng An Ninh cô đơn, lạnh lẽo. Tô Khoáng lưu luyến nhìn cô một lần nữa, lòng giá lạnh.

Hình như cảm nhận được ánh mắt cháy bỏng của Tô Khoáng. An Ninh ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy dáng người gầy gò sắp biến mất sau chỗ quạt: “Tô Khoáng...” An Ninh thều thào, rồi cô tự cười nhạo mình. Không thể nào, vụ trọng án chưa được phá, sao anh lại có thể hiện ngang xuất hiện tại bệnh viện chứ. Chắc chắn là thị giác của cô có vấn đề, là cô nhất thời hoa mắt mà thôi. Trong lòng An Ninh vô cùng bế tắc, khó thở như có một thứ gì đó đè nặng lên trái tim.

Tình trạng này đã kéo dài nhiều ngày, nỗi chua chát thống khổ vô bờ bến đã nuốt trọn lấy cô.

Chiếc điện thoại trong túi xách không ngừng đổ chuông nghe đến chói tai. An Ninh vốn không định nghe, nhưng khi nhìn thấy số gọi tới, cô lại thay đổi quyết định. Thẩm Mặc gọi, những ngày qua anh ta không tìm gặp cô, lần này chắc anh ta đã nhấn nài đến cực điểm rồi. Vấn đề giữa cô và Thẩm Mặc sớm muộn cũng phải giải quyết, nhân cơ hội này cô sẽ nói rõ tất cả với anh.

“Anh cần gặp em” Sau khi điện thoại được kết nối, không đợi An Ninh cất lời, Thẩm Mặc nói luôn.

An Ninh đi ra ngoài hành lang, khẽ nói: “Có chuyện gì anh cứ nói qua điện thoại cũng được, bây giờ em không thể rời khỏi đây”.

Chỉ nghe thấy Thẩm Mặc lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Nếu em không đến gặp anh, thì em tự gánh lấy hậu quả.”

An Ninh bỗng ngừng mọi suy nghĩ: “Ý anh là sao?”.

“Thân phận của Tô Khoáng, nếu em không muốn để người khác biết, thì tốt nhất em đừng cự tuyệt anh.”
Thẩm Mặc nghiêng răng nói.

Anh ta đã bám theo Tiêu Vân Các và An Ninh đến bệnh viện, rồi từ tính chất công việc của Tiêu Vân Các để suy luận ra thân phận thực sự của Tô Khoáng, tuy anh không chắc chắn, nhưng điều đó có phần chuẩn xác.

“Anh...nói lại lần nữa xem.” An Ninh thấy hoảng loạn. Thân phận Tô Khoáng được giữ bí mật như vậy, bản thân cô cũng mới xác nhận điều đó cách đây không lâu, vậy Thẩm Mặc làm thế nào mà biết được?

Thẩm Mặc cười. “Em nên biết rằng nếu anh nói thông tin này ra, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Thẩm Mặc, đừng.” An Ninh cố nén tiếng gào.

“Anh đợi em ở cửa tiệm Nghiêng Thành, trong vòng một giờ tới em phải có mặt.”

“Tạch” một tiếng, điện thoại bị ngắt.

An Ninh sợ hãi nhìn chiếc điện thoại, Thẩm Mặc chắc chắn nói được sẽ làm được. Nhiệm vụ mà Tô Khoáng cần phải hoàn thành, cô đã không giúp đỡ được gì, lại càng không thể làm liên lụy đến anh. Nếu vì cô mà Tô Khoáng có số phận giống như Quan Tín, thì cả cuộc đời này cô sẽ không thể tha thứ ỉn.

An Ninh vội vàng ra khỏi bệnh viện, rồi lên một chiếc taxi.

An Ninh không hề biết rằng, thực ra, bắt đầu từ nửa đêm qua, thân phận của Tô Khoáng đã không còn là bí mật nữa. Cô chỉ muốn mau chóng đến tiệm Nghiêng Thành để ngăn Thẩm Mặc không tiết lộ việc này ra ngoài. Đương nhiên cô nàng không biết, Thẩm Mặc dù cô đến đó là để gài bẫy, toàn bộ sự việc này là do một tay Thời Quyên lên kế hoạch.

Thời Quyên không hề tham gia vào việc phạm tội của Tiểu Tuấn và Thời Vĩ, vì thế sau khi lấy xong khẩu cung, cô ta được phóng thích ngay. Trở về Kim Bích Huy Hoàng, cô mới phát hiện ra nơi đó đã bị đình chỉ kinh doanh, và còn có cảnh sát đến điều tra.

Cô căm hận Tô Khoáng đến tận xương tủy, nhất quyết muốn tìm anh báo thù. Vì thế khi gặp được Thẩm Mặc, hai người đã bàn bạc tỉ mỉ với nhau, vì lợi ích của hai bên, cả hai bắt tay nhau để sắp đặt sự việc sao cho hợp lý nhất.

Thẩm Mặc mong muốn An Ninh trở về bên mình, nhưng mục đích của Thời Quyên lại không đơn giản, đương nhiên cô ta không nói hết toàn bộ kế hoạch cho Thẩm Mặc biết.

Suốt chặng đường, An Ninh liên tục nhắc tài xế tăng tốc, người tài xế đi nhanh gấp đôi bình thường để đưa cô đến phố Nhất Tuyến.

Lúc này, đường phố vắng tanh vắng ngắt như đang chìm trong giấc ngủ. An Ninh mang máng nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ phía sau mình, vừa định cuối đầu thì gáy cô bỗng đau nhói, hình như bị một vật cứng đập thật mạnh, mặt mũi cô tối sầm lại, rồi bỗng chốc cô rơi vào vùng tối vô biên.

Có lẽ sự thù hận có thể khơi gợi tiềm năng vô biên của con người. Sau khi lợi dụng Thẩm Mặc để lừa An Ninh tới, nhân lúc Thẩm Mặc không phòng bị, Thời Quyên đã đánh cho anh ngất đi, sau đó cô lại trốn vào một góc tối, rồi đánh An Ninh, một mình cô ta kéo An Ninh vào một ngôi nhà dân đã được chuẩn bị sẵn từ trước, cách tiệm Nghiêng Thành không xa, sau đó cô ta bấm số điện thoại đã rất quen thuộc.

Tô Khoáng nghe điện thoại, đối phương chỉ nói một câu, sau đó nói địa chỉ rồi dập máy ngay: “An Ninh đang ở trong tay tôi, hãy lấy mạng của anh để đổi lấy mạng của ta”.

Giọng nói yếu đuối, pha chút run rẩy, Tô Khoáng nghe ngay ra đó là giọng của Thời Quyên. Rất rõ ràng, cô ta bắt An Ninh với mục đích là để báo thù Tô Khoáng.

Ruột gan Tô Khoáng rối bời, lòng bàn tay anh túa mồ hôi, chỉ sợ trong lúc tức giận, Thời Quyên sẽ làm An Ninh bị thương. Thời Quyên rất hận anh, nếu Thời Quyên tìm anh để báo thù, thì anh chẳng còn gì để nói, nhưng anh không hy vọng vì thế mà làm liên lụy đến An Ninh.

Khi An Ninh tỉnh lại, cô chỉ thấy miệng mình khô đắng, phía sau gáy vẫn đau điếng. Cô muốn động dậy, nhưng không thể nhúc nhích nổi, muốn há miệng, nhưng chỉ phát ra những tiếng u u yếu ớt. Một lúc sau, cô định thần lại quan sát, hai tay cô bị buộc ra phía sau, hai chân cũng bị trói lại, miệng bị nhét vải, An Ninh biết mình đã bị bắt cóc.

Cô nhớ lại tất cả những sự việc xảy ra trước khi cô hôn mê, cô đến chỗ hẹn theo lời Thẩm Mặc, nếu như cô đoán không nhầm, thì chỗ này nằm trên phố Nhất Tuyến. Nhưng Thẩm Mặc đang ở đâu?

Cánh cửa kêu lách cách rồi mở ra. An Ninh ngược đầu nhìn lên, trước mặt cô là một cô gái chừng hơn hai mươi tuổi, mặc quần áo màu đỏ, vẻ ngoài xinh đẹp, yêu kiều, nhưng đôi mắt đầy căm hờn.

Cô ta túm bóp lấy hai hóp má gây guộc của An Ninh, hai mắt long lên sòng sọc đầy khiêu khích.

An Ninh buột miệng hỏi: “Cô là ai? Thẩm Mặc đang ở đâu?”

“Ốc còn không mang nổi mình ốc lại còn...Cô quan tâm tới mình nhiều hơn chút nữa đi.” Cô gái nói, giọng bình tĩnh, không hề lo lắng, bồn chồn.

An Ninh khẽ cắn môi dưới: “Tôi không quen cô.”

Cô gái “hừ” một tiếng lạnh lùng, giọng nói lạnh tanh của cô ta cuối cùng cũng đã mang chút giận dữ: “Chỉ cần cô quen Tô Khoáng là được rồi”.

“Tô Khoáng?” An Ninh khẽ nhắc lại cái tên đó, rồi bất thành linh cô mở mắt thật to, hét lớn: “Cô định làm gì anh ấy?”

Người con gái nhún nhún vai: “Bây giờ thì chưa làm gì, một lúc nữa thì không thể bảo đảm.”

Đầu óc An Ninh như có bom nổ bên trong, sự thực đã rõ ràng, người con gái này bắt cô, mục đích là để uy hiếp Tô Khoáng. Cô vô cùng lo lắng, nước mắt cứ tuôn trào.

Ánh mắt cô gái lóe sáng, rồi lạnh nhạt nói: “Cô yên tâm đi, anh ta nhất định sẽ tới cứu cô”.

Điều mà An Ninh lo lắng chính là khi Tô Khoáng biết được cô gặp nguy hiểm, anh sẽ liệu mình đến đây, đó là điều mà cô không muốn nhìn thấy nhất. Vừa định nói, thì cô bị cô ta dùng vải bịt kín lấy miệng.

“Suýt...” Cô ta nở nụ cười kỳ quặc: “Nghe kìa, anh ta đến đây.”

Tô Khoáng đến như đã hẹn.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn nhỏ. Dưới ánh đèn vàng vọt, anh nhìn thấy An Ninh ngồi trên chiếc ghế, đôi mắt to lấp lánh nước mắt. An Ninh vừa lắc đầu nguầy nguậy vừa sợ hãi nhìn Tô Khoáng chằm chằm.

“Thời Quyên, cô ra đây.” Tô Khoáng vừa nói, vừa phẩm phẩm bước vào.

Thời Quyên cười lớn rồi xuất hiện từ sau tấm rèm cửa, cô ta vỗ tay: “Quả nhiên, anh rất đúng giờ.”

“Thả cô ấy ra, cô muốn báo thù thì cứ nhắm vào tôi.” Tô Khoáng chỉ tay vào An Ninh.

An Ninh nghe vậy, sắc mặt sợ hãi rồi cô lắc đầu liên tục.

Thời Quyên cười ha ha, giọng nói bất ngờ thay đổi, cô ta cảm phẫn nói: “Anh tưởng anh có tư cách để ra điều kiện với tôi ư?”

Đã đến đây, thì đừng hòng muốn đi, tôi sẽ bắt hai người phải đền mạng cho bố tôi”. Từ phía sau lưng cô ta rút ra một con dao găm, sắc mặt cay độc: “Tôi sẽ tiễn cô ta lên đường trước, tôi muốn anh phải nhìn thấy cô ta chết trước mặt anh”.

“Cô cứ nhắm vào tôi là được rồi, đừng làm hại cô ấy”.

“Đừng có lại đây.” Thời Quyên cầm con dao hươ hươ trước mặt, khuôn mặt hầm hầm.

Tô Khoáng vội dừng bước, mặt nhợt nhạt: “Cô quăng dao xuống trước đã.” Giọng anh run run, hơi thở gấp gấp, nặng nhọc phảng qua tai Thời Quyên, khiến cô ta càng muốn chọc tức anh.

Thời Quyên khẽ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, cô ta cười lớn: “Tô Khoáng, cô ấy là người phụ nữ anh yêu nhất. Vậy tôi thì sao?”

Thấy Tô Khoáng không nói gì, Thời Quyên giục: “Anh nói đi chứ?”

Tô Khoáng thấp giọng: “Xin lỗi, tôi đã lợi dụng cô”.

Thời Quyên đau đớn, tinh thần hoảng loạn, rồi bỗng nhiên cô ta ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, đến nỗi nước mắt tuôn ra đầy mặt.

“Anh được lắm, Tô Khoáng, tôi yêu anh, chờ đợi anh như vậy để nhận lại cái giả tâm giả ý của anh.”

Tô Khoáng thực sự rất ân hận về những gì đã làm với Thời Quyên, anh cũng không có lời nào để biện bạch. Anh bước lên phía trước vài bước: “Thời Quyên, cô thả An Ninh ra, cô ấy không liên quan...” Chưa nói xong, cánh cửa bỗng nhiên bật mở.

Thời Quyên phản ứng rất nhanh, cổ tay cô khẽ xoay, chiếc dao găm đã đặt chính xác vào An Ninh.

“Cô thật bỉ ổi.” Người mới đến quát lớn.

Thời Quyên chẳng quan tâm, cô ta bĩu môi, rồi thản nhiên thốt ra một câu: “Bởi vì anh quá ngu xuẩn”.

Thẩm Mặc sốt ruột gạt gạt mái tóc. Anh đã lừa An Ninh đến gặp, chỉ vì muốn cứu vãn tình cảm giữa hai người. Những lời anh nói với An Ninh không phải là suy nghĩ thực sự của anh. Lúc đó anh bị ngọn lửa ghen tuông đốt cháy mất lý trí. Anh tưởng rằng khi hợp tác với Thời Quyên, cả hai sẽ đạt được cái mà họ cần có. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghĩ điều đó sẽ làm hại đến An Ninh. “Độc ác nhất là bụng dạ đàn bà”. Anh tức giận mắng Thời Quyên.

Đối với Thời Quyên, câu mắng đó chẳng hề hấn gì, cô đã sớm quen với nó rồi. từ giờ phút đó cô bị đeo xích ngồi trong nhà giam, cô chẳng còn gì để mất nữa, để báo thù, cô có thể làm tất cả. Ánh mắt cô lướt qua Tô Khoáng và Thẩm Mặc, rồi lại quay về chỗ An Ninh, cô ta dịu giọng nói: “Cô thật hạnh phúc, có hai người đàn ông giỏi giang yêu cô đến vậy, cô còn có gì chưa thỏa mãn...”

Giọng Thời Quyên càng lúc càng dịu dàng khiến An Ninh sồn cả da gà. Đôi mắt Thời Quyên liếc nhìn Tô Khoáng và Thẩm Mặc lúc này đang chậm chậm tiến gần về phía cô, sắc mặt cô ta không chút biểu cảm. Cô ta nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc An Ninh, miệng cười, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ hung dữ.

An Ninh bất giác run lấy bầy, kêu lên thất thanh, tiếng kêu nghe vỡ vụn.

“Chết đi” Thời Quyên giơ cao con dao găm, rồi đâm mạnh xuống.

An Ninh nhắm mắt lại. thế là xong, có lẽ cô sẽ ra đi như thế này, xem ra đây cũng là một sự giải thoát. Nhưng cảm giác băng giá khi lưỡi dao đi vào cơ thể mà cô phỏng đoán đã không xuất hiện, có người đã nhanh chóng đẩy cả người cô và chiếc ghế ra. Khi cô ngã nhoài ra đất, một tiếng “ hự” đau đớn vang đến tai cô. Cô quay đầu lại, cái mà cô nhìn thấy là sự lúng túng, sợ hãi của Thời Quyên, sự hoảng hốt đến hồn bay phách lạc của Thẩm Mặc, và khuôn mặt nhợt nhạt nhưng vẫn nở nụ cười của Tô Khoáng.

Cú đâm dao vừa rồi, Thời Quyên đã dồn toàn bộ sức lực, con dao đâm sâu vào người Tô Khoáng, chỉ lộ ra chiếc chuôi dao. Máu Tô Khoáng chảy ra lênh láng. Anh lặng lẽ nằm trong vũng máu, ánh mắt dịu dàng nhìn An Ninh. Cô khó nhọc vươn tay về phía anh.

An Ninh sợ hãi vô cùng, nước mắt cô tuôn trào, nhưng cô đang nằm trên mặt đất, không sao nhúc nhích nổi.

Thời Quyên nhìn tay mình, rồi cô gào lên đau đớn, sau đó loạng choạng đi ra khỏi cửa.

Thẩm Mặc như tỉnh khỏi giấc mơ, chẳng có thời gian để tâm đến việc Thời Quyên đang loạng choạng chạy trốn, anh vội vàng cỡi trói cho An Ninh, rồi nhanh chóng báo cảnh sát, sau đó gọi xe cấp cứu.

An Ninh nắm chặt tay Tô Khoáng. Nước mắt An Ninh tuôn như mưa, cô ôm Tô Khoáng thật chặt, miệng không ngừng nói: “Anh cố gắng lên, xe cấp cứu sắp tới rồi. Anh sẽ không sao đâu, anh nhất định sẽ không sao đâu”.

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của Tô Khoáng thoáng hiện nụ cười, nhưng ánh mắt anh càng lúc càng u ám. Anh kéo An Ninh ghé sát đầu xuống, rồi nói yếu ớt bên tai cô: “An Ninh, anh yêu em”. Nói xong, anh cười hài lòng, đầu ngẹo sang một bên, ngất lịm.

“Anh yêu em” Đây là câu nói cuối cùng của Tô Khoáng trước lúc hôn mê.

Thẩm Mặc đưa Tô Khoáng lên băng ca, rồi anh đứng nhìn xe cấp cứu lao đi. Sau khi khai báo với cảnh sát, Thẩm Mặc rời khỏi hiện trường. Sau tình huống kinh hãi vừa rồi, anh chợt hiểu ra anh yêu An Ninh, đó là điều không có gì phải nghi ngờ, nhưng anh mãi mãi không yêu cô ấy được như Tô Khoáng. Trong giây phút An Ninh sắp mất đi mạng sống, anh cũng đã từng nghĩ phải cứu sống cô, nhưng điều đó chỉ là suy nghĩ, sau đó anh đã sợ hãi co rúm lại. Chỉ có Tô Khoáng coi An Ninh quan trọng hơn cả tính mạng của mình.

Cuối cùng anh đã hiểu ra, yêu một người là hy vọng người đó được sống bình yên, hạnh phúc, chứ không phải là chiếm hữu người ấy.

Đèn trong phòng phẫu thuật tiếp tục sáng, một đám người bước ra, rồi một đám người khác bước vào. An Ninh cũng không biết mình đã đợi được bao lâu, chỉ cảm thấy tay chân giá lạnh. Lần đầu tiên cô cảm nhận được nỗi kinh hoàng của cái chết. Cô cũng đã từng bước qua quỷ môn quan, giờ đây cô có thể cảm nhận được tâm trạng của bố mẹ lúc đó. Người mà mình quan tâm nhất đang phải vùng vẫy giữa sự sống và cái chết, bản thân mình ngoài lo lắng ra lại chẳng biết làm gì, đó mới là sự giày vò đau đớn nhất.

Mùi chỉ ngửi thấy mùi thuốc tiêu độc, mắt chỉ nhìn thấy toàn màu trắng, cảm giác cô quanh gập bội.

Lưu Huệ luôn nắm chặt tay An Ninh: “Người tốt ắt sẽ gặp phúc, Tô Khoáng nhất định sẽ qua khỏi”. Sau khi nhận được điện thoại của An Ninh, Lưu Huệ đến ngay bệnh viện, cùng An Ninh lặng lẽ chờ đợi kết quả phẫu thuật, may mà còn có Lưu Huệ, An Ninh mới có thêm chút niềm tin.

“Ai là người nhà của người bị thương?” Không biết từ lúc nào, chiếc đèn đỏ trong phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ vừa bước ra ngoài tháo bỏ chiếc khẩu trang hỏi.

Toàn thân An Ninh run rẩy. Lưu Huệ đẩy An Ninh lên phía trước, nói: “Cô ấy là bạn gái của anh ấy”.

Người bác sĩ gật đầu, “Anh ấy bị thương rất nặng.” Thấy mặt An Ninh biến sắc, người chao đảo, người bác sĩ đưa tay ra nói: “Cô đừng lo lắng, nghe tôi nói hết đã. Cũng may là lưỡi dao không đâm trúng vùng nguy hiểm, nếu chỉ chệch đi một chút là trúng tim rồi”.

Cơ thể An Ninh mềm nhũn, cô đứng không vững. Người bác sĩ dừng lại giây lát, rồi lại nói: “Mặc dù anh ấy vẫn đang trong tình trạng hôn mê, nhưng đã qua được cơn nguy hiểm”.

Thần kinh An Ninh đang căng cứng như được thả lỏng, cô tựa vào Lưu Huệ, tay vẫn run lấy bấy.

Lưu Huệ thở phào một cái, rồi trừng mắt nhìn bác sĩ. “Sao anh không nói một lần cho xong luôn đi?”.

Anh ta nhìn xéo Lưu Huệ, rồi nói rất nghiêm túc: “Là bác sĩ mổ chính, tôi cần phải nói rõ tình hình với người nhà bệnh nhân...”.

Lưu Huệ cắt ngang lời anh ta: “Hừ, vậy khi nào chúng tôi có thể vào gặp anh ấy?”.

“Đợi đến khi hết thuốc mê, chúng tôi sẽ đưa anh ấy về phòng bệnh thường, lúc đó các cô có thể gặp. Nhưng anh ấy đang rất yếu, cần được nghỉ ngơi, các cô...”

“Tiểu An Tử, chúng ta đi thôi.” Thực sự không thể nghe tiếp được nữa. Người này ngoại hình cũng không tồi, nhưng sao nói nhiều đến thế? Lưu Huệ kéo An Ninh đi khỏi chỗ đó.

Người bác sĩ cười vẻ khó hiểu, anh ta nhìn Lưu Huệ, nghĩ ngợi hồi lâu.

Lưu Huệ đưa cho An Ninh một cốc sữa nóng.

“Dù không uống, nhưng dùng để ủ ấm tay cũng được.”

“Cảm ơn cậu.” An Ninh nhận lấy cốc sữa, rồi cảm động nói.

“Bác sĩ đã nói anh ấy không sao rồi, cậu còn lo lắng gì nữa”.

An Ninh đang định trả lời, thì thang máy mở ra. Tiêu Vân Các bước ra, thấy An Ninh, anh lặng người trong giây lát.

“Tôi đã tìm cô cả tối qua mà không thấy, cô ở đâu thế?”.

Môi An Ninh mấp máy, cô biết nói thế nào về quan hệ giữa cô và Tô Khoáng đây?

“Không nói chuyện đó nữa.” Thấy An Ninh có vẻ không muốn nhắc tới chuyện đó, Tiêu Vân Các cũng không gượng ép cô. Anh nói với tâm trạng rất tốt: “Nói cho cô một tin tốt lành, Quan Tín tỉnh lại rồi, tôi tìm cô là vì chuyện đó...”.

“Anh vừa nói gì?” An Ninh đứng dậy, túm lấy tay áo Tiêu Vân Các, chưa đợi Tiêu Vân Các xác nhận, An Ninh như không tin vào tai mình.

Tiêu Vân Các nhắc lại một lần nữa, An Ninh lao như bay về phía cầu thang bộ.

“Thang máy ở đây.” Tiêu Vân Các gọi, nhưng An Ninh như không nghe thấy gì.

“Cô thấy không cô ấy vui tới mức không nhìn thấy cả thang máy.” Tiêu Vân Các cười ha hả trên đùa.

Lưu Huệ liếc nhìn anh, rồi nói rõ mọi chuyện đã xảy ra cho Tiêu Vân Các nghe, và cô không thấy lạ khi anh ta ngạc nhiên tới mức há hốc miệng.

Món nợ tình cảm này biết trả sao đây? Lưu Huệ khẽ thở dài.

An Ninh phủ phục người ôm lấy Quan Tín. Chưa kịp nói gì mà nước mắt đã lưng tròng.

Quan Tín há miệng, giọng nói yếu ớt. Anh vừa tỉnh lại không lâu, thể lực còn rất yếu. An Ninh tiến gần tới, Quan Tín thì thâm vào tai cô: “Anh cứ tưởng...sẽ không còn gặp được em nữa”.

An Ninh ôm lấy anh, không dám chớp mắt, sợ rằng một chút cử động thôi là nước mắt cô sẽ tuôn trào như suối.

Quan Tín đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt An Ninh.

“Đừng khóc, chẳng phải bây giờ anh đang rất tốt sao?”

Nước mắt cứ tuôn rơi, Quan Tín càng khuyên cô, cô lại càng khóc. Quan Tín lúng túng vuốt tóc An Ninh, lúc ngược mắt lên anh nhìn thấy Lưu Huệ đang lặng lẽ đứng bên cửa, cô nở nụ cười như vừa trút được một gánh nặng. Anh không nói ra lời, bèn giơ tay vẫy cô.

Lưu Huệ biết ý, cô bước đến bên giường bệnh, kéo An Ninh dậy, rồi cười nói: “Quan Tín cần nghỉ ngơi, cậu đừng ở đây quấy rầy nữa.”

An Ninh đón lấy chiếc khăn giấy từ tay Lưu Huệ, lau nước mắt.

Lưu Huệ nói với Quan Tín: “Em mượn Tiểu An Tử một lát nhé, anh không phiền chứ?”.

Quan Tín vừa lắc đầu vừa cười.

Lưu Huệ kéo An Ninh ra ngoài, liếc mắt nhìn Quan Tín, rồi thâm thì nói: “Tớ vừa vào gặp Tô Khoáng, có một tin này không biết đối với cậu là vui hay là buồn”.

“Nghĩa là sao?” An Ninh nhìn Lưu Huệ vẻ không hiểu.

Lưu Huệ né tránh ánh nhìn của An Ninh: “Tô Khoáng, anh ấy...mất trí nhớ rồi”.

Trong phòng làm việc của bác sĩ.

Lưu Huệ nhìn tấm phù hiệu trước ngực anh ta. “Bác sĩ Thi, có thể biết quý danh của bác sĩ được không?”.

Vị bác sĩ không nhận được cười: “Tôi họ Thi”.

“Bác sĩ Thi, đúng không ạ? Anh là bác sĩ từ Mông Cổ hay từ đâu tới vậy? Tại sao Tô Khoáng bị thương vùng ở bụng, mà lại bị mất trí nhớ? Phiên anh có thể giải thích được không?” Lưu Huệ quát nạt anh ta một hồi.

An Ninh sợ hãi nhìn những chiếc lá rơi bên ngoài cửa sổ, không nói năng gì. Vừa nãy cô đã đến phòng của Tô Khoáng. Tô Khoáng đã qua giai đoạn nguy hiểm, tinh thần anh đã hồi phục, chỉ duy nhất một di chứng xảy ra đó là anh đã mất đi mọi ký ức về cô.

Bác sĩ Thi khẽ cười: “Tôi là bác sĩ ngoại khoa, không phải là bác sĩ não khoa, tiểu thư, cô tìm nhầm người rồi”.

Lưu Huệ tức giận trừng mắt nhìn anh ta, rồi cô túm lấy cánh tay An Ninh đi ra ngoài. An Ninh đi theo Lưu Huệ một cách vô thức, trong đầu cô bây giờ là một mớ hỗn độn.

“Xin đợi một chút”.

Lưu Huệ quay đầu lại hỏi: “Anh tìm thấy lương tâm của mình rồi à?”.

“Xin lỗi, tôi gọi cô gái kia.” Bác sĩ Thi chỉ vào An Ninh, khẽ chớp chớp mắt, miệng uể oải cười.

Lưu Huệ tức đến mức đỏ mặt tía tai, nếu không phải vẫn ở trong bệnh viện thì cô đã cho anh ta một bài học rồi.

Bác sĩ Thi vừa như nhìn vừa như né tránh, anh đi thẳng đến trước mặt An Ninh, nói: “Mất trí nhớ không đáng sợ, bây giờ y học phát triển như vậy, nếu muốn hồi phục trí nhớ thực sự không phải là chuyện khó. Chỉ sợ bệnh nhân cố ý né tránh, mà lựa chọn việc mất đi trí nhớ, như vậy thì dù bác sĩ có tài giỏi đến đâu, cũng không thể giúp ích gì được”.

An Ninh nhìn chằm chằm vào bác sĩ. “Ý anh là...anh ấy đang trốn tránh.”

“Tiểu An Tử, cậu đừng nghe tên bác sĩ Mông Cổ này nói xằng nói bậy”.

An Ninh nhẹ nhàng đẩy tay Lưu Huệ ra, rồi nói tiếp: “Là như vậy phải không?”.

Bác sĩ Thi khẽ cười, anh không nói gì thêm nữa.

“Anh cứ đợi đấy.” Lưu Huệ tức giận lườm anh ta.

“Hoan nghênh cô đến đây chỉ giáo bất cứ lúc nào.” Anh ngồi xuống lật giở bệnh án, chẳng thèm quan tâm đến hai cô nữa.

An Ninh thất thần nhìn ra phía xa xa. Lưu Huệ khẽ ôm lấy vai cô, lắc lắc đầu. cô không thể đưa ra bất kỳ ý kiến nào cho An Ninh, dù An Ninh có quyết định thế nào, cô cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Một tháng sau, Tô Khoáng xuất viện.

Mới sáng sớm An Ninh đã đến bệnh viện, cô bước đến căn phòng bệnh quen thuộc, cô thấy người ra, ở đó chỉ còn một chiếc giường trống.

Lòng cô nặng trĩu, tay cô buông thông, cô đứng ở cửa phòng hồi lâu, rồi mới nhớ ra phải đi tìm Tô Khoáng. Cô quay đầu lại, Tiêu Vân Các đang đứng phía sau cô, anh khẽ giọng nói: “Anh ta đã đi rồi”.

“Anh ấy đi đâu rồi?” An Ninh mất bình tĩnh hỏi.

“Tô Khoáng đã xin cấp trên điều chuyển công tác, tối qua anh ta đã rời khỏi thành phố này”.

An Ninh cúi đầu, cô đã sớm biết có ngày này, nhưng không ngờ, ngay cả lần gặp cuối cùng Tô Khoáng cũng không cho cô cơ hội. Mỗi cô nhấp nháy, cố gắng nở một nụ cười, sau đó cô từ từ bước ra khỏi phòng bệnh. Khi bước qua Tiêu Vân Các, cô nói với giọng thì thầm không nghe rõ: “Anh hãy bảo với anh ấy, tôi sẽ ở đây đợi anh ấy, một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm, tôi cũng sẽ đợi anh ấy”.

Tiêu Vân Các lặng người giây lát, rồi anh thận trọng nói: “An Ninh, Tô Khoáng đã không còn ký ức về cô, cô làm như thế sẽ rất vất vả”.

An Ninh cuối mặt, khi ngẩng đầu lên, trên mặt cô là một nụ cười hạnh phúc: “Không sao, anh ấy không còn ký ức, tôi sẽ đợi đến khi anh ấy hồi phục lại ký ức, chúng tôi sẽ cùng chờ đợi anh ấy”. Cô khẽ đưa tay khẽ vuốt bụng mình, cô nói giọng dịu dàng, câu nói xuất phát từ tận sâu trái tim: “Con à, chúng ta cùng đợi bố con nhé!”.

Tô Khoáng có quay trở lại hay không, anh ấy có hồi phục lại ký ức hay không, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là họ đã từng yêu nhau, điều quan trọng là có tình yêu sẽ có hy vọng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-do>